Ducele care
mi-a furat inima
ERICA
RIDLEY

ERICA RIDLEY
DUCELE CARE MI-A FURAT INIMA
SERIA FAMILIA WYNCHESTER 1

***The duke heist* by Erica Ridley**

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Ducele care mi-a furat inima
Erica Ridley
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Raluca Chiriac
Coperta: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RIDLEY, ERICA
Ducele care mi-a furat inima / Erica Ridley
trad. din limba engleză: Anamaria Halalai –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8382-3
I. Halalai, Anamaria (trad.)
821.111
ERICA RIDLEY
Ducele care mi-a furat inima
Traducere din limba engleză Anamaria Halalai
LITERA

Bucureşti

Pentru oricine care a sperat vreodată să găsească un loc căruia să îi aparţină

Şi lui Roy,
pentru tot

Capitolul 1

Londra, Anglia
Martie 1817

Domnişoara Chloe Wynchester a pătruns pe uşa reşedinţei întinse a familiei sale din Islington, urmată îndeaproape de sora ei Thomasina. Pulsul lui Chloe s-a accelerat de emoţie. Aroganţa Sa ducele de Dezaprobare Glacială nu avea nicio şansă.

Neputând să-şi ţină exuberanţa pentru sine, a strigat:

— Am veşti despre tablou!

Într-o gospodărie mai respectabilă, o tânără domnişoară se putea aştepta la o ceartă zdravănă pentru faptul de a fi atât de vulgară, încât să strige chiar şi în propria casă. O astfel de domnişoară ar putea fi, de asemenea, mustrată pentru că îşi punea pantaloni şi se plimba prin Westminster sub o identitate falsă.

Chloe era recunoscătoare în fiecare zi că nu se născuse într-o familie cu astfel de limitări.

Fratele ei cel năzdrăvan, Graham, şi-a făcut apariţia în vârful scărilor de marmură, cu încântare şi neîncredere înscrise pe chipul lui frumos. Era obişnuit să fie el cel care avea de împărtăşit veşti şocante.

— Nu staţi pe gânduri! Urcaţi imediat în salonul de făcut planuri! Voi suna pentru ceai.

Schimbând zâmbete, Chloe şi sora ei, Thomasina – mai bine cunoscută sub numele de Tommy – au urcat în fugă scările de marmură, pantalonii lor gri de bumbac permiţându-le să sară treptele câte două deodată. În câteva secunde, i s-au alăturat lui Graham în „salonul de făcut planuri”, salonul privat comun pe care cei şase fraţi îl foloseau pentru a-şi pune la cale stratagemele.

Chloe şi Tommy şi-au aruncat căciulile din blană de castor asortate pe masa lungă de nuc şi arţar din centrul încăperii antifonate.

Tommy şi-a trecut o mână peste părul ei scurt şi şaten, făcându-l să se ridice în toate părţile. Graham a mutat o grămadă de ziare de scandal de pe masă în lada cu hărţi, pentru a face loc răcoritoarelor. Tommy şi Graham s-au aruncat în fotoliile lor preferate, acoperite cu dantelă, aşezate între două ferestre mari, dotate cu perdele grele de stambă de culoare roşu cu auriu.

Chloe era mult prea emoţionată ca să stea jos. În schimb, se plimba pe podeaua de ardezie neagră, care încă mai conţinea urme de cretă de la ultima şedinţă de făcut planuri. S-a oprit în faţa şemineului neaprins ridicându-şi bărbia.

De când se ştia, deasupra şemineului de marmură albă atârnau mereu două tablouri. Unul din ele dispăruse în urmă cu opt luni.

Dar nu avea să rămână dispărut prea mult timp.

— Salonul de făcut planuri pare de două ori mai gol fără *Puck* al nostru, a rostit Graham pe un ton aspru.

— Nu doar salonul, l-a corectat Tommy. Întreaga noastră casă.

Vieţile noastre.

Nimeni nu rostise cuvintele cu voce tare, dar cu toţii ştiau că era adevărat. Casa îi aparţinuse baronului Vanderbean, dar tabloul mult îndrăgit le aparţinea tuturor.

Bean salvase puii pestriţi de orfani în decursul unei singure veri. Şase copii mândri şi speriaţi, cu vârste cuprinse între zece şi treisprezece ani: Chloe, Tommy, Graham, Jacob, Marjorie şi Elizabeth. Viaţa îi învăţase să fie neîncrezători şi precauţi. Existenţa lor ca o familie unită fusese cel mai important moment din viaţa lor.

Chloe şi-a ridicat privirea spre portretul din stânga, de deasupra şemineului. Chipul patern al lui Bean avea un zâmbet care îi încreţea marginile ochilor săi albaştri, strălucitori. Nu era deloc potrivit să zâmbeşti într-un portret, acesta fiind probabil motivul pentru care Bean o făcuse. Chloe se bucura că o făcuse. Zâmbetul lui o făcea întotdeauna să se simtă iubită.

O servitoare a intrat în cameră şi a început să

aranjeze serviciul de ceai. Chloe şi-a desfăcut lavaliera, pentru a nu o umple cu firimituri.

Tommy se frăsuia de emoţie.

— Abia aştept să-ţi aud planul, Chloe. Va fi ca şi cum am avea o parte din Bean înapoi. Ca şi cum ar fi din nou printre noi.

Inima lui Chloe bătea cu putere, dându-i dreptate surorii ei. Toţi cei şase fraţi şi surori ar fi făcut orice le-ar fi stat în putinţă pentru a aduce *Puck şi familia* înapoi acasă, acolo unde îi era locul.

Înainte de a se găsi unul pe celălalt, cei mai mulţi dintre fraţi nu avuseseră niciodată pe cine să se bazeze sau bunuri pe care să le numească ale lor. Învăţaseră pe calea cea mai grea să nu dezvolte ataşamente emoţionale faţă de oameni sau de lucruri.

Bean le oferise stabilitate. Un loc de care să aparţină. Un cămin. Le spusese că erau copiii pe care şi-i dorise dintotdeauna, dar pe care nu îi avusese niciodată. Din momentul în care fiecare dintre ei ajunsese în pragul uşii, se simţiseră iubiţi şi preţuiţi într-un mod pe care nu îl mai cunoscuseră niciodată. Acuarela fusese prima lor achiziţie ca familie. Prima lor decizie ca familie. Pentru cei mai mulţi dintre ei, fusese prima dată când vocile lor contaseră.

Nu priceperea ieşită din comun a artistului era motivul pentru care aleseseră acest tablou neobişnuit, ci subiectul. O scenă din pădure, în care Robin Goodfellow – spiriduşul răutăcios, cunoscut uneori în poveştile populare sub numele de Puck – şi şase prieteni spiriduşi de toate mărimile şi formele, dansau în jurul unui foc cu o libertate şi o bucurie absolute.

Era reprezentarea vizuală a ceea ce găsiseră unul în celălalt. Fericire. Iubire necondiţionată. Capacitatea de a fi un singur suflet şi de a fi mai mult decât unul singur – de a fi o echipă şi o familie. Aceasta era partea magică dintre toate. Acel tablou era sufletul lor pe pânză.

Pentru familia Wynchester, tabloul era un portret de familie… şi cea mai de preţ posesiune a lor. Le aparţinea tuturor. Era al tuturor.

— Odată ce *Puck* se întoarce acasă, putem scăpa de acel înger.

Toate cele trei priviri se îndreptară spre şemineu. Vaza în formă de înger se afla pe şemineu, chiar sub dreptunghiul decolorat în care se aflase *Puck şi familia.*

Un loc gol, care se potrivea cu spaţiul gol din vieţile lor, acolo unde obişnuia să fie Bean.

Chloe a înghiţit în sec în faţa nedreptăţii. Cu nouăsprezece ani în urmă, fostul duce de Faircliffe le vânduse tabloul pentru a plăti una dintre numeroasele sale datorii la jocurile de noroc. Cu opt luni în urmă, când, brusc, îl ceruse înapoi, familia îl refuzase. În loc să îşi onoreze înţelegerea, ducele furase tabloul şi lăsase în locul lui o vază urâtă, ca şi cum asta ar fi putut să le compenseze pierderea.

Nici ei şi nici bătrânul duce nu anticipaseră că un accident de trăsură îi va întrerupe călătoria spre casă sau că va muri din cauza rănilor suferite, câteva zile mai târziu.

La câteva săptămâni după înmormântare, Bean îl vizitase pe moştenitor pentru a-i cere politicos returnarea tabloului lor. Proaspătul încoronat duce de Faircliffe refuzase să-l primească.

*

Cineva să-l refuze pe baronul Vanderbean! Sângele lui Chloe fierbea. Dar aceasta nu era nici pe departe prima dintre nesfârşitele jigniri şi respingeri ale noului duce. Întotdeauna fusese prea trufaş şi prea plin de sine pentru a remarca pe cineva de rang inferior, indiferent de justificare.

Săptămâni mai târziu, când Bean se îmbolnăvise de variolă, refuzase să le permită copiilor să intre în camera lui, pentru a nu-i expune la boală. În schimb, ei se dedicaseră recuperării tabloului. Cu toate acestea, nu reuşiseră să obţină nici măcar o a doua întâlnire scurtă cu noul duce. Chloe scrâşni din dinţi.

Potrivit documentelor Societăţii, copiii Wynchester nu erau altceva decât orfanii luaţi din milă în casa lui de un

baron acum decedat. Cineva căruia i-ai putea arunca o monedă, dar cu care nu te-ai coborî niciodată să vorbeşti intenţionat. Încercase de mai multe ori să apeleze la duce în afara Camerei Lorzilor, dar acesta refuzase să-i recunoască prezenţa.

Nu-i păsa ce credea el despre ea. Chloe era bucuroasă să fie o Wynchester. Nu ar fi schimbat nici măcar o clipă viaţa ei cu existenţa plictisitoare şi încuiată a lumii din înalta societate.

Chloe era obişnuită să fie invizibilă. Acesta era cel mai mare talent al ei şi, adesea, motivul pentru care misiunile lor clandestine aveau succes. Totul începuse ca un joc.

Când cei şase fraţi erau copii, Bean îi învăţase să se joace „Trei lucruri imposibile”, pentru a le oferi abilităţi şi încredere. Adunau informaţii, spărgeau bariere, făceau jocuri de îndemânare şi fapte de curaj.

Ulterior, echipa lor devenise specialistul la care se putea apela atunci când sistemul judiciar îi dezamăgea pe cel aflaţi în nevoie. Wynchesterii strecurau alimente şi medicamente în închisori, demascau azilurile de muncă şi orfelinatele cu practici draconice, depistau tâlhari care jefuiau ca să se distreze, salvau femei şi copii de abuzatori, livrau ajutoare şi provizii celor care aveau cea mai mare nevoie. Bean îi învăţase că nimic nu era imposibil. Toată lumea merita cea mai bună viaţă.

Misiunile lor le ofereau un scop şi o aventură. Lui Chloe îi plăcea să se strecoare nevăzută, făcând fapte bune sub nasul oamenilor. Dar a fi trecută cu vederea intenţionat era un lucru. Să fii respinsă din cruzime era mult mai rău.

— Nu mai trebuie să cerşim, a anunţat Chloe. Putem să îl furăm înapoi de la Faircliffe, aşa cum ne-a făcut-o nouă tatăl său.

Graham a mai adăugat o prăjitură în farfurie.

— Cum ne vom infiltra în casa ducelui? Casa aceea de oraş este la fel de încuiată precum Excelenţa Sa. Ştim măcar unde ţine tabloul?

Chloe a zâmbit către el.

— Nu trebuie să ştim unde e acum. Ştiu unde va fi.

Şi-a pus prăjitura jos.

— Unde? Cum?

S-a lăsat pe spate.

— Ştii că urmăresc câteodată şedinţele parlamentare prin crăpătura din pod?

— Câteodată? Graham şi-n dat ochii peste cap. Când ai ratat tu una? Şi ce legătură are obsesia ta pentru politică cu recuperarea lui *Puck*?

— Ei bine, dacă mă laşi să termin. Chloe a furat prăjitura fratelui ei şi a luat o muşcătură dintr-un colţ, mestecând cu o lentoare exagerată înainte de a înghiţi. După cum spuneam, astăzi Tommy ne-a deghizat în jurnalişti şi ne-am strecurat în Galeria Străinilor, unde ne-am aşezat în spatele domnului York…

— Aşteaptă, a întrerupt-o Graham, cu ochii lui căprui strălucind. Domnul York, deputatul despre a cărui fiică se zvoneşte că i-ar fi atras atenţia ducelui de Faircliffe?

— Este mai mult decât un zvon, a spus Chloe, arogantă. L-am auzit pe Faircliffe spunând că intenţionează să îi ofere *Puck şi familia* fiicei domnului York, Philippa, drept cadou de logodnă.

Faţa lui Graham s-a învineţit.

— Să dea cuiva tabloul nostru? Ticălosul ăla. Nu este al lui ca să-l dea!

— Asta este vestea proastă, a fost de acord Chloe, afişând o expresie inocentă. Vestea bună este că pseudonimul meu, „Jane Brown”, are o invitaţie la cercul săptămânal de lectură pentru doamne al domnişoarei York. Am întâlnit-o când eram în acea misiune la şcoala îngrozitoare pentru fete. Philippa era în vizită cu un grup de caritate şi… ştiţi ceva? Nu contează. Ceea ce contează este că am acces la casa unde va fi tabloul. Este şansa noastră!

Fratele ei a fixat-o cu privirea lui prea pătrunzătoare.

— Ai dat din greşeală peste viitoarea logodnică a ducelui de Faircliffe, iar acum ai o invitaţie pe termen nelimitat în casa ei? Ăsta da noroc.

— Hm… da. Chloe a devenit brusc fascinată de ceaiul ei. O situaţie foarte norocoasă şi complet întâmplătoare.

Cu siguranţă nu era pentru că citea aceleaşi rubrici de bârfe ca fratele ei şi pentru că voia să vadă cu ochii ei ce fel de femeie îi atrăgea atenţia ducelui de Faircliffe.

Chloe trecuse pe lângă el de mai multe ori – nu că el ar fi observat. Nici măcar nu o recunoscuse atunci când se pusese în calea lui pentru a cere returnarea portretului de familie. Abia dacă îi scăpase o silabă printre buze înainte ca el să treacă pe lângă ea spre ceva sau cineva la care chiar ţinea.

Nemernicul.

— Acum, că ştim când şi unde să acţionăm, ne putem juca rolurile şi să obţinem tabloul. Chloe a numărat pe degete lucrurile imposibile. În primul rând, să mă integrez în cercul de lectură. Realizat. În al doilea rând, să recuperez *Puck şi familia* odată ce Faircliffe îl livrează. În al treilea rând, să-l înlocuiesc cu un fals, astfel încât nimeni să nu suspecteze nimic. Totul se va întâmpla joi.

Graham s-a încruntat.

— De ce ar dori Faircliffe să întrerupă un cerc de lectură?

— Nu ştie că o va face. Chloe a zâmbit. Cei din familia York sunt surprinzător de vicleni.

— Chiar şi un duce băţos şi încruntat ca Faircliffe este o partidă cu care merită să te lauzi, a explicat Tommy. Doamna York va dori martori.

— Noi nu vrem martori, a precizat Graham. Nu ar fi mai sigur să dam peste Faircliffe pe stradă şi să schimbăm „accidental” pânza lui rulată cu a noastră?

— Ar fi, într-adevăr, a fost de acord Chloe, dacă Faircliffe s-ar întâmpla să se plimbe prin Grosvenor Square cu o pânză rulată. Dar tabloul este înrămat, iar ducele va sosi într-o trăsură, unde majordomul familiei York va fi cu ochii pe el.

Graham şi-a ridicat ceaşca de ceai.

— Nu există degete mai abile în toată Londra, aşa că nu mă îndoiesc că poţi să pui mâna pe pânză. Şi o vom ruga pe Marjorie să creeze falsul.

Toţi cei şase fraţi Wynchester erau talentaţi în felul

lor. Marjorie era o pictoriţă extraordinară, care putea reproduce orice lucrare de artă pentru a se potrivi cu originalul.

Chloe a zâmbit.

— Marjorie l-a terminat de mult. Aveam nevoie doar de o ocazie să schimbăm pânzele. Şi de o modalitate de a o scoate pe furiş, fără ca cineva să observe.

A schimbat lingura lui Graham cu furculiţa lui Tommy în timp ce se gândea. Monedele şi cheile erau obiecte uşor de luat în mână, dar o pânză rulată era mult prea mare.

— Poţi să-ţi legi un tub de picior? a întrebat Tommy.

— Poate dacă aş merge cu mare atenţie… a cugetat Chloe, apoi a clătinat din cap. Ar trebui să-mi ridic fustele pentru a lega tubul, iar dacă aş fi prinsă aşa, ar fi mai rău. Ceea ce am nevoie este…

— Pisicuţe. Jacob, fratele lor mai mare şi robust, a intrat în salonul de făcut planuri cu un coş uriaş în braţele sale puternice. Majoritatea doamnelor iubesc pisicuţele aproape la fel de mult cum iubesc o carte bună. Dacă v-aţi prezenta cu un nou animal de companie…

Chloe s-a încordat. Deşi pe vesta ruptă şi peticită a lui Jacob se vedeau urme de blană, învăţase să fie precaută. Ultima dată când fratele ei intrase într-o cameră cu un coş, îşi încercase norocul la dresaj de şerpi. Dacă n-ar fi purtat cele mai rezistente cizme…

— Chiar ai un pisoi acolo?

— Dihori, a recunoscut el, cu ochii lui căprui-închis strălucind. Dar am soluţia perfectă în hambar. Tiglet este cea mai bună dintre toate pisicuţele mesager.

— Pisicuţe… mesager? a reluat ea cu voce joasă.

— Ca porumbeii, dar terestre, a explicat Jacob cu seriozitate. Mai multă blană, mai puţină murdărie. Acoperirea perfectă. Îşi poate găsi drumul spre casă de oriunde. Va fi o minunată distragere a atenţiei. Pentru că acolo unde este haos…

— …există o oportunitate, a încheiat Tommy, cu ochii strălucitori.

Chloe a ridicat un deget.

— Prima regulă a celor trei lucruri imposibile: niciun plan fără un plan de rezervă.

Graham s-a luminat.

— Pot să sugerez…

— Abilităţile tale acrobatice sunt impresionante, frate, dar nu sunt necesare în acest caz.

Umerii lui Graham s-au lăsat.

— Când va fi rândul meu?

— Deşi nu anticipez că va fi nevoie să călăreşti pe spinarea unui armăsar de curse, l-a asigurat Chloe, un vizitiu mi-ar prinde bine. Doar în cazul în care trebuie să fug în prea mare grabă pentru a chema o birjă de pe stradă.

— Nu este nevoie de trăsură. Graham şi-a îndreptat umerii. Nu putem să riscăm ca una dintre trăsurile noastre să fie recunoscută, aşa că voi conduce un atelaj care nu poate fi urmărit până la familie.

Tommy a dat din cap.

— Dacă există o coadă de trăsuri care îşi aşteaptă stăpânii lor cu viziuni literare, cum va şti Chloe care este trăsura corectă?

— A mea va avea perdele roşii… şi o mănuşă afişată vizibil, ca să nu avem probleme.

Ochii lui Graham s-au aprins.

— Şi mai bine, nu voi fi doar prima trăsură la care veţi ajunge. Voi fi în locul vizitiului. N-aveţi cum să mă rataţi.

— Nu există plan fără un plan de rezervă. Părul negru şi cârlionţat al lui Jacob s-a lăsat, în timp ce arunca o privire în coşul cu dihori. Ce se întâmplă dacă personalul de la familia York insistă să mutaţi trăsura?

Tommy a bătut din palme.

— Elizabeth le va distrage atenţia.

Când Elizabeth şi-a făcut auzită vocea, nimeni nu şi-a putut da seama de unde venea. Sora lor putea emula o întreagă „mulţime” pentru a distrage atenţia. Mânuia de asemenea cu dibăcie un baston cu şiş. Oricare dintre cele două abilităţi ar fi fost de ajuns.

Graham s-a întors spre Chloe cu privirea serioasă.

— Dacă ne despărţim din orice motiv, du-te într-un loc

sigur. Te voi găsi eu.

I-a răspuns cu un zâmbet, încântată de aventura care se apropia. *Puck* se întorcea în sfârşit acasă.

— Cercul de lectură va avea o după-amiază minunată. În afară de un mic interludiu cu Tiglet, cel mai memorabil eveniment va fi logodna domnişoarei York cu ducele de Dezaprobare Glacială.

Graham a ridicat o foaie de ziar.

— Alianţa lor va fi subiect de discuţie în articolele de scandal. Nimeni nu-şi va aminti nimic altceva. Ceea ce este păcat, pentru că îmi plac mai degrabă presupunerile lor aiurite despre noi. Unul dintre articolele mele preferate susţine: „O casă atât de mare şi izolată ar putea conţine zeci ca ei!”

Chloe a strâmbat din nas.

— Bârfele astea ne fac să părem nişte lilieci.

— Îmi plac liliecii. Jacob a scărpinat unul dintre dihori sub bărbie. Liliecii sunt fascinanţi. Au buric ca oamenii şi se spală ca pisicile. Am treisprezece în hambar.

— Te rog să îi ţii acolo, a murmurat Tommy.

— Sau dă-i-le Glacialităţii Sale, a sugerat Chloe.

— Faircliffe îi merită din plin. Graham a mutat paginile de ziar, căutându-şi lingura lui. Fără îndoială că interesul ducelui pentru Philippa York este unul financiar. Deşi nu are nici un titlu, ea posedă cea mai mare zestre dintre fetele aflate pe piaţa măritişului. Am ţinut socoteala.

— Săraca Philippa. Tommy a strâns din buze. Merită ceva mai bun.

Chloe a fost de acord. Faircliffe emana răceală în fiecare loc în care intra. Bărbatul era numai pometi ascuţiţi şi remarci tăioase. Adică pentru toată lumea, mai puţin pentru ea. Ea era invizibilă când se afla în faţa lui. Chiar şi atunci când încerca să se facă văzută.

Graham a făcut o grimasă.

— Îţi poţi imagina cum ar fi să fii căsătorită cu acel bloc de gheaţă? a spus Chloe împingându-şi ceaşca de ceai deoparte. Nu pot concepe o soartă mai rea.

Capitolul 2

Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, era pe punctul de a realiza ceea ce părea imposibil: să umple cuferele goale ale ducatului şi să-i refacă reputaţia zdrenţuită.

Tatăl său trăise o viaţă încântătoare pe baza unor credite pe care nu le putuse rambursa. Iar acum, odată cu eşecul recoltelor din anul precedent, situaţia devenise dezastruoasă. Dacă Lawrence nu-şi va asigura o mireasă cu o zestre semnificativă înainte de sfârşitul sezonului, va trebui să-i trimită în stradă pe ultimii dintre servitorii săi loiali.

N-ar putea să-i trateze atât de josnic.

Lawrence s-a aplecat în faţă în trăsura închiriată şi a deschis perdeaua pentru a se putea adresa vizitiului. La fel ca în cazul tuturor paşilor greşiţi ai tatălui său, fiecare dintre încercările lui Lawrence de a restabili respectul şi prosperitatea fusese câştigată cu mari costuri personale.

Sacrificiul a meritat.

Reputaţia lui Lawrence era imaculată, iar prestaţia sa în Camera Lorzilor, impecabilă. În acest sezon, mamele cu gânduri matrimoniale îl aveau în fruntea listei lor. Cât timp Lawrence va trăi, numele Gosling şi titlul Faircliffe nu vor mai fi niciodată rostite în derizoriu. Niciun moştenitor al său nu va fi demis, forţat să suporte ridicolul şi izolarea.

Desigur, asta pentru că nimeni nu şi-a dat seama că reputaţia sa strălucitoare ascundea un buzunar foarte gol. Ducatul nu avea nevoie de o zestre. Ducatul avea nevoie de zestrea care să pună capac tuturor zestrelor. O sumă atât de ameţitoare, încât Lawrence să poată să restaureze proprietatea de la ţară pe jumătate abandonată, să achite ultimele datorii ale tatălui său şi să rămână cu o sumă respectabilă pentru a investi într-un viitor stabil.

Ducatul avea nevoie de domnişoara Philippa York.

— Casa cu terasă de la colţ, i-a spus Lawrence

vizitiului. Cea cu tufe de trandafiri galbeni.

— Cum doriţi, Excelenţa Voastră.

Folosirea unei trăsuri pentru a se deplasa de la un capăt la altul al Grosvenor Square era o demonstraţie neruşinată de ipocrizie şi exces... şi motivul pentru care părinţii domnişoarei York au privit cu ochi buni curtea pe care Lawrence i-o făcea fiicei lor.

Deşi îşi vânduse ultima trăsură care îi mai rămăsese în acea dimineaţă – până la preţioasa pereche de armăsari cenuşii – Lawrence închiriase această trăsură pentru a păstra aparenţele.

Domnul York era unul dintre cei mai puternici parlamentari din Camera Comunelor. Doamna York era prietenă apropiată cu o patroană de la Almack. Aveau bogăţie, statut, tot ce şi-ar fi putut dori vreodată... cu excepţia unui titlu.

După nuntă, fiica familiei York va fi ducesă, iar nepotul lor, un viitor duce. Pentru ei, o astfel de lovitură de graţie ar fi mai mult decât ar fi valorat orice zestre cerută.

Pentru el, însemna o nouă pagină. Contele de Southerby căuta parteneri pentru o oportunitate de investiţie cu rate ale dobânzii foarte atractive – dacă Lawrence îşi aducea partea sa înainte de a părăsi contele Londra la sfârşitul sezonului. Nu era un pariu ostentativ, precum cele pe care tatăl său le făcuse în cluburile sale de gentlemeni, dar dobânda constantă şi profitul viitor ar fi oferit o bază solidă pentru anii următori.

Pentru Lawrence, căsătoria cu respectabila domnişoară York oferea mai mult decât stabilitate financiară. Copiii lui se puteau bucura de copilărie fără teama de batjocură sau de sărăcie. Le-ar da fiilor şi fiicelor sale şansa – nu, dreptul – de a fi fericiţi.

Toată lumea merita fericirea, inclusiv proaspăta lui mireasă. Lawrence nu-şi putea permite să o curteze pe domnişoara York timp de un sezon întreg, dar îi putea oferi două sau trei săptămâni pentru a-l cunoaşte înainte de logodnă.

A întins mâna spre pânza înrămată de pe scaunul de

vizavi.

— După ce se eliberează traficul, voi coborî la ultima casă. Nu va dura mai mult de o jumătate de oră.

Dar trăsurile care se înghesuiau pe partea pieţei unde locuia familia York nu s-au mişcat. Coada părea să aştepte degeaba pasageri. Unul dintre vecinii familiei York trebuie să fi organizat un ceai. A făcut o grimasă.

Lawrence ura ceaiul. Prefera să bea apă din Tamisa.

— Opreşte aici. A întins mâna spre uşă. Găseşte-ţi locul spre partea din faţă a cozii, ca să ştiu unde să te găsesc când mă întorc.

Vizitiul a dat din cap şi a lăsat perdeaua.

În ciuda faptului că locuiau în părţi opuse ale Grosvenor Square, aceasta era prima vizită a lui Lawrence la reşedinţa familiei York. Cărămida roşie, caldă, şi coloanele vopsite în alb ale impecabilei case cu terasă erau luminoase şi curate. Fiecare fereastră strălucea în lumina soarelui, reflectând cerul azuriu de primăvară sau iarba verde şi îngrijită din piaţă.

Cu maxilarul încleştat, a păşit pe trotuar spre aleea din faţa casei lor, atât de elegant pe cât se putea cu un tablou înrămat, învelit în hârtie maro, strâns sub braţ.

Lawrence ar fi putut să-şi aducă ultimul lacheu rămas pentru a căra tabloul, dar a sperat că o demonstraţie de efort personal va adăuga o notă de romantism primului său cadou de logodnă. Nu era ceea ce ar fi ales el, dar important era să-i ofere viitoarei sale logodnice ceva care să-i placă.

Scopul căsătoriei, pe care îl avea mereu în minte, îi înţepa pielea cu nervozitate şi emoţie în egală măsură. Peste două săptămâni, atunci când contractul ar fi fost semnat, el şi domnişoara York vor fi fost legaţi unul de celălalt. Îşi simţea palmele umede. Era oare o prostie să spere că uniunea lor ar putea fi una plăcută? S-a îndreptat mai mult.

Ca la toate îndatoririle, se făcea ceea ce trebuia făcut.

La uşă i s-a răspuns imediat ce a atins inelul de metal. Lawrence şi-a prezentat imediat cartea de vizită.

— Excelenţa Voastră, a spus majordomul. Intraţi, vă rog. Să chem pe cineva să vă ia pachetul?

— Îl voi livra personal.

Lawrence a păşit praful pentru a-şi aştepta gazdele. El şi domnul York se întâlniseră în Camera Comunelor şi avuseseră dezbateri aprinse timp de aproape un deceniu. Cu un an în urmă, după moartea prematură a tatălui lui Lawrence, acesta se mutase din Camera Comunelor în Camera Lorzilor. Un parteneriat cu domnul York ar asigura aliaţi vitali în cele două Camere.

Tot ceea ce trebuia să facă era să rămână strălucitor de neînsemnat până la citirea publicaţiilor de căsătorie. Odată ce domnişoara York se va căsători cu el, zestrea ei va salva ducatul şi va asigura un viilor mai bun pentru familia sa şi pentru arendaşii săi.

Planul trebuia să funcţioneze. Era singura şansă a lui Lawrence.

Doamna York a venit ţopăind către el, cu mâinile strânse la piept, ca şi cum şi-ar fi stăpânit fizic un ţipăt de emoţie.

— Excelenţa Voastră, ce plăcere, trebuie să recunosc!

Sunetul inconfundabil al unor voci feminine se infiltra dintr-o uşă deschisă la jumătatea coridorului, drept înainte.

Lawrence a îngheţat. Trebuia să fie o întâlnire privată. Ura surprizele şi era nepriceput la conversaţiile improvizate. Excela în Parlament pentru că îşi pregătea discursurile dinainte – exact aşa cum făcuse pentru vizita de astăzi la domnişoara York şi la părinţii ei.

Interacţiunea cu o mulţime neaşteptată l-ar fi asigurat că va face o greşeală rostind replicile sale bine repetate. Nu a mers mai departe.

— Am greşit data? a întrebat el cu grijă.

— Nu, nu. Exact la timp, ca întotdeauna. Domnul York s-a îndreptat spre soţia sa. Eşti un om care se ţine de cuvânt. O trăsătură frumoasă, aş îndrăzni să spun. Spre deosebire de tatăl dumitale.

— Hm… mulţumesc. Sper că nu semăn deloc cu el.

— Foarte bine, foarte bine. Discursurile dumitale

parlamentare ar putea rivaliza cu cele ale lui Fox şi Pitt. Tatăl dumitale, pe de altă parte, rareori îşi părăsea clubul… sau paharele. Într-adevăr, sunt mulţi care spun… Domnul York a tuşit şi i-a dat lui Lawrence o palmă jovială pe umăr. Nu este timpul pentru bârfe, nu-i aşa, băiatul meu?

Lawrence a afişat un zâmbet cordial. Cel puţin, spera că asta era ceea ce afişa chipul lui. Era conştient în fiecare zi că numele Gosling era într-un echilibru instabil la marginea respectului. Insinuarea neterminată a domnului York fusese clară: încă mai existau cei care spuneau că bărbaţii Faircliffe erau o plagă pentru societate.

Duce sau nu, nimic nu era sigur până la semnarea contractului.

— Este o onoare pentru noi, Excelenţă, a izbucnit doamna York în timp ce îşi flutura mâinile de emoţie şi de nerăbdare. Acesta este cadoul special pentru Philippa? Poftiţi, trebuie să i-l prezentaţi imediat.

— Recunosc că nu pot înţelege ce frumuseţe vede ea în acel tablou, a murmurat domnul York.

Lawrence a apucat cadrul un pic mai strâns. Dansul spiriduşilor era un subiect neobişnuit. Nu înţelegea de ce şi l-ar putea dori cineva.

Ce s-ar întâmpla dacă, la o a doua inspecţie, tânăra domnişoară şi-ar da seama de greşeala ei de a-şi fi exprimat admiraţia pentru o astfel de „artă” îndoielnică şi i-ar râde în nas când îi va oferi cadoul? Faptul de a putea dărui un obiect pe care îl poseda deja i se păruse o întâmplare fericită. Acum se temea că presimţirea nu ar putea fi una pozitivă. Venele îi zvâcneau de panică.

— Se pare că domnişoara York are oaspeţi, a spus el şi a apucat rama. Ar trebui să mă întorc când nu vă deranjez.

— Aiureli! Doamna York şi-a pus mâna în jurul cotului lui Lawrence şi aproape că l-a târât pe coridor. Sunt doar câteva dintre prietenele ei, snoabe intelectuale. Sunt sigură că toate vor găsi amuzant să vadă ce i-ai adus Philippei.

Da. Exact de ce se temea.

Dar acum nu mai era nicio cale de întoarcere.

Cuvântul tatălui său nu valora nici cât respiraţia pe care plutea, dar Lawrence îşi ţinuse fiecare jurământ timp de doi ani şi jumătate. Domnişoarei York îi plăcea tabloul; el îi promisese că i-l va da. În această zi. La această oră. Nu mai avea unde să meargă decât înainte.

În plus, câteva „snoabe intelectuale” nu erau chiar o groapă cu lei… nu-i aşa?

— Philippa, draga mea, uite cine a sosit! a strigat doamna York când au intrat într-un salon mare.

Sala era enormă, cu locuri pentru peste două duzini de invitaţi, iar fiecare scaun era ocupat.

Lawrence simţea greutatea prea multor priviri care se aşeza asupra lui în acelaşi timp.

Pe jumătate dintre ele nu le-a recunoscut – poate că acelea erau „snoabele intelectuale” – dar cealaltă jumătate erau feţe cunoscute de la întâlnirile exclusiviste ale înaltei societăţi. A înghiţit în sec. Nu trebuia doar să o impresioneze pe domnişoara York şi pe părinţii ei… trebuia să farmece o cameră întreagă.

Dacă ar fi fost la fel de uşor să influenţeze un salon plin de femei cum ar fi fost la Westminster să dezbată reforma vămilor şi a accizelor cu câteva sute de colegi de-ai săi… Este puţin probabil ca citarea celor mai recente concluzii ale comisiei să îi aducă vreun punct în acest caz.

Nu avea să încerce să recunoască pe niciuna dintre ele, a decis Lawrence. Situaţia era prea tensionată, iar riscul de a greşi era prea mare. Un pas greşit, cum ar fi să zâmbească sau să ignore pe cine nu trebuia. Îşi va îndrepta toată atenţia asupra domnişoarei York. Asta ar putea fi interpretat ca fiind romantic, nu-i aşa? Iată-l aici, cu un cadou de logodnă, un cavaler purtând o tapiserie cu zâne şi demoni pentru frumoasa lui domnişoară.

Domnişoara York, la rândul ei, era înfăşurată în obişnuitele sale dantele voluminoase. Doar obrajii roz şi mâinile cu gropiţe ieşeau din spuma delicată, dându-i aspectul unei păpuşi în mărime naturală.

Expresia ei veşnic placidă făcea ca asemănarea să fie stranie.

— Domnişoară York, a început Lawrence, apoi a făcut o pauză. Nu-i putea săruta mâna cu un tablou în braţe, iar dacă îl punea pe jos risca să se strice. O plecăciune ar fi fost la fel de greu de executat. Trebuia să sară peste amabilităţi şi să treacă direct la romantism. V-am adus un modest semn al admiraţiei mele.

— Ohh, a spus una dintre prietenele ei. Ce ar putea fi?

— Un tablou despre care mama mea l-a informat că mi-ar plăcea. Domnişoara York a făcut un gest spre un loc gol de pe perete. Intenţionează să îl pună acolo.

Aşadar, nu a fost impresionată de darul lui de logodnă. Lawrence s-a forţat oricum să zâmbească.

Domnişoara York nu i-a răspuns cu un zâmbet.

Restul încăperii era animat de şuşoteli.

— Este o căsătorie din dragoste?

— De ce altfel s-ar fi căsătorit cu cineva sub nivelul lui? Tatăl meu este marchiz.

— Ce, credeai că-ţi aduce ţie cadoul?

— Crezi că îl iubeşte?

— Cine poate spune vreodată ce este în mintea ei? Abia aştept să vad opera de arta pe care i-a adus-o.

Ceafa lui Lawrence s-a înroşit.

Da, domnişoara York se căsătorea cu el pentru titlul său. Da, el avea nevoie de zestrea ei. Dar asta nu trebuia să fie tot ce aveau în comun. Chiar şi o căsătorie de convenienţă putea funcţiona, cu un minimum de efort.

Dar mai întâi trebuia să scape de acest tablou nenorocit.

— Ar putea cineva să sune pentru o foarfecă? a întrebat politicos.

— Poftim! a rostit ţanţoşă doamna York.

Doi lachei cu perucă, identici ca înălţime şi ca ţinută elegantă, au intrat în cameră şi l-au eliberat pe Lawrence de pânză.

Acum era şansa lui de a săruta mâna domnişoarei York. Înainte de a putea face acest lucru, o servitoare i-a înmânat o foarfecă metalică ascuţită.

Domnişoara York s-a ridicat în picioare într-un foşnet

de dantelă.

Un val de şoapte a năvălit din nou prin salon. Lawrence a riscat să arunce o privire subtilă peste umăr.

Toate privirile erau aţintite asupra domnişoarei York… cu excepţia uneia. Ochii căprui-închis ai unei femei l-au ţintuit.

Nu părea curioasă în legătură cu cadoul. Expresia ei de o intensitate deconcertantă era vicleană, ca şi cum ar fi putut vedea prin pachetul de hârtie maro, prin straturile lui meticulos croite de îmbrăcăminte la modă, vedea prin el până la nervozitatea şi disperarea de dedesubt. Dar că nu şi-a întors privirea. Privirea ei doar s-a ascuţit, ca şi cum îl dezbrăcase şi totuşi voia mai mult.

Gâtul i s-a uscat. A încercat să înghită. Furnicături ciudate i-au străbătut coloana vertebrală, ca şi cum vârfurile degetelor ei i-ar fi atins pielea.

S-a întors repede spre domnişoara York. Livrarea primului lor cadou de logodnă se întindea destul de mult. Dacă ea nu tăia hârtia în curând, Lawrence avea să o rupă cu mâinile lui, să facă o plecăciune şi să fugă în trăsura care îl aştepta, înainte de a fi obligat să participe la acest spectacol cu ceai şi discuţii neînsemnate.

— Dacă vrei să faci onorurile? a murmurat el.

Domnişoara York a tăiat hârtia maro ca şi cum nici ea nu ar fi fost interesată să păstreze în siguranţă arta de dedesubt.

Hârtia a căzut. Pictura a fost expusă. Un oftat a răsunat în mulţime. Lawrence nu a putut spune dacă exprima surpriza faţă de romantismul gestului său ori pentru că acuarela prezenta o familie de spiriduşi răutăcioşi.

— Mulţumesc! a spus domnişoara York. Sunteţi foarte amabil.

Era îndrăgostită? Plictisită? Nu părea să fie supărată sau în pericol de a leşina. El a dat un cadou. Ea a primit cadoul. Sfârşit.

Ceafa i s-a încins din nou. Aprecia lipsa ei de dramatism dusă la extrem, şi-a spus Lawrence. După

zestrea ei, anticiparea era trăsătura lui preferată. O femeie ca domnişoara York nu ar murdări niciodată titlul Faircliffe cu scandaluri. Ea era exact ceea ce avea el nevoie: fără necazuri, fără surprize.

Doamna York a izbucnit în aplauze puternice.

— Ura!

Toată lumea aflată în sală i-a urmat exemplul. Toată lumea, cu excepţia domnişoarei York şi a tinerei femei ciudat de înţelepte, cu un zâmbet strâmb, batjocoritor.

Privirea ei tulburătoare continua să-l urmărească, ca şi cum ar fi putut auzi fiecare bătaie de inimă prea puternică şi simţi fiecare respiraţie superficială din cealaltă parte a camerei. Senzaţia nu-i plăcea deloc. În ciuda camerei pline de străini, privirea ei se simţea ciudat de intimă şi mult prea perspicace.

— De îndată ce tabloul este agăţat, a spus doamna York, ne vom muta cu toţii în sufragerie pentru un ceai plăcut şi relaxant.

Doamne, orice altceva în afară de asta. Pe lângă faptul că nu-i plăcea ceaiul, Lawrence nu putea să curteze pe nimeni aşa cum trebuie, în timp ce se ferea de privirea tulburătoare, intensă a tinerei cu ochi căprui şi frumoşi. Chiar şi acum, se gândea la ea în loc să se concentreze la domnişoara York. Nu ar fi corect. Odată tabloul atârnat, Lawrence va ieşi pe uşă şi va intra în intimitatea trăsurii sale.

Ar fi bine ca vizitiul său să fie pregătit să o ia la goană.

Capitolul 3

Chloe şi-a încrucişat mâinile în poală şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a nu-l străpunge cu privirea pe frumosul şi arogantul duce de Faircliffe.

Toate acestea ar fi fost mult mai simple dacă Faircliffe ar fi returnat tabloul. Dar adresarea directă către Excelenţa

Să nu funcţionase. Chloe şi fraţii ei îl imploraseră timp de luni bune, prin nenumărate scrisori trimise acasă la el şi zeci de încercări umilitoare în persoană.

Excelenţa Sa cea exasperantă se considera mult deasupra tuturor pentru a avea în vedere bunul-simţ… sau a lua în considerare oameni de rând precum fraţii Wynchester.

Privirea lui albastră şi rece a ţintuit-o direct pe Chloe, dar s-a întors la fel de repede după ce nu a întrezărit nimic care să-i atragă interesul.

De câte ori se încrucişaseră ea şi Faircliffe? Hyde Park, Vauxhall, Westminster. Fiecare privire dispreţuitoare aruncată în direcţia ei era la fel de indiferentă ca şi precedenta. Şi-a ridicat bărbia. Bean o învăţase că, pentru persoana potrivită, ea ar fi fost vizibilă şi memorabilă. Faircliffe era în mod clar persoana nepotrivită.

Nu că ar fi vrut ca el să o observe, şi-a amintit Chloe. Succesul continuu al lui „Jane Brown” depindea de abilitatea ei stranie de a fi cu totul neobservabilă în orice împrejurare. A apucat mătasea moale a fustei. Poate că Tommy era un geniu inegalabil în materie de deghizări, dar Chloe nu trebuia să facă absolut nimic pentru a se integra şi a fi uşor de uitat.

Avea unul dintre acele chipuri care erau în acelaşi timp familiare, dar prea comune pentru a fi deosebite din mulţime. Nu era nici înaltă, nici scundă, nici urâtă, nici drăguţă. Nimic la ea nu ieşea în evidenţă.

Pielea ei nu era de alabastru palid ca a Phillippei York sau de bronz-auriu ca a fratelui ei, Graham. Nu era subţire şi zveltă ca Tommy sau plăcut de plinuţă ca Elizabeth. Părul ei şaten şi moale nu era ca din in filat, ca al lui Marjorie, sau binecuvântat cu bucle negre şi lucioase ca al lui Jacob. Chloe era neutră şi ternă, fără nici măcar un pistrui care să adauge o pată de culoare.

Ea era doar… acolo, ca un fir de praf într-o rază de lumină.

Faptul că era cu totul nesemnificativă o ajutase să treacă necaz după necaz. Chloe nu ar fi recunoscut

niciodată cât de mult şi-ar fi dorit, măcar o dată, să vadă o sclipire de recunoaştere reflectată înapoi către ea.

Nu că aşteptările ei faţă de Faircliffe ar fi fost mari. Ce fel de ticălos îngâmfat şi cu inima rece dădea cu uşurinţă un tablou care nu-i aparţinea ca dar de logodnă?

Un astfel de ticălos nu era de încredere şi nici nu se putea discuta cu el. Avusese ocazia de a rezolva problema în mod onorabil. Chloe nu l-ar fi implorat pentru tablou chiar dacă ar fi putut. În acest moment, ticălosului arogant şi duplicitar merita să îi fie luat din mână.

Şi-a forţat degetele încordate să se descleştеze şi le-a strâns în poală. Nu mai avea mult de aşteptat.

— Mulţumim frumos pentru cadoul dumitale fermecător, a răcnit doamna York suficient de tare pentru ca întreaga petrecere să o audă, şi probabil şi vecinii. Philippa este foarte încântată.

Philippa nu părea să fie prea bucuroasă. Sau măcar cât de cât bucuroasă. Afişa aceeaşi expresie care spunea „Sunt aici pentru că trebuie să fiu”, pe care o afişa la fiecare întrunire socială, cu excepţia scurtelor ocazii în care mama ei pleca de lângă ea, iar cercul de lectură putea vorbi despre cărţi timp de o oră sau două. Chloe şi-o imagina mult mai interesată de faimoasa bibliotecă a ducelui decât de omul însuşi.

Nu că Faircliffe ar fi părut deosebit de îndrăgostit. Un bărbat îndrăgostit ar fi găsit un cadou mai potrivit pentru mireasa lui.

— Recunoştinţa mea eternă, a murmurat Philippa.

Ducele părea mulţumit de sine.

— Plăcerea a fost a mea.

Chloe i-a aruncat o privire dură, în numele femeilor de pretutindeni care tânjeau după mai mult decât gesturi simbolice de afecţiune falsă.

Dar cei de teapa lui Faircliffe nu pierdeau timpul cu probleme de inimă. Lorzii şi doamnele – sau cei care aspirau să devină una sau alta – îşi alegeau uniunile cu un pragmatism rece. Mintea lor nu era tulburată de emoţii, ci de viziuni legate de titluri, de zestre, de proprietăţi şi de

legături sociale.

Chloe era încântată că nu aparţinea unei astfel de lumi.

Doamna York a bătut din palme.

— Şi acum… un ceai să sărbătorim!

Faţa ducelui a afişat o expresie alarmată, comică.

— Nu cred că…

— Trebuie să ni te alături! Mâinile doamnei York au fluturat ca nişte păsări speriate. Fetele tocmai se pregăteau să mănânce prăjituri de ovăz şi sendvişuri cu castraveţi…

— Eram pe cale să discutăm despre structura epistolară în romanele franceze din secolul al XVIII-lea, a murmurat Philippa.

— Nu am vrut să vă întrerup, a spus Faircliffe în grabă. Nu trebuie să rămân şi, de fapt…

— Prostii! Haideţi, haideţi, veniţi cu toţii.

Doamna York şi-a fluturat braţele prin cameră, împingându-şi oaspeţii în sufragerie ca un cioban care îşi păzeşte oile. Chloe şi Faircliffe au fost amândoi duşi de val.

Odată ce au trecut de uşă însă, Chloe s-a dat la o parte. Nu putea să ia loc la masă, altfel ar fi rămas blocată acolo pentru următoarea oră.

În timp ce toţi ceilalţi erau ocupaţi, aceasta era şansa ei de a-l elibera pe dragul ei *Puck*. Dar, mai întâi, avea nevoie de o scuză pentru a dispărea. Un motiv adorabil şi blănos.

L-a eliberat pe Tiglet din coşul mare de răchită. Pisicuţa cu pete de alb, roşu şi negru în blană a sărit printre cizme şi pe sub jupoane cu un mieunat formidabil.

Doamna York a scos un ţipăt dramatic ca răspuns.

Tiglet a escaladat mai multe perdele în căutarea unei ferestre deschise înainte de a ieşi din sufragerie şi de a zbura pe coridor ca şi cum coada lui ar fi luat foc.

Chloe a oftat, ca şi cum ar fi fost şocată că pisoiul ei de casă încerca să fugă spre casă.

— Ce jenant! Mă duc să o caut imediat pe micuţa obraznică. Mergeţi înainte. Vă rog să nu mă aşteptaţi.

Philippa a ridicat privirea de la locul ei la masă.

— Aş putea ajuta…

— Stai jos, a rostit mama ei printre dinţi. Ducele este aici.

Philippa a suspinat.

— Am putea măcar să chemăm o cameristă sau un lacheu…

— Chiar nu e nici o problemă, a asigurat-o Chloe. Vă rog să vă luaţi ceaiul în linişte.

Aruncând o privire plină de semnificaţie către doamna York, Chloe a făcut câteva semne din cap mai puţin subtile spre ducele de Faircliffe, care întârzia vizibil, ca şi cum ar fi fost reticent să îşi ocupe locul la masă.

— Oh! a spus cu voce tare doamna York. Aveţi perfectă dreptate. Du-te, dragă. Nu te grăbi. Aici, Excelenţa Voastră, veniţi să vă aşezaţi lângă Philippa. V-am păstrat cel mai bun loc.

— Le-ai cunoscut pe celelalte invitate? Philippa a făcut un gest către fiecare domnişoară, în timp ce lua loc pe un scaun la masă. În stânga mea este…

Chloe s-a furişat din cameră la auzul doamnei York care îşi mustra fiica pentru că făcuse prezentările fără să respecte ordinea priorităţilor. Chloe putea să lipsească o oră înainte să observe cineva.

N-ar fi avut nevoie decât de cinci minute.

Cu coşul agăţat de braţ, s-a ascuns în salon şi a închis uşa în urma ei. Un ac de păr stricat în gaura cheii ar fi împiedicat pe oricine să intre în spatele ei, dar ar fi făcut, de asemenea, evidentă o infracţiune în desfăşurare. Pur şi simplu, avea să lucreze repede.

N-avea rost să caute pisoiul. Şuviţele de blană de calico şi urmele nefericite de lăbuţe pe o perdea de catifea indicau că Tiglet găsise deja o fereastră deschisă şi era pe drumul cel bun spre casă.

Chloe s-a grăbit să ridice tabloul familiei de pe perete şi l-a dus în spatele unui paravan rabatabil cu motive chinezeşti din colţ. Tăierea pânzei nu era o opţiune. Înlocuitorul trebuia să arate identic cu originalul şi, în plus, nu ar fi deteriorat niciodată un obiect care însemna atât de

mult pentru fraţii ei. Repede, a aşezat rama cu faţa în jos şi şi-a scos sculele din coş.

Marjorie o învăţase pe

Chloe cum să monteze şi să demonteze pânzele până când degetele i se deprinseseră şi putea efectua manevra în somn. A ridicat mânerele, a scos suportul, a scos *Puck şi familia.* L-a rulat într-un sul de mărimea antebraţului ei şi l-a băgat în coş înainte de a întinde falsul peste rama de lemn.

Aceasta era partea cea mai dificilă. Nu exista nici o modalitate de a ataşa pictura fără a bate cu ciocanul mânerele în poziţie. Trebuia să facă asta în linişte. Dacă punea câte o singură prindere pe fiecare parte şi le alinia perfect pe fiecare dintre ele cu găurile din care ieşiseră... Gata! S-a repezit înapoi la perete.

Atât timp cât stătea acolo, nimeni nu ar fi observat imperfecţiunea meşteşugului. Şi dacă într-o zi cineva ar fi observat, ei bine, asta nu era treaba lui Chloe. Faircliffe ar fi fost cel care ar fi trebuit să explice structura de proastă calitate.

Nu-i părea deloc rău pentru el. Acesta nu era tabloul lui, nu trebuia să-l ofere. Doar pentru asta şi nu l-ar fi putut ierta niciodată.

A alergat să deschidă uşa salonului înainte să observe cineva că fusese închisă şi a trecut prin sufragerie până la uşa din faţă fără să îşi ia rămas-bun de la oaspeţi. Până acum, probabil că Faircliffe şi Philippa schimbau deja cuvinte romantice, toate celelalte doamne agăţându-se de fiecare expresie.

Ar fi observat cineva că nu s-a întors? Se îndoia. În orice caz, doamnele ar fi presupus că Jane Brown a plecat umilită.

Gâtul i s-a înţepenit. Nu avea să ştie niciodată ce părere aveau celelalte doamne despre romanul actual, dar Chloe nu avea nevoie de cercuri de lectură. Ea era o Wynchester. Fraţii se aveau unul pe celălalt, ceea ce era mai mult decât suficient.

Ţinând capul plecat, s-a îndreptat pe aleea din faţă

spre prima trăsură din coadă. Abia când a zărit perdelele roşii şi o pereche de mănuşi de piele pe cutie a ridicat capul spre locul vizitiului.

Era gol.

A simţit că rămâne fără aer. Unde era Graham?

Strigăte îndepărtate i-au ajuns la urechi, iar muşchii ei încordaţi s-au relaxat. Trebuie să se fi întâmplat ceva neaşteptat, iar distragerea fraţilor ei era în curs de desfăşurare.

Acesta a fost semnalul ei de a-şi lua tălpăşiţa.

Chloe a împins coşul înăuntru, a desfăcut trăsura de la stâlp şi a sărit pe scaunul vizitiului. Vizitii femei nu erau ceva nemaiauzit, dar, cu toate acestea, se bucura că nu ieşea niciodată afară fără să se îmbrace în cele mai simple, mai plictisitoare şi mai urâte haine din garderoba ei. Nimeni care ar fi aruncat o privire spre ea nu s-ar fi obosit să se uite prea mult timp.

A condus caii pe o cărare cunoscută, ieşind rapid din Mayfair.

Abia când Grosvenor Square nu se mai vedea în spatele ei şi-a permis un mic zâmbet de victorie.

Portretul lor de familie atât de drag se întorcea acasă. De îndată ce intra pe uşă, cu tabloul ţinut în mână.

— Am scăpat? s-a auzit o voce joasă şi catifelată din interiorul trăsurii.

Pielea lui Chloe s-a făcut rece ca gheaţa. Cine era acolo? Graham nu s-ar fi ascuns în spate. În trăsură se afla un străin! S-a răsucit şi a smuls perdeaua de intimitate într-o parte.

Un chip frumos, cu părul şaten şi moale şi pometii sculptaţi o privea, cu ochii de un albastru glacial, măriţi de surpriză.

— Faircliffe? a rostit ea cu neîncredere.

— Domnişoară… ăăă… dumneata? a bolborosit el când i-a revenit vocea. Ce naiba faci conducând trăsura mea?

Capitolul 4

Chloe a închis perdeaua de intimitate în faţa privirii şocate a lui Faircliffe şi s-a învârtit înapoi spre cai.

Nu, nu, nu, nu. Nu se poate întâmpla aşa ceva. A fost atât de aproape de a finaliza o misiune perfectă fără ca nimeni să se prindă, până când… a răpit accidental un duce în acest demers? Sângele îi zvâcnea cu putere în urechi. Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Faircliffe a tras perdeaua înapoi.

Ea nu s-a întors.

— Opreşte trăsura!

Tonul arogant al Excelenţei Sale i-a dat fiori pe şira spinării. Chloe a îndemnat caii să meargă mai repede.

Şi când te gândeşti că se lăudase faţă de fraţii ei că, data viitoare când îl va vedea pe Faircliffe, îi va da una direct. În schimb, îl căra prin oraş ca o birjăriţă ameţită cu gin.

Cel puţin, nu mai erau în Mayfair; asta era ceva. Dar trebuiau să iasă de pe drum înainte ca cineva să observe că oratorul cel mai preţuit al Camerei Lorzilor îşi atârna capul pe fereastra din faţă ca un căţeluş, strigând către un individ banal care ţinea hăţurile.

— Îţi ordon să opreşti imediat această trăsură! a rostit mânios ducele.

A virat brusc la stânga pe o alee îngustă. Unul dintre hanurile pe care familia ei le folosea ca adăpost sigur era la câţiva kilometri de aici. Proprietara era plătită bine ca să nu pună întrebări. Chloe putea să sară din trăsură, să se strecoare prin bucătărie şi să iasă pe uşa de la spălătorie înainte ca el să se fi târât să iasă din trăsură.

Nu că un duce s-ar fi târât. Cel puţin, nu un demnitar nobil ca Faircliffe. Se mişca cu o precizie rigidă şi austeră – o statuie care a prins viaţă. Era la fel de isteţ ca Apollo, la fel de interzis ca Bacchus, la fel de periculos ca Ares.

Indiferent pe unde îl zărea, reuşea să arate absolut maiestuos şi extrem de inconfortabil în pielea lui în acelaşi timp. Ca şi cum o mare profeţie i-ar fi fost hărăzită, iar el nu se bucura de ceea ce îi rezerva viitorul.

Dar astăzi, Chloe a ţinut frâiele. Ea singură şi-a determinat calea.

Bătăile rapide ale inimii ei erau cauzate de surpriza de a-l găsi în spatele ei, nu de apropierea lui sau de modul în care simţea cum energia care radia din corpul lui o ardea de-a lungul coloanei vertebrale şi a cefei. El era o problemă de care ea avea să se ocupe.

— Te avertizez... a început Faircliffe. Nu mi-ai furat doar trăsura, m-ai furat şi pe mine însumi! Ştii ce se întâmplă cu... Stai puţin. Cuvintele lui erau lente şi din ce în ce mai sigure. Acesta nu este deloc un furt propriu-zis, nu-i aşa? Înţeleg jocul tău. Nu vrei să mă răpeşti. Vrei să mă compromiţi. Eşti un obişnuit parazit social care speră să obţină o căsătorie avantajoasă prin mijloace nefaste!

Siguranţa lui îngâmfată în timp ce trăgea propria concluzie ilară şi inexactă a făcut-o pe Chloe să-şi dorească ca Tiglet să fie încă în coş, ca să i-l poată arunca lui Faircliffe în faţă.

În Parlament, ducele părea obişnuit să fie cea mai inteligentă persoană din sală. Acest lucru a determinat tendinţa odioasă de a presupune că ceilalţi nu pot ţine pasul cu el. Dar, în acest caz, aroganţa sa era un avantaj. Dacă el dorea să o creadă o debutantă prostuţă care plănuia să pună mâna pe un duce prin „orice mijloace necesare”, aşa să fie.

— Cu... cum v-aţi dat seama de mine? a bâiguit ea, injectându-şi în voce o doză de umilire.

Acum, că furase un tablou şi îl înlocuise cu un fals, nu putea să-l lase să bănuiască că fugea de la locul faptei. Fuga cu un burlac eligibil era un alibi mult mai bun.

El a răsuflat zgomotos.

— Singurul motiv pentru care o domnişoară respectabilă ar orchestra o întâlnire privată cu un lord este pentru a-l forţa să o ducă la altar. Ce altceva ar putea fi

asta?

Ce altceva, într-adevăr. Chloe a condus caii pe o altă alee din spate. Era mai recunoscătoare ca niciodată că nu se născuse în aristocraţie dacă mariajul lor era atât de pe viaţă şi pe moarte.

— Ei bine? Vocea lui catifelată era chiar în spatele ei. Nu ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

— Eu sunt… Jane Brown.

Dar nu mai avea nevoie de acest pseudonim. Acela era tabloul ei din coşul de lângă ea, care ar fi trebuit să fie returnat cu mult timp în urmă, dacă atotputernicul duce de Faircliffe s-ar fi învrednicit să răspundă rugăminţilor familiei ei sau să-i primească atunci când au încercat să ceară o audienţă.

Acum, că nu mai trebuia să se umilească niciodată aruncându-se în calea lui doar pentru a fi dată la o parte, nu-i păsa dacă el îi ştia numele real. Ba mai mult, voia ca el să ştie. În ciuda eforturilor sale de a-i evita, era blocat într-o trăsură cu un Wynchester. Ha! Ia primeşte asta, Excelenţă!

Nu s-a obosit să-şi ascundă zâmbetul.

— Eu sunt Chloe Wynchester.

Inspiraţia icnită provocată de o groază absolută, care se auzi din gâtul lui Faircliffe, ar fi trebuit să fie amuzantă. În schimb, a resimţit-o ca pe o insultă şi un afront. A strâns frâiele şi s-a concentrat să ajungă la Puss & Goose cât mai repede posibil. Odată ce scăpa de duce, ea şi Excelenţa Sa nu trebuiau să se mai întâlnească niciodată.

— Chloe Wynchester, a şoptit el, ca şi cum, dacă nu-i rostea numele cu voce tare, poate că nu ar fi fost adevărat. Gemetele lui erau stridente. De ce nu a putut fi măcar domnişoara Honoria?

Oh, greu de spus. Poate pentru că presupusa fiică a baronului Vanderbean, Honoria, era o altă minciună.

Pentru a oferi o legătură cu înalta societate pentru cei pe care îi considera ca făcând parte din familie, baronul a creat un moştenitor şi o moştenitoare fictivi, care existau doar pe hârtie. Nimeni nu se uita prea atent la lorzii bogaţi din naţiuni îndepărtate. Casa şi cea mai mare parte a averii

îi aparţineau acum lui „Horace Wynchester”, un excentric retras din Balcovia, la fel ca şi tatăl său, care prefera să facă toate afacerile prin poştă. Fiecare dintre fraţi putea să imite perfect „semnătura” noului baron.

Unul dintre multele secrete pe care nu le va împărtăşi niciodată cu ducele de Faircliffe.

— Vă cer scuze că nu am fost sora mai răsărită, a răbufnit Chloe.

O pauză umilitoare.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să…

— Aţi vrut să spuneţi exact asta, a spus ea cu amărăciune.

Şi pentru asta, Faircliffe merita să fie logodit cu o născocire a imaginaţiei colective a protipendadei. La urma urmei, Excelenţa Să nu dădea doi bani pe persoana cu care se căsătorea. Tot ceea ce conta era sângele bun, o zestre corespunzătoare şi legături sociale superioare.

Pentru el, Honoria era cu mult mai bună decât Chloe, la prima vedere, indiferent de inteligenţă sau de caracter. Honoria era de rang înalt şi legitim. Chloe era un copil găsit în Whitechapel. În ochii lui Faircliffe, o ratată ca ea nu ar fi avut ce căuta într-un cerc de lectură, cu atât mai puţin să intre în graţiile unor oameni din înalta societate. Cu toate că Bean se asigurase că şi copiii săi adoptaţi aveau să fie debutanţi în sezon, nu putea forţa înalta societate să-i accepte. A tras caii la staţia de trăsuri.

— Am ajuns.

O încruntare a apărut pe fruntea perfectă a lui Faircliffe.

— Unde suntem?

În loc să răspundă, Chloe a sărit de pe scaunul vizitiului, cu coşul în mână, şi a aruncat frâiele peste un stâlp.

— Aşteaptă, a strigat el în mod evident alarmat. Unde te duci?

— Să mă căiesc de naivitatea care m-a condus la acest moment, a răspuns ea cu o faţă serioasă. Cele mai profunde scuze ale mele, Excelenţă. Aţi avut dreptate, aşa

cum aveţi în toate lucrurile. Compromiterea socială este o cale proastă de a-ţi asigura un soţ. Îmi înţeleg greşeala şi eşti liber să te întorci acasă fără să fii logodit. A făcut cu mâna. Cu puţin noroc, nu ne vom mai vedea niciodată. Îţi spun adio.

— Domnişoară Wynchester…

Dar ea mergea, alerga, zbura pe scări şi intra pe uşa de la Puss & Goose. Urma să scape pe uşa din spate cu preţioasa pânză, în timp ce el se întorcea în Mayfair…

— De ce ai venit aici? s-a auzit vocea lui chiar din spatele ei.

S-a oprit şi s-a învârtit în jurul ei, şocată. Oare era nebun?

Faircliffe nu fugea aşa cum se aştepta. Stătea în picioare în sala de recepţie de la Puss & Goose şi arăta maiestuos… şi complet confuz.

— Închiriezi o cameră? A aruncat o privire cu un evident dezgust asupra umilului han. Credeam că locuieşti la moşia baronului Vanderbean. S-a întâmplat ceva? Ai probleme?

Dumnezeu să o ferească de bunele intenţii ale bărbaţilor prea serviabili!

Doamna Halberstam, proprietara hanului, a dat buzna în sala de recepţie.

— Oh! Ochii ei s-au aprins. Asta e…

— O singură cameră, vă rog, a întrerupt-o Chloe, înainte ca doamna Halberstam să poată pune întrebări la care era mai bine să nu primească răspuns. Pentru o femeie singură, fără oaspeţi.

„Fără oaspeţi” era un cod care însemna că oricine era cu ea nu era de încredere.

— Bineînţeles, domnişoară. Doamna Halberstam i-a oferit lui Chloe un creion pentru cartea de oaspeţi, ca şi cum aceasta nu ar fi fost decât o tranzacţie de rutină. Semnaţi aici, vă rog. Preferaţi o fereastră orientată spre est sau spre vest?

Estul însemna că totul era bine. Vestul însemna că trebuie trimis imediat un bilet familiei lui Chloe.

A schiţat un zâmbet palid.

— Vest, vă rog.

Doamna Halberstam i-a înmânat o cheie şi i-a şoptit:

— Numărul patru.

Perfect. Chloe şi-a strâns degetele în jurul cheii. Tot ce trebuia să facă era să urce un singur rând de scări, să se închidă în camera de siguranţă şi să aştepte să fie salvată. Până acum, Graham şi-ar fi dat seama ce se întâmplase. Era probabil să ajungă aici înainte ca biletul să ajungă acasă.

S-a întors spre Faircliffe cu cea mai bună expresie a ei de jenă nemaipomenită.

— Vă cer mii de scuze pentru că v-am răpit din timp. Nu voi mai pierde nici măcar un minut în plus.

Înainte ca el să poată răspunde, ea s-a grăbit să urce scările spre primul etaj şi spre libertate.

Era chiar în spatele ei în momentul în care a deschis uşa camerei.

— Iertaţi-mi observaţia, a spus ea politicos, dar dacă eraţi îngrijorat că prezenţa noastră împreună într-o trăsură pe o stradă publică ar putea duce la compromisuri, aş putea să vă atrag atenţia că intrarea voluntară într-o cameră de dormit privată în prezenţa neînsoţită a unui Wynchester…

— Îmi pare rău că te-am insultat. Ochii lui însufleţiţi chiar păreau să vorbească serios, la naiba cu el. Lasă-mă să-ţi chem o birjă.

Ea a ridicat cheia de la cameră.

— Nu, vă mulţumesc. Am o migrenă îngrozitoare şi nu mă pot odihni acasă, deoarece casa noastră este în reparaţii. O să mă întind singură o oră sau două şi voi pleca după ce mă voi reface.

— Atunci îţi voi trimite o servitoare ca însoţitoare, a spus el cu fermitate, şi un lacheu care să te însoţească. Acţiunile dumitale au fost pripite şi imprudente, dar vreau să ajungi acasă în siguranţă.

Ea s-a abţinut să dea replica. Singurul motiv pentru care nu o acuzase era pentru că o credea o răţuşcă naivă,

incapabilă să se gândească la acţiunile ei. Trebuia să-l lase să continue să creadă asta.

— Sunteţi foarte amabil. Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. O masă de toaletă zgâriată se afla lângă un dulap şubred. Chloe a strecurat coşul cu tabloul ascuns sub masă şi s-a aşezat cu delicateţe pe taburetul uzat, prefăcându-se că-şi verifică părul în oglindă. O seară bună, Excelenţă.

Acesta a fost semnalul pentru a pleca.

Şi-a dai jos pălăria şi s-a aşezat în schimb pe pervazul ferestrei.

O adiere de vânt venită pe deasupra geamului i-a zburlit câteva şuviţe din părul negru, lăsând impresia de mişcare, deşi el stătea nemişcat. Era ca şi cum, sub postura lui relaxată, fiecare muşchi era contractat şi gata să atace.

Ochii lui albaştri s-au umplut de simpatie.

— Trebuie să fie îngrozitor să rămâi fără perspective. Am compasiune pentru cei care sunt disperaţi.

— Nu-mi plângeţi de milă, a rostit ea printre dinţii încleştaţi.

Spre surprinderea şi ghinionul ei, a fi vizibil era chiar mai rău decât a fi invizibil.

Biata Chloe Wynchester, atât de mult sub nivelul unui duce. Ha! El era cel de care trebuia să-i pară rău.

Mulţi lorzi şi doamne se limitau la cei aproximativ o mie de aristocraţi care corespundeau clasei şi poziţiei lor, ceea ce îi îndrepta către căsătorii fără dragoste între debutante şi crai, veri primari, oameni complet străini, duşmani declaraţi. În schimb, rezerva de potenţiali viitori soţi a lui Chloe era tot restul Angliei.

Nimănui nu-i păsa dacă se căsătorea cu un măcelar sau cu un librar, cu un spiţer sau cu un tâlhar. Ea era cea care era liberă să facă ce vrea.

Asta dacă va scăpa vreodată de această conversaţie interminabilă.

De ce îi ignora respingerile verbale mai puţin subtile? Oare era atât de obişnuit să fie gudurat şi linguşit încât să nu recunoască un „la revedere” decât dacă îl ducea ea

însăşi acasă?

— Se poate spune că am început cu stângul.

I-a oferit un zâmbet de compătimire, ceea ce a înfuriat-o şi mai tare, făcându-l şi mai chipeş. Oare regele de gheaţă al Parlamentului poseda cu adevărat o gropiţă? Dumnezeule mare! Chiar acolo, în scobitura de deasupra maxilarului său cizelat.

Nu e de mirare că nenorocitul a acceptat cu uşurinţă să fie răpit. Un zâmbet ca acela ar putea topi toate jupoanele. Şi inhibiţiile.

Privirea lui era serioasă.

— Deşi nu ne vom mai vedea niciodată, iar tot ce ştim unul despre celălalt sunt doar prostiile tipărite în articolele mondene…

Asta şi alte câteva zeci de ori când se întâlniseră, dar cine le număra?

Şi-a dres glasul.

— Înainte de a pleca, vreau să ştii că…

O uşă s-a trântit sub picioarele lor.

— Unde este?

Chloe a afişat o expresie alarmată. Sosise salvarea! Acum, ce ar fi trebuit să facă cu ducele?

Capitolul 5

Când Lawrence a văzut expresia consternată de pe chipul drăguţ al domnişoarei Wynchester, a sărit în picioare alarmat. Unele familii puteau să reziste la o bârfă. A lui nu era una dintre ele.

— A venit cineva după dumneata?

— Fratele meu. Ea a aruncat o privire peste umărul lui spre uşă. Trebuie să fi venit să mă ducă acasă.

La naiba, avusese dreptate. Lawrence nu ar fi trebuit să o urmeze pe scări.

— Fratele dumitale nu ne poate găsi împreună. A aruncat o privire îngrozită spre uşa deschisă. Cum naiba îi

găsise bărbatul atât de repede? Cum de aflase măcar că sora lui dispăruse?

— Nu ai rezervat această cameră acum câteva clipe?

— Ţi-am povestit, a spus ea. Casa noastră din Islington este în reparaţii. Pentru că este prea departe pentru a călători cu o migrenă, am spus familiei mele că mă voi odihni aici dacă voi suferi un alt atac.

Islington. Bineînţeles că familia Wynchester nu ar locui în Mayfair. S-a întrebat dacă ea avea cu adevărat suficienţi bani pentru a închiria o cameră sau pentru a angaja un hamal. Era bine că familia ei venise după ea… dar era groaznic pentru Lawrence.

— Unde este? a strigat o voce puternică de bărbat de la baza scărilor.

— Graham devine mai agresiv când este tulburat, a şoptit ea. Este exagerat de protector, chiar şi pentru un frate mai mare. Nu ştiu ce va face când va găsi un bărbat singur cu mine…

Panica îi provoca mâncărimi de piele lui Lawrence. Cui îi păsa de ce domnişoara Wynchester închiriase o cameră de dormit? Tot ce conta era să nu fie prins singur cu ea înăuntru.

— Ascunde-te în dulap, a şoptit ea. Grăbeşte-te!

S-a holbat la ea.

— Ce?

— Doar nu vrei să te căsătoreşti cu mine? Nu te voi obliga. Domnişoara Wynchester a deschis uşa dulapului şi a indicat cu un deget o bilă de praf din spate. Treci înăuntru. Poţi să-mi întorci favoarea mai târziu.

A ezitat. Să se ascundă în interiorul unui dulap l-ar face să pară şi mai vinovat dacă ar fi fost prins. Chiar îi oferea ea o cale de scăpare? Sau o judecase complet greşit, iar acum se îndrepta spre o capcană?

Paşii au urcat în sus pe scări.

Domnişoara Wynchester şi-a arcuit sprâncenele delicate.

— Dacă nu cumva preferaţi…

— Nu-l lăsa să mă găsească. Îţi rămân dator cu orice

favoare pe care mi-o vei cere. Lawrence a trecut pe lângă ea şi s-a înghesuit în dulapul îngust. A, nu bani, asta e. Sau obiecte. Şi nu…

Ea i-a închis uşa în nas.

A făcut eforturi să nu strănute. Sau să nu ţipe. Sau să nu spargă panourile de lemn şi să se arunce prin fereastra deschisă şi să plece cu birja stând sus pe scaunul de vizitiu, ca să îl vadă toată lumea, atât timp cât asta îl ducea departe, foarte departe de clanul Wynchester.

Totul fusese alandala din momentul în care ajunsese la casa familiei York. Lawrence ura să nu deţină controlul.

— Aici erai, s-a auzit o voce de bărbat înăbuşită. Fratele domnişoarei Wynchester se afla chiar de cealaltă parte a uşii dulapului. Eşti singură?

Momentul adevărului. Lawrence şi-a ţinut respiraţia.

Oricât de mult nu ar fi vrut să o insulte atunci când îi descoperise identitatea, chiar şi o relaţie platonică cu un Wynchester ar fi fost dezastruoasă. Ultimul lucru de care avea nevoie un bărbat care îşi păzea reputaţia era o asociere cu un scandal ambulant legat de o duzină de alte scandaluri ambulante.

Pentru ca Lawrence să restabilească respectabilitatea pierdută, el nu putea doar să se comporte „mai bine decât restul”. Trebuia să fie el însuşi mai bun.

Începând prin a nu fi prins ascunzându-se într-o mobilă dintr-un han şubred cu o fată bătrână de neînţeles.

Respiraţia îi era superficială şi neregulată. Timpul părea să încetinească.

— E în regulă, a auzit-o spunând. Sunt în siguranţă. Sunt singură.

Lawrence s-ar fi lăsat să cadă pe peretele interior subţire al dulapului, uşurat, dacă ar fi avut încredere că nu se va prăbuşi sub greutatea lui.

— Putem merge acasă acum? s-a auzit vocea obosită a domnişoarei Wynchester.

— Bineînţeles.

Când paşii s-au pierdut în depărtare, Lawrence a numărat până la patru sute înainte de a deschide uşor uşa

dulapului. Inima i-a tresărit. Îşi lăsase pălăria pe pervazul ferestrei? Slavă Domnului că fratele ei nu o văzuse. Poate că Lawrence era un om de stat priceput, dar niciun discurs nu putea explica în mod satisfăcător ascunderea într-un dulap.

Şi-a pus pălăria pe cap şi a coborât în grabă scările, aruncând proprietarului o monedă de o coroană de care nu-şi permitea să se despartă, pentru a păstra discreţia. După ce s-a uitat în ambele părţi, Lawrence s-a întors la trăsura închiriată şi a dezlegat frâiele de la stâlp.

Cu puţin noroc, asta ar fi fost ultima dată când vedea un Wynchester.

Capitolul 6

— Chloe e acasă!

Strigătul a răsunat în momentul în care ea şi Graham au intrat pe uşa din faţă. Familia ei a înconjurat-o când abia a urcat scările spre salonul de făcut planuri.

— Îl ai?

— Ce a mers prost?

— Nimic nu a mers prost. E Chloe!

— L-a eliberat pe Tiglet, nu-i aşa? Trebuie să se fi întâmplat ceva.

— Ţi-am spus, a intervenit Elizabeth. Când grăjdarii au făcut tam-tam pentru că trăsura lui Graham era prima la coadă, le-am distras atenţia chemându-i înapoi în şură. Doar că vizitiul lui Faircliffe a insistat să-şi împingă trăsura în faţă, aşa că Graham…

— Dă-le-ncolo de certuri din trafic, a spus Tommy şi s-a întors spre Chloe. *Puck* s-a întors acasă?

Râzând, Chloe şi-a legănat coşul împletit în sus şi l-a aşezat pe masa de nuc cu nenumărate compartimente secrete.

— Oh, probabil te referi la acest portret de familie pe care l-am eliberat de pe peretele unei moştenitoare.

A scos sulul de pânză din compartimentul interior cu un zâmbet. Fraţii ei au aplaudat.

— *Puck* este acasă! Familia noastră este din nou completă!

— Ţi-am spus, Chloe poate face orice, i-a şoptit Tommy lui Elizabeth.

— Şi, a recunoscut Chloe, s-ar putea să-l fi… fără să vreau… răpit uşor pe ducele de Faircliffe între timp.

Patru feţe şocate s-au întors deodată spre ea.

— Ce?

— L-a băgat într-un dulap pe când am ajuns acolo, a confirmat Graham cu un zâmbet. I-a lăsat pălăria de castor pe pervazul ferestrei, clar ca bună ziua. Am fost pe jumătate tentat să deschid uşa şi să-l expun, doar ca să-i văd privirea.

— Bine că te-ai abţinut, l-a certat Chloe. Aşa cum stă treaba, Excelenţa Sa crede că îmi datorează o favoare.

Elizabeth rămase cu gura căscată.

— Pentru că l-ai răpit?

— Pentru că nu a strigat „m-ai compromis” şi nu l-a forţat să ajungă la altar.

Tommy a tremurat exagerat.

— Îţi poţi imagina?

Chloe îşi putea imagina mult mai bine decât îşi dorea. Oricât de mult ar fi încercat, nu reuşise să îşi scoată din minte imaginea umerilor puternici şi a zâmbetului cu gropiţe al lui Faircliffe. Sau felul în care părul lui negru fluturase în vânt, ca şi cum ar fi fost ciufulit de mâna unei iubite.

S-a întrebat cum ar fi fost să-l atingă. Să se joace cu părul lui moale, să simtă forţa amăgitoare a muşchilor lui încordaţi sub exteriorul său de gentleman.

— Cine are nevoie de o cameră frigorifică atunci când mă are pe mine? a venit o interpretare perfectă a ducelui de Faircliffe de undeva de lângă şemineu. Era Elizabeth, ridicând din nou vocea.

Toată lumea a izbucnit în râs.

Toată lumea în afară de Chloe. Cu câteva ore în urmă,

ar fi fost de acord cu acest sentiment din toată inima. Dar după ce l-a văzut pe duce punând bunăstarea ei mai presus de a lui, urmărind-o în Puss & Goose pentru a se asigura că era în siguranţă şi oferindu-se să plătească pentru un birjar… Nu a putut să nu considere că poate era altfel decât părea la prima vedere.

Slavă Domnului că nu mai era nevoită să-l vadă niciodată. Oamenii cu profunzimi ascunse sunt cele mai proaste ţinte de urmărit.

Ea a clătinat din cap.

— Cui îi pasă de duci? Avem un portret de familie de pus pe perete!

— Mulţumesc, copii, s-a auzit o redare perfectă a vocii lui Bean din portretul său de deasupra şemineului. Elizabeth a adoptat o expresie părintească. Ştiam că Wynchesterii mei nu mă vor dezamăgi niciodată.

— Niciodată, a fost de acord Graham plin de zel.

Chloe a clipit brusc şi a ştiut că mai mulţi dintre fraţii ei au făcut la fel. Să audă din nou vocea lui Bean era ceva ce-şi doreau cu toţii. Căldura ei se simţea ca o pătură pufoasă, ca o îmbrăţişare primitoare, ca o promisiune că viitorul nu putea fi decât mai bun. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru ei, iar ei aveau să facă acelaşi lucru pentru el.

Tabloul atât de drag familiei era în sfârşit acasă.

Graham şi Tommy au curăţat masa. Chloe a întins pânza, cu faţa în sus. Elizabeth i-a înmânat lui Marjorie pietre mici dintr-un sertar ascuns pentru a le pune ca greutate pe colţuri. Jacob l-a împiedicat pe Tiglet să sară în centru, cu ghearele înainte.

Toată familia era acolo, Puck şi toţi cei şase spiriduşi răutăcioşi care se mişcau veseli în jurul unor flăcări ce dansau, cu braţele întinse şi capetele înclinate pe spate de bucurie.

Tommy a scos un oftat fericit.

— Perfect.

— Chloe, nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, a spus Elizabeth cu vocea ei. Vieţile noastre erau atât de distruse.

Acest lucru ne adună pe toţi laolaltă.

— Pot să respir din nou, a spus Tommy plină de zel.

Jacob a încercat să-l scoată pe Tiglet din lavalieră.

— Tot ce trebuie să facem acum este să-l montăm pe *Puck* pe un nou cadru.

— Aproape pe toţi, i-a reamintit Chloe. Mai este o mică problemă cu o vază cu un înger.

Tommy a tresărit.

— Putem să o spargem?

Toate cele şase perechi de ochi s-au îndreptat spre şemineu, unde un înger de porţelan heruvimic îmbrăţişa un recipient subţire de cristal, suficient de mare pentru a conţine un singur trandafir.

— Nu putem să o spargem, a spus Chloe cu fermitate. Chiar dacă a fost împotriva voinţei lui Bean, bătrânul Faircliffe ni l-a încredinţat ca garanţie.

— Putem să o trimitem prin poştă? a întrebat Elizabeth cu speranţă.

— Putem să o lăsăm în grajdurile ducelui. Se întâmplă să deţin o copie exactă a grajdului lui Faircliffe. Ochii lui Tommy au strălucit. Data viitoare când Excelenţa Sa va intra în grajd… Bum! Un înger dulce, chiar acolo unde se aşteaptă mai puţin.

Graham a scuturat degetul.

— Eşti rea. Îmi place.

— Unde-i este zâmbetul? a spus Marjorie cu voce tare.

Era prima dată când vorbea de la sosirea lui Chloe. În unele zile nu vorbea deloc, dar când o făcea, Wynchesterii învăţaseră să asculte.

— Al cui zâmbet? a întrebat Chloe.

Marjorie a arătat spre Puck, care se zbenguia în mijloc.

Chloe a făcut un pas mai aproape.

Degetul lui Marjorie a tremurat.

— Bean zâmbeşte întotdeauna.

Ceilalţi fraţi s-au înghesuit la masă.

— Are dreptate, zise şi Jacob, neîncrezător. Ce s-a întâmplat cu zâmbetul lui?

Marjorie s-a încruntat.

— Şi tuşele sunt diferite.

Lui Chloe i s-a uscat gâtul.

— Este tabloul greşit?

— A venit de la familia Faircliffe, a protestat Elizabeth. De ambele ori!

Jacob a pus pisoiul jos.

— Să nu ai niciodată încredere într-un Faircliffe. Sunt mai alunecoşi decât mersul unui melc.

— Nu-mi vine să cred că sunt două copii. Chloe şi-a acoperit faţa cu mâinile. Şi că am furat-o pe cea greşită.

— Ei bine, va trebui să-l găsim pe cel potrivit. Tommy a făcut ochii mici. Nici un duce nu ne va sta în cale.

Jacob s-a ridicat în picioare.

— Facem asta pentru Bean.

Fraţii şi-au dus mâinile la inimă şi şi-au ridicat degetele spre cer.

— Pentru Bean!

Bean le-a zâmbit de peste şemineu, ca şi cum ar fi ştiut că vor reuşi.

— Ar fi mândru să ştie că noul duce de Faircliffe a recunoscut în sfârşit existenţa noastră, a spus Elizabeth. Ei bine, a lui Chloe, în orice caz.

Jacob s-a luminat.

— Şi îi datorează o favoare! Dacă încă mai are tabloul nostru, îl poţi cere înapoi şi, de data asta, trebuie să se conformeze.

Chloe a scos un zgomot plin de mâhnire.

— Excelenţa Sa Dezagreabilă a ţinut să precizeze „fără bani” şi „fără obiecte”. A încercat să spună „nu” la altceva, dar i-am trântit uşa în nas.

— Ce fel de „favoare” este asta? a spus Tommy revoltat. De ce nu poate Faircliffe să fie rezonabil?

— Este un ipocrit, a răspuns Graham. Ca şi tatăl său. Unii aristocraţi cred că dorinţele lor sunt singurele care contează. Nu le pasă decât de ei înşişi.

— Chiar dacă nu ar fi pus limitări asupra „favorii” sale, Faircliffe nu poate fi de încredere, le-a reamintit Elizabeth,

Noi am cumpărat acel tablou, iar bătrânul duce l-a furat. Asta nu este onorabil.

— E un ticălos, a fost de acord Tommy. Nu poţi să te înţelegi cu el.

— Nu avem nevoie ca Faircliffe să fie rezonabil. Ochii căprui-deschis ai lui Jacob au sclipit cu răutate. Oricum, asta nu e amuzant. Am încercat calea respectabilă şi nu a funcţionat. Şi-a pocnit degetele de la mâini. Acum o vom face în felul nostru, a încheiat el zâmbind.

— Îl găsim pe adevăratul *Puck* şi îl furăm înapoi.

Elizabeth a bătut cu degetele pe mânerul de sabie pe care îl folosea pe post de baston.

— Dacă Faircliffe nu i-a dat portretul nostru domnişoarei York, atunci s-ar putea să se afle încă pe proprietatea ducelui. Partea complicată va fi să cotrobăim prin fiecare centimetru al casei sale din oraş fără să fim detectaţi.

Graham a dat din cap.

— Dacă este încă acolo, noi îl vom aduce acasă pentru totdeauna. Şi prin „noi” mă refer la…

Toate privirile s-au îndreptat spre Chloe.

— …la mine? a rostit Chloe cu voce piţigăiată.

Tommy i-a aruncat lui Chloe o privire arcuită.

— Excelenţa Sa îţi datorează o favoare, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Elizabeth era răutăcios.

— Este timpul să o revendici.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, stomacul lui Chloe era încă agitat.

Motivul freneticelor zvâcniri din pieptul ei era că, de data aceasta, dacă totul decurgea conform planului, Chloe urma să fie prezentată societăţii ca…

Ea însăşi.

— Cine sunt eu? a şoptit ea, cu nervii clocotind.

Blestemul invizibilităţii lui Chloe era dulce-amărui. O viaţă întreagă în care fusese trecută cu vederea o făcuse destul de sensibilă. De fiecare dată când se prezenta din nou cu un alt nume aceloraşi oameni şi nimeni nu clipea măcar – sau nu-şi amintea de ea – era încă o mică rană pe sufletul ei.

Dacă faptul că nu ieşea niciodată în evidenţă o făcea să fie neliniştită, ei bine, avea metodele ei de a face faţă la asta, nu-i aşa?

Şi-a deschis larg uşile dulapului.

Ţesături somptuoase într-o gamă uluitoare de culori superbe se înălţau în faţa ei.

Nu purtase niciodată nimic în afara acestei camere.

Aceasta era garderoba ei de vis. Singurul secret pe care îl păstra, chiar şi faţă de fraţii ei.

Aceste haine simbolizau persoana care şi-ar fi dorit să fie. Dovada că era încă aceeaşi fată melancolică dintotdeauna.

După ce îşi dăduse seama că părinţii ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată după ea, s-a strecurat adeseori neobservată pe străzi, căutând ceva special. Să fie ceva special. Când furase un medalion ruginit pe care era inscripţionat „Pentru dragostea mea”, şi-l legase imediat la gât şi se plimbase ca şi cum ar fi fost iubită.

Articolele din garderoba ei nu proveneau de la un iubit, ci mai degrabă din veniturile proprii ale lui Chloe. Bean lăsase moştenire o sumă respectabilă fiecăruia dintre copiii săi, dar colecţia lui Chloe începuse cu mult înainte. Adunase fiecare monedă pe care o putea strânge până când avusese suficient pentru o achiziţie.

Mănuşi, când avea opt ani. Erau frumoase, din lână roşie şi călduroasă, aşa cum o mamă ar fi putut să cumpere pentru fiica ei. Chloe le ţinea în siguranţă într-o pungă de pânză ascunsă sub hainele ei, fără să poarte niciodată mănuşile sau să le scoată din ascunzătoarea lor dacă le-ar fi putut vedea unul dintre fraţii ei.

Nu putea suporta ca ei să-şi bată joc de ea pentru că pretindea că are o mamă, pentru că ea credea că merită

lucruri frumoase. Atât timp cât nimeni altcineva nu ştia, putea să strângă la piept mănuşile roşii perfecte, chiar lângă medalionul spart „Pentru dragostea mea”, şi să creadă, cu ochii închişi, că pentru cineva de acolo era specială şi merita iubire.

— Sunt iubită, şi-a reamintit sieşi.

Avea cinci fraţi şi surori incredibile care o considerau specială. Chloe Cameleonul, care dispărea fără probleme în decor.

Codul de onoare strict al familiei Wynchester însemna că niciun frate nu-şi va băga nasul sau nu se va amesteca în afacerile private ale celuilalt. Ei nu ştiau de dorinţa ei secretă de a fi într-o zi mai mult decât o pânză albă. De a fi de neuitat.

Cu glasul răguşit, a trântit uşile dulapului ei opulent.

S-a îndreptat spre dulapul mai mic. Aici, ţesăturile erau simple. Culorile, nedesluşite: gri, maro, auriu, alb murdar. A ales una la întâmplare. Nu a contat. Faircliffe nu-şi va aminti cum arăta oricum.

Chiar şi oglinda ei era plictisită de reflexia ei. A aruncat o privire în dreapta şemineului, unde o pereche de cleşti de ondulat se cuibărea într-un coş de fier.

Chloe exersase fiecare coafură La Belle Assemblée de atâtea ori, încât ar fi putut juca rolul de servitoare personală a reginei Charlotte.

Dar, înainte de a părăsi camera ei, întotdeauna îşi îndrepta fiecare buclă perfectă şi îşi aranja tot părul din spate într-o coadă răsucită simplă şi neinspirată.

Chiar şi fără o „favoare” de adjudecat, ea era cea mai potrivită dintre Wynchesteri pentru această misiune.

Chloe fusese cea care participase la aproape toată viaţa politică a lui Faircliffe. Putea să recite câteva dintre opiniile lui, ba chiar îl citase în câteva dintre pamfletele ei de încurajare a reformei.

Dacă cineva putea purta o conversaţie suficient de captivantă pentru a-i distrage atenţia de la adevăratul lor scop, aceea era ea.

Şi-ar fi dorit ca ideea de a i se preda lui să nu fie atât

de tulburătoare.

Nu era vorba doar despre buzele groase ale lui Faircliffe şi de privirea albastră pătrunzătoare. Era teama de a atrage atenţia şi de a fi îndrăzneaţă. Tânjea după asta chiar dacă gândul o îngrozea. Astăzi, ar fi căzut în ispită.

Ea a chemat trăsura cea mai puţin vizibilă de pe străduţe. Era mijlocul de transport perfect pentru a duce o domnişoară modestă la casa mare cu terasă a ducelui de Faircliffe.

Odată ce nu va mai fi printre nobilime, va dispărea din memoria colectivă, iar viaţa va continua aşa cum fusese întotdeauna. Deghizarea de azi a lui „Chloe Wynchester” era la fel de trecătoare ca oricare alta.

Dar degetele îi tremurau când a bătut în inelul de alamă.

Majordomul ducelui a deschis uşa. Albus Hastings, în vârstă de cincizeci şi patru de ani, căsătorit, fără copii, dornic de dulciuri, şold sensibil pe partea stângă, iubitor de botine în dungi, cu o frică iraţională de câinii mici. Chloe s-a prefăcut că Graham nu-i spusese nimic din toate astea.

A întins o carte de vizită.

— Excelenţa Sa primeşte vizite?

Domnul Hastings a privit cu ochii întredeschişi cartea de vizită. Ochii i s-au mărit, dar nu a aruncat-o afară de urechi. Majordomii atât de rafinaţi preferau să stoarcă de vlagă cu o singură privire.

— O să mă interesez. I-a făcut semn să lase în urmă după-amiaza răcoroasă de primăvară şi să intre într-o cameră somptuoasă. Aşteptaţi aici!

— Aş fi încântată.

În momentul în care domnul Hastings a plecat

, Chloe a scos un caiet din coşul ei omniprezent plin cu toate trăsnăile şi a început să măsoare perimetrul în paşi. Dalele decorative care acopereau podeaua ar fi amplificat sunetul, aşa că tălpile moi ar fi fost necesare pentru orice manevră care necesita furtişag. Creionul ei zbura mai repede. Amplasarea şi mărimea intrărilor şi ieşirilor, inclusiv a ferestrelor. Niciun scârţâit la uşă, nicio

încuietoare slăbită la pervaz.

Până când domnul Hastings s-a întors, ea era din nou în poziţia iniţială, lângă uşa de la intrare, cu coşul atârnând inocent de cot.

— Dacă vreţi să veniţi cu mine, domnişoară.

L-a urmat pe domnul Hastings până la un salon elegant aflat la nouă paşi şi jumătate mai jos pe coridor. Poate că aceasta era o cameră în care aduceau oaspeţi despre care sperau că nu vor sta mult timp şi care nu aveau niciun motiv să pună piciorul mai departe pe teritoriul Faircliffe.

— Excelenţa Sa va fi aici în scurt timp, a informat-o domnul Hastings şi a plecat.

Pe Chloe o mâncau degetele să scoată creionul. Avea timp să se plimbe prin salon?

— Merită riscul, a mormăit ea şi a scos caietul din coş.

Finaliza o schiţă generală a camerei, când pe coridor a scârţâit o duşumea. Nu scârţâise când trecuseră pe acolo ea sau majordomul, ceea ce putea însemna că acest pas venea din direcţia opusă. A împins caietul înapoi în coşul ei chiar în momentul în care ducele de Faircliffe a intrat în salon.

Părul lui şaten-închis îi cădea peste frunte, atrăgând privirea direct spre intensitatea glacială a ochilor săi albaştri. Gura lui largă şi plină era presată într-o linie strânsă, ca şi cum ar fi fost nemulţumit să afle că ea încălcase perimetrul păzit de majordom şi că se afla acum în salonul său ducal. Ea s-a luptat cu impulsul de a face o piruetă, doar pentru că l-ar fi enervat.

Strângea din dinţi şi era bărbierit – probabil fin la atingere, în ciuda unghiurilor dure. Pliurile lavalierei sale erau suficient de ascuţite pentru a tăia, revărsându-se de pe gât într-o risipă de ţesătură albă.

Aşa arăta el în Parlament. Regal şi necruţător, înarmat pentru luptă. Nu-i era frică acolo şi nu-i era frică de ea. Greşeala lui. Doar pentru că ţepuşele ei nu erau vizibile nu o făceau mai puţin periculoasă. Nu toată muniţia era menită să rănească. Armele ei erau inteligenţa şi o felină

complice.

Distracţia era abia la început.

— Dânsa este domnişoara Wynchester, Excelenţa Voastră. A făcut o plecăciune, apoi a ridicat capacul coşului ei în caz că ducele avea nevoie de ajutor pentru a-şi aminti.

Au apărut două urechi ascuţite, una aurie şi una neagră, apoi nişte ochi strălucitori şi curioşi, apoi un nas micuţ şi roz, cu mustăţi albe şi moi care ieşeau din ambele părţi.

Ochii lui Faircliffe s-au aprins şi a făcut un pas în faţă, înainte de a-şi aminti de el însuşi şi de a-şi drege glasul cu dezaprobare.

— Acela este demonul calico care a provocat atât de mult haos la reşedinţa familiei York?

Chloe şi-a frecat faţa de capul blănos al lui Tiglet.

— În carne şi oase.

— De ce, a întrebat Faircliffe cu atenţie, l-ai adus?

— În caz că nu m-aţi fi recunoscut, a explicat ea. Majoritatea oamenilor îşi amintesc de Tiglet.

— Îmi imaginez că da. A aruncat o privire ascuţită spre coşul deschis. Vă voi mulţumi dacă lăsaţi capacul la locul lui.

„Iar eu îţi voi mulţumi pentru că m-ai condus la tabloul meu.” A închis capacul.

Faptul că o luase pe Tiglet cu ea era un risc calculat. Avea nevoie ca Faircliffe să-şi amintească atât de ea, cât şi de pactul lor, da, dar avea nevoie, de asemenea, să pară ineptă când venea vorba despre amestecul cu înalta societate. Era o domnişoară la ananghie, venită aici pentru a încasa o datorie. Chloe avea de gând să se bucure de acest joc.

— Cu ce te pot ajuta? Faircliffe nu părea să dorească să fie de vreun folos. Ţine minte – fără bani, fără obiecte. Şi nu mă voi preface că îţi fac curte.

Ah, deci asta era a treia condiţie. Din fericire pentru el, Chloe nu voia nici asta. I-a zâmbit şi a încercat să pară cât se poate de inofensivă.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Acest lucru era adevărat. Chloe l-a lăsat să vadă sinceritatea din ochii ei.

El nu şi-a descrucişat braţele.

— Să te ajut cu ce?

— Să fiu prezentată în societate.

Asta era destul de credibil. Ducele părea îngrozit.

— Nu trebuie să dansezi cu mine sau să te prefaci că eşti interesat, l-a asigurat ea. Sunt o romantică… Nu era. Şi mă voi căsători doar cu cineva care doreşte să se căsătorească cu mine.

— Ce legătură are asta cu mine? a spus el în hohote.

Şi-a coborât privirea, ca şi cum ar fi fost timidă.

— Nu mi-aş imagina că cineva atât de la modă ca dumneavoastră ştie prea multe despre fetele cu care nu dansează nimeni, dar este imposibil să te căsătoreşti bine – sau să te căsătoreşti măcar – de pe margine.

— Am avut dreptate, a spus dezgustat ducele. Doreşti să mai prinzi în plasa dumitale de ascensiune socială şi pe altcineva.

Dar el nu a spus nu.

„Te-am prins.”

— Cineva cu o casă frumoasă, a continuat ea. Şi cel puţin patru mii de lire pe an.

— Astea sunt calităţile de care o fată fără şanse s-ar putea „îndrăgosti”?

Faircliffe s-a abţinut cu curaj să nu-şi dea ochii de duce peste cap. Chloe nu putea fi mai mulţumită. Indignarea lui faţă de aspiraţiile ei încrezute însemna că nu i-a pus la îndoială motivele. Cum ar fi putut? Nu erau diferite de ale lui.

— Potrivit ziarelor, Faircliffe găzduieşte o mare gală la sfârşitul fiecărui sezon, a continuat ea.

El a închis ochii, ca şi cum ar fi implorat-o să nu-şi ducă cererea la bun sfârşit. Vreau o invitaţie, a încheiat ea. Şi să fiu prezentată în prealabil câtorva potenţiali burlaci.

Nu a spus nimic pentru un moment mai lung, lăsându-şi privirea să o cerceteze cu o minuţiozitate umilitoare.

Botine, la fel de simple şi de obişnuite ca şi restul

ţinutei ei. Rochia, de culoarea cenuşii vechi şi la fel de neatrăgătoare. Corsetul, modest şi acoperit, dar brusc strâmt, ca şi cum aerul pe care îl aspira în plămâni nu i se mai potrivea cu totul. Pulsul, fluturând vizibil la baza gâtului ei.

Buzele îi erau uscate, aşa că le umezise cu limba, doar pentru a fi prinsă în flagrant. Ochii lui Faircliffe nu mai erau de gheaţă, ci străluceau atent, ca şi cum un foc latent ar fi fost alimentat adânc în interior. Limba ei s-a retras rapid din peisaj. Cocul pe jumătate aranjat de Chloe, cu şuviţele de păr zburlite, nu mai părea neîngrijit, ci ciudat de senzual, ca şi cum ar fi fost surprinsă dezbrăcându-se de către un iubit.

După ce şi-a terminat evaluarea, ochii lui s-au întors la ai ei.

— Aveţi o zestre decentă?

— Nu am deloc, a răspuns ea, ignorând aluzia lui că bogăţia ar fi principalul lucru care ar recomanda-o. Şi-a injectat vocea cu o falsă veselie. Dar lipsa de avere nu ar trebui să conteze. Un duce poate prezenta o cunoştinţă oricui îi place, nu-i aşa? Un bal aici, o cină acolo…

El a scrâşnit din dinţi, cu braţele încrucişate încordate.

— Ar trebui să inviţi întreg cercul de lectură al Philippei la petrecerea ta, a sugerat ea. Atunci nu va fi o favoare specială pentru mine, ci un gest romantic pentru viitoarea ta mireasă. De fapt, putem participa amândoi la ceaiul ei caritabil, dacă vrei să inviţi pe toată lumea deodată.

Un muşchi s-a contractat la tâmpla ducelui. A lăsat să iasă o gură de aer şi şi-a lăsat braţele în lateral.

— Foarte bine. Şi atunci, suntem chit?

— Nu te voi mai deranja după gală, a promis ea.

Mai erau două luni până atunci. Chloe ar fi terminat cu el cu mult înainte de asta.

Totul mergea perfect. Nu voia ca Faircliffe să-şi îndeplinească bine sarcina. Avea nevoie doar de un pretext pentru a-şi asigura accesul la reşedinţa lui până când descoperea tabloul furat.

— Când este ceaiul de caritate al domnişoarei York?

Expresia chinuită de pe faţa ducelui arăta că ar fi preferat să participe la orice altceva. Chloe a zâmbit dulce.

— Mâine.

Capitolul 8

Lawrence a făcut un pas înapoi, îngrozit.

— Mâine?

Nu numai că dorea ca el să o recunoască în public, dar se aştepta să fie sponsorul ei? Impertinenţă fără margini…

Nu. Şi-a încleştat maxilarul. Cel în eroare era el. De la un Wynchester nu te puteai aştepta la mai mult decât la impertinenţă – şi din momentul în care îi furase trăsura, domnişoara Wynchester se achitase cu siguranţă de această sarcină –, dar un lord trebuia să se comporte cu demnitate în orice împrejurare.

Faptul că a urmărit un hoţ neruşinat nu ar fi mirat pe nimeni. Să-i fie milă de o tânără cu un statut inferior: caritate. Oferindu-se să angajeze un călăreţ care să o ducă acasă: nobil. Urmărind-o la etaj până la o cameră de dormit neînsoţită: culmea absolută a idioţeniei. Ce naiba îl apucase?

Îl apucase ea. Afurisita de domnişoară Chloe Wynchester.

Cum reuşea ea să-i împrăştie gândurile atât de uşor? Venele îi pulsau. Ea se infiltra în simţurile lui ca fumul parfumat al beţişoarelor de ars. Iasomie. Cei mai mic indiciu. Nu ştia dacă parfumul ameţitor se afla în părul ei, pe pielea ei sau în adâncurile secrete ale minţii lui, dar abia putea gândi din cauza dorinţei mistuitoare de a o inhala.

Nu era suficient de aproape pentru a o atinge, şi totuşi prezenţa ei flutura pe pielea lui, alunecând pe sub hainele lui, pe căldura pielii lui, ca o şoaptă a unei promisiuni. El voia să o copleşească pentru a o face să

înceteze. Să o acopere cu parfumul lui, cu trupul lui, cu puterea lui. Înfruntase duşmani mai puternici decât curbele moi şi o privire complice.

— Dacă reuşesc să obţin o invitaţie la ceai, spunea acum gura ei în formă de arc al lui Cupidon. Nu trebuie să ajungem împreună, ca şi cum ai fi însoţitorul meu.

— Niciodată n-aş…

S-a luptat cu impulsul de a-şi freca mâna pe faţă în semn de frustrare. Trei decenii de relaţii cu tatăl său îl învăţaseră pe Lawrence importanţa ascunderii emoţiilor puternice. Astfel de mărturisiri erau uşor de folosit de către duce împotriva fiului său.

Domnişoara Wynchester i-a zâmbit ca şi cum nu ar fi fost deloc descurajată. Totuşi, faţa ei era nefiresc de lipsită de orice expresie, cu muşchii încordaţi. Lawrence nu s-a putut abţine să nu bănuiască faptul că şi ea îşi ascundea emoţiile.

Asta fusese ceea ce îi stârnise blestematul lui acces de iertare arunci când ea îl răpise. Înţelegea disperarea. El se lupta împotriva acelui curent derutant în fiecare zi.

Şi fusese atât de aproape de a exploda. Perfectă-în-aproape-toate-felurile, domnişoara Philippa York urma să umple cuferele familiei şi să refacă reputaţia stricată a familiei Faircliffe. Nu putea permite ca nimic să împiedice planul.

Chloe Wynchester era mai mult decât o perturbare. Era un vârtej care îl trăgea şi mai departe de drumul său. Dar ce valoare avea numele familiei sale proaspăt reabilitat, dacă Lawrence nu-şi onora cuvântul dat?

Avea dreptate, la naiba. Invitarea întreg cercului de lectură la gala lui ar fi un gest romantic. Ar putea chiar să grăbească logodna.

— După ce îţi vei face apariţia la gala mea, am terminat, i-a reamintit el, fiecare cuvânt fiind dur şi aspru.

Ea i-a zâmbit.

— Nici nu trebuie să vorbeşti cu mine. O să fac un joc de excepţie şi o să plec.

Lawrence i-a privit ochii ei căprui şi calzi şi genele

lungi şi întunecate.

S-ar putea să aibă succes. Cu o oră în urmă, s-ar fi îndoit de asta, dar acum, că se afla chiar în faţa ei şi era aproape, dar nu chiar sigur că mirosul slab de iasomie venea într-adevăr din părul ei… Nu ar fi fost singurul bărbat tentat să-şi afunde degetele în adâncul lui şi să-şi îngroape nasul în cosiţele moi pentru a capta o fracţiune din esenţa ei.

Dar a invoca impulsuri mai josnice nu era acelaşi lucru cu a atrage un soţ. Avea nevoie de ajutor dacă dorea să se integreze cu nobilimea. Şi dacă el era cel care o ajuta… îşi risca propria poziţie între timp.

Ea ştia asta, dar l-a rugat oricum. A fost o manipulare neruşinată. O femeie bine-crescută nu i-ar fi cerut aşa ceva. Dar el fusese cel care hotărâse că-i datorează o favoare.

— Foarte bine, a spus el cu răceală.

El îi va da instrucţiuni majordomului său să permită vizitele şi corespondenţa până când această datorie va fi plătită.

Buzele ei s-au arcuit.

— Mulţumesc!

Domnişoara Wynchester ar trebui să se considere norocoasă că s-a ridicat atât de mult. Deşi nu era fiica de sânge a baronului Vanderbean, se bucura de casa şi de generozitatea acestuia.

Din pieptul lui Lawrence a ieşit un mic icnet familiar la imaginea ispititoare a unei familii numeroase. Nu era gelos pe domnişoara Wynchester – gândul era absurd dar după ce o febră îi răpise mama, să crească într-o casă ca aceasta fusese într-adevăr o copilărie foarte singuratică.

Nu voise niciodată ca moştenitorul său, sau orice alt copil, să se simtă în derivă aşa cum se simţea el. Dacă domnişoara York dorea să renunţe la creşterea copiilor în favoarea dădacelor şi a meditatorilor, acesta era privilegiul ei. Dar Lawrence se va asigura că pruncii lui nu se vor îndoi niciodată de dragostea tatălui lor. Şi nici nu le va lipsi nimic.

Dar mai întâi, trebuia să termine cu Chloe

Wynchester. I-a aruncat cea mai aspră privire.

— Dacă nu mai e nimic altceva?

A ridicat un coş mare şi împletit.

— Vreţi să-l vedeţi pe Tiglet înainte să plec?

Îl văzuse.

— Nu, nu vreau.

A strâmbat din nas.

— Nu vă plac animalele de companie?

— Noi nu suntem prieteni, domnişoară Wynchester. Sentimentele mele în această privinţă nu au nicio importanţă pentru dumneata.

Sentimentele sale erau intense. Lawrence nu numai că spera să îşi umple casa cu copii şi animale, dar intenţiona să lase fiecare copil să îşi aleagă propriul animal de companie. Nimic din toate acestea nu o privea pe domnişoara Wynchester.

Ea a aplecat capul.

— Cred că ţi-ar plăcea Tiglet.

— Din păcate, nu vom şti niciodată.

I-a făcut semn să îl urmeze în salon. În schimb, ea a aruncat o privire spre pereţii nedecoraţi.

— Nu vă place arta?

Lawrence iubea arta.

Această casă fusese cândva plină de ea. De generaţii întregi, ducii de Faircliffe adăugaseră capodoperă după capodoperă la colecţia familiei.

Şi apoi a venit tatăl său.

Ducele fusese foarte amuzant, dar şi extrem de frivol. Cât de mult îl admirase Lawrence pe lordul sociabil care avea mult prea mulţi prieteni pentru a arăta favoruri faţă de cineva anume, inclusiv faţă de fiul său cu ochi strălucitori! Nu însă atunci când trebuia să participe la petreceri şi să facă pariuri.

Unul câte unul, portretele care îi ţinuseră companie lui Lawrence când nu avea cu

cine să vorbească, peisajele în care evadase atunci când nu putea să meargă în altă parte dispăruseră de pe pereţi pentru a plăti datoriile tot mai mari ale tatălui său.

Băieţii de la şcoală îl ironizau pentru excesele şi scandalurile jenante ale tatălui său. Tot ceea ce iubea Lawrence fusese distrus.

Salonul era acum gol. Deşi tatăl său nu mai era aici pentru a smulge ultimele resturi, Lawrence nu se putea abţine să nu strângă puţinul care îi mai rămăsese. Strânsese douăzeci şi trei de tablouri prăfuite de la reşedinţa falimentară Faircliffe de la ţară şi le adunase în biblioteca locuinţei din oraş, pe care o ţinea sub cheie. Frumuseţea acesteia era refugiul său. Doar menajera sa avea voie să intre înăuntru.

— Mie îmi place arta, a continuat domnişoara Wynchester, ca şi cum Lawrence nu ar fi ignorat grosolan întrebarea ei.

Un impuls seducător, de argint viu, l-a tentat să-i arate colecţia sa. Doar ca să vadă cum reacţionează ea. Să vadă dacă ar putea aprecia colecţia lui măcar o fracţiune la fel de mult ca şi el.

Şi-a înăbuşit dorinţa. Impulsivitatea era modul în cate tatăl său se ruinase pe sine şi familia sa. Această trăsătură blestemată era, de asemenea, motivul pentru care Lawrence se afla în actuala sa încurcătură cu domnişoara Wynchester.

— Îţi urez o zi bună, i-a spus el cu fermitate. Domnul Hastings te va conduce la ieşire.

A făcut o plecăciune.

— Oh, a spus Lawrence. Nu-ţi lua puiul de jaguar la familia York.

Ochii mari ai domnişoarei Wynchester i-au întâlnit pe ai lui.

— Nu am de ales. Mulţimile îmi provoacă anxietate, iar Tiglet este singura creatură capabilă şi mă liniştească.

După aceea, a dispărut.

Mirosul de iasomie rămăseseră în locul în care stătuse ea.

A păşit înspre aroma aceea, în ciuda voinţei lui, ca şi cum, dacă şi-ar fi aşezat trupul acolo unde fusese al ei, ar fi putut să o simtă în continuare. Picioarele lungi de sub fusta

ei, curbura sânilor ei. Cum ar fi fost să sărute acel zâmbet fugar de pe buzele ei?

Hastings a intrat în salon.

— Este o plăcere să vă văd că primiţi musafiri, Excelenţa Voastră. Ce domnişoară unică!

Lawrence s-a îndepărtat de fantoma domnişoarei Wynchester.

— Nu poate avea intenţia de a târî bestia aia prin întreaga societate, nu-i aşa? Doamne, imaginează-ţi cum ar fi să fie liber aici, în timpul galei mele.

Hastings şi-a arcuit sprâncenele cenuşii.

— Adoraţi animalele. Dacă îmi amintesc bine, a fost o vreme când l-aţi implorat pe tatăl dumneavoastră să…

Lawrence i-a tăiat vorba cu o privire glacială.

Hastings i-a întors privirea cu o falsă inocenţă.

Bineînţeles că blestematul „şi-a amintit bine”. Hastings fusese majordom încă dinainte de naşterea lui Lawrence. Putea să-şi amintească orice lucru pe care Lawrence se străduise din răsputeri să-l uite.

Cum ar fi zilele întunecate de după înmormântare, când Lawrence ajunsese să realizeze întreaga amploare a datoriilor tatălui său. După ani în care se resemnase de fiecare dată când o altă comoară a strămoşilor săi dispărea de pe perete, Lawrence îşi dăduse seama că va fi nevoit să facă acelaşi lucru… şi că sacrificiul nu va fi suficient.

A redus la minimum personalul atât în casa din Londra, cât şi în reşedinţa de la ţară, apoi a vândut toate obiectele care nu aveau valoare sentimentală, dar şi alte câteva care aveau. Şi-a reglat conturile cu comercianţii cu mult timp în urmă, înainte de a se ocupa de datoriile tatălui său la jocurile de noroc, deoarece pălărierii, cizmarii şi negustorii de mărunţişuri nu beneficiau de avantajele unui titlu care să-i protejeze.

Fiind duce, tatăl lui nu putea fi trimis la închisoarea datornicilor, indiferent cât de risipitor ar fi devenit. Clasa muncitoare nu a fost atât de norocoasă. Lawrence nu îşi punea viaţa în pericol doar pentru că „domnii” acordau prioritate datoriilor de onoare faţă de semenii lor.

Buza lui s-a strâmbat dispreţuitor. Nu era nicio onoare să trăieşti în belşug pe un credit pe care nu-l puteai rambursa şi să-i laşi pe cei mai puţin norocoşi să suporte greul egoismului tău.

Vânzând obiecte de patrimoniu şi fiind cumpătat, au existat doar suficienţi bani pentru un ultim sezon. Trebuia să se căsătorească cu o moştenitoare înainte ca sesiunile Parlamentului să se încheie la jumătatea lunii iunie, altfel nu ar fi fost în măsuţă să se ocupe de arendaşii săi, să recupereze moşia falimentară şi să plătească salariile personalului său loial.

Falimentar, Lawrence nu va mai putea lupta pentru reforme în Camera Lorzilor, pentru că nu-şi va mai putea permite o casă în oraş sau vreo cameră de închiriat… cu atât mai puţin să posede bani în plus pentru a face investiţii care l-ar putea ajuta să iasă din această încurcătură.

Zestrea domnişoarei York nu putea ajunge suficient de repede.

— Voi fi în bibliotecă, l-a informat pe Hastings, apoi a păşit pe coridor spre sanctuarul său.

Lawrence a descuiat uşa, a păşit în camera mare şi şi-a luat un moment să respire.

Adora mirosul bogat al cărţilor, al hârtiei vechi şi al pielii uzate. Trosnetul reconfortant al unui foc tihnit îi atrăgea privirea spre o canapea somptuoasă şi două scaune din piele uzată, aranjate primitor lângă flacăra ce împrăştia căldură.

Pereţii nu se mai lăudau nici pe departe cu cantitatea de cărţi pe care o deţinuseră cândva, dar spaţiile subţiri de deasupra şi dintre rafturi erau acum pline de tablouri. Le adusese pe toate aici, în singurul loc rămas unde inima lui se simţea plină, în loc să fie goală.

Ca de obicei, a pornit din stânga uşii, urmându-şi calea fără grabă, pânză cu pânză. Cunoştea fiecare tuşă de pensulă, fiecare joc de lumină împotriva întunericului. Aici Lawrence putea să îşi dea voie să gândească, să fie şi să simtă.

Îi plăcea să se imagineze în pielea artiştilor care

trăiseră înaintea lui. Ar fi ales el această culoare, această pânză, acest stil, acest subiect? Ar fi putut să adauge un cal zburător pentru capricii? Sau ar fi pictat copacii în mov, în loc de verde? Ar fi oglindit oare imaginaţia sa lumea reală?

Colegii săi credeau că Lawrence îşi petrecea fiecare moment liber în bibliotecă datorită unui exces de studiu. I-ar fi şocat să afle cât timp petrecea visând cu ochii deschişi la ideea de a învăţa să picteze pentru a putea adăuga o creaţie proprie pe aceşti pereţi.

Mulţi bărbaţi aveau hobby-uri. Odată ce buzunarele îi erau din nou pline, ar fi avut ocazia de lua lecţii de artă atunci când Parlamentul nu era în sesiune.

O oportunitate pe care nu şi-o va asuma.

Banii nu erau de ajuns. Soţia perfectă nu era de ajuns, Lawrence trebuia să fie şi el perfect. Dacă ar fi făcut o încercare şi ar fi descoperit că toţi profesorii din lume nu erau de ajuns pentru a scoate o artă acceptabilă din degete fără talent… Nu. Nu era de luat în considerare.

Dacă Lawrence nu va putea fi cel mai bun, nu o va face deloc.

Era respectat în Parlament datorită programului prelungit şi a muncii asidue. Nopţi nedormite în care scria şi rescria fiecare propoziţie din fiecare discurs.

Acesta era şi motivul pentru care evita evenimentele mondene ori de câte ori era posibil. Singura dată când primea vizitatori era la gala de sfârşit de sezon pe care o controla.

Lawrence îi ţinea pe ceilalţi la distanţă nu pentru că se credea superior, ci pentru că, dacă l-ar fi cunoscut pe el, cel adevărat, nu ar mai fi fost interesant… sau, mai rău, ar fi fost batjocorit.

Nu se pricepea să facă şi să spună ceea ce trebuie decât dacă avea timp să pregătească răspunsul perfect.

Mirosul de cafea proaspătă i-a ajuns la nas şi s-a întors să o vadă pe menajera sa, doamna Root, intrând în bibliotecă. Ea a aranjat conţinutul unei tăviţe de argint pe măsuţa de lângă scaunul lui preferat.

Ochii ei albaştri străluceau în mod normal, dar astăzi

erau plini de îngrijorare.

— Ce este? a întrebat el.

Mâinile îi tremurau.

— Nepoata mea.

Doamna Root avea patru nepoate, dar nu era nevoie să se intereseze care dintre ele. Betsy, cea mai mică, fusese întotdeauna bolnăvicioasă. Acum aştepta un copil.

— Ce spune doctorul? a întrebat el cu o voce răguşită.

Nu era nimic mai rău decât să pierzi o persoană dragă.

— Că a mai rămas o lună până la termen, iar Betsy ar trebui să o petreacă în pat. Doamna Root şi-a frânt mâinile. Următoarea mea vacanţă este abia peste două săptămâni, dar v-aţi supăra dacă mi-aş lua o zi sau două…

— Du-te. Lawrence a fluturat mâna. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie.

Betsy era spălătoreasă. O lună fără salariu, costul medicamentelor şi al medicilor, săptămâni de recuperare cu copilul..

Lawrence a scrutat rafturile subţiri până când privirea i s-a îndreptat spre un volum care ar putea aduce o sumă rezonabilă. Avea să trimită o donaţie mâine-dimineaţă.

Doamna Root a făcut o plecăciune.

— Mulţumesc!

— Poţi pleca acum, dacă vrei. Voi suna să cheme pe altcineva să ia tava.

Nu a făcut nicio mişcare pentru a pleca, în schimb s-a încruntat.

— Mai este ceva?

Ochii ei s-au înmuiat.

— Hastings spune că veţi lua un pisoi.

Nenorocit de majordom băgăcios!

— Hastings se înşală, a spus Lawrence cu răceală.

Doamna Root părea că vrea să-i ciupească obrazul.

— Este o idee minunată.

— Nu sunt în căutarea unei pisicuţe, a enunţat el.

— Un căţeluş, nu-i aşa? Zâmbetul ei s-a lărgit. Am crezut că Hastings a înţeles greşit. Cât de mult vă doreaţi

un câine! „Ar fi cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea un băiat”, îi spuneaţi tatălui dumneavoastră. Trebuie să se aşeze ziare pentru un căţeluş, desigur, aşa că voi vorbi cu Peggy şi Dinah înainte de apleca.

A insistat pe fiecare silabă.

— Fă-ră a-ni-ma-le de com-pa-ni-e!

Doamna Root părea abătută.

— Ştiam că e un gând prea plăcut. Privirea ei s-a luminat. Dacă… dacă… dacă nu aţi cumpăra un animal de la un crescător, ci aţi salva unul de pe stradă? Dacă nu aveţi timp sau nu vă place, puteţi oricând să îl daţi altcuiva.

Şi-a făcut ochii mici.

— Crezi că, dacă îl iau în casă, nu îl voi da niciodată.

— Nu v-aş numi niciodată sentimental, Excelenţă. Şi-a pus o mână la piept şi s-a îndepărtat spre uşă. Hastings, pe de altă parte…

— Eu nu sunt sentimental!

Era deja prea târziu. Doamna Root îl lăsase în centrul unei biblioteci înţesate cu portrete de familie şi cu toate obiectele de artă pe care le putea aduna de pe moşia Faircliffe.

— Nu atât de sentimental.

Dar picioarele sale l-au condus spre un piedestal gol, unde intenţiona să aşeze singurul obiect de frumuseţe pe care tata îl preţuise vreodată. Un cadou pentru soţia sa.

Lawrence avea poate şase ani când şi-a dat seama că mama lui era gravidă. Încă îşi mai amintea cât de fericit fusese la gândul că în curând va avea o soră sau un frate pe care să-l iubească şi cu care să se joace.

Tânjea după o familie mare, plină de dragoste, râsete şi aventură. Un frate sau o soră era un vis devenit realitate. După-amiaza, se strecura în salonul unde mama lui broda lângă foc, urmărind zâmbetul care îi juca pe buze şi felul în care îşi atingea burta ori de câte ori primea o lovitură. Număra zilele.

Copilul s-a născut mort.

După aceea, nu mai existaseră zâmbete în casa lui. Mama era de neconsolat. Tata a comandat o vază din

cristal, rafinată, strânsă în mâinile plinuţe ale unui heruvim frumos. Un înger, la fel ca sora lui Lawrence care nu supravieţuise. În fiecare dimineaţă, tata înlocuia floarea din vază cu una din grădina lor. În cele din urmă, mama a ieşit din întunericul ei. Îngerul a însoţit-o în sufragerie, în salon, la căpătâiul patului ei.

În anul următor, când o febră a trimis-o pe mama în ceruri împreună cu fiica ei, vaza a dispărut din camera ei de boală. Tata a aşezat îngerul în biroul său, unde nu a mai ţinut niciodată flori.

Uneori, Lawrence se furişa în biroul ducelui şi se ascundea într-un colţ, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor, pentru a-şi privi tatăl lucrând şi pentru a întrezări vaza, la fel de delicată ca un Fabergé şi la fel de dureros de frumoasă, după cum îşi amintea Lawrence.

De fiecare dată când tatăl său îl prindea, se isca o ceartă cumplită. Bonele erau concediate. Tata îl scutura şi îl arunca pe coridor. A început să încuie biroul, chiar şi atunci când se afla în cameră. Ducele păzea acel înger cu aceeaşi gelozie cu care un dragon îşi protejează comoara.

Era singurul lucru la care tatăl lui mai ţinea.

Lawrence îşi vindecase vechile răni. Era timpul să ofere vazei mamei sale locul de onoare care i se cuvenea aici, în bibliotecă, printre lucrurile frumoase.

Nesigur pe picioare, s-a ridicat. Nu avea să se mai lase intimidat de fantoma tatălui sau.

De la moartea bătrânului, cu şase luni în urmă, doar servitorii îi mai pătrunseseră în sanctuar. Dar Lawrence nu mai era băiatul care fusese odată.

Nu trebuia să se teamă de birou şi de respingerea pe care acesta o simboliza. Era gol acum. Avea o cheie. Tata plecase, dar îngerul putea trăi aici, în bibliotecă, cu Lawrence.

S-a îndreptat spre biroul tatălui său, ignorând felul în care respiraţia i se accelera şi muşchii i se încordau, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru lovitura inevitabilă. A avut nevoie de trei încercări pentru a potrivi cheia în încuietoare, dar de data aceasta nu au existat strigăte de furie când a

împins uşa.

Camera era întunecată. Părea mult mai mică fără tatăl său. Aerul era viciat. Îi umplea plămânii lui Lawrence ca o apă sărată, făcându-l să respire cu greu. Nu era nevoie să tragă perdelele. Ar fi fost rapid.

A împins uşa până când s-a lovit de peretele interior. Un mic act de sfidare pe care nu l-ar fi îndrăznit niciodată dacă tatăl său ar fi fost în viaţă. Lumina slabă de pe coridor a luminat penumbra doar cât să-i permită lui Lawrence să întrevadă vitrina de sticlă a îngerului.

Vaza dispăruse.

Lawrence s-a lipit de tocul uşii, sângele îi zvâcnea în vene şi mintea îi era învolburată.

Furată.

Tata nu s-ar fi despărţit niciodată de bunăvoie de îngerul său. Trebuie să fi fost luat de unul dintre servitorii pe care Lawrence fusese nevoit să îi dea afară odată ce şi-a dat seama cât de aproape era de ruina financiară.

Muşchii îi zvâcneau de furie. Până acum, vaza mamei sale trebuie să fi trecut prin mai multe mâini. Mâini străine. Îngerul mamei sale redus la o tranzacţie monetară ieftină, nimic mai semnificativ decât schimbul câtorva monede.

Lawrence va găsi acea vază şi va pedepsi furtul ei cu pedeapsa maximă admisă de lege. Va vinde fiecare carte şi fiecare tablou pentru banii de recompensă, dacă va fi nevoie de asta pentru a aduce îngerul acasă. S-a întors din birou şi s-a îndreptat spre uşa din faţă.

Era timpul să discute cu poliţiştii din Bow Street.

Capitolul 9

Chloe a smuls cu o perie umedă coroana de bucle pe care îşi petrecuse toată dimineaţa perfecţionând-o, până când părul i-a atârnat în jurul feţei în şuviţe inegale şi moi. Excelent. Şi-a împins fiecare şuviţă în spatele capului într-un coc – suficient de competent pentru a arăta că a

încercat; suficient de neinteresant pentru a nu atrage o a doua privire – şi apoi şi-a pus cerceii cu perle în sertarul de mahon împreună cu toate celelalte podoabe.

Şi-a dat jos cu grijă rochia albă creponată cu mâneci bufante cu dungi azurii şi cu un furou de mătase asortat. La fel ca restul ţinutei sale la modă, această rochie nu va fi purtată niciodată în afara intimităţii vestiarului ei.

Încă se simţea ciudat să ţină un secret faţă de fraţii ei. Mai ales faţă de Tommy, al cărei pătuţ fusese lângă cel al lui Chloe la orfelinat. Înainte de Bean, nu existau mijloace practice de a avea intimitate. Aici, în noile lor vieţi, toţi fraţii îşi preţuiau noua autonomie descoperită şi nu ar fi încălcat niciodată intimitatea celorlalţi. Însemna prea mult să fie liberi, să fie ei înşişi.

Dacă o mică parte din Chloe nu se putea opri din a se întreba ce ar putea crede Faircliffe când o va vedea peste o oră, ei bine, asta era o prostie. El nu s-ar fi uitat la ea. Trebuia să se căsătorească cu domnişoara York.

Nici Chloe nu era câtuşi de puţin interesată de opiniile de fanfaron ale ducelui!

Obiectivul ei era să câştige suficientă încredere din partea lui Faircliffe pentru a afla unde ascunsese tabloul care aparţinea familiei ei sau registrele care să indice unde îl vânduse.

Nimic mai mult.

După ce a ajuns la lenjeria intimă, Chloe a căutat prin garderoba mai mică ceva potrivit pentru a se îmbrăca la un ceai caritabil. Maro? Auriu? Cenuşiu? S-a mulţumit cu un gri-violet lipsit de strălucire.

Asta era. Chloe nu se putea uita în oglindă fără s-o apuce somnul. Şi-a luat mantaua cea mai puţin măgulitoare şi a ieşit din dormitorul ei.

Înainte de a se îndrepta spre parter, s-a oprit la uşa deschisă spre salonul de făcut planuri, care era gol. Chipul lui Bean îi zâmbea din rama lui de deasupra şemineului.

— Aş fi vrut să fiu fiica ta de sânge, a şoptit ea, ca să mă fi născut cu rang.

Zâmbetul în ulei pe pânză al lui Bean nu i-a răspuns.

Nu conta. Îşi mărturisise dorinţa de a fi fiica lui „adevărată” de sute de ori, cât timp el era încă în viaţă. Uneori, pierderea lui era atât de mare, încât ameninţa să explodeze din pieptul ei şi să o sfâşie în bucăţi. Dar ea era puternică. Toţi Wynchesterii erau.

Bean spunea mereu că stelele i-au adus împreună. El o iubea aşa cum era. Ce poate fi mai real decât lucrul acesta?

Familia depindea de ea pentru a-şi juca rolul ei. Nu i-ar fi dezamăgit niciodată.

A ieşit din salonul de făcut planuri la timp pentru a-l surprinde pe Jacob încruntat pe coridor, mirosind plin de confuzie aerul cu nasul lui frumos în vânt.

— Cineva ar trebui să verifice coşurile de fum, i-a spus el când a surprins expresia ei întrebătoare. Unul dintre şemineuri miroase a păr ars.

Era cel din camera lui Chloe, din cauza cleştilor ei de ondulat.

— Sunt sigură că nu e nimic, l-a asigurat ea şi s-a grăbit să coboare treptele de marmură, înainte ca el să poată pune vreo întrebare.

Graham stătea singur în sufragerie, înconjurat de farfurii goale şi de teancuri de ziare de societate, unele prinse sub o vază cu narcise. Şi-a ridicat privirea când Chloe a intrat în cameră.

— Ce părere ai? a ridicat el o caricatură în aer. Prinţesa Caraboo este cu adevărat un membru al familiei regale?

Chloe i-a schimbat furculiţa cu o floare în timp ce el nu se uita.

— Nimeni nu este niciodată cine spune că este. Nu ştiu de ce citeşti prostiile astea.

Dar a luat una dintre pagini. Lordul D… fusese rănit într-un duel. Moştenitoarea K… fusese prinsă în braţele unui crai notoriu.

Era o prostie să invidiezi necazurile acestor oameni. Găsirea numelui cuiva în paginile de scandal însemna adesea un dezastru pentru un lord sau pentru o doamnă

respectabilă. O cădere permanentă din graţiile sociale. Chloe era recunoscătoare că nu avea cum să decadă mai mult de atât.

— Marjorie, pune tabloul domnişoarei York înapoi în coşul tău, a făcut Graham semn spre partea opusă a mesei.

Chloe a tras cu ochiul sub capacul de răchită. Pânza era rulată înăuntru, legată frumos în jurul mijlocului cu sfoară. Sub ea se aflau păturile şi uneltele ei.

S-a întors spre fratele ei.

— Unde e Tiglet?

— L-am exilat în Balcovia.

— Habar nu ai unde este. Chloe a clătinat din cap cu afecţiune. Un rinocer ar putea turna din ceainic în timp ce tu îţi citeşti ziarele şi nici măcar nu ai observa.

El a zâmbit fără să se simtă prost.

— Încerc să înţeleg cum pot deveni prinţul Caraboo. N-ar fi o plăcere dacă oamenii m-ar crede membru al familiei regale?

Şi acum era geloasă la gândul că fratele ei era adulat şi că se scria despre el, când Graham nu făcea decât să glumească. Nu-i aşa? Chloe a încercat să şi-l imagineze membru al familiei regale. Îşi închipuia că ar fi un prinţ impresionant… dacă ar lăsa ziarele mondene suficient de mult timp pentru a cuceri un castel.

Chloe era cea care se afla mereu în mijlocul tuturor, precum parchetul maro zgâriat al unui ring de dans: omniprezentă şi invizibilă, utilă şi neobservată. Martoră la distracţia celorlalţi.

Un fulger de blană de calico a sclipit printre perdele.

L-a luat pe Tiglet în braţe, l-a băgat în coş lângă pături şi s-a grăbit spre trăsura care o aştepta.

În timp ce roţile înaintau prin şirul de participanţi nerăbdători, Chloe şi-a aranjat rochia şi coşul cât mai frumos posibil. Nu ar fi trebuit să îi pese de aspectul ei şi, mai ales, nu ar fi trebuit să îi pese ce fel de impresie îi făcea lui Faircliffe – dacă acesta venea măcar. Cu siguranţă nu ar trebui să-i pese cum se prezenta în comparaţie cu Philippa York.

Până de curând, Chloe nu se gândise prea mult la Philippa. Era o domnişoară tipică, în măsura în care orice fiică frumoasă şi răsfăţată a unui deputat puternic putea fi considerată tipică. Dacă Chloe era ringul de dans, Philippa şi cei ca ea erau candelabrele strălucitoare. Chloe îşi petrecuse aceeaşi perioadă încercând să o cunoască, aşa cum cineva ar fi putut să stea de vorbă cu o lumânare.

Dar următoarele câteva săptămâni aveau să fie diferite. Pentru ca această stratagemă să funcţioneze, ea trebuia să participe la acţiunea caritabilă nu ca Jane Brown, ci în calitate de Chloe Wynchester. Fiecare centimetru din corpul ei era la limită.

Nu avea nimic de-a face cu probabila prezenţă a ducelui de Faircliffe, şi-a reamintit ei înseşi. Şi nici cu interesul lui de a o curta pe domnişoara York. Această criză neobişnuită de nervi se datora exclusiv faptului că nu avea un pseudonim în spatele căruia să se ascundă. Dacă o recunoşteau? Şi dacă nu?

Când a venit rândul lui Chloe să coboare din trăsură, a respirat adânc înainte de a păşi pe cărare spre uşa deschisă.

Ca şi în vizitele anterioare, doamna York a sărit alături de majordom, întâmpinându-i cu entuziasm pe oaspeţi la uşă şi în casa ei.

Lângă ea stătea Philippa, îmbrăcată din cap până în picioare în volane şi dantelă, cu faţa ei fină de culoarea piersicii, o mască perfectă de *ennui.* Arăta ca un ghiocel frumos, dar plictisit.

— Aţi adus o pătură… Hm… domnişoară? a întrebat-o doamna York pe Chloe, în ciuda faptului că era evident că nu-i putea pronunţa numele. În calitate de gazdă, nu ar fi vrut să-şi recunoască eşecul.

— Am adus două. Chloe le-a scos din coş şi a îndepărtat pe furiş câteva fire de păr rătăcite de Tiglet înainte de a-i înmâna păturile.

Toţi cei şase fraţi Wynchester îşi petrecuseră noaptea cu multă râvnă, cosând. Chloe adusese cele două tentative mai mediocre, a ei şi a lui Graham, şi voia să le doneze pe

celelalte patru separat, în timpul vizitei săptămânale la orfelinatul unde locuise cândva.

— Mulţumesc, mulţumesc! a exclamat doamna York, predând-o pe Chloe în grija fiicei sale pentru a saluta următorul oaspete. Oh, Gracie, ce bucurie să te văd! Să nu îmi spui că ai făcut singură această pătură încântătoare.

Aşa, pur şi simplu: uitată din nou.

Excelent. Chloe şi-a îndreptat coloana vertebrală. Asta făcea lucrurile mai uşoare.

— Domnişoară York, i-a spus Philippei pe un ton şoptit, luând-o deoparte. Este îngrozitor de ciudat, dar sper că mă puteţi ajuta. La ultimul cerc de lectură, o musafiră m-a strigat pe numele greşit. Nu am corectat-o pentru că nu am vrut să se simtă prost, dar m-am gândit că ai putea să le reaminteşti celorlalţi în privat, în caz că mai este cineva confuz?

— Bineînţeles… desigur. Tonul ezitant al domnişoarei York a sugerat că nici ea nu putea identifica numele. Cum ţi-au spus?

— Jane Brown, dacă vă vine să credeţi. Chloe a scos un râs uşor, tremurat, ca şi cum încurcătura ar fi fost atât de amuzantă. Este o distanţă de la cer la pământ între Brown şi Wynchester, desigur, dar Jane este o presupunere corectă, fiind un nume atât de comun. Probabil că şi eu aş încerca acelaşi lucru, dacă aş fi vreodată în locul lor.

— Wynchester? A fost cel mai liniştit ţipăt pe care Chloe îl auzise vreodată şi venea de pe chipul şocat al doamnei York, care se pare că se strecurase pe vârfuri în spatele lor ca să tragă cu urechea. Philippa, draga mea, nu se poate să fi invitat un Wynchester în casa noastră. Dacă ziarele de mâine vor conţine o caricatură a salonului meu…

— Ai grijă la uşă, mamă, a întrerupt-o domnişoara York fără să-şi schimbe expresia. Arăta la fel de plictisită acum ca atunci când Chloe intrase prima dată în cameră. Iată că vine Lady Eunice cu o pătura.

Doamna York a scos un ţipăt indignat, dar s-a grăbit să se întoarcă la postul ei de lângă majordom.

Chloe s-a uitat prelung la Philippa. Îşi manipulase

mama panicată cu o îndemânare exersată, ca şi cum un Wynchester oarecare care se băga neinvitat în ceaiul ei de caritate ar fi fost cel mai puţin interesant lucru care se întâmplase toată ziua.

— Nu o băga în seamă, a spus Philippa. Vărul ei este caricaturist şi nu a găsit niciodată nimic din ceea ce face mama suficient de interesant pentru a face o schiţă. Sau pe mine, de altfel. Cercul meu de lectură nu este câtuşi de puţin respectabil şi ne înţelegem bine.

Chloe a ascuns un zâmbet. Poate că fusese o greşeală ca podeaua să nu vorbească cu candelabrul. Philippa părea o persoană pe care Chloe ar fi putut să o placă.

Înainte ca ele să mai poată vorbi, mâna palidă a doamnei York a fluturat pentru a-şi apuca fiica de braţ şi a o trage într-o parte.

— Este aici, a şuierat doamna York, într-o şoaptă care cu siguranţă a ajuns la fiecare oaspete de la intrare. Ciupeşte-ţi obrajii pentru culoare!

Philippa a ignorat acest sfat şi a evitat cu succes încercările mamei sale de a face acest lucru pentru ea.

Cu toate acestea, Chloe a zărit alte câteva tinere necăsătorite care îşi ciupeau pe furiş obrajii şi îşi ajustau corsetele înainte de a înainta.

A fost indignată în numele Philippei – aceste „doamne” care îl vizau pe ducele Philippei nu ar fi trebuit să fie prietenele ei? – dar a fost şi intrigată de ideea că nimic nu era definitiv până când contractul de căsătorie nu prevedea acest lucru.

Anunţul de căsătorie nu fusese transmis; Faircliffe nu-i ceruse încă permisiunea oficială tatălui Philippei. Până atunci, Chloe presupunea că fiecare domnişoară avea dreptul să facă tot ce putea pentru viitorul ei. Bineînţeles, nu avea nicio tentaţie capricioasă de a-şi ciupi propriii obraji pentru a le da culoare.

A prins mânerul coşului cu ambele mâini în timp ce ducele se apropia.

Lumina soarelui îi arunca ochii în umbră, dar ea le ştia pe de rost albastrul. La fel de nesfârşit ca cerul şi la fel de

ascuţit ca un cristal tăiat fin. Suficient de reci pentru a-i face pielea de găină şi uneori suficient de fierbinţi pentru a face acelaşi lucru.

Nu putea să vadă nimic din el în afară de ochi şi totuşi se simţea mică în prezenţa lui. Senzaţia ar fi trebuit să o deranjeze, să o înfurie. Nu era obişnuită să se simtă prinsă în capcană de nimic mai puternic decât o privire încinsă. În schimb, era ciudat de palpitant. Muşchii ei fremătau de nerăbdare pentru momentul în care umbrele s-ar fi îndepărtat şi ochii lui ar fi fost vizibili pentru ai ei.

Avea o figură frumoasă sub soarele strălucitor. Un frac perfect tăiat îi îmbrăca umerii largi. O bucată de vestă verde smarald se vedea sub croiala elegantă. Pantalonii cafenii se mulau pe muşchii picioarelor lui. Cizmele sale negre precum cărbunele reflectau lumina, fără îndoială lustruite cu şampanie pentru impact.

Dacă intenţiona să facă impresie, îşi atinsese scopul. Intrarea a vibrat pur şi simplu din cauza efortului de a reţine atât de multe pulsuri deodată.

— Excelenţa Voastră, a ţipat doamna York. Ce bucurie că aţi venit la noi. Şi cu o pătură pentru copii! Ce aţi brodat pe a dumneavoastră?

— Brodat? a repetat el cu privirea în gol.

O, Doamne, oare Chloe uitase să menţioneze cele mai mici detalii? Poate că nu ar fi trebuit să o scoată din casă ca pe un gunoi. Şi-a ascuns un zâmbet în spatele pumnului şi a simulat o tuse delicată.

— Atunci când donăm pături pentru copii, brodăm cel mai moale bumbac cu versetele noastre preferate din *Biblie* sau axiomele noastre care inspiră, pentru a crea bucurie şi speranţă în vieţile orfanilor, a continuat doamna York cu seriozitate. Dragii de ei nu au nimic altceva la care să se aştepte, ştiţi.

Fără să scoată un cuvânt, Faircliffe i-a înmânat doamnei York un pătrat împăturit de material frumos, care ar fi fost bine-venit oriunde, în ciuda lipsei de banalităţi brodate.

Şi-a aruncat privirea plată peste umărul doamnei

York, trecând pe lângă fiica şi prietenele ei, direct spre Chloe. Acolo erau ochii lui; albaştri şi atenţi.

Zâmbetul i-a pierit. Ştia că ducele îi trimisese o privire plină de semnificaţie pentru că nu ştiuse că trebuia să-şi brodeze pătura, dar ceilalţi ar fi crezut că o alesese pentru că era un copil găsit care crescuse într-un orfelinat, la fel ca jalnicele „copile” pentru care brodaseră versete biblice.

Chloe şi-a ridicat nasul sus. Nu îi era ruşine de cine şi ce era sau de unde venise.

Doamna York a râs de oferta lui Faircliffe.

— Doamne, asta nu se va potrivi deloc cu celelalte. Ne-am petrecut săptămâna trecută brodând...

— Mamă, este o pătură, a subliniat sec Phillippa. Iar bebeluşii nu ştiu să citească.

Ochii lui Faircliffe s-au întâlnit din nou cu cei ai lui Chloe. Din focul lor, era clar că nu se gândea la caritate. Nu părea să se gândească deloc la pături. Se holba la Chloe de parcă ar fi vrut să-i desprindă simplitatea ca petalele de pe o dalie pentru a expune orice secrete s-ar fi ascuns înăuntru.

A cuprins-o un fior şi s-a forţat să îşi întoarcă privirea.

Dându-şi seama că fiica ei nu-i capta întreaga atenţie a ducelui, doamna York şi-a răsucit spinarea pentru a vedea cine se încumetase să-i distragă atenţia.

A pălit când privirea ei a căzut pe Chloe.

Chloe s-a luptat cu dorinţa de a-şi mişca degetele.

Doamna York s-a strecurat prin râul de doamne cu obraji roz care săreau să-l întâmpine pe duce şi a apucat-o pe Chloe de braţ.

— Trebuie să pleci imediat, a şuierat ea, şi să nu te mai întorci niciodată.

— Nu-l vreau, a asigurat-o Chloe la fel de liniştită. Dacă asta este ceea ce vă preocupă.

Doamna York a fost de neclintit.

— Preocuparea mea este prezenţa unui Wynchester în ceea ce, până în prezent, a fost o casă respectabilă.

Chloe s-a abţinut să menţioneze că fusese prezentă

înainte.

Când şi-a creat iniţial identitatea de Jane Brown, se aştepta să-şi amuze fraţii cu poveşti şi bârfe inutile. În schimb, a fost fascinată de selecţia de cărţi şi de comentariile pătrunzătoare, întâlnirile săptămânale deveniseră o parte preferată a rutinei ei.

Faţa doamnei York s-a schimonosit şi şi-a coborât vocea până la un şuierat.

— Nu voi permite ca prezenţa dumitale să mânjească şi să pună în pericol posibilitatea ca Philippa să primească oferta de căsătorie pe care o merită cu prisosinţă. Dacă nu pleci în următorul…

— Bună ziua, domnişoară Wynchester. Vocea gravă a lui Faircliffe a răsunat în toată sala. Să presupun că în coşul acela este Tiglet?

Chloe a făcut o plecăciune perfectă de prinţesă.

— Bună ziua, Excelenţa Voastră. Şi, într-adevăr, este.

A ridicat capacul şi au apărut urechile moi şi ascuţite şi mustăţile lungi şi albe ale pisoiului.

— Ţine-l pe micul ticălos înăuntru de data asta.

O urmă de zâmbet a curbat buzele lui Faircliffe, înainte de a se întoarce să-l întâmpine pe următorul oaspete.

Doamna York s-a schimbat la faţă.

— Dumneata… El…

Capul lui Chloe, care se învârtea, a resimţit cam acelaşi lucru.

Ducele de Faircliffe o recunoscuse public. Nu o oprise, nu o ignorase, ci o remarcase. Îşi amintise de ea şi o salutase cu o familiaritate care nu lăsa loc de îndoială că erau prieteni.

Pe ea. Chloe Wynchester!

Nu-şi dăduse seama până în acel moment cât de mult se îndoise de faptul că el va merge până la capăt. Că ziua de azi ar fi fost încă un non-eveniment jenant într-o viaţă întreagă trecută cu vederea.

— Philippa. Doamna York a bătut-o pe fiica ei la încheietura mâinii înconjurată de dantelă. Excelenţa Sa

este în relaţii de prietenie cu domnişoara Wynchester. Trebuie să o inviţi la următorul tău ceai privat. Până la căsătorie, nu poţi fi nepoliticoasă cu nimeni cu care este prieten, oricât de neplăcută ar fi. Cel puţin, nu în faţa lui.

Era duşul rece de care Chloe avea nevoie. Era utilă până la un punct, dar odată ce se anunţa logodna, urma să fie eliminată pentru totdeauna.

Oh, ar putea să se întoarcă dacă ar vrea. Ar putea fi Mary Jones într-o zi şi Anne Smith în ziua următoare, iar doamna York ar fi prea ocupată să se mândrească în faţa lui Faircliffe pentru a-şi da seama de diferenţă.

De data aceasta însă, gândul de a face acest lucru se simţea mai puţin ca o răzbunare şi mai mult… trist.

— Lady Quarrington organizează o serată vineri, i-a spus Philippa lui Chloe. Trebuie să participi.

Doamna York şi-a lovit fiica, îngrozită.

— Nu poţi invita un Wynchester la seratele altora! În plus, credeam că ai refuzat să participi la petrecerile vărului tău.

Faţa de porţelan a Philippei era dură ca marmura.

— Voi merge dacă merge şi domnişoara Wynchester.

Doamna York i-a aruncat lui Chloe un zâmbet furios.

— Atunci ne vom asigura că va primi o invitaţie.

Cumva, Chloe s-a abţinut să nu deschidă gura. Aşa de uşor era? „Presupun că trebuie să o lăsăm şi pe Chloe să vină, pentru că două persoane nu au reuşit să o elimine aşa cum se aşteptau?” Un cuvânt de la Faircliffe şi altul de la Philippa, şi dintr-odată Chloe Wynchester avea acum valoare?

Îndoiala i se strecura pe şira spinării. Poate că subestimase cât de multă influenţă avea un om ca Faircliffe. La urma urmei, nu-l alesese pentru că ar fi fost o ţintă uşoară. Nu-l alesese deloc.

— Haideţi cu toţii! Doamna York şi-a îndemnat oaspeţii pe un coridor. Mergem în sala de mese, unde vom avea loc să ne expunem păturile… şi să savurăm ceaiul!

Chloe a lăsat să treacă pe lângă ea râul de invitaţi entuziasmaţi şi vorbăreţi. Poate că Philippa nu era la fel de

închisă la minte precum celelalte femei nobile. Chloe nu putuse să trimită scuze pentru catastrofa lui Tiglet, pentru că operase sub un nume fals. Acum, că acel mic detaliu fusese clarificat, poate că ea şi Philippa puteau fi chiar… prietene.

— Vii? a întrebat o voce familiară catifelată.

Speriata, a ridicat privirea şi a văzut chipul frumos al lui Faircliffe cuprins de îngrijorare.

De ce făcea asta? Magia atenţiei sale dăduse deja roade. Nu era nevoie să mai vorbească cu ea. Nu făcea parte din înţelegerea lor.

A păşit mult prea aproape de ea.

— Voi merge cu tine.

Celelalte doamne necăsătorite erau aproape la fel de supărate de această întorsătură a evenimentelor ca şi Chloe. Singurul lucru pe care îl dorea de la Faircliffe era locul unde se afla tabloul familiei sale.

A încercat să arunce o privire semnificativă către Philippa, pentru a o urmări pe viitoarea lui mireasă.

Philippa s-a uitat fix la ea cu privirea pierdută, apoi a dispărut pe hol ca şi cum cea mai urgentă problemă ar fi fost degustarea prăjiturilor de la ceai.

Cum de era atât de optimistă? Oare Philippei nu-i păsa pe cine escorta Faircliffe pentru că ea câştigase deja? Sau, după cinci ani de târg de mariaj, se săturase să joace acest joc? De ce, oh, de ce nu putea fi o scorpie posesivă şi care ţipa tot timpul?

Faircliffe nu dădea semne că ar abandona-o pe Chloe.

Ea a încercat să nu-i găsească fermecătoare solicitudinea. Era teatru pur, la fel ca tot ceea ce făceau sau spuneau cei din nobilime în faţa celorlalţi. El nu ar fi fost amabil cu ea din proprie iniţiativă.

Philippa putea să-l aibă. Ultimul lucru de care avea nevoie Chloe era atenţia neserioasă a unui nobil cu titlu. Mai degrabă ar fi preferat să se întoarcă la a fi invizibilă.

— Luaţi loc unde doriţi! Doamna York a bătut din palme. Mai vin şi alte prăjituri.

Faircliffe a atins cu mâna spătarul unui fotoliu bergère

graţios şi curbat, aşezat în faţa unei oglinzi decorative şi a două candelabre.

— Ce zici de acesta?

— Nu.

Repulsia lui Chloe era prea viscerală pentru a o ascunde. Surprinderea lui era evidentă.

— Nu pare confortabil?

— Pare…

Era prea zdruncinată de solicitudinea lui continuă pentru a inventa o minciună.

— Ştiu că oglinzile plasate artistic sunt la modă pentru a spori lumina unei încăperi, dar nu pot să-mi petrec următoarea oră şi jumătate ferindu-mă de reflexia mea în oglindă.

Îşi ura reflexia. Nu întotdeauna; uneori era aproape drăguţă. Dar numai în intimitatea camerei ei de dormit. Dacă stătea în faţa unei oglinzi în aceasta casă, ar fi fost nevoită să recunoască exact cât de nepotrivită era faţă de toţi ceilalţi. Cât de simplă, cât de plictisitoare şi irelevantă.

Ar prefera să fie aruncată în iad.

— Văd un loc mai bun, a spus Faircliffe, fără a mai pune alte întrebări. Vino să vezi dacă acest loc de observaţie este superior.

Era scaunul cel mai apropiat de uşă. Pe jumătate în umbră, pentru că nu prea avea sens să reflecte lumina spre hol. Cel mai departe de Philippa şi de mama ei, cu vederea pe jumătate obturată de tăvile de ceai impunătoare.

Era perfect.

— Mulţumesc, a spus Chloe, vorbind serios.

— Excelenţa Voastră, a spus doamna York. V-am păstrat cel mai bun loc, aici, lângă Philippa mea.

— Mulţumesc! răspunse ducele, dar nu părea că vorbeşte serios.

Chloe i-a zâmbit şi i-a făcut un semn de bun-rămas cu degetele.

— În caz că nu am ocazia să vorbesc cu tine după ceai… Faircliffe şi-a dres glasul. O urmă de culoare i-a cuprins obrajii. Această culoare lila îţi scoate ochii în

evidenţă mult mai bine decât o făcea griul.

Spunând acestea, a dispărut. Probabil că a luat cu el şi respiraţia lui Chloe, pentru că aceasta s-a trezit fără aer. S-a scufundat în scaun şi a încercat să înfrunte vertijul. Pulsul îi zvâcnea atât de repede la gât, încât părea că încearcă să se elibereze. Şi-a atins cu degetele acel loc pentru a-l potoli şi nu a putut. S-a uitat fix după el.

Faircliffe nu se prefăcea doar că o vede astăzi. O vedea. O văzuse şi data trecută. Îşi amintea ce purta şi îi plăcea… culoarea aceasta… gri-levănţică, o nuanţă care-i atingea sufletul, mai mult decât cea alb murdar a celeilalte ţesături. Îi scotea în evidenţă ochii. Ochii pe care nimeni în afară de rude nu-i observase vreodată.

Slavă Domnului că nu era aşezată în faţa unei oglinzi. Se îndoia că ar fi recunoscut expresia care se reflecta în ea.

Capitolul 10

— Mereu spun că există un mod corect şi unul greşit în care o bucătărie poate pregăti un sendviş cu castraveţi. Ale mele sunt cele mai bune dintre toate!

Lawrence a încercat să se concentreze asupra pălăvrăgelii animate a doamnei York. În curând avea să-i fie soacră şi merita atenţia şi respectul lui. Gândurile sale erau mult prea fracturate pentru a fi coerente, dar, din fericire, reputaţia sa de duce glacial însemna că nu se aştepta să zâmbească şi să trăncănească în schimb.

Ar fi trebuit să se gândească la domnişoara York. În schimb, era preocupat de domnişoara Wynchester.

Arătase ciudat de lipsită de apărare când îi spusese că lilaul îi scoate ochii în evidenţă. Speriată, poate, ca şi cum nu ar fi fost obişnuită să audă complimente. Sau poate că nu era obişnuită cu societatea în general. De aceea

venise la el, nu-i aşa? Nu ştia ce să facă sau la ce să se aştepte.

Cu siguranţă, nu avea nevoie să ştie la ce altceva se mai gândea când se uita la ea.

Mirosul ei îi gâdila pielea ca nişte pene, trimiţându-i un fior de conştiinţă de-a lungul trupului, ştiind că era aproape. O simţea, ca aerul de dinaintea unei furtuni.

Lilaul îi scotea în evidenţă ochii, dar el i-ar fi observat oricum. Erau cea mai bună şi cea mai proastă trăsătură a ei – prea atrăgători şi perspicace pentru a se simţi confortabil. Sângele lui s-a accelerat. Privirea ei limpede i-a făcut hainele să i se pară prea călduroase, ţesătura prea aspră când înainte fusese netedă. Se întreba dacă şi ea simţea la fel.

Îşi dorea să-i atingă pielea pentru a vedea dacă era la fel de moale precum părea. Să-şi strecoare degetele în părul de la ceafă şi să o apropie, învăluind-o în îmbrăţişarea lui aşa cum îl învăluia parfumul ei. Magnetic şi de neevitat, spălându-l ca o ploaie. O furtună de vară, fierbinte şi umedă.

Asemenea gânduri periculoase pe care nu le-ar fi recunoscut niciodată. Să o recunoască era un risc suficient. Să acţioneze în urma unui impuls instinctiv l-ar fi ruinat. Un om înţelept ar păstra distanţa.

Domnişoara Wynchester era interesantă, surprinzătoare… şi nu-i era destinată lui Lawrence. Trebuia să şi-o scoată din minte şi să-şi amintească datoria faţă de titlul său. Această mică favoare nu însemna nimic. Domnişoara York era prada lui. Cu noua sa soţie corectă şi respectabilă alături de el, Lawrence nici măcar nu ar observa prezenţa domnişoarei Wynchester la gala de sfârşit de sezon.

Spera.

— Sunt încântată să vă primesc la ceai, a strigat doamna York. Nu vă faceţi griji pentru pătură.

Da. Lawrence a presupus că domnişoara Wynchester era de vină şi merita mulţumiri pentru asta.

Dacă nu ar fi fost legat de onoarea de a-şi îndeplini

înţelegerea, nu ar fi participat la un eveniment caritabil numit „Pături pentru copii”. Lawrence era un apărător al săracilor, dar în Camera Lorzilor. Ura să nu deţină controlul şi, fără îndoială, nu se afla în elementul său la acest simpozion inspirat de broderie.

Dar, din nou, strategia era totul. Domnişoara Wynchester îi oferise ocazia perfectă de a se prezenta ca fiind mai mult decât un duce dur şi impasibil. Poate că prezenţa lui astăzi aici va spori afecţiunea domnişoarei York.

Nu că ar fi aruncat o privire în direcţia lui.

— Sunteţi toate invitate la gala mea din iunie, a anunţat el.

Câteva dintre domnişoare au aplaudat.

— Mulţumim! a exclamat doamna York. Sunteţi definiţia graţiei şi amabilităţii.

Domnişoara York nu şi-a înăbuşit căscatul.

— L-am văzut pe Excelenţa Sa săptămâna trecută în loja de la teatru, a şoptit una dintre prietenele ei.

— Nu ratează niciodată o reprezentaţie, a spus o alta cu mare autoritate.

— E mereu singur.

— Presupun că cineva din această încăpere va fi primul său oaspete… a spus o alta cu viclenie.

Chiar înainte de moartea tatălui lui Lawrence, loja privată de la operă a familiei Faircliffe fusese domeniul exclusiv al lui Lawrence. Tatăl nu participase niciodată. Lawrence, după cum subliniase această impertinentă, nu se putea ţine departe.

Când venea la un spectacol, se simţea ca şi cum ar fi intrat într-unul dintre tablourile sale, într-o viaţă plină de muzică, îndrăzneală şi dragoste. Nu-şi putea permite extravaganţa, dar nici nu putea renunţa la ea. Loja privată era paradisul lui. Nu voia ca nimeni să fie suficient de aproape pentru a-l vedea cum se agaţă de părţile laterale ale scaunului în timpul acrobaţiilor nesăbuite de pe scenă sau cum înghite în sec pentru a-şi ascunde emoţia în timpul baladelor pline de suferinţă.

Doamnele necăsătorite ale protipendadei priviseră la un duce eligibil aşezat singur într-o lojă de teatru şi hotărâseră că prima femeie care va fi invitată între acele ziduri sacre va deveni, fără îndoială, mireasa lui.

Aproape că au avut dreptate.

Lawrence nu i-ar refuza niciodată ducesei sale locul care i se cuvine… Dar nu va renunţa până atunci la această plăcere nevinovată şi privată.

Cu toate acestea, doamnele aveau dreptate. Dacă prezenţa alături de el în loja teatrului echivala cu o cerere în căsătorie publică, un anumit nivel de conversaţie privată cu domnişoara York trebuia să aibă loc de mult timp.

S-a întors spre doamna York.

— Ce artă interesantă la pendula din cealaltă parte a camerei. Aş putea s-o inspectez mai îndeaproape?

— Imediat. Philippa ar fi încântată să vă însoţească, a zis ea şi i-a trimis fiicei sale o privire expresivă. Draga mea, te rog să-i arăţi Excelenţei Sale pendula bunicului tău.

Domnişoara York nu părea entuziasmată, dar a înclinat capul în semn de consimţământ.

— Cum doriţi!

Pe Lawrence l-au trecut fiorii. Ce va crede domnişoara Wynchester când el şi domnişoara York se vor angaja într-o conversaţie tête-ê-tête de cealaltă parte a platourilor cu brioşe? În timp ce se ridica în picioare, privirea lui a alunecat în direcţia ei.

Nici măcar nu se uita. Tiglet se urcase pe corsetul ei şi încerca să o lingă pe faţă. Domnişoara Wynchester se răsucea încoace şi încolo, făcând feţe caraghioase, de parcă mica limba a pisoiului o gâdila. Efectul era fermecător. Cu greu îşi putea întoarce privirea.

Şi… poate că ducele de Faircliffe acorda prea multă atenţie femeii nepotrivite.

I-a oferit imediat braţul domnişoarei York şi a forţat un zâmbet ciudat.

Ea l-a luat de braţ, dar nu i-a întors zâmbetul. S-au îndreptat în tăcere spre pendula Chippendale decorată.

Îi plăcea tăcerea, şi-a spus Lawrence. Reputaţia lui de

reticenţă era de neşters. Nu exista niciun motiv să trăncănească despre nimic. O soţie cu care să poată împărtăşi ocazional o tăcere plăcută ar fi o comoară.

Dacă momentele petrecute în compania domnişoarei York nu reuşiseră până acum să pară prietenoase… ei bine, aceasta era ocazia lui de a corecta situaţia.

— Vrei să te uiţi la pendulă? a întrebat ea. Iat-o. Să-ţi arat câte cifre are şi cât este de asemănătoare cu un ceas?

Buzele lui s-au strâns la gluma ei. Poate că şi ea se simţea la fel de incomod ca şi el. Lawrence nu învăţase niciodată să flirteze şi să fie un cuceritor. Fusese prea ocupat să studieze, pentru a fi un bărbat mai bun decât tatăl său. Momente ca acestea nu erau uşoare.

În copilărie, fusese evitat atât de mult timp, încât singurătatea devenise ceva normal. A dorit să se conecteze în mod semnificativ cu ceilalţi, dar nu a ştiut cum. Încă nu ştia. Spera ca soţia lui să fie persoana cu care să poată fi sincer, fără să fie judecat, îşi dorea o relaţie bazată pe încredere şi respect reciproc. Pe siguranţă şi confort. Nu pe datorie.

— Nu vreau să faci nimic, a asigurat-o el.

Doar că nu era adevărat, nu-i aşa? El voia ca ea să vrea să se căsătorească cu el.

— Adică, a precizat el, nu vreau să faci nimic din ceea ce nu doreşti să faci. Pot să fiu sincer?

— Cum doriţi, Excelenţa Voastră.

— Nu vrei să renunţăm la „Excelenţa Voastră”? Ai permisiunea mea de a-mi spune Faircliffe.

Domnişoara York a studiat baza pendulei fără să spună absolut nimic.

Lawrence încerca să nu fie frustrat. Aceasta nu era o partidă de dragoste; prin urmare, nu se putea aştepta la pasiune. Spera doar la… mai mult.

La fel ca el, domnişoara York era singurul copil la părinţi. Singura speranţă pentru o familie numeroasă şi fericită ar fi fost să se roage pentru mulţi copii sănătoşi. Lawrence le va fi la fel de devotat lor ca şi soţiei sale.

Era domnişoara York ezitantă pentru că el îi dăduse

motive să se îndoiască de intenţiile lui? Roşeaţa i-a urcat pe gât. Nu ar fi trebuit să-şi lase privirea să se îndrepte spre domnişoara Wynchester. Şi putea să facă tot posibilul să risipească orice temere că ar fi căzut victimă farmecelor prea dornice ale celorlalte oaspete.

— Dacă ai observat că altele încearcă să flirteze cu mine, vreau să ştii că nu mă interesează niciuna dintre aceste domnişoare.

— Sunt nişte domnişoare încântătoare. Domnişoara York l-a privit cu ochi răi. De aceea sunt prietenele mele.

— Ăăă… da. Nu am vrut să spun… Doamne, conversaţia asta decurgea mai rău decât se temea. Permite-mi să fiu sincer, domnişoară York. Poate că este nepotrivit să fiu deschis în privinţa motivelor mele, dar nu-mi plac tergiversările şi nu pot accepta niciun fel de relaţie construită pe minciuni.

— Avem vreun fel de relaţie?

— Lucrez la asta. Avea o postură rigidă. Lucrez la multe lucruri. Mi-am petrecut o viaţă întreagă ridicându-mi reputaţia peste cea a tatălui meu. Am o casă în oraş şi o proprietate la ţara în cea mai bună stare pe care o pot oferi finanţele mele limitate. O oportunitate de investiţie în iunie va asigura şi mai mult ducatului, dacă voi avea mijloacele necesare pentru a profita de ea. Cel mai mare avantaj al meu este rangul meu, pe care îl voi împărţi cu soţia mea şi îl voi transmite generaţiilor viitoare.

— Se pare că ai totul.

— Nu am o ducesă. Să facă o declaraţie atât de categorică era un risc, dar avea nevoie ca ea să înţeleagă ce îi oferea şi ce îi cerea. O zestre pentru un ducat, ca să spunem aşa. Sper ca în următoarele săptămâni să doreşti să-ţi asumi acest rol.

Sprâncenele ei s-au împreunat.

— De ce să aşteptăm săptămâni? Tot ce ai nevoie este un moment pentru o discuţie cu tatăl meu. Este nerăbdător să semneze un contract de căsătorie.

— S-ar putea. Într-adevăr, Lawrence spera să fie adevărat. Dar nu vă voi cere dumitale sau tatălui dumitale

să acceptaţi o uniune care să fie împotriva voinţei voastre. Dacă semnează un contract de căsătorie, trebuie să fie pentru că atât dumneata, cât şi eu dorim să ne căsătorim.

A înclinat capul.

— Eşti un duce ciudat. Cred că te plac mai mult decât am crezut.

Nu era chiar un „da, da, te rog, lasă-mă să fiu ducesa ta”, aşa cum s-ar aştepta un bărbat cu statutul său, dar era un pas în direcţia cea bună. Cu siguranţă că putea aprecia sinceritatea.

Poate că într-o zi s-ar putea transforma în ceva asemănător cu dragostea.

O mişcare în partea opusă a sălii aglomerate i-a atras atenţia. Domnişoara Wynchester îl legăna pe Tiglet în poala ei, unde îi mângâia blana moale. Oricine ar toarce fiind atins de cineva atât de dulce şi de adorabil ca ea.

— Este o prietenă de-ale tale? a întrebat domnişoara York.

— Nu. S-a gândit mai bine. Erau? Nu, cu siguranţă nu.

Domnişoara York şi-a strâns buzele.

În mod evident, acest lucru necesita mai multe explicaţii. Lawrence s-a îndreptat. Nu exista niciun motiv să ascundă asocierea sa cu domnişoara Wynchester – de fapt, termenii acordului lor ar fi făcut-o publică. În plus, dacă totul mergea bine, domnişoara York ar fi fost chiar lângă Lawrence când el...

— Am promis că o voi prezenta în societate de câteva ori în acest sezon, a explicat el. Ca o favoare personală pentru a-i îmbunătăţi poziţia.

— Uimitor. Privirea domnişoarei York era plată şi tonul ei sardonic. Te vei abţine cu vitejie să umileşti public o tânără domnişoară salutând-o direct, cel puţin pentru moment. Ce generos!

Obrajii i s-au încins.

— Ăăă...

— Aşteaptă! Domnişoara York şi-a înclinat capul. Eşti conştient ca este o Wynchester?

— Ştiai? a replicat el. Ca să fiu sincer, nu am visat

niciodată că mama ta îşi va deschide uşile pentru…

— Nu a făcut-o. Zâmbetul domnişoarei York era fragil. Mama rămâne etalonul demnităţii pe care l-ai visat. Se pare că a existat o confuzie cu lista de invitaţi.

— Întotdeauna există confuzie când este vorba de Wynchesteri. Privirea lui s-a întors spre cameră. De aceea stau deoparte.

— Hmm.

Ea a arcuit o sprânceană, iar Lawrence şi-a amintit insinuarea ei că el fusese cel care se comportase prost, nu domnişoara Wynchester.

Cum ar fi să trebuiască să-i manipulezi pe alţii pentru a face acte de bunătate obişnuite?

Domnişoara York a făcut un gest spre ceas.

— Admiră răspândirea infinită a timpului cât doreşti, Eu trebuie să mă întorc la mama mea. Oaspeţii vor pleca în curând.

— Te duc eu la ea, s-a oferit el.

Dar el nu avea să fie atât de îndrăzneţ, încât să stea lângă ea când fiecare oaspete îşi va lua rămas-bun. Va fi destul timp pentru asta odată ce vor fi duce şi ducesă.

În schimb, s-a îndreptat spre domnişoara Wynchester.

Ce era această atracţie pe care o avea asupra lui? El era cel care trebuia să îşi controleze picioarele, dar singura direcţie în care se întorceau era spre ea. Se simţea mai înalt, mai puternic şi mai expus deodată.

L-a băgat pe Tiglet în coşul ei şi şi-a odihnit bărbia în mână, iar vârful degetelor îi băteau uşor pe obraz. Se întreba ce gust ar avea acolo, dacă ar săruta pielea moale de sub pometele ei, până la pliul sensibil de la lobul urechii ei. Şi-ar trece degetul de-a lungul marginii acelei cochilii perfecte, apoi limba, apoi, poate, ar ciupi uşor cu dinţii înainte de a coborî până la pulsul aflat chiar sub ea.

Ignorarea ei era imposibilă.

Cu bărbiile lor ridicate şi nasurile în vânt, unii spuneau că Wynchesterii erau la fel de comuni ca muştele. Lawrence bănuia mai degrabă că, dacă domnişoara Wynchester era sălbatică şi comună, ea semăna mai mult cu o floare de

câmp. Puternică şi frumoasă, capabilă să înflorească mai înaltă decât înainte, oricât de mult ar fi încercat cineva să o taie.

Capitolul 11

Deşi mai mulţi colegi şi oameni de stat s-au dus direct din Parlament la serata lui Lady Quarrington, Lawrence a fost singurul care a numărat minutele pentru că nu putea înceta să-şi facă griji în legătură cu Chloe Wynchester.

Existau mai multe motive pentru care seara ei ar fi putut să nu decurgă aşa cum îşi dorea. Să nu ştie cum să se îmbrace sau cum să se comporte, din cauza faptului că nu mai primise niciodată o astfel de invitaţie, de exemplu.

Pur şi simplu pentru că cineva se numea Wynchester, de exemplu.

Dar Lawrence nu era aici pentru ea, şi-a dat el asigurări în timp ce un lacheu îi lua haina şi pălăria. Avea de curtat o viitoare ducesă.

Majordomul l-a însoţit până la uşa sălii de bal şi a anunţat sosirea lui Lawrence.

În timp ce sute de feţe se înclinau spre el, nu a putut să nu se întrebe care fusese reacţia la numele domnişoarei Wynchester.

Oare i se permisese să treacă pragul? Oare pisica ei aruncase o privire dintr-un coş de răchită? Găsise o rochie mai potrivită? Dacă perspectiva se dovedise prea descurajantă şi nu mai venise deloc?

Nu putea să o învinovăţească dacă era aşa. El se născuse în această lume, iar aceasta încă îl copleşea.

Din momentul în care picioarele lui Lawrence au atins podeaua sălii de bal, a salutat un alai nesfârşit de cunoştinţe. Unele feţe calculate îl priveau şi vedeau în el un titlu nerevendicat pentru fiicele lor. Altele vedeau un potenţial vot în Camera Lorzilor.

Toţi ceilalţi îl vedeau doar pe tatăl său.

În curând, nu vor mai fi răspunsuri de dat. Bârfele puteau în sfârşit să se schimbe de la fărădelegile tatălui său la întrebarea când ar putea Lawrence şi mireasa lui aştepta un moştenitor.

Ar face tot ce i-ar sta în putinţă pentru a se asigura că pruncii săi nu trebuie să se strâmbe ori de câte ori cineva îl pomeneşte pe tatăl lor.

— Dar ajunge cu amintirile, a croncănit marchizul de Rosbotham, un om de stat respectat, care studiase la Eton cu tatăl lui Lawrence. Ce înseamnă discursul pe care l-aţi ţinut ieri? Sunteţi la fel de conservator ca şi mine, desigur că trebuie să fiţi, dar unele dintre ideile dumneavoastră nebuneşti se apropie periculos de mult de prostiile debitate de acei liberalii

„Prostii” cum ar fi reforma socială şi grija pentru situaţia omului de rând, care nu avea o casă în care să doarmă, nici comori familiale care să-i finanţeze toate dorinţele.

— Cred în suveranitatea regelui şi a Bisericii, l-a asigurat Lawrence pe marchiz. Dar dacă doamnele îşi pot susţine micile lor opere de caritate, nu ar trebui ca domnii să facă fapte bune folosind resursele superioare pe care le posedăm?

— Hm. Ochii lui Rosbotham erau suspicioşi, dar cum Lawrence îşi formulase punctul de vedere ca pe o chestiune de bărbăţie şi rang, marchizul s-a trezit fără o a avea o replică uşoară.

De aceea, tatăl domnişoarei York ar fi fost un aliat atât de important. Aveau nevoie unul de celălalt. Lawrence putea influenţa voturile din Camera Lorzilor, iar domnul York era favorit pentru a fi următorul preşedinte al Camerei Comunelor.

— Ce-i cu… a început Rosbotham, dar Lawrence nu a auzit restul întrebării marchizului.

Privirea lui se fixase pe domnişoara Wynchester, aflată de cealaltă parte a încăperii.

Pentru prima dată, nu era îmbrăcată în nuanţe de gri, ci purta o rochie albă, cu un corset verde ca spuma mării şi

broderii asortate de-a lungul tivului. Părul ei şaten şi moale era strâns într-un coc simplu, atrăgând atenţia asupra ochilor ei căprui şi vii şi a buzelor roz. Îşi dorea să guste adâncitura din partea de sus, să-şi treacă limba de a lungul liniei, până când ea îi permitea accesul...

Nu părea deloc genul de femeie care să aibă nevoie să ceară favoruri pentru a fi sărutată. Îşi putea imagina cum ar fi putut să cerşească pentru această plăcere. Senzaţia seducătoarea unui zâmbet victorios care i se aşeza pe buze chiar şi atunci când ea le săruta pe ale lui.

Domnişoara Wynchester nu era o simandicoasă mondenă, dar îşi juca rolul cu o precizie uimitoare. Se integra bine cu debutantele bogate şi cultivate care veneau la aceste evenimente de o viaţă întreagă. Dacă majordomul nu i-ar fi citit numele prea tare, grupul actual nu ar fi avut niciun motiv să bănuiască prezenţa unei Wynchester în mijlocul lor.

Lawrence a observat fiecare scânteie din ochii ei şi fiecare buclă rătăcită de păr. Îi ştia ceafa şi curbura obrazului, totuşi o privea neputincios. Domnişoara Wynchester era ca aerul. Nu se putea abţine să nu o respire.

— Ce ţi-a atras atenţia? a întrebat lordul Rosbotham.

Ceafa lui Lawrence s-a încins. Nu avea cum să răspundă cu „un Wynchester”.

Ar putea? Ea era aici pentru a găsi cea mai bună partidă posibilă. Nimeni nu ar crede că i-a făcut o invitaţie la gala de sfârşit de sezon dacă nu recunoştea că o cunoaşte.

Poate că, mai mult decât atât, nu era nevoită să meargă la gala lui în căutare de măritiş, dacă dădea din întâmplare peste un domn interesat în prealabil. Orice ar putea face Lawrence pentru a grăbi lucrurile le-ar fi de folos amândurora.

Iar marchizul de Rosbotham avea trei fii necăsătoriţi.

— Dacă nu mă înşel, a spus Lawrence cât de dezinvolt a putut, fata drăguţă în rochia albă cu nuanţe de verde este domnişoara Chloe Wynchester.

— Wynchester? Rosbotham a pufnit în râs. Dumnezeu să ne salveze pe toţi! Poate că baronul Vanderbean ar fi putut fi primit în case mai puţin pretenţioase, dar acesta nu este un motiv pentru ca adunarea lui de rătăciţi să beneficieze de acelaşi lux.

Degetele reci ale lui Lawrence s-au încleştat în pumn. În ciuda faptului că simţise cam la fel cu mai puţin de două săptămâni în urmă, nu prea mai era nimic altceva ce-şi dorea să facă acum decât să îi dea marchizului de Rosbotham un pumn în faţă care să îl ameţească.

— Nu numai originea este o trăsătură a cuiva, a subliniat el. În plus, mă pot gândi la mai mulţi bastarzi care se mişcă destul de liber în societate.

— Ea a cui bastardă este? a rostit Rosbotham cu dispreţ. Vreo curvă care s-a lepădat de propria-i odraslă? De ce ar trebui să ne simţim obligaţi să ne înclinăm şi să ne târâm în faţa celor ca…

Lawrence nu a aşteptat să audă restul criticilor răutăcioase ale lordului Rosbotham. Nu era atât de nebun încât să lovească un marchiz într-o sală de bal aglomerată, dar nu putea nici să rămână pasiv în timp ce o tânără nevinovată era denigrată. Moştenirea nu era niciodată vina unui copil. Acţiunile cuiva însă, acelea îl defineau pe om.

Fără să se scuze că pleacă, l-a ocolit pe marchiz şi s-a îndreptat direct spre Chloe Wynchester. Cel puţin nu-şi adusese pisica sau coşul – dacă nu cumva Tiglet scăpase deja.

O femeie în vârstă, cu părul cărunt şi aspru, cu ochi ascuţiţi şi înguşti, l-a oprit la mai puţin de un metru distanţă.

— Aţi fost prezentat cum se cuvine strănepoatei mele, tinere?

Vocea ei subţire tremura în timp ce se legăna neregulat pentru a-i bloca calea.

— Da, mătuşă.

Domnişoara Wynchester a bătut uşor cu palma mâna palidă a femeii mai în vârstă. Un inel subţire înfăşură unul dintre degetele înguste ale mătuşii.

— Nu este un neisprăvit. Este ducele de Faircliffe. Ochii ei căprui au strălucit la Lawrence. Excelenţa Voastră, mătuşa mea, doamna Wynchester.

Mătuşa ei îl privea pe Lawrence cu destulă suspiciune, încât el a făcut o plecăciune involuntară, ca să se dovedească inofensiv.

— Un duce, zici? Doamna Wynchester a pufnit cu o resemnare evidentă, ca şi cum ar fi nutrit speranţa că vreun rege sau prinţ neînduplecat se va îndrăgosti nebuneşte de strănepoata ei, iar Lawrence îi stătea în calea acelui erou regal. Pfff! Mă duc să aduc cruşonul.

Cruşon. Lawrence dispreţuia această băutură dulce ca naiba aproape la fel de mult ca şi ceaiul.

Domnişoara Wynchester a clătinat din cap.

— Nu vreau cruşon, mătuşă.

— Nu este pentru tine, s-a auzit un alt pufăit.

Lawrence s-a dat înapoi alarmat

— Nici eu nu am nevoie de cruşon, doamnă.

— Mă tem că nu este nici pentru dumneata, a murmurat domnişoara Wynchester în timp ce mătuşa ei se îndepărta fără să se uite înapoi. Îţi doresc ca data viitoare să ai o primă impresie mai bună.

Nu s-a putut abţine să nu-şi amintească de comentariul lordului Rosbotham. Baronul Vanderbean era suficient de important pentru a fi considerat parte din protipendadă, dar domnişoara Wynchester ar fi trebuit să lupte pentru fiecare fărâmă.

— Arăţi ca şi cum aparţii acestui loc, a rostit el, neştiind dacă o condamna cu o laudă de complezenţă sau dacă ea va lua remarca în spiritul elogios în care o rostise. Eşti chiar mai drăguţă în verde-deschis decât erai în culoarea lavandei.

O tentă de roz i-a colorat obrajii şi a aruncat o privire în altă parte.

— Ai un grup de admiratoare care aşteaptă atenţia dumitale.

I-a urmărit privirea şi şi-a dorit să nu o fi făcut. O jumătate de duzină de debutante i-au răspuns chicotind din

spatele evantaielor pictate.

Acesta era unul dintre multele motive pentru care participa rar la evenimente mondene. În primul rând, acceptarea unei invitaţii presupunea reciprocitate, iar el nu avea fonduri pentru mai mult de o singură întâlnire anuală. În al doilea rând, se presupunea că orice domn necăsătorit era în căutarea unei soţii. Un lord necăsătorit, pe de altă parte, era atacat din toate părţile de către domnişoarele pline de speranţă şi de mămicile care urcau în societate deopotrivă.

Totuşi, acum că era aici, ar fi putut să profite din plin de el. Pentru binele său – în special, pentru urmărirea domnişoarei Philippa York – interesele sale nu erau îndeplinite corespunzător dacă îşi pierdea timpul cu domnişoara Chloe Wynchester.

Cu toate acestea, ar fi putut să facă asta toată seara dacă lordul Bussington nu ar fi ales acel moment pentru a-l lua pe sus.

— Trebuie să mă salvezi, i-a şoptit tânărul Bussington lui Lawrence, pe un ton urgent. Următorul set este un dans country, la care sunt obligat să stau în picioare alături de prietena enervantă a surorii mele. Dar asta înseamnă că nu mai este nimeni pentru sora mea. Dacă eu trebuie să sufăr, trebuie să suferiţi şi voi.

Lawrence i-a aruncat o privire neputincioasă domnişoarei Wynchester, dar privirea ei goală a alunecat în altă parte, ca şi cum s-ar fi plictisit deja de întreg conceptul de bal. Sau, pur şi simplu, nu reuşise să facă senzaţie şi îşi salva mândria cum putea?

*

— Doamne sfinte, l-a mustrat Bussington imediat ce au dispărut din raza lor auditivă. Ce te-a apucat, Faircliffe? Sora mea nu este aici, şi eşti norocos pentru asta. Doamna York ţi-a aruncat priviri de gheaţă pentru că ai vizitat debutantele înainte de a o saluta pe fiica ei.

Domnişoara York. Cum de uitase Lawrence să

danseze cu domnişoara York?

— Nu eşti singurul lord necăsătorit din Anglia, a continuat Bussington. Dacă zvonurile sunt adevărate şi eşti în căutarea unei soţii, atunci pescuieşte în cel mai bun iaz. Pentru un bărbat care încearcă să înoate în amonte, chiar şi cel mai bun Wynchester nu este altceva decât o greutate în plus.

Capitolul 12

Chloe încă privea după posteriorul atrăgător al ducelui de Faircliffe care se retrăgea când sora ei s-a întors de la masa de răcoritoare.

— Înţeleg ce vrei să spui. Tommy i-a întins un pahar cu lapte de migdale. Acel lord autoritar miroase absolut a aroganţă. Felul îngrozitor în care Batjocura Sa ţi-a simţit prezenţa ca un câine de vânătoare arogant, trecând printre semenii săi pentru a te informa cu dispreţ că nimic nu-l dezgustă mai mult decât ochii tăi frumoşi…

— Nu asta a spus, a mormăit Chloe. În plus, tu nu erai aici. Credeam că te-ai dus după cruşon.

— Coada era prea lungă. Aşa e mai bine.

Chloe a strâmbat din nas.

— Un lapte de migdale insipid este mai bun decât cruşonul?

— Insipid era înainte. Tommy a rostit şoptit. Poate că am adăugat la al nostru un strop de gin.

Chloe a oftat ca şi cum ar fi fost scandalizată.

— Mătuşa Wynchester, pasăre bătrână şi vicleană!

Ochii lui Tommy se încreţiseră până la tâmple, din cauza ridurilor în plus din seara asta.

— Pentru ce sunt însoţitorii?

— Simt că mai este ceva. Ceva important. Chloe şi-a bătut obrazul ca şi cum s-ar fi gândit profund. Nu pot să îmi dau seama despre ce este vorba.

— Stai liniştită, dragă. Eu sunt cea care nu-şi poate

aminti lucruri. Tu concentrează-te pe ducele tău. Mâna temporar pătată a lui Tommy a ciocnit paharul cu lapte de migdale şi gin de cel al lui Chloe. Să înţeleg că nu e dificil?

— Este enervant de chipeş, a recunoscut Chloe.

În timp ce muzicienii se pregăteau să cânte următorul program, ea nu s-a putut abţine să nu-l privească. Unghiurile ascuţite ale maxilarului şi pometţilor erau dure şi rigide, la fel ca bărbatul însuşi, dar buzele lui erau pline şi mobile, dându-i impresia că sărutul nu ar fi deloc rigid şi rece, ci mai degrabă o avalanşă tandră de senzaţii perverse.

Statura înaltă a lui Faircliffe şi puterea brută o atrăgeau precum polenul atrăgea albinele. Sângele ei zumzăia de dorinţa de a-i rupe nasturii de la vesta bine croită şi de a-şi trece degetele pe pielea fierbinte de dedesubt.

Pulsul îi sărea la fiecare privire a lui, ca şi cum ar fi alergat nesăbuit spre el, în ciuda straturilor ei protectoare de mătase, de lenjerie şi de pantalonaşi. Atracţia trupului era instinctivă şi niciun fel de prelegeri interioare tăcute nu o puteau opri să îşi ţină o clipă respiraţia de fiecare dată când îl zărea prin mulţime.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei, ca şi cum ar fi simţit că ea îl privea. Deşi nu şi-a schimbat expresia, temperatura din sala de bal a crescut din cauza intensităţii privirii lui. Plămânii ei s-au prins. Fiecare respiraţie era în ton cu el şi cu tensiunea care palpita între ei.

Dar când muzica s-a reluat, el s-a întors şi i-a întins braţul Philippei York.

Chloe a încercat să nu simtă pierderea. Ea nu era aici pentru el. Cui îi păsa cu cine dansa? Cu toate acestea, nu s-a putut abţine să nu-şi dorească ca sora ei, Marjorie, să fie aici pentru a le citi pe buze.

Apoi, poate că era mai bine să nu ştie ce cuvinte de dragoste sau complimente cochete i-ar fi putut murmura Faircliffe Philippei. La urma urmei, ea era cea pe care intenţiona să o facă mireasa lui.

Gândul acesta i-a produs o senzaţie de greaţă lui

Chloe.

— Crezi că o curtează pentru zestrea ei mare…?

Chloe le-a urmărit progresul pe ringul de dans. Îşi dorea să o placă mai puţin pe Philippa.

După ce Chloe a trimis un bilet de scuze pentru „neînţelegerea” cu privire la numele ei, a fost plăcut surprinsă să primească în schimb iertare şi o invitaţie reînnoită. Pe de altă parte, poate că amabilitatea Philippei avea mai mult de-a face cu legătura lui Chloe cu Faircliffe decât cu vreo dorinţă de a fi prietene.

Tommy a ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc că zestrea Philippei este singura atracţie. Este cea mai drăguţă domnişoară din cameră.

— Se îmbracă ca o păpuşă.

— O păpuşă frumoasă, cu ochi albaştri ca cerul şi curbe moi, feminine.

— O să-ţi arunc laptele ăsta cu migdale în cap, a avertizat-o Chloe.

— Nu te-ai purtat niciodată urât cu ginul, a replicat Tommy. Sau cu mătuşa ta Wynchester.

Chloe a pufnit.

— Nu-mi pasă cu cine dansează sau dacă o face din cauza aspectului sau a banilor.

— Sau amândouă, a adăugat Tommy util. În cazul domnişoarei York.

Chloe şi-a arătat dinţii încleştaţi

Tommy şi-a sorbit laptele de migdale, fără să îşi regrete vorbele.

— Slavă Domnului că nu eşti interesată de el.

— Nu sunt.

Pe cine curta Faircliffe, cu cine se căsătorea sau cu cine dansa, nu avea nici o legătură cu Chloe.

Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu-şi dorească să se răsucească în braţele lui, fie şi numai pentru o clipă. Fie ca Jane Brown sau ca ea însăşi, Chloe era exilată la periferie, ascunsă atât de departe, încât nici măcar celelalte debutante nu reuşeau să o observe.

Acesta era rolul ei, şi-a amintit sieşi.

Responsabilitatea ei. Să se integreze în decor era modul în care îşi ajuta familia. Oare chiar se plângea pentru că avea talentul de a-şi juca bine rolul?

— Atât de multe pene de struţ. Tommy a privit peste marginea laptelui ei de migdale spre ringul de dans.

— Este ca un coteţ de găini în timpul unui uragan.

Chloe deţinea aproape tot atâtea pene câte erau prezente în această sală de bal. Ale ei rareori îşi părăseau cutiile de pălării. Cât de mult îşi dorea să participe la un astfel de eveniment înfăşurată în cele mai frumoase podoabe ale ei!

În schimb, ea era un porumbel printre păuni. Eclipsată chiar şi de mătuşa Wynchester.

— Te iubesc, să ştii, i-a spus ea surorii sale.

Tommy era şi ea invizibilă în felul ei. Chiar şi atunci când era cea mai extravagantă persoană din încăpere, o făcea întotdeauna ca altcineva şi niciodată ca ea însăşi.

— Nu fi sentimentală, a mustrat-o Tommy, dar fără a întâlni privirea lui Chloe. Te urmez doar în speranţa că mai pui mâna pe încă o plăcintă din acelea de jumătate de penny.

Chloe a zâmbit în sinea ei. Când era o copilă slăbănoagă de opt sau nouă ani, pe lângă mănuşi, plăcintele fuseseră printre primele lucruri pe care îşi cheltuise economiile din furtul de buzunare. Iar Tommy, al cărei pat era alături, fusese prima persoană cu care îşi împărţise prada.

— Întotdeauna ai avut grijă de mine. Tommy a zâmbit. Am visat să fiu la fel de puternică precum eşti tu.

Chloe a clipit surprinsă.

— Ca mine?

— Întotdeauna aveai răspunsurile sau puteai găsi calea de a le obţine. Ai salvat atât de mulţi dintre noi. L-ai găsit pe Bean. Tommy i-a aruncat o privire ascuţită. De ce altceva crezi că tu eşti liderul?

— Eu? a chicotit Chloe. Tu ai fost cea care mi-a oferit un loc unde să dorm când l-am pierdut pe-al meu.

— Şi până dimineaţă aveai un nou plan. Întotdeauna

ai avut. Te-am urmat şi am învăţat de la tine, Bean era genial, generos şi imposibil, dar tu te-ai descurcat cumva cu el. Îl poţi controla şi pe Faircliffe. Tommy a strâmbat din nas. Chiar dacă genele tale nu sunt la fel de lungi şi de frumoase ca ale domnişoarei York.

— Pentru numele lui... Chloe şi-a îngropat faţa în mâini. De ce mi-am împărţit plăcintele?

— Ştiai că vei avea nevoie de mine într-o zi. Acesta este momentul meu de a străluci. Mătuşa Wynchester, mâncătoare de plăcinte şi băutoare de gin, câştigătoare a premiului de cea mai neatentă supraveghetoare. Tommy a chicotit. Faircliffe nu are nicio şansă.

Chloe a făcut ochii mici.

— Vrei să spui cu tabloul nostru. Îl furăm înapoi, el nu-şi va da seama de diferenţă şi nu mai vorbim niciodată cu el.

— Da, da, asta am vrut să spun. Cât de absurd ar fi ca el să fie copleşit de pasiuni josnice şi să se arunce la picioarele tale? Eu nu voi şti, pentru că voi fi prea ocupată să fiu o supraveghetoare teribilă în altă parte. Trebuie să mă pui la curent după aceea. Tommy s-a gândit puţin, apoi a continuat. Şi să nu-şi găsească lingurile înlocuite cu crenguţe.

Chloe şi-a apăsat o mână la piept.

— Habar nu am cum se tot întâmplă asta la masa de mic dejun.

Tommy şi-a dres glasul ca să sune ca al mătuşii Wynchester.

— Nu te vedem când o faci, a spus ea făcând cu ochiul, dar ştim că eşti tu.

Obrajii lui Chloe s-au încins. De aceea o făcea. Schimba o lingură cu o crenguţă sau un nasture cu o smochină. Pentru a se asigura că fraţii ei o observă. Ca acasă, cel puţin, să nu fie invizibilă.

Dar Tommy spunea despre Chloe că nu fusese niciodată invizibilă. Chiar şi atunci când nu o vedeau, ştiau că era acolo. Ea era liderul. Ei o admirau. Chloe simţea că i se înroşeşte gâtul. Nu i-ar fi dezamăgit.

— Mâine, i-a spus ea lui Tommy. Ajungem la uşa lui sub numele de Chloe cea fără de minte şi mătuşa Wynchester şi începem căutarea tabloului nostru.

Tommy a dat din cap.

— Sunt gata. Tu îi distragi atenţia Răcelii Sale Regale, iar eu mă voi plimba ca o uitucă din cameră în cameră. Dacă *Puck şi familia* se află în casa aceea din oraş, îl vom găsi cu mult înainte de gală.

Privirea lui Chloe s-a îndreptat din nou spre Faircliffe. El nu se uita la ea, ci la Philippa. Formau un cuplu extraordinar. Eleganţa întruchipată.

Cu toate acestea, Chloe nu invidia aspectul frumos al Philippei, ci mâna acesteia în mâna lui Faircliffe.

Philippa ştia cum să danseze suficient de aproape pentru a simţi căldura corpului său. Cunoştea greutatea degetelor lui pe curbura spatelui ei. Ştia cum e să se mişte cu el, mai degrabă decât împotriva lui. Să-l lase să o conducă nu doar în jurul sălii de bal, ci direct la altar.

Faircliffe îşi dădea seama doar privind-o că Philippa era femeia pe care şi-o dorea.

Nimeni nu s-a uitat vreodată la Chloe şi să aibă un astfel de gând. Rareori se uitau la ea.

Muzica s-a terminat. Faircliffe i-a predat-o pe Philippa înapoi mamei sale. Acum murmura ceva ce doamnei York i s-a părut vesel şi amuzant. Ha-ha-ha, ho-ho-ho, atâtea hohote de râs. Ducele de Faircliffe era cel mai spiritual lord din încăpere. Ce-i asta, un vals? Şi el stând chiar acolo? Cu siguranţă era un semn din ceruri că trebuia să o ducă pe frumoasa Philippa înapoi pe ringul de dans.

Chloe nu a rămas la petrecere ca să afle.

Şi-a golit ultima înghiţitură de lapte de migdale din pahar şi s-a întors spre sora ei.

— Plăcinte cu carne?

Capitolul 13

— Arăţi încântător de ponosită, i-a şoptit Chloe lui Tommy în după-amiaza următoare, în timp ce trăsura lor se oprea în faţa reşedinţei Faircliffe.

— Arăţi adorabil de uitabilă, i-a răspuns Tommy în şoaptă.

Numai o soră putea găsi adorabilă indiferenţa calculată a lui Chloe.

Era un optimism necruţător şi nesăbuit care o făcuse să pună câteva elemente în plus în coşul ei obişnuit de trucuri. Nu purtase niciodată accesorii la modă în afara dormitorului ei – şi cu siguranţă nu ar fi făcut-o la petrecerea din această seară – dar ştiind că se aflau acolo o liniştea. Nu era nevoie ca alţi oameni să vadă în interiorul coşului ei pentru ca să-i aducă bucurie ceea ce se afla acolo.

— Faircliffe crede că Wynchesterii sunt jenanţi, i-a reamintit ea surorii sale. Nu-l dezamăgi.

Tommy i-a zâmbit înapoi.

Plăcerea mea.

Chloe a bătut la uşă.

Domnul Hastings a deschis, cu faţa palidă şi impasibilă.

Înainte să poată Chloe să-i ofere un zâmbet cuceritor, Tommy a şchiopătat peste prag, aruncându-i majordomului priviri mioape şi suspicioase.

— Eşti sigură că această clădire îi aparţine ducelui de Faircliffe? a întrebat ea tremurând.

— Mătuşă Wynchester, aşteaptă! a strigat Chloe, şi s-a strecurat pe lângă un Hastings surprins, intrând în marele hol.

— Staţi pe loc, a cerut domnul Hastings, dar a fost nevoit sa încuie uşa înainte de a porni în urmărire.

Tommy se plimba prin camera alăturată, în care Faircliffe o adusese pe Chloe prima dată când aceasta apăruse neinvitată.

— O să aştept aici, a anunţat Tommy, cu toată beligeranţa mătuşii Wynchester. Du-te şi spune-i ducelui tău că este o bătrână doamnă în salonul lui, pentru că

nepoata ei insistă că Faircliffe este acel om rar care poate fi făcut util.

— Dar, mătuşă, a mustrat-o Chloe, nu am pretins niciodată aşa ceva. Oh, domnule Hastings, aici eraţi! S-a prefăcut surprinsă că l-a găsit roşu la faţă în uşă. Noi suntem domnişoara şi doamna Wynchester, am venit să-l vedem pe Excelenţa Sa.

El a mormăit consternat, probabil nedumerit dacă să o scoată afară de urechi sau să-i ceară să ştie cum, mai exact, îl caracterizase pe stimatul său angajator în faţa mătuşii sale.

— Dacă doamnele Wynchester ar vrea să aştepte aici.

Domnul Hastings s-a întors şi a plecat pe coridor.

— Era chipeş? Vocea nazală tremurândă a lui Tommy era suficient de puternică pentru a se auzi în bucătării. Îmi place un majordom chipeş. Chiar mai mult decât lacheii potriviţi. Ţi-am spus despre momentul…

— Da, mătuşă, a asigurat-o Chloe, încercând să-şi mascheze râsul. De multe ori. Mă tem că este mai bine că ochii tăi nu mai sunt ceea ce au fost odată. Un om atât de important ca Excelenţa Sa trebuie să aibă lachei foarte buni.

— Vă pot ajuta cu ceva? se auzi o voce joasă şi ştrengărească din uşă.

— Da, a spus ea cu multă energie. Adică, aşa sper.

Cu o ultimă bătaie pe umărul presupus fragil al mătuşii Wynchester, Chloe s-a întors cu faţa la duce. Privirea lui de un albastru izbitor era îndreptată direct spre ea.

Părul şaten şi moale al ducelui părea că de curând îşi trecuse degetele prin el, iar pieptul i se mişca de parcă încă îşi mai trăgea răsuflarea.

Sărmanul trebuie să fi alergat de la treburile pe care le avea. Chloe şi „mătuşa” ei fuseseră lăsate singure mai puţin de cinci minute.

Voia să-i atingă reverul cu vârful degetelor, să simtă cum se ridică şi se coboară pieptul lui puternic în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Poate că atunci şi-ar putea găsi propria

respiraţie. Şi mintea, care părea să se fi împrăştiat.

Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet atât de slab, încât era uşor de ratat, însă era sigură că şi fusese destinat doar ei.

Chloe stătea nemişcată, dar inima îi bătea cu putere în piept, apăsându-i corsetul spre el cu fiecare bătaie. El stătea ridicol de departe, dar nici unul dintre ei nu îndrăznea să reducă distanţa. Orice se putea întâmpla dacă erau suficient de aproape încât să se atingă.

— Doamnă Wynchester, domnişoară Wynchester. El a ridicat o sprânceană. Cu ce vă pot fi de folos?

Chloe a deschis gura.

— Probabil că nu poţi, a strigat Tommy, apoi a scuturat un deget dojenitor către Chloe. Nepoata mea a fost crescută de lupi.

— Voi ţine cont de asta şi voi face tot ce pot, a spus Faircliffe ironic. De îndată ce voi avea vreo idee despre ce este vorba.

— Dezastru social pentru această fetiţa. Tommy a fluturat o mână. Dacă îşi arată faţa la parada Apeworth.

— Cina festivă de la familia Ainsworth, mătuşă, a corectat Chloe cu blândeţe. Te rog, lasă-mă să povestesc. Şi-a ridicat privirea spre Faircliffe şi a mimat o expresie de profundă suferinţă. Am fost invitată la o cină de societate în seara aceasta. Este o ocazie minunată de a-l cunoaşte pe viitorul meu soţ... dacă nu mă fac de râs cu toate lingurile şi furculiţele şi cu cine stă unde stă.

— Cina de la familia Ainsworth? Fruntea lui Faircliffe se destinse. În seara aceasta?

— Nu-ţi voi răpi mai mult de o jumătate de oră din timpul tău, a spus ea în grabă, dacă poţi renunţa la acesta. Doar că... Wynchesterii nu au primit niciodată o instruire adecvată în nimic – Bean umpluse casa cu meditatori şi îi învăţase totul – şi, dacă mă descurc prost în seara asta, s-ar putea să nu mai primesc invitaţii până la gala de sfârşit de sezon.

— Intenţionezi ca în... jumătate de oră să capeţi comportamentul unei doamne de rang înalt? Faircliffe a

aruncat o privire la ceasul din vârful şemineului, apoi s-a încruntat la ea. Cina nu va începe decât peste câteva ore.

— O pierdere de timp pentru toată lumea, a bombănit Tommy dând din cap exasperată. Eşti o cauză pierdută, fetiţo.

Ducele a scos un oftat, semn că se dădea bătut.

— O oră. Atât îţi pot oferi.

— Mulţumesc! a izbucnit Chloe, făcând tot posibilul să nu râdă. În seara asta s-ar putea să-mi întâlnesc viitorul meu soţ.

Un tendon a pulsat la gâtul lui Faircliffe. S-a întors către majordomul său, care mişuna în spatele lui.

— Hastings, ai vrea să pregăteşti sufrageria oficială pentru o petrecere de, să zicem, douăsprezece persoane?

— Imediat, Excelenţa Voastră. Dar majordomul a examinat-o pe Chloe cu privirea.

Ea i-a zâmbit blând.

A dispărut pentru a îndeplini ordinele stăpânului său.

— Presupun că ar trebui să începem prin a pretinde că sunt escorta ta. Ducele a ridicat cotul spre Chloe, apoi s-a încruntat peste umăr. Mătuşa ta are nevoie de asistenţă?

— Nu-ţi vreau braţul, a spus Tommy tremurând. Sunt bătrână, nu incapabilă. Acum, dacă ai o pereche de lachei frumoşi de care să te lipseşti…

— Ignor-o, a şoptit Chloe. Se dă mare pentru a-şi gâdila mândria.

— Mândrie? Nu ştiu ce-am făcut cu a mea, a mormăit el, dar şi-a lăsat cotul întins pentru ca ea să-l prindă.

Respiraţia ei era neregulată în timp ce îşi încolăcea degetele în jurul braţului lui. Îl atingea, exact aşa cum îşi imaginase că face. Un fior i s-a răspândit în trup, slăbindu-i genunchii. S-a ţinut mai strâns. A memorat senzaţia lui sub fiecare vârf de deget.

Braţul îi era cald prin straturile de haine şi bine definit, datorită musculaturii pe care o dobândise făcând… ce? Înota sau practica un sport precum boxul?

Chloe a încercat să nu şi-l imagineze pe Faircliffe dezbrăcat până la cămaşă, ferindu-se de lovituri şi dând

pumni transpiraţi înainte de a ieşi din ring triumfător şi mândru. Pulsul îi sălta la ideea de a-i vedea muşchii pulsând, de a-şi apăsa vârful moale al limbii pe pieptul lui tare pentru a gusta sarea pielii lui.

— Nu am ajuns încă? a strigat Tommy.

Faircliffe a aruncat o privire peste umăr.

— O iau pe drumul cel mai scurt.

Chloe s-a ţinut bine.

Un tur al casei sale din oraş le-ar fi scutit de recunoaştere, dar atât ea, cât şi Tommy au fost de acord că era mai bine ca ducele să le creadă neinteresate de detaliile reşedinţei sale. În plus, niciuna dintre aceste case înşiruite nu era deosebit de mare.

Nu că ar fi existat vreun motiv de îngrijorare. Faircliffe acceptase de la prima încercare lipsa înspăimântătoare de maniere a mătuşii Wynchester şi credea fără îndoială că o femeie de vârsta lui Chloe putea creşte sub tutela unui baron şi cumva să nu ştie ce furculiţă să folosească la peşte. Totul pentru că numele ei de familie era Wynchester.

Ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de serios.

La uşa deschisă spre sala de mese, Faircliffe s-a lansat într-o lungă explicaţie despre ordinea în care vor intra oaspeţii şi cine unde va sta.

Cu ochii mari, ea afişase o expresie care parcă zicea „oh, Doamne, mergi atât de repede, asta mă încurcă”, şi dădea din cap încurajator la dezvăluirea fiecărei noutăţi plictisitoare.

Credea în ignoranţa ei totală şi în incompetenţa ei completă atât de mult, încât îi era greu să nu-şi ridice mâinile în sus şi să ţipe. Poate că să fie invizibilă era mai bine. Ar fi preferat să continue să creadă că se poate integra dacă i se dădea o şansă, decât să fie smulsă din ficţiunea idilică.

— În regulă, a continuat Faircliffe. Datorită rangului meu, aş fi unul dintre primii care ar trebui să intre şi să ia loc, în timp ce tu…

— Aş fi pe ultimul loc, a încheiat ea sec.

Faircliffe şi-a frecat bărbia.

— Să ne prefacem că sunt fiul mai mic al unui om obişnuit, fără titlu.

— Îngrozitor, a murmurat Chloe.

— În acest caz, am putea sta unul lângă altul. Te-aş conduce la masă în felul următor…

Şi-a încleştat genunchii în timp ce mergeau, lăsând ca mersul ei îngreunat să facă şi mai incomodă scurta călătorie.

Tommy se aşezase deja în capul mesei, inspectându-i paharele şi tacâmurile imaculate, căutând pete. Un lacheu nervos stătea chiar în spatele ei.

Faircliffe i s-a alăturat lui Chloe în mijloc, apoi i-a făcut semn lacheului.

— Jackson, dacă vrei să te prefaci că serveşti?

Tommy şi-a dus mâna la stomac şi a scos un geamăt puternic.

— Ohh, această burtă perspicace. Nu pot nici măcar să zăresc o masă goală fără să… Aveţi o toaletă, tinere domn?

— Excelenţa Voastră, a rostit Chloe printre dinţi. Faircliffe este un duce.

— Tocmai a spus că nu este, a subliniat Tommy nervoasă. A spus că, dacă ar fi fost duce, ar fi avut cel mai bun loc la masă, dar în schimb este acolo, lângă tine.

— Jucăm teatru, mătuşă. Chloe i-a aruncat lui Faircliffe o privire supărată. Excelenţa Sa este încă duce. Aceasta este singura dată când va sta cu mine.

— Teatru! Tommy şi-a strâns ambele mâini pe burtă. Ei bine, teatrul ăsta are sau nu o toaletă?

— O duc eu, a şoptit Chloe.

Faircliffe a dat din cap.

— În josul holului, prima la stânga, a doua uşă.

— Am auzit instrucţiunile. Tommy s-a ridicat în picioare. Şi nu am nevoie de un însoţitor. Eu sunt însoţitoarea. Să nu vă apucaţi de făcut nimic altceva în afară de folosit linguriţe şi furculiţe până nu mă întorc.

Chloe i-a aruncat o privire liniştitoare.

Tommy a făcut ochii mari cu inocenţă şi a ieşit

şchiopătând pe uşă.

Chloe s-a întors spre Faircliffe. Pentru a-i câştiga timp lui Tommy, trebuia să canalizeze toată atenţia ducelui spre a-i explica cum se lua cina la o masă elegantă. Uşor. Inocent. Fără linguriţe sau furculiţe. Doar un discurs frumos, lung şi plictisitor despre etichetă şi maniere la masă.

— Ce urmează? a întrebat ea cu un exces de zel, ca şi cum ar fi fost preocupată profund de modul cel mai bun de a-şi desface şerveţelul.

Atenţia lui nu era îndreptată spre tacâmuri.

Faircliffe se holba la ea de parcă ceea ce i-ar fi plăcut cel mai mult să mănânce nu era cina, ci pe Chloe. Ea putea simţi nu doar căldura privirii, ci şi căldura corpului lin.

Scaunele lor au fost aşezate prea aproape. Pliurile fustei ei flirtau cu glezna lui. Erau suficient de aproape încât umerii lor să se atingă dacă ar fi fost cu faţa la masă. În schimb, erau unul în faţa celuilalt. Respirând aerul electric, simţind cum le palpita în vene. Era mult prea aproape. Mult, mult prea aproape.

— Furculiţă, a bâiguit ea. Linguri.

Nu avea niciun sens. El nu părea să observe. Privirea lui era fixată pe buzele ei despărţite, pe obrazul ei înroşit, pe… părul ei?

— Cele mai multe domnişoare îşi încadrează întreaga faţă cu bucle. Tu ai doar una singură. Nu este la modă, dar ţi se potriveşte.

Lăsase o buclă?

Chloe şi-a dus mâna la păr cu groază. Îşi petrecuse dimineaţa visând cu ochii deschişi în cabina ei de probă, aşa cum făcea întotdeauna, şi era sigură că îşi amintise să desfacă fiecare şuviţă de păr pe care şi-o aranjase cu greu…

— Aici, a spus Faircliffe cu blândeţe.

A îngheţat, blocată pe loc ca un fluture prins în capcană. Nu s-ar fi putut mişca nici dacă el ar fi plătit-o.

A ridicat mâna spre urechea ei. Ea îi putea simţi mâna cu mult înainte de a o atinge. Era mare, suficient de mare pentru a-şi cuibări obrazul în palma lui, în timp ce el îşi

trecea degetul mare peste buza inferioară sau îşi afunda degetele în părul ei. Chloe îşi ţinea gâtul cât mai rigid posibil, dar a simţit o uşoară ridicare a presiunii în timp ce bucla ei cădea pe degetele lui. Privirea lui nu era pe bucla şatenă rebelă, ci pe gura ei. Şi-a înfipt dinţii în buza inferioară pentru a o împiedica să se deschidă în semn de implorare.

El i-a aşezat bucla după ureche. Asta ar fi trebuit să fie tot. Dar apoi degetele lui i-au atins obrazul o dată, de două ori. A luat-o cu ameţeală. A fost nevoie de toată puterea ei pentru a nu se legăna la atingerea lui, exact aşa cum îşi imaginase.

— Pielea ta este atât de moale. Aş putea… Faircliffe a părut să se adune şi şi-a lăsat mâinile în poală înainte de a-şi drege glasul. Nu sunt abonat la *Ackermann's Repository,* dar ai putea să o găseşti într-o bibliotecă publică, pentru a-ţi face o idee mai bună despre stilul actual.

Chloe a strâns din dinţi pentru a nu vomita. Ea nu era o sirenă irezistibilă. Ea era proiectul lui. Iar el era un nesimţit autoritar, cu falsă moralitate.

Bestia a crezut că îl ajută şi ea.

S-a jucat cu şerveţelul şi a ignorat valul de căldură de pe pielea ei. Întreg şiretlicul „arată-mi cum funcţionează tacâmurile" depindea de faptul că el continua să o creadă un pui de căprioară pierdut, neajutorat fără îndrumarea lui. Se va zbate la fiecare întâlnire din societate, veşnic nereuşită în presupusul ei demers de a-şi căuta partener, până când *Puck şi familia* se va întoarce acasă. Ăsta era planul. Şi funcţiona.

Şi atunci, de ce a făcut-o să vrea să răstoarne masa?

— Acum, tacâmurile, a continuat el. În primul rând, avem… Jackson, ce înseamnă asta?

Oh, Doamne. Nu Jackson a fost cel care schimbase tacâmurile astfel încât Faircliffe să aibă toate lingurile, iar Chloe toate furculiţele.

Aranjarea mediului înconjurător fără ca nimeni să observe era o tehnică de supravieţuire pe care Chloe o dezvoltase în anii petrecuţi în orfelinat. Îi dădea iluzia

controlului asupra mediului înconjurător şi o ajuta să lupte împotriva sentimentului de neputinţă.

Ea nu putea permite ca obiceiul ei nervos să-l coste pe bietul lacheu postul său.

— Credeam că ajut, a spus ea repede. Arată… mai frumos aşa.

Ce scuză fără sens. Trebuia să-şi stăpânească emoţiile înainte ca el…

— Protipendadei nu-i pasă de ceea ce e „drăguţ”, a explicat Faircliffe pe un ton încordat, care sugera că acest eşec era pierderea lor. Lumea bună este guvernată de reguli, la fel ca restul Angliei. Nu este nevoie să ne placă aceste reguli. Nu trebuie nici măcar să le crezi reguli bune. Dar trebuie să le respecţi.

Chloe l-a contemplat în tăcere.

Credea de mult timp că fastul şi circumstanţele legate de rang în sala de mese şi cine unde stătea erau exemple flagrante ale „celor mai buni” care îi ţineau pe „cei mai mici” la locul lor.

Nu se gândise că aceleaşi constrângeri ar putea fi ca o închisoare, chiar şi pentru cei mai buni.

— De ce trebuie să respectaţi regulile? a întrebat ea, cu o voce liniştită, dar curioasă. Nici măcar un duce nu poate face ce vrea?

Se uita la ea ca şi cum ar fi existat foarte multe lucruri pe care şi-ar fi dorit să le aibă, dar nu îndrăznea.

— Foarte puţin din ceea ce fac este pentru a mă mulţumi pe mine. Trebuie să mă gândesc în primul rând la poziţia mea. La proprietate, la personal, la chiriaşi, la întreţinere. Şi trebuie să mă asigur că totul este lăsat mai departe în cele mai bune condiţii pe care le pot îndeplini.

Ea a ezitat.

— Pentru… fiul tău, sau pentru următorul văr pe linie paternă? Îţi doreşti copii?

— Vreau o mulţime, a spus el cu pasiune, apoi s-a îmbujorat. Adică, m-aş mulţumi cu unul sau doi, desigur. Rolul meu este să produc un moştenitor, nu să populez un circ.

Chloe avea senzaţia că repeta un citat pe care altcineva îl menţionase de multe ori.

— De aceea nu ai fraţi? a întrebat ea. Urăşti circul?

El a privit-o fără să-i răspundă.

I s-a făcut milă de el. Poate că ştia întotdeauna ce să spună atunci când ţinea discursuri în Parlament, dar asta nu însemna că ar fi ştiut cum să vorbească despre chestiuni personale… cu ea.

— Mie îmi plac circurile, a spus ea. Doi dintre fraţii mei au trăit într-unul. Unii spun că încă mai trăim.

— Ducii nu au circuri, a spus el în cele din urmă. Dar cei mai norocoşi ar putea întemeia o familie.

„Norocoşii s-au născut într-o familie”, l-a corectat Chloe în gând. „Sau au fost primiţi în una cu braţele deschise.” Să aştepţi jumătate din viaţă în speranţa de a avea într-o zi o familie părea…

Singuratic.

A încercat să îşi imagineze că este înconjurată în mod constant de linguşitori şi de *crème de la crème* a înaltei societăţi fără să aibă o legătură adevărată cu nimeni… şi apoi şi-a dat seama că nu trebuie să îşi imagineze. Se strecura în lumea lui ori de câte ori voia, la fel de uşor ca şi cum şi-ar fi tras o bonetă, dar nu era niciodată lumea ei, nu erau prietenii ei, locul ei.

La orfelinat fusese mai rău. Nu avea să uite niciodată tortura insuportabilă a dorinţei de a avea un loc unde să se simtă bine. Aceea de a tânji după oameni cărora să le aparţină. Dorinţa ca să o revendice cineva, să o dorească, să îi fie dor de ea, să aibă nevoie de ea.

Nu se gândise niciodată că unul ca Faircliffe ar putea simţi la fel.

— Îţi ţin pumnii, i-a spus ea, pentru ca tu să fii cel mai norocos duce din toată Anglia.

Zâmbetul lui ca răspuns i-a provocat o senzaţie ciudată în stomac.

— Îţi doresc la fel de mult noroc şi ţie.

— Sunt norocoasă, a spus ea, fie că mă crezi sau nu.

Doamnele, domnişoarele şi debutantele pe care Chloe

pretindea că le întruchipează erau supuse regulilor societăţii, la fel ca şi Faircliffe. Dar, la sfârşitul zilei, ea putea să se ducă acasă, să scape de pseudonimul respectiv şi să fie pur şi simplu Chloe.

Lucrurile pe care Faircliffe le compătimea cel mai mult – lipsa ei de rang şi familia ei neobişnuită – erau cele care îi ofereau cea mai mare libertate. Baronia balcoviană a lui Bean era un statut suficient pentru a avea acces la anumite persoane şi locuri, dar nu atât de înalt încât să fie nevoie să le facă pe plac patroanelor din Almack.

Chloe nu avea nevoie de un soţ din niciun motiv practic. Avea o casă, avea o familie şi avea banii ei. Fără ca restul lumii să ştie, Bean crease un fond legal pentru fiecare dintre fraţi, în loc să ofere zestre pentru fete. Fusese atât de isteţ.

Zestrea era o sumă de bani acordată viitorului soţ, mai degrabă decât miresei înseşi, Chloe şi surorile ei nu ar fi avut niciun cuvânt de spus în ceea ce priveşte modul în care erau cheltuiţi, deoarece banii nu le aparţineau.

Pe de altă parte, un fond legal era deţinut pe numele beneficiarului. Banii lui Chloe erau ai ei şi putea face ce voia. Ar fi rămas ai ei chiar dacă s-ar fi căsătorit. Soţul ei nu s-ar putea atinge de nici un ban.

Nu că s-ar fi măritat cu vreun vânător de averi care preţuia aurul mai mult decât dragostea. Avea o viaţă care îi plăcea, aşa cum era. Se distra.

Excentricitatea abominabilă a lui Bean, mai mult decât bogăţia sa, le-au permis lui Chloe şi fraţilor ei să scape de prostii precum mătuşa Wynchester. Când nimeni nu se aştepta la ceva mai bun de la tine, fie te duceai acasă şi plângeai pentru asta, fie o transformai în avantajul tău. Lăsai oamenii să te subestimeze, pentru că respingerea lor îţi oferea putere.

Atunci, de ce îşi dădea masca la o parte, chiar dacă doar puţin, cu Faircliffe?

— Te cred, a rostit el pe un ton ciudat. Oamenii norocoşi arată întotdeauna lucrul acesta în privirea lor.

Sângele i se accelerase atât de tare, încât părea ca

valurile care se lovesc de ţărm.

— Cum ţi se par ochii mei?

— Fericiţi. Ispititori.

A ridicat mâna, nu pentru a-i ascunde buclele rătăcite, aşa cum presupunea Chloe, ci pentru a-şi trece degetul mare pe laterala a obrazului ei. De data aceasta, el i-a cuprins faţa în mâini, fără niciun motiv, în afară de faptul că voia să o facă.

Da. Îl ispitea cu siguranţă să se uite mai atent. Toată aceasta aşteptare şi dorinţă a făcut ca fiecare nerv să fie viu şi foarte conştient. Această atingere era diferită de cele de dinainte. De data aceasta, ceva important urma să se întâmple.

Privirea lui a coborât spre gura ei.

Ea nu s-a putut abţine să nu-şi lingă buzele în semn de răspuns. Ochii lui nu mai erau de un albastru de gheaţă, ci mai degrabă la fel de fierbinţi şi de periculoşi ca licăritul albăstrui din centrul unei flăcări. Ea era molia care nu se putea abţine să nu zboare mai aproape de pericol.

— Pari… Vocea ei era gâfâită, pulsul îi zvâcnea. Flămând.

— Poate că sunt.

El încă nu-şi luase mâna de pe obrazul ei. Degetele lui se încolăceau uşor în spatele gâtului ei, încurajatoare, posesive. Îşi coborâse capul până când respiraţia lui îi gâdila colţul buzei, chiar acolo unde ea şi-o putea imagina pe a lui.

S-a aplecat mai aproape.

— Înfometat de?

El a zâmbit de parcă amândoi ştiau răspunsul.

— Înfometat de…

— Ei bine, asta e ultima dată când mănânc fasole la micul dejun, a venit strigătul nazal al lui Tommy, care a intrat în cameră cu paşi mari.

Chloe şi Faircliffe s-au despărţit brusc şi au inspectat cu vinovăţie părţi opuse ale camerei.

— Sau a fost gustarea de după-amiază? a continuat Tommy să trăncănească. A fost fasole, a fost broccoli?

Nepoată, m-ai pus să mănânc legume azi sau ieri?

— Avem la masă legume în fiecare zi, mătuşă, a răspuns automat Chloe. Nu putea suporta să se uite la niciunul dintre ei.

Tommy s-a sprijinit de umărul lui Chloe ca şi cum şi-ar fi tras răsuflarea şi a scăpat un pătrat împăturit de hârtie în poala lui Chloe.

— Nu ştiu ce fel de gentleman pretinzi că eşti, a răbufnit Tommy la Faircliffe, dar eşti genul care ajută o bătrână să se aşeze în scaun?

Ducele a sărit imediat în picioare şi s-a apucat să se îngrijească de confortul lui Tommy în capul mesei.

Chloe şi-a coborât privirea în poala ei şi a desfăcut mesajul.

Chei, era scris în partea de sus. Subliniat de trei ori. *Menajera* în *vacanţă*. *Nu pot intra înăuntru*. *Menajera m-a văzut. Trebuie să fii tu.*

Dedesubt era o hartă aproximativă şi o schiţă a locului în care erau agăţate cheile în cameră.

A strecurat misiva într-un buzunar ascuns şi s-a întors spre Faircliffe, care tocmai termina de vorbit cu Tommy.

Chloe şi-a reluat privirea naivă.

— Este posibil să fie fasole şi broccoli la cina din seara asta?

El aproape că s-a înecat.

— Nu, nu. Familia Ainsworth are un bucătar francez de mare valoare. Ceea ce vor servi probabil…

În timp ce el explica exhaustiv compoziţia aceloraşi feluri de mâncare pe care ea şi Tommy le mâncau acasă în orice zi de marţi, Chloe a revăzut din nou harta în minte. Chiar dacă era un băiat pe hol care păzea coridorul, furtul cheilor ar fi fost o joacă de copii.

Tot ce-i mai trebuia acum era o scuză pentru a putea pleca.

Capitolul 14

După ce doamna Wynchester s-a instalat la locul care i se cuvenea lui la masă, Lawrence şi-a îndreptat din nou atenţia către strănepoata ei.

Purta din nou nuanţe de maro-deschis – dacă erai generos, puteai merge atât de departe încât să distingi o nuanţă de grâu, cu accente de… biscuiţi arşi? Acest amestec de paie tăbăcite nu se preta la o rafinare poetică, dar chiar şi aşa, caracterul de nedescris al culorilor făcea ca ochii ei căprui-închis să iasă şi mai mult în evidenţă.

Când se uita în ochii ei, restul lumii dispărea. Uita că era duce, uita că ea era o Wynchester. Erau doar un bărbat şi o femeie, prinşi unul în privirea celuilalt, sărutul pe care aproape că îl furase inevitabil, mai degrabă decât din greşeală.

De ce s-a lăsat atât de aproape de ispită?

Şi-a spus că, dacă domnişoara Wynchester se fâstâcea la evenimentele mondene, apariţia la gala lui ar putea provoca o mare agitaţie.

Lawrence ura să provoace agitaţie. Ăsta era adevărul-adevărat, iar cel mai bine era să-i rămână întipărit în minte. Calea de a devia viitoarele bârfe era să evite să complice situaţia în care se afla acum.

Începând cu a nu o săruta pe Chloe Wynchester sub nicio formă. Nu conta cât de fină era pielea ei sau cât de pline şi de lucioase erau buzele ei roz. Gura ei nu de el trebuia gustată; săruturile ei nu de el trebuiau furate. Exista un plan, iar ea nu făcea parte din el.

Indiferent de ceea ce ar putea gândi vintrele lui dureroase.

— Trebuie să-mi odihnesc ochii, a anunţat mătuşa Wynchester, în timp ce-şi aşeza ochelarii pe farfurie şi închidea ochii. Dar încă vă pot auzi, copii.

— Da, mătuşă, a spus domnişoara Wynchester cu calm.

Lawrence îşi amintise că nu-i plăcea să stea în lumină şi îi alesese locul ca atare, dar se îndoia că se va descurca la fel de bine la cina de la Ainsworth.

Ar trebui să participe şi el? Cu siguranţă, nu ar trebui. Ce ar realiza prezenţa lui? În primul rând, ar perturba ordinea de stat la masă. Cinele erau calculate cu grijă, pentru a avea un număr egal de bărbaţi şi femei. Dacă ar fi apărut neplanificat, ar fi cauzat mai multe probleme decât ar fi putut rezolva.

Desigur, ar putea trimite un bilet acum pentru a anunţa gazda. Un oaspete în plus, în ultimul moment, nu era ideal, dar un duce în ultimul moment… Ei bine, titlul său era bun pentru ceva, nu-i aşa? Adăugarea unei alte femei pentru a echilibra numărul ar fi fost foarte uşor de realizat.

— Jackson. A aruncat o privire peste umăr la lacheul său. Adu hârtie şi ceva de scris.

Ochii domnişoarei Wynchester s-au mărit.

— Ar trebui să iau notiţe?

— Nu, cinele nu sunt atât de complicate.

Deşi, presupunea că pentru ea ar putea fi. I-a trecut prin minte cât de curajoasă era ea. Nu doar că recunoştea eşecurile evidente din educaţia ei, ci se punea din nou şi din nou în situaţii în care putea fi ridiculizată sau respinsă de-a dreptul.

Oricare ar fi fost defectele ei, domnişoara Wynchester era dispusă să încerce. Era dispusă să greşească de câte ori era necesar pentru a se dezvolta aşa cum trebuie.

— Voi participa la petrecere cu tine, a explicat el. Ei bine, nu cu tine, bineînţeles. Eu voi ajunge singur, iar tu cu mătuşa ta. Dar dacă veţi avea probleme, aruncaţi o privire în direcţia mea şi voi face tot posibilul să vă îndrum.

Ea s-a încruntat.

— Rangul tău nu te va plasa prea departe la masă ca să te pot vedea?

Ei bine, asta era cu siguranţă o exagerare. Este adevărat, la astfel de petreceri invitaţii tindeau să vorbească doar cu vecinii apropiaţi. Iar dacă se aflau de aceeaşi parte a mesei, unghiul de vedere putea fi o problemă. Dar acesta nu era un motiv pentru a nu…

— Suportul de scris, Excelenţă.

Lawrence a acceptat biroul portabil de la lacheul său

şi s-a apucat să scrie un bilet rapid pentru Lady Ainsworth, anunţând-o de prezenţa sa, pentru a-i da timp să jongleze cu aranjarea locurilor.

A împăturit şi a sigilat cele câteva rânduri şi le-a înmânat lacheului său.

— Ai grijă ca aceasta să fie livrată imediat.

— Cum doriţi, Excelenţă.

Lawrence a făcut o pauză, cuprins brusc de un disconfort. Un duce putea decide în ultimul moment să facă sau să participe la orice voia, dar cineva cum era Chloe Wynchester trebuia să îl răpească literalmente din disperare pentru a negocia o mână de invitaţii neînsemnate.

Pentru ea, ele nu erau banale şi nesemnificative. Pentru ea, ele însemnau lumea întreagă.

El ar putea ajuta. Atracţia pe care o simţea pentru ea era nesăbuită şi periculoasă, dar putea să lase asta deoparte şi să se concentreze asupra unor sarcini obiective şi concrete, cum ar fi comportamentul adecvat şi la ce lucruri noi se putea aştepta. Îi plăcea să-i ajute pe alţii. Nu era nimic mai mult decât atât.

— Oaspeţii vor intra în sala de mese pe rând, după metoda pe care am descris-o, i-a explicat el domnişoarei Wynchester. La mesele de seară, gazda va amesteca adesea oaspeţii de sex feminin cu cei de sex masculin. Modelul intermitent înseamnă că nu este nevoie să se respecte ierarhia strictă din ghidul lui Debrett.

A tras de bucla ei. Cea pe care o atinsese el. L-a făcut să tânjească să se aplece din nou, să întindă buclele moi între degetele lui, apoi să-i legene faţa cu ambele mâini şi să-i dea sărutul pe care i l-ar fi furat dacă mătuşa ei nu s-ar fi întors în acel moment.

— Deci, vom sta împreună? a întrebat ea. Din moment ce nu trebuie să ne supunem ierarhiei?

— Probabil că nu, pentru că încă sunt considerabil… Şi-a dres glasul şi s-a uitat în jur. Lacheul tocmai ieşise din cameră. Mătuşa Wynchester începuse sa sforăie. Lawrence a vorbit totuşi încet. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat

mai devreme…

Domnişoara Wynchester şi-a ridicat sprâncenele delicate.

— Nu s-a întâmplat nimic mai devreme.

Destul de corect. A încercat din nou.

— Despre ceea ce era să se întâmple, atunci.

Privirea domnişoarei Wynchester a fost directă şi neclintită.

— Ce era să se întâmple?

Ea ştia, şi-a dat seama. Ştia foarte bine şi încerca să-l forţeze să spună: „Aproape că te-am sărutat, pentru că mi-am pierdut tot autocontrolul, şi nu pot avea încredere în mine când sunt în compania ta”. Un sărut ar fi fost doar începutul.

— Eşti îndrăgostit de domnişoara York? a întrebat ea.

S-a dat în spate.

— Dragostea nu este relevantă pentru deciziile de afaceri.

— Deci, domnişoara York este… o afacere bună?

Şi-a încleştat maxilarul. Făcea să pară totul atât de rece! Ceea ce, presupunea el, era. Dar aşa se făceau lucrurile.

— Faircliffe a fost un titlu foarte respectat de generaţii întregi, a explicat el. Bunicul meu a fost, fără îndoială, cel mai apreciat din neam, dar o apoplexie l-a făcut pe tatăl meu să devină moştenitor la o vârstă fragedă. Şi-a petrecut deceniile următoare demontând fiecare avantaj pe care predecesorii noştri au luptat să-l obţină. Lawrence s-a luptat cu un val de amintiri pe care era mai bine să le lase înăbuşite. Dacă tatăl meu a reuşit să anuleze două secole de înaltă consideraţie printr-o serie de alegeri proaste, atunci este de datoria mea să restabilesc statutul nostru pierdut printr-o serie de alegeri corecte.

— Şi domnişoara York este alegerea corectă?

— Este, a spus el cu fermitate. Pentru mine şi pentru generaţiile viitoare.

— Veţi avea un circ împreună?

Lawrence nu-şi putea imagina asta deloc.

— Nu. Dar voi putea să le ofer copiilor mei o reputaţie excelentă, siguranţă financiară şi aprobarea societăţii.

— Asta îşi doresc copiii?

— Este ceea ce au nevoie. A înghiţit în sec. Este ceea ce orice tată căruia îi pasă de urmaşii săi s-ar strădui să le ofere.

— Ce zici de o lume mai bună în afara casei? a întrebat ea. Copiii îşi doresc asta?

— Şi eu mă străduiesc pentru asta. Acesta era un teren mult mai sigur. Sper că eu şi tatăl domnişoarei York vom susţine subiecte complementare în camerele noastre respective din Parlament. Într-adevăr, unul dintre proiectele mele preferate de reformă este excluderea copiilor din centrele de muncă şi din alte exploatări, cum ar fi situaţia dificilă a coşarilor.

Lawrence se afunda adânc în acest teritoriu familiar când şi-a dat seama că vorbise de cinci minute încontinuu… iar domnişoara Wynchester, de obicei curioasă, nu scosese nici un cuvânt.

O plictisea? Acesta era un subiect pe care nu îndrăznea să îl abordeze în afara Westminsterului dintr-un motiv anume. Nu prea era un subiect de discuţie pentru o cină elegantă.

S-a retras şi a făcut un gest de apărare.

— Îţi cer scuze. Nu te poţi abţine să nu devii pasionat de astfel de subiecte.

Ochii domnişoarei Wynchester au sclipit.

— Atunci, te rog să-mi permiţi să contraargumentez.

Şi-a ridicat palma.

A schiţat un zâmbet care nu i-a ajuns la ochi.

— Sărăcia nu se limitează la copii. Generalizându-i pe adulţii săraci ca fiind o gloată care evită „munca cinstită”, tu zugrăveşti o imagine în care doar copiii nu merită exploatarea şi munca neplătită.

— Scuză-mă, a întrerupt el. Nu înţelegi cum Parlamentul stabileşte…

— Mi-am dat seama că tu nu înţelegi. S-a ridicat în picioare.

— Of, of, a murmurat mătuşa Wynchester, care nu mai dormea. Acum ai comis-o.

— Domnişoară Wynchester…, a început el.

— O să mă aranjez pentru petrecere. Şi-a luat coşul şi s-a îndepărtat de el fără să arunce o privire înapoi. Am „înţeles” că oamenii tăi preţuiesc mai mult înfăţişarea decât creierul.

El şi-a trecut o mână pe faţă. Cât de mult îşi dorea să nu fi dat totul peste cap! El şi domnişoara Wynchester îşi doreau amândoi aceleaşi lucruri. Dar Parlamentul era o maşinărie care măcina încet. El era cel în măsură să facă ceva în această privinţă.

— Te înşeli, a spus categoric mătuşa Wynchester.

El a privit-o cu ochi răi.

— Ce-ai spus?

— Ştie mai multe despre Parlament decât tine.

S-a îndreptat.

— Nu m-am gândit că…

— Evident că n-ai gândit. Mătuşa Wynchester i-a aruncat o privire dură. Nepoata mea, pe de altă parte, rareori lipseşte de la o şedinţă.

— Nu ratez niciodată Camera Lorzilor, a informat-o el. Şi nu am văzut-o niciodată pe nepoata dumneavoastră la Westminster.

— Sau oriunde în altă parte, pun pariu. Nu până când nu ai reuşit să ai grijă de trăsura ta, iar ea a fugit cu tine ca o pisică cu un şoarece.

— Nu aşa s-a întâmplat! În esenţă, aşa se întâmplase. Vizitiul meu se afla pe locul său cu doar câteva secunde înainte, până când s-a dus să investigheze o agitaţie provocată de…

— Când începe felul de desert? l-a întrerupt ea. Mi-e foame.

A inspirat adânc.

— Aceasta nu este o petrecere adevărată. Încă jucăm teatru. Vei vizita reşedinţa Ainsworth după ce nepoata dumitale se va întoarce de la toaletă.

— Ai un covor urât. Mătuşa Wynchester a făcut o

grimasă. Un duce ar trebui să aibă un Axminster.

— Este un Axminster. Toate covoarele…

Lawrence şi-a ridicat privirea spre cer. Ce făcea, se certa cu o bătrână dacă bunicul său plătise prea mult pentru covoare?

Şi cât de „deşteaptă” credea domnişoara Wynchester că poate fi? O rochie de culoare gri cu un corsaj gri s-ar fi integrat perfect în decorul de stejar al familiei Ainsworth.

Simţea o senzaţie ciudată de proiecţie. O plăcea pe domnişoara Wynchester şi dorea ca lucrurile să meargă aşa cum spera ea. Nu ar fi dorit să fie batjocorită sau tratată rău de nimeni.

La Eton, Lawrence fusese atât exclus, cât şi lăsat singur, din cauza tatălui său. Din cauza familiei sale, domnişoara Wynchester se afla într-un scenariu asemănător, doar că în cazul ei era mult mai rău. Lawrence era un nobil. Nimeni nu-i putea refuza locul care i se cuvenea. În timp ce domnişoara Wynchester…

Merita o şansă corectă. Trebuia să existe o cale. Poate că el ar putea să o ajute să găsească o modistă talentată la un preţ pe care şi-l putea permite. Era prea târziu pentru acea seară, dar dacă ar fi comandat o rochie mai frumoasă, ar fi putut să atragă atenţia…

Domnişoara Wynchester s-a întors în cameră.

Gâtul lui Lawrence s-a uscat, iar mintea lui s-a golit de gânduri raţionale.

Dispăruse amabilitatea insipidă a bejului. Curbele ei erau acum îmbrăcate într-o jupă de organza mov, acoperită cu o rochie de tul alb. Garnitura de catifea închisă de pe corsetul roz-deschis se potrivea cu punctele de catifea vandyke care decorau fusta, chiar deasupra a două panglici de crep alb care înconjurau tivul. Culorile romantice şi vaporoase scoteau în evidenţă şatenul-închis al părului ei şi căpruiul adânc al ochilor ei cu gene lungi.

Trupul i s-a strâns şi tot ce putea face era să nu se întindă spre ea. Să nu o tragă la pieptul lui şi să revendice sărutările care nu îi aparţineau lui.

Un zâmbet i-a încolţit pe buze, ca şi cum ar fi simţit

vârtejul pe care îl declanşase în el. Cu braţul înţepenit, a întins mâna şi a lăsat coşul pe podea.

Nu pisoiul ei fusese înăuntru, ci o identitate cu totul nouă.

Simţea că rămâne fără aer, fiindu-i greu să vorbească. Fiecare silabă era ca un şuierat de om care se îneacă.

— Arăţi magnific.

— Arată a Chloe, a strigat mătuşa Wynchester.

Abia dacă a auzit-o. Ochii lui Lawrence încă o sorbeau pe domnişoara Wynchester, considerând-o mult prea departe de el. Acel corset s-ar fi afişat cel mai bine aşezat pe pieptul lui, distanţa perfectă pentru ca un bărbat să se lanseze într-un şir de sărutări de la buzele ei roz, pe coloana gâtului ei, până la umflătura sânilor ei.

În seara asta, nu va visa la nimic altceva.

De ce nu-şi începuse seara îmbrăcată aşa? Dacă până atunci era aproape imposibil să-şi smulgă ochii de la ea, acum… asta! Nu-i venea să creadă că alţii o considerau simplă. El crezuse că ţinuta ei sărăcăcioasă se datora faptului că nu avea nimic mai bun. Şi totuşi, acum părea un model demn de orice revistă de modă. Era aproape ca şi cum…

Era aproape ca şi cum ar fi făcut-o intenţionat. Îmbrăcată nu pentru a impresiona, ci pentru a se simţi confortabil. Pentru a permite personalităţii ei, mai degrabă decât unei diademe cu rubine, să strălucească. Nu voia să atragă privirile tuturor, ci doar pe cele ale viitorului ei soţ.

În această seară, s-ar putea să le realizeze pe amândouă.

— Arăţi la fel de minunat pe dinafară cum eşti pe dinăuntru, a încercat din nou.

Ea i-a aruncat o privire plictisită.

— Tu nu mă cunoşti. Iar eu sunt o Wynchester.

A deschis gura ca să-i explice că familia ei scandaloasă nu era poate un dezavantaj de neînvins, dar oare era adevărat? Toate hainele fine din lume nu i-ar fi împiedicat pe membrii nobilimii să ridice nasul la unison şi să murmure „Wynchester” cu dispreţ când ea trecea pe

lângă ei.

Dacă ea nu ar fi fugit cu el în trăsura lui, Lawrence ar fi fost şi astăzi la fel de superior şi de condescendent. Înţelegerea acestui fapt i-a făcut stomacul să se revolte.

— Scuzele mele, a spus el încet. În loc să presupun că eu ştiu cel mai bine, ar fi trebuit să ajung să te cunosc înainte de a emite o judecată.

Ea a expirat uşor.

— Poate că ar trebui să spun şi eu acelaşi lucru.

A clipit. Oare îl evaluase de la distanţă şi îl găsise deficitar? A zâmbit cu încrâncenare. Era ideea aceasta atât de fantastică?

Ca şi ca, îşi dorea să fie judecat pentru cine era, mai degrabă decât pentru ceea ce era. Când oamenii se uitau la ea, vedeau un Wynchester. Când se uitau la el, obişnuiau să-l vadă pe tatăl său cel desfrânat. Acum vedeau un lord. Un titlu, în căutarea unei soţii.

Încerca să se folosească de ideile lor preconcepute în avantajul său. I se prezentase domnişoarei York mai degrabă ca Excelenţa Sa, un duce necăsătorit în căutarea unei ducese, decât ca Lawrence, un om în carne şi oase, cu gânduri, sentimente şi visuri secrete proprii. Poate că bănuia că aceste atribute nu vor fi suficiente.

Poate că de aceea oferirea unui ducat era mult mai sigură decât oferirea inimii sale.

Domnişoara Wynchester a făcut un pas spre masă. Balansul şoldurilor ei era senzual şi încrezător. Era o Wynchester şi o femeie în carne şi oase. Faptul că nu era o lady nu-i răpea nimic din putere.

A sărit în picioare pentru a o ajuta să se aşeze pe scaun.

S-a oprit când ea a ajuns la mai puţin de un braţ de el. Destul de aproape pentru a-l atinge. Destul de aproape pentru a vedea. Ochii ei aveau cea mai caldă nuanţă de căprui pe care o văzuse vreodată. Erau profunzi, pătrunzători. Voia să-i vadă cum se închid de plăcere şi să ştie că el fusese cel care o adusese la acel punct.

Tot ce putea oferi erau lecţii de comportament fără

sex. O astfel de banalitate ar fi trebuit să-i domolească ardoarea, dar sângele i se înfierbânta la dorinţa gândurilor interzise ascunse.

Lawrence se putea preface că între ei nu era nimic altceva decât că un gentleman acorda o simplă favoare pentru încă puţin timp. Nu era niciun motiv să se grăbească să meargă la petrecerea de la Ainsworth. Primii invitaţi nu aveau să sosească mai devreme de cel puţin o oră.

Nu trebuia să o împartă încă.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, domnişoară Wynchester.

— Mă tem că sunt la fel de încântată să vă cunosc, Excelenţă.

Ea i-a aruncat o privire plină de speranţă, la care el i-a răspuns cu un zâmbet. Domnişoara Wynchester nu avea nevoie să-şi evite reflexia. Era o tânără impresionantă, indiferent de ceea ce purta.

— Cei de la bucătărie se mişcă îngrozitor de lent. Mătuşa Wynchester a scos un sunet de nemulţumire. Am sunat pentru ceai acum o oră.

Domnişoara Wynchester s-a scufundat în scaunul ei.

— Nu am sunat pentru ceai, mătuşă. Aceasta nu este o petrecere adevărată. Jucăm teatru.

— Cum îmi va uşura jocul vostru de teatru gâtul uscat? Mătuşa Wynchester tusea sec. De fiecare dată când sorb din paharul meu, acesta este gol

— Voi cere să aducă ceai, a spus Lawrence.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva până atunci – dispreţuia ceaiul – dar întotdeauna existau destule prăjituri la îndemână pentru personal. I-a făcut semn lui Jackson să aducă ceaiul.

— Ar trebui să mă mai deştept şi eu. Mătuşa Wynchester s-a clătinat în picioare, apoi şi-a coborât gura spre nepoata ei. I-am spus căţeluşului ăstuia că are covoare urâte şi că tu locuieşti practic în Camera Comunelor.

Ochii domnişoarei Wynchester s-au întâlnit cu ai lui, iar colţurile gurii i-au tresărit.

— Unul dintre aceste lucruri este adevărat.

Mătuşa ei a luat coşul şi a ieşit în fugă pe uşă.

Ochii lui Lawrence erau numai asupra domnişoarei Wynchester.

— Îmi urăşti covoarele?

— Ai covoare frumoase.

Îi era teamă că ea va spune asta. Cum de se înşelase atât de tare, încă o dată?

— Te uiţi pe gaura de ventilaţie din pod? a bâiguit el.

A ridicat din umăr.

— Nu este cel mai bun unghi şi nu toată lumea pronunţă cuvintele clar, dar ne descurcăm.

— Noi? a reluat el cu voce slabă.

— Fraţii mei, câteodată, dacă mă dau bine pe lângă ei, a explicat ea. Sunt departe de a fi singura femeie interesată de politică. Unele au participat în acest mod de mai mult timp decât mine.

Şi-a dat seama că ea avea dreptate. El nu o cunoştea.

Şi acum, că începuse, nu putea să nu o placă de fiecare dată mai mult.

— Ce părere ai despre această sesiune?

— Legea şoselelor a fost genială, Legea spitalelor a întârziat mult, iar Legea comerţului cu India de Est a fost un coşmar, a răspuns ea fără ezitare. Dacă nu aţi petrece atât de mult timp tergiversând Legea poştei, poate că aţi putea aborda sărăcia şi exploatarea. Dacă trebuie să mai aud încă un discurs despre timbre…

— Plictisitor, nu-i aşa? Motivul pentru care vorbim mereu despre timbre poştale şi timbre de documente…

Aşa a început cea mai aprinsă discuţie pe care Lawrence a avut-o vreodată în afara Parlamentului. Mătuşa Wynchester avea dreptate. Nepoata ei ştia mai multe despre problemele actuale decât jumătate dintre colegii săi. Şi se putea lăuda cu o prezenţă semnificativ mai bună.

Chiar şi atunci când renunţase la calitatea de membru al cluburilor sale pentru a economisi bani, continuase să dezbată idei în case particulare şi la dineuri politice. Dar, niciodată, niciunul dintre compatrioţii săi nu-i completase şi

nu-i blocase alternativ ideile cu precizia chirurgicală a domnişoarei Wynchester.

Poate pentru că erau ca el, şi-a dat seama. O cameră întreagă de nobili care strigau generalizări radicale bazate pe o înţelegere superficială i-ar fi provocat fie crize de râs, fie lacrimi.

Cât de mult i-ar plăcea să aibă discuţii frecvente şi aprinse cu domnişoara Wynchester! Era genială. De trei ori deja, folosise lozinca sa pentru a nota un punct important pe care trebuia să-l ia în considerare sau să-l cerceteze într-un mod mai cuprinzător.

Amândoi au fost surprinşi de sosirea ceaiului.

Domnişoara Wynchester a întins mâna spre ceainic.

— Mătuşa preferă ceaiul călduţ, aşa că i-l voi turna acum. Va fi exact aşa cum îi place când se va întoarce.

Lawrence şi-a reprimat o tresărire. Ceaiul călduţ era mai rău decât ceaiul fierbinte, iar ceaiul rece era o atrocitate şi mai mare decât atât. Ar putea chiar să participe ocazional la o petrecere cu ceai, dacă ceainicul era de faţadă.

Pentru că el era mai atent la curbura numai bună de sărutat a obrazului domnişoarei Wynchester decât la ceea ce făcea ea cu mâinile, ea i-a umplut ceaşca cu ceai înainte ca el sa o poată opri.

S-a dat deoparte îngrozit de la lichidul maro aburind.

La naiba. O jignise mai mult decât suficient pentru o zi. Va trebui să bea ceaiul.

Poate că, dacă pierdea suficient timp pregătindu-l pe al lui, ea şi mătuşa ei ar fi terminat înainte ca el să fie nevoit să-l soarbă. Înveselit de acest gând, a început să strecoare bucăţele de zahăr în ceaşca lui, una câte una, făcând ca fiecare scurtă călătorie de la farfurie la ceai să dureze cât mai mult posibil.

Domnişoara Wynchester l-a privit peste marginea ceştii.

— Este un alt ritual de desfrâu al nobilimii?

A fost atât de surprins, încât a scăpat lingura.

— Ce?

— Dacă vrei să mănânci zahăr, mănâncă zahăr. Nu are sens să transformi un ceai perfect în marmeladă pentru a dovedi că poţi. Zahărul este scump. Eşti un duce; ai o mulţime de zahăr. Sunt impresionată. Bea-ţi ceaiul pur şi simplu!

— Nu mă laudam cu… consumul meu excesiv.

Doar că presupunea că o făcuse, chiar dacă fără să vrea. De ce toate încercările sale de a face o impresie pozitivă sfârşeau prin a avea efectul opus?

Şi-a strâns buzele.

— Atunci, ce faci?

A evaluat conţinutul paharului său. Era posibil să transformi ceaiul în marmeladă? Un strop de lămâie, patru sute treizeci şi două de cuburi de zahăr…

Şi-a împins farfuria la o parte.

— Poţi să păstrezi un secret?

— Când vreau eu. Şi-a ridicat sprâncenele. Ai unul bun?

— Am unul îngrozitor, a recunoscut el. Unul pe care am sperat să îl duc în mormânt. Un duce trebuie să-şi păstreze o anumită reputaţie, Mai ales atunci când răzbate din umbra tatălui său şi încearcă să evite ridicolul cu orice preţ.

Şi-a lăsat jos ceaşca.

— În regulă, m-ai făcut curioasă. Promit să păstrez secretul tău murdar.

Aşa spera şi el.

— Urăsc ceaiul.

Ea a clipit.

— Ce?

— Urăsc ceaiul. A tresărit. Este la fel de britanic ca şi mine, dar nu-l suport. Adaug zahăr pentru a-i masca aroma, dar asta nu face decât să-l facă oribil şi siropos în loc de oribil şi amar. A înghiţit în sec. Nimeni nu ştie în afară de tine.

S-a uitat la el.

S-a înroşit.

A izbucnit în râs.

— Tu… nu ai auzit multe confesiuni dramatice, nu-i aşa?

— Este dramatic, a protestat el. Urâtul ceaiului este cea mai mare ruşine a mea.

— Trebuie să încerci să trăieşti o viaţă mai interesantă. Dacă ai fi un Wynchester… Şi-a şters lacrimile din ochi. Care este a doua cea mai profundă ruşine? Să amesteci zahărul în ceai într-o mişcare circulară, în loc să amesteci înainte şi înapoi ca un adevărat gentleman?

Şi-a încrucişat braţele.

— Nu înţelegi presiunile pe care le presupune poziţia mea.

— Ai dreptate, a confirmat ea. Aş fi un duce teribil. Şi nu ar avea nimic de-a face cu consumul meu de ceai la petreceri. De aceea te ascundeai în trăsură? Sau nici măcar nu-ţi plac evenimentele mondene?

— Nu mă ascundeam… chiar. S-a aplecat pe spate. Ce legătură are faptul că îţi place societatea cu ceva?

— Nimic? Totul? a spus ea şi a ridicat un umăr. Ce rost are să fii duce dacă nu poţi măcar să-ţi conduci viaţa aşa cum îţi place?

— Nu acesta este rostul titlului de duce. Privilegiul nu se referă la propria persoană. Este o onoare acordată liniei cuiva şi datoria solemnă de a…

— Sfinte Sisoe! a tresărit. Toate acestea pot fi adevărate, dar nu poţi crede că „responsabilitate” înseamnă să nu mai fii tu însuţi.

— În public, a precizat el, că nu cumva ea să înţeleagă greşit tot ce voia să spună. În public, trebuie să fiu perfect în toate lucrurile, dar în privat nu am mai văzut acest ceainic în viaţa mea.

Capul ei s-a înclinat într-o parte.

— Ce altceva mai ascunzi?

A rămas nemişcat.

— Nimic.

— Toată lumea ascunde ceva. Ce altceva mai ascunzi pentru a fi mai acceptabil pentru colegii dumitale?

Artă.

Gândul l-a venit în minte fără pic de efort. Lawrence visase întotdeauna că, dacă nu ar fi fost duce, ar fi fost pictor. Nu un artist al Academiei Regale, ci unul experimental. Poate că nu ar fi devenit faimos, dar ar fi fost fericit şi lipsit de griji. Nu ar fi trebuit să fie perfect.

Şi nu s-ar căsători cu domnişoara York. Nu doar pentru că familia ei nu ar fi tolerat niciodată o căsătorie cu un pictor de rând, ci şi pentru că nu ar fi avut nevoie de aliaţi politici şi de dinastii matrimoniale strategice. În schimb, ar putea curta pe oricine ar dori el. Ar fi perfect liber să se aplece în faţă şi…

— Asta. Vocea domnişoarei Wynchester era ca mierea caldă. La orice te gândeşti în acest moment. Asta este ceea ce ar trebui să faci.

Se gândise la ea. La a o devora sărut după sărut, lingere după lingere, până când rămânea fără vlagă şi satisfăcută în braţele lui.

Era un comportament foarte nepotrivit la o cină.

Vocea lui era răguşită.

— Nu cred că înţelegi ce…

— Nu-i aşa?

Ochii ei erau în ochii lui, privirea ei intensă şi neclintită.

A încercat să-şi calmeze pulsul dezlănţuit, dorinţele trupeşti care se luptau să fie eliberate. Ea vorbea serios. Că el ar trebui să fie şi să facă ce vrea.

Dar ceea ce îşi dorea el îi va duce pe amândoi la ruină.

— Tatăl meu… Vocea lui era prea joasă, prea aspră. Ca un zgomot de tunet într-o zi de primăvară. Tata era emotiv şi impulsiv. Asta l-a făcut de râs. Îl făcuse pe Lawrence de râs. Nu voi spori greşelile lui.

Chiar dacă nu era nimic ce-şi dorea mai mult decât să încheie această conversaţie acoperindu-i gura cu a lui.

Privirea ei i-a cercetat faţa.

— Şi dacă nu este o greşeală? De unde vei şti, dacă te ţii închis în capul tău?

Închisoare. Era exact ceea ce trebuia să facă cu nevoia de a o lua, de a o săruta, de a o gusta. Să închidă tentaţia după gratii şi să arunce cheia. Era singurul mod în care avea să fie suficient de puternic pentru a rezista tentaţiei.

— Eu…

Se aplecase mai aproape? Se apropiase ea? Sărutul lor interzis era la o suflare distanţă.

Ochii ei scânteiau de provocare.

— Ce ai face, Excelenţă? Dacă ai fi genul de pungaş laş care îşi satisface orice dorinţă. Ce impulsuri încerci să combaţi?

A întins mâna să îi atingă obrazul. Nu ar fi trebuit să o facă. Moliciunea ei a fost cauza pierderii lui

Fără niciun gardian care să-l oprească, Lawrence nu-şi dorea decât un singur lucru… iar ea era chiar în faţa lui Lawrence nu mai lupta. Pentru moment, el va permite dorinţei să se elibereze din lanţurile sale.

I-a cuprins faţa, cu degetele înfipte în părul moale, şi a adus-o la el. Raiul. Iadul. Buzele lui pe buzele ei erau mai puţin un sărut şi mai mult două suflete care se izbeau unul de celălalt, sfărâmându-se şi topindu-se în acelaşi timp.

Mirosea a caprifoi şi avea gust de ceai proaspăt. Crezuse el că urăşte aroma? O adora când venea de pe buzele ei. Nici o cantitate de zahăr nu se putea compara cu dulceaţa gurii ei, cu iuţeala firavă a degetelor ci răsucite în părul lui.

Ceva îi zvâcnea în piept, o descătuşare, o renaştere. I-a explorat contururile gurii, cartografiind fiecare colţ ascuns pentru a şi-l aminti mai târziu, pentru a-l revedea în minte atunci când nu o putea avea în mâinile lui.

Ambele palme îi cuprindeau acum obrajii. Nu pentru a o ţine pe loc, ci pentru a se opri din a-şi lăsa mâinile dornice să alunece pe coloana gâtului ei, pe adâncitura spatelui ei, pe umflătura şoldurilor ei.

Dacă ar fi atins-o acolo, ar fi fost tentat să o tragă mai aproape. Să nu lase niciun dubiu că sărutul lui pentru ea nu era un impuls trecător, ci o forţă puternică a tentaţiei

împotriva căreia se baricada de fiecare dată când se gândea la numele ei sau îi vedea chipul. Asta era ceea ce tânjea el. Să o aibă pe ea. Sub mângâierea degetelor lui.

Sărutul ei era la fel de inevitabil ca ploaia care cade din norii grei şi la fel de imposibil de păstrat pentru totdeauna.

S-a forţat să-şi smulgă gura de pe a ei, gâfâind. Şi-au atins frunţile şi a încercat să-şi recapete respiraţia. A fost inutil.

— Acum ştii. Cuvintele erau ca un mârâit, o rugăminte. Tot ce pot oferi este un moment de pasiune. Nu-mi cere să mă eliberez din nou, decât dacă asta este ceea ce îţi doreşti.

Capitolul 15

Pulsul lui Chloe vibra neregulat în timp ce trăsura o ducea spre reşedinţa Ainsworth. Buzele ei erau delicate şi încă mai aveau gustul sărutului ducelui de Faircliffe. Capul i se învolbura de fiecare dată când îşi permitea să îşi amintească senzaţia mâinilor lui puternice care îi ţineau faţa, senzaţia propriilor degete care îi răsuceau părul ca şi cum ar fi fost al ei pentru a-l descâlci.

— Am intrat „din greşeală” în două camere diferite, spunea Tommy, şi nu numai că nu am găsit portretul nostru – nu am zărit nicio operă de artă. Oare Faircliffe dispreţuieşte creativitatea? Nu ar fi aruncat tabloul nostru în foc, nu-i aşa?

Ah, da. La asta ar fi trebuit să se gândească Chloe. Să jefuiască proprietatea ducelui, nu să-i ofere trupul ei.

— De ce ar fi ars-o? a mormăit ea.

— Nu ştiu. Pentru că ducii sunt nebuni? Tommy s-a jucat cu brelocul furat, apoi l-a băgat înapoi în coş. Poate că nu ne-a citit scrisorile pentru că a anticipat cererea noastră logică şi nu avea cum să ne răspundă: „Îmi pare rău, am aruncat moştenirea de familie pe foc. Am păstrat cenuşa

într-o cutie frumoasă, totuşi”.

— Eu chiar nu... Chloe s-a încruntat. Tommy, te simţi bine?

— Sunt frustrată, a recunoscut Tommy. Am crezut că va fi uşor. Că tabloul va fi agăţat pe un perete. Tu i-ai distrage atenţia prin orice mijloace necesare – inteligentă faza cu sărutul – iar eu aş fura pânza. Şi dacă a ascuns-o? Căutarea prin colţuri şi crăpături va dura o veşnicie, chiar şi cu un set de chei.

Lui Chloe îi ardeau obrajii. Ea auzise doar o parte din explicaţie.

— Ne-ai văzut sărutându-ne?

— Îmi pare atât de rău. Tommy i-a mângâiat mâna. Trebuie să fi fost o tortură.

O tortură minunată, delicioasă, foarte senzuală. Chloe a simţit că o ia cu călduri amintindu-şi. Va revedea fiecare moment în seara aceasta, şi în noaptea următoare, şi în următoarea. Încă avea pielea de găină acolo unde o atinsese.

— Apropo, unde ai găsit rochia asta minunată de culoarea trandafirului? Şi aceste podoabe! Tommy a admirat pieptenele de perle din părul lui Chloe. Credeam că eu trebuia să fiu maestra deghizărilor, dar tu m-ai întrecut cu mult.

Nu era o deghizare. Aceste comori preţioase din colecţia ei secretă erau cele mai apropiate de Chloe cea reală pe care le văzuse vreodată vreun membru al familiei.

— Săraca de tine, arăţi jalnic. Tommy a mai adăugat un ac la peruca ei de bunică cu părul alb. S-ar putea să dureze o veşnicie să cercetez complet fiecare cameră în căutare de ascunzători, dar eu caut cât de repede pot. De îndată ce îl vom găsi pe *Puck,* viaţa va reveni la normal.

Uraaa?!

Chloe şi-a încolăcit mâinile în poală. Înainte de a-şi putea examina gândurile ei complicate în această privinţă, trăsura s-a oprit în faţa casei Ainsworth.

A respirat adânc şi şi-a împins coşul pe podea.

Când uşa s-a deschis, nu tigrul lor Isaia era acolo

pentru a o coborî din trăsură, ci ducele de Faircliffe.

O adiere rece îi biciuia părul negru, dar privirea lui albastră o ţintuia pe ea. Ştiind, acum. Posesiv. Aflase lucruri despre ea pe care ea nu le dezvăluise nimănui. Cum îi tresălta inima când o atingea. Cum gura ei i se cuvenea lui.

— Permite-mi! a spus el şi i-a oferit braţul.

De data aceasta, ştia cum se va simţi sub degetele ei. Contururile calde ale muşchilor lui nu mai erau un mister, ci o amintire încinsă. Îi atinsese umerii, faţa, părul. Cu siguranţă că vârfurile degetelor ei se puteau curba în jurul cotului lui.

Cu toate acestea, ea a ezitat.

— Eşti sigur că ar trebui să mă conduci până la uşa din faţă?

— Trăsura mea s-a întâmplat să sosească chiar înaintea trăsurii tale. Îi ofer ajutor unui oaspete, aşa cum ar trebui să facă orice gentleman care îşi merită numele. Şi-a coborât vocea. Nu îţi face griji, nimeni nu-şi va imagina că am ajuns împreună intenţionat.

Ah. Chloe şi-a ridicat bărbia. Tommy avea dreptate. Cu cât mai repede lucrurile reveneau la normal, cu atât mai bine.

Când au fost conduşi într-un salon, „mătuşa Wynchester” a stat în mod protector lângă Chloe, în timp ce participanţii mondeni îl înconjurau pe Faircliffe.

Asta a fost tot, prin urmare. Ultima dată când au vorbit pentru tot restul serii. Nu s-ar fi deranjat să participe la petrecere dacă nu ar fi avut nevoie de scuza de a trece pe la casa din oraş a ducelui. Era oare de prost gust să o ia pe sora ei şi să fugă acasă în momentul în care farfuriile cu deserturi erau strânse?

— Mă plictisesc, a şoptit Tommy. Trebuie să fie obositor să trăieşti aşa.

— Te plictiseşti pentru că nimeni nu vorbeşte cu noi, i-a răspuns Chloe în şoaptă.

Buna educaţie cerea o prezentare formală înainte ca domnii să vorbească cu o tânără domnişoară, dar se îndoia că astfel de prezentări aveau să apară. Odată ce orice

domn cu reputaţie auzea „Wynchester”, avea singurul detaliu despre ea pe care dorea să-l cunoască.

O siluetă familiară le-a ieşit în cale.

— Ai venit. Zâmbetul Philippei spunea că vorbeşte serios. Nu eram sigură că vei veni.

— Cum aş putea să stau departe de toate astea? Chloe a făcut un gest spre Tommy. Mătuşa mea Wynchester adoră o cină festivă. Ce spuneai despre broccoli, mătuşă?

Un gâlgâit fără cuvinte a ieşit din gâtul lui Tommy, urmat de cea mai mică roşeaţă a pielii ei sub cosmeticele ei de bătrână ridată.

— O, Doamne, trebuie să plec. Philippa a afişat o expresie de mâhnire. Mama mea tocmai s-a uitat în direcţia aceasta. Veţi fi la următorul cerc de lectură?

— Nu am rata asta, a promis Chloe. Îl voi lăsa chiar şi pe Tiglet acasă.

Ochii Philippei au sclipit.

— Te rog să nu o faci. El este singurul motiv pentru care ai fost invitată.

Chloe i-a răspuns cu un zâmbet.

— Avertizează-ţi mama: Tiglet are fraţi şi surori.

— Mai bine să fie o surpriză.

Philippa a făcut cu ochiul şi s-a repezit în mulţime.

— Îmi place de ea, a murmurat Chloe.

Tommy şi-a dres glasul.

— Şi mie.

— Este de departe cea mai bună din acest grup.

Dar, din nou, Chloe presupunea că nu cunoştea pe nimeni altcineva din nobilime suficient de bine pentru a judeca.

A scrutat camera. În copilărie, se întrebase dacă familia ei naturală îi împărtăşea trăsăturile. Poate că şi ei erau trecuţi cu vederea, oriunde s-ar fi aflat. Invizibili pentru ochii tuturor, în afară de ai ei. S-ar fi recunoscut imediat, conform imaginaţiei, şi astfel ar fi alergat unul în braţele celuilalt cu zâmbete şi lacrimi.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase vreodată.

Chloe se simţea la fel de nelalocul ei în societate ca şi într-o casă de toleranţă.

După Bean, începuse să se teamă de contrariu. Îşi adora noua viaţă. Era iubită. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să iasă în evidenţă şi să rişte să i se smulgă totul. Părinţii lui Chloe nu o doreau atunci şi nici ea nu-i dorea acum.

Să fie recunoscută ar fi un coşmar.

— Ah, iată-le.

Speriată, a ridicat privirea şi l-a găsit pe ducele de Faircliffe păşind spre ea triumfător, de parcă ar fi fost o luptă să le localizeze pe ea şi pe sora ei, care stăteau singure, lipite de peretele salonului.

Stătea lângă un domn chipeş, îmbrăcat în haine cu croială rafinată şi având ochi cenuşii, prietenoşi

— Doamnă Wynchester, domnişoară Wynchester, vi-l prezint pe contele de Southerby. E un crai, dar se descurcă la un dans country. Southerby, dacă o vezi pe domnişoara Wynchester cu un coş, dă-te încet înapoi. S-ar putea să fie un tigru înăuntru.

Lordul Southerby s-a înclinat.

— Cât de interesant. Găsesc că tigrii sunt animale amuzante.

Chloe a făcut o reverenţă în semn de răspuns.

— Exact aşa mă simt eu faţă de crai.

Faircliffe părea brusc că şi-ar fi dorit să nu fi făcut prezentările. Dinţii îi erau încleştaţi, ochii îi sclipeau, muşchii i se strângeau alarmant sub sacoul elegant.

Ea a încercat să-şi înăbuşe un nou fior ciudat ca răspuns. El era gelos. Nu voia să fie, dar era. Şi, din cauza regulilor pe care le stabiliseră, era obligat să o prezinte domnilor eligibili care nu erau deja promişi alteia.

În mai puţin de o oră, Faircliffe le prezentase pe ea şi pe Tommy tuturor celorlalţi invitaţi de la petrecere.

Uneori, de mai multe ori.

Chloe era obişnuită cu această reacţie. Sau lipsă a reacţiei. Ea nu le rămânea oamenilor în minte. O vedeau, chiar pentru puţinul schimb de cuvinte când ea se afla

exact în faţa lor, dar imediat ce se îndepărta, era ca şi cum le-ar fi smuls amintirea între timp.

Faircliffe nu era deloc de acord.

— Wynchester, i-a repetat el cu tărie marchizului de Rosbotham. După cum vă amintiţi din prezentarea mea de acum mai puţin de zece minute.

Chloe şi-a păstrat zâmbetul fragil la locul lui. Chiar dacă cineva nu o uita în mod natural, o făcea intenţionat, odată ce îi afla numele. Asta, până de curând. A aruncat o privire spre Faircliffe. Era îmbucurător să aibă un duce atât de important care să se indigneze în numele ei.

Lady Ainsworth a ales acel moment pentru a-şi întâmpina oaspeţii în sufrageria oficială.

Aşa cum prevăzuse, Faircliffe stătea prea departe la masa lungă pentru ca ei să poată auzi frânturi din conversaţia celuilalt, cu atât mai puţin să vorbească unul cu celălalt.

Aşa cum Chloe sperase şi se temea, el era încă vizibil.

Nu putea să-i atingă conturul buzelor, liniile dure ale maxilarului, dar ştia ce simţea când îl atingea, nu putea scăpa de amintirea asta din minte.

Din nefericire, imaginaţia ei a fost tot ceea ce a putut obţine. Era aşezat lângă Philippa, cu care intenţiona să împartă mesele pentru totdeauna. Amintirea nedorită i-a stricat lui Chloe ceea ce mai rămăsese din apetitul ei. Cel mai înţelept lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi ţină ochii asupra farfuriei. Nimic bun nu putea să iasă bine dacă îi privea pe Faircliffe şi pe Philippa într-o conversaţie intimă.

Cu siguranţă, Chloe nu ar trebui să-şi petreacă seara aruncând priviri flămânde către un anumit duce chipeş.

Mai ales când îl tot surprindea uitându-se înapoi la ea.

Fiori de conştientizare îi gâdilau pielea peste tot. Nimeni nu ştia că o sărutase. Poate că nimeni nu ar fi crezut, chiar dacă ea le-ar fi spus. Dar ea ştia. Îşi amintea. Nu putea să închidă ochii fără să simtă duritatea muşchilor lui sub palmele ei, căldura gurii lui alunecând peste a ei.

Şi nu-şi putea ridica ochii spre faţa lui fără să vrea să o facă din nou.

Trebuia să plece de aici înainte de a se da de gol.

Cumva, a supravieţuit tuturor celor şase feluri de mâncare. După desert, era pregătită să o ia la goană, dar Lady Ainsworth a bătut din palme şi a spus:

— Acum, dansăm!

O explozie profundă de dorinţă, fierbinte şi tăioasă, a sfâşiat-o.

Cât de mult îşi dorea să danseze cu Faircliffe! Îşi dorea să fie pe deplin în îmbrăţişarea lui, dar mai mult decât atât, îşi dorea ca toţi ceilalţi să o vadă aşa cum o vedea el. O femeie de dorit, irezistibilă. O femeie pe care nu se putea abţine s-o sărute, oricât de mult ar fi încercat.

Nu că ar recunoaşte că o găsea sărutabilă. Gâtul i s-a strâns. Dacă ceilalţi nobili nu şi-l puteau imagina participând intenţionat la un eveniment social cu ea, nu ar fi crezut că şi-ar fi dorit-o în braţele lui.

Ar trebui să plece. Ar trebui fără doar şi poate să plece. Să-l privească dansând cu toată lumea în afară de ea era o idee groaznică.

Dar ea a rămas. Pentru orice eventualitate.

A fost un vals. Faircliffe nu s-a ridicat pentru a-l dansa cu Chloe. Nu mai vorbise cu ea de când se aşezase la cină. Valsul era rezervat pentru domnişoara Philippa York.

Chloe nici măcar nu putea să o urască pentru asta. Philippa făcea exact ceea ce ar fi făcut Chloe, dacă Chloe ar fi fost în papucii de dans ai Philippei.

Ei bine, aproape totul. Philippa nu părea mulţumită să afle că era obiectul norocos al atenţiilor ducelui de Faircliffe.

De ani întregi, Chloe îşi imaginase că ar putea să iasă din cabina ei de probă şi să intre în această sală de bal îmbrăcată ca ea însăşi, nu ca una care se confundă cu lemnul Nu pentru a se da în spectacol cu nobilimea, ci mai degrabă pentru a fi îndrăzneaţă pentru că putea. Pentru a şti măcar o dată cum era să meargă ţanţoşă într-un loc ca acesta, purtând, spunând şi făcând tot ceea ce dorea… şi să fie acceptată oricum. Nu doar să fie ea însăşi, ci să fie acceptată.

Dar ea renunţase la astfel de visuri cu mult, mult timp în urmă.

Când Lady Ainsworth a anunţat că penultimul set al serii va fi o pereche de dansuri country, Chloe stătea încă de-a lungul unui perete uitat de lume cu Tommy. Nu ar fi putut crede nimeni că tupeista şi irascibila mătuşă Wynchester putea fi trecută cu vederea de cineva, dar blestemul de invizibilitate al lui Chloe era mai mult decât suficient de puternic pentru a le înghiţi pe amândouă.

Până când un domn i-a ieşit în cale.

— Acesta este dansul meu, nu-i aşa?

Era lordul Southerby. Chipeşul nemernic care găsea tigrii încântători.

— Hm… a rostit Chloe cu voce tare.

Ştia să danseze; Bean avusese grijă de asta. Fraţii dansau ocazional între ei sau la întâlniri neoficiale cu prietenii din clasa muncitoare. Dar ea nu dansase niciodată într-un loc ca acesta. Niciodată în faţa unor oameni ca aceştia. Şi-ar fi dorit ca Marjorie să fie aici pentru a schiţa momentul, astfel încât Chloe să-şi poată aminti exact cum arătase momentul în care fusese tratată ca o doamnă.

— Luaţi-o din faţa mea, a bombănit Tommy, sub masca ei de mătuşă Wynchester. Şi ţine-o departe de acel Faircliffe. Pare dubios.

— E duce, mătuşă, a murmurat Chloe, pulsul ei accelerându-se. Şi vine încoace.

— Ducii sunt cei mai dubioşi, a afirmat Tommy pufnind dramatic.

— Mă tem că nu pot fi evitat deloc la acest set, s-a auzit glasul sec al lui Faircliffe. Aceste mişcări necesită patru parteneri.

Ceea ce însemna… bineînţeles că da. Partenera lui Faircliffe era Philippa York.

Chloe şi-a îndreptat privirea înapoi spre lordul Southerby şi i-a permis să o conducă pe parchet.

Faircliffe nu putea dansa cu ea în alt mod, şi-a amintit. Oamenii ar fi putut crede că asta însemna ceva.

Numai o proastă ca ea ar vrea să facă asta.

Când a început dansul country, s-a forţat să-i zâmbească contelui de Southerby în timp ce executa fiecare pas. El nu era duşmanul. Era un gentleman amabil, dispus să-i ţină partea când nimeni altcineva nu o făcea. Chiar dacă nu era mai interesat de Chloe din punct de vedere romantic decât era ducele de Faircliffe.

Nu că Faircliffe ar fi fost duşmanul. Excelenţa Sa atent cultivată nu era pentru că se credea mai bun decât toţi ceilalţi, ci pentru că era convins că, dacă nu se comporta cât se poate de exemplar, îşi risca titlul, reputaţia şi fericirea viitorilor săi copii.

Cine ar putea să contrazică un astfel de motiv?

Părinţii biologici lui Chloe nu au putut să-i ofere acest lucru, dar familia Wynchester a compensat cu prisosinţă. Nu trebuiau să încerce să fie perfecţi. Se iubeau unul pe celălalt aşa cum erau.

Era o Wynchester, în primul rând şi întotdeauna. Ar fi aruncat o a doua privire doar unui bărbat dispus să intre în gaşca ei, mai degrabă decât unuia a cărui preţioasă reputaţie ar fi smuls-o de lângă cei care o iubeau.

Dansul country a schimbat figurile, iar ea s-a trezit brusc că era parteneră cu Faircliffe în loc de Southerby.

Ea şi Faircliffe nu se atinseseră niciodată în public. Degetele îi tremurau când îşi trecea braţul printr-al lui. Căldura acestuia îi era familială acum, gustul şi parfumul lui, aidoma. Totul părea mai mare decât înainte, inclusiv el. Era cumva mai înalt, cu umerii mai laţi, cu braţul lui mai ferm sub atingerea ei.

Era imposibil să fie atât de aproape fără să-şi amintească sărutul lor. Amintirea lui se citea cu siguranţă pe chipul ei.

Se simţea dezgolită în faţa atâtor martori, ca şi cum aceştia ar fi putut vedea prin paşii inocenţi de dans modul senzual în care corpul ei reacţiona la apropierea lui, la atingerea lui, la flexiunea muşchilor lui. Chiar dacă nu-l putea păstra, el părea ca şi cum îi aparţinea. Limba lui fusese în gura ei, o gustase. Ea făcuse acelaşi lucru cu el.

— Îţi datorez o explicaţie despre motivul pentru care

noi doi nu putem… a murmurat el. Dar această sală de bal nu este locul potrivit.

— Nicăieri nu este.

Ea nu voia explicaţiile lui. Ar fi spart amintirea caldă la fel cum un ac sparge o bulă. Ceea ce odinioară strălucise ca un curcubeu ar fi dispărut fără urmă.

Chloe nu voia cuvinte pe care el nu le credea sau promisiuni pe care nu le putea ţine. Îşi dorea braţele lui în jurul ei, inima lui lângă a ei. Gura lui să o revendice pentru ultima oară. Dar în câteva secunde, coregrafia dansului country îl va smulge din nou, trimiţându-l înapoi la femeia căreia alesese să-i încredinţeze viaţa.

Nu avea altceva de făcut decât să danseze şi să pretindă că muzica îi făcea plăcere.

Privirea lui s-a ridicat de la buze către ochii ei.

— Dacă lucrurile ar fi fost diferite…

Ea a clătinat din cap.

Lucrurile erau prea diferite. El era ducele de Faircliffe. Ea era o Wynchester. El era membru al Parlamentului. Ea era o hoaţă de buzunare în curs de recuperare, care încă mai vizita vechiul ei orfelinat, ducând cadouri pentru copiii care nu aveau un Bean al lor. Faptele bune ale lui Faircliffe se petreceau în Camera Lorzilor. El nu ştia nimic despre lumea lui Chloe, aşa cum nici ea nu avea ce căuta în lumea lui.

— Nu trebuie să explici, a spus ea. Înţeleg.

Muzica s-a schimbat, iar ea s-a întors la Southerby. Spera ca el să nu observe privirile ei dureroase peste umărul lui.

Faircliffe şi Philippa erau o pereche excelentă. Dacă nu după standardele lui Chloe, atunci cel puţin după aşteptările tuturor celorlalţi din această cameră.

Unirea lor ar însemna mai mult decât titluri şi moştenitori. Alianţa lui Faircliffe cu importantul tată al Philippei, parlamentarul, i-ar ajuta pe ambii bărbaţi să fie mai în măsură să promulge exact legile pe care Chloe se rugase să le vadă dezvoltate sub mansarda sufocantă de la Westminster. Dacă ar fi fost ceva, ea ar fi trebuit să fie cea

mai mare învingătoare a uniunii Faircliffe-York.

De fapt, va fi.

Asta ar fi făcut un observator imparţial care ar fi dorit cel mai bun rezultat pentru un număr cât mai mare de persoane, nu-i aşa? Ce legătură aveau sentimentele cu ceva?

Când muzica s-a terminat, Faircliffe şi Southerby s-au îndepărtat împreună, cu capetele aplecate în conversaţie.

Chloe şi-a îndreptat umerii pe spate şi s-a întors spre Philippa.

— Ar trebui să te căsătoreşti cu el.

Philippa nu s-a prefăcut că a înţeles greşit. Şi nici nu a părut încântată de sfatul nesolicitat.

— Mă cunoşti suficient de bine ca să ştii cu ce domn anume ar trebui să-mi petrec restul vieţii?

Chloe a făcut o pauză. Împreună, ca aliaţi, Lawrence şi tatăl Philippei puteau face mari progrese în reformele pentru care Chloe luptase. Să o facă pentru orfani şi pentru casele de muncă i se părea un motiv mai mult decât suficient, dar Philippa avea dreptate. Chloe nu o cunoştea suficient de bine ca să ştie dacă dădea doi bani pe dezavantajele implacabile ale sărăciei.

Philippa a suspinat.

— Dacă asta te ajută cu ceva, poate îţi va face plăcere să afli ca părinţii mei au ameninţat că îmi vor arde bibliotecile dacă nu accept convenţia cu Faircliffe.

— Te-a cerut?

Cuvintele au ieşit ca o şoaptă. Parchetul părea să se clatine.

— Nu încă. Philippa şi-a răsucit buzele. Se pare că aşteaptă ca eu să-i dau mai întâi un semn de încurajare.

Chloe s-a încruntat.

— Este ceva rău în asta?

— Este ceva admirabil. El este splendid, un ducat ar fi splendid, totul este splendid.

Philippa nu a făcut nimic din toate acestea să sune splendid.

— Dar o voi face, a spus ea cu tristeţe. Mama vrea un

titlu pentru singurul ei copil, tata vrea mai multe legături în Camera Lorzilor, iar Faircliffe vrea zestrea mea. A recunoscut acest lucru.

Chloe a tresărit. Deşi spiritul ei a tresărit la confirmarea faptului că uniunea era mai degrabă practică decât o partidă de dragoste, ea nu ar fi dorit nimănui o viaţă de mizerie.

— Tu ce vrei? a întrebat ea.

— Vreau să scap. Privirea fermă a Philippei a întâlnit-o pe a ei. Presupun că Faircliffe este şansa mea.

Chloe a înghiţit în sec. Îşi amintea bine disperarea cumplită de a scăpa de vechea ei viaţă şi uşurarea binecuvântată de a găsi în sfârşit un sanctuar.

Nu putea să-i stea în cale.

Capitolul 16

Lawrence stătea deoparte, alături de majordomul său, în timp ce oamenii de la casa de licitaţii Christie’s cărau pe uşă ultimele covoare scumpe. Vremea de primăvară adusese un exces de ploaie. Mai mulţi dintre arendaşii săi aveau nevoie de acoperişuri noi mai mult decât Lawrence avea nevoie de covoarele bunicului său.

După ce bărbaţii plecaseră, Hastings i-a dat pălăria lui Lawrence.

— Plecaţi să faceţi curte unei potenţiale mirese, Excelenţă?

Hastings ştia foarte bine că Lawrence se îndrepta spre casa din oraş a domnişoarei York, în speranţa de a prinde cercul de lectură. Sintaxa majordomului părea să sugereze că se punea problema cine va fi mireasa.

— Trebuie să o văd pe domnişoara York, a spus Lawrence cu fermitate.

Majordomul său s-a abţinut politicos de la a sublinia că, dacă a o vedea pe domnişoara York era singurul scop al lui Lawrence, o vizită privată fără prezenţa cercului ei de

lectură ar fi fost mai romantică.

Foarte bine, compania pe care Lawrence o dorea cu ardoare era cea a domnişoarei Wynchester.

După cina de pregătire, nu se putea gândi decât la sărutul lor. După scurtele momente petrecute împreună la dansul country, tot ce-şi dorea era să o aibă din nou în braţele lui.

Nu putea să o aibă. Nici săruturile ei, nici umorul ei, nici conversaţiile lor pline de viaţă. Dar putea să îi arunce priviri, în secret. Să fie mai aproape de ea, chiar dacă trupul ei nu era al lui, încât să o atingă. Avea amintirea.

Ar trebui să fie suficient.

După ce a traversat piaţa, a păşit pe coridorul familiei York, acum familiar, către sunetul unor voci pline de viaţă. Când a intrat în salon, mai mult de o duzină de feţe i-au zâmbit surprinse. Lawrence nu a încetinit până când nu a ajuns la domnişoara Philippa York şi a rostit amabilităţile cuvenite.

Atunci, şi numai atunci, şi-a permis să arunce o scurtă privire spre domnişoara Wynchester.

Pieptul i s-a încleştat ca şi cum inima i s-ar fi oprit, apoi a reluat ritmul de două ori mai rapid. Sângele îi circula mult prea repede. Privind-o, îi lăsa gura apă, iar degetele i se crispau pentru a ajunge la ea, deşi ştia că nu poate.

În poala bej îngrozitoare a rochiei, mâinile ei moi îşi frângeau degetele. Poate că nimeni altcineva nu ar fi observat, dar simţurile ascuţite ale lui Lawrence se concentrau numai asupra ei. Nu-i scăpaseră ochii ei mari la intrarea lui, gâfâiala din respiraţia ei când privirea ei a întâlnit-o pe al lui.

Era clar că nu se aşteptase la prezenţa lui astăzi aici. Şi nici el nu ar fi recunoscut că ea era motivul pentru care venise.

Îi fusese dor de ea, fir-ar să fie. Câteva momente trecătoare de schimb de parteneri într-un dans country nu fuseseră suficiente.

Acum, că fusese martor la modul în care alţii din sfera sa socială o tratau pe domnişoara Wynchester – sau, mai

degrabă, fiindcă o văzuse pe ea şi pe mătuşa ei fiind trecute ruşinos cu vederea pentru întreaga seară – se temea că acelaşi lucru ar putea fi valabil peste tot.

Gândul l-a făcut să fie gata să-şi ia scutul şi sabia şi să pornească la luptă.

Sau într-un cerc de lectură.

Ştia ce înseamnă să îţi doreşti acceptarea de către colegii tăi. Doar că Lawrence avea un titlu pe care să se bazeze. Unul care îi depăşea pe aproape toţi ceilalţi. Domnişoara Wynchester nu era „lumea bună”. Nu avea titlul de „Lady Chloe” pe care să îl folosească drept scut şi armă. Nu avea nici putere, nici părinţi, nici prestigiu.

Dar îl avea pe Lawrence.

Un sentiment de protecţie feroce l-a străbătut. Proceda corect, nu-i aşa?

Celelalte doamne nu vorbeau cu ea, dar nici nu o evitau. Discutau despre evenimentele de la Almack, sau o făcuseră până când a dat el buzna în cameră.

Domnişoara York şi-a netezit un tiv de dantelă.

— Vrei să ni te alături la ceai?

— Este o idee minunată, s-a forţat el să spună.

Nu suna minunat. Suna ca o tortură. Cu excepţia părţii în care ceaiul îi amintea pentru totdeauna de sărutările pe care le împărtăşise cu domnişoara Wynchester. Nicio cantitate de zahăr nu va avea vreodată un gust la fel de dulce.

I-a mai aruncat o privire tainică. Se gândea şi ea la acelaşi lucru? Oare retrăia acele momente din nou şi din nou, aşa cum făcea el, sau uitase deja îmbrăţişarea dintre ei?

Cu siguranţă, acum nu era momentul potrivit pentru a întreba. I-a oferit braţul domnişoarei York şi a însoţit-o în camera alăturată. Deoarece acesta era un cerc de lectură, mai degrabă decât o cină formală, invitaţii ei erau bine-veniţi să ocupe orice loc pe care îl doreau. Locul lui, probabil, era alături de domnişoara York. Dar locul domnişoarei Wynchester…

Repede, a cercetat masa în căutarea celui mai bun

loc. Un scaun confortabil, suficient de aproape de el pentru a permite schimbul de cuvinte, nu atât de aproape încât să trezească suspiciuni, şi poziţionat astfel încât să evite numeroasele oglinzi elaborate cu rame aurite care decorau salonul familiei York.

A ajutat alte câteva invitate să se aşeze pe scaunele care nu erau cel pe care îl rezervase domnişoarei Wynchester, apoi i-a făcut semn să se aşeze pe cel sigur.

În timp ce ea se aşeza pe scaun, el nu şi-a putut da seama dacă înţelegea că el o proteja cât de bine putea în ceea ce ştia că era o situaţie inconfortabilă pentru ea. Dar dacă îşi dădea seama sau nu, nu conta. El voia ca ea să se simtă confortabil.

*

Cel puţin unul dintre ei să se simtă.

Au sosit lacheii cu tăvi de argint. Sendvişurile tăiate în patru şi micile prăjituri păreau delicioase, dar Lawrence nu-şi putea smulge privirea de la ceainicele delicate.

În ultimii doi ani şi jumătate, evitase orice situaţie publică în care s-ar fi putut aştepta să înghită câteva picături de ceai.

Până astăzi.

Şi-a umplut ceaşca până la jumătate cu lapte şi a oprit-o pe servitoare înainte ca aceasta să toarne ceai până la refuz. Momentul cerea zahăr. O mulţime de zahăr. Dar, aşa cum domnişoara Wynchester subliniase pe bună dreptate, zahărul era scump. Lawrence nu le-ar face o impresie favorabilă domnişoarei York sau mamei ei dacă ar acapara tot zahărul pentru el.

Tot mai agitat cu fiecare clipă care trecea, a aşteptat până când celelalte doamne şi-au pus zahăr înainte de a pune un cub de zahăr în ceaşca lui.

Şi-a ridicat lingura cât mai încet posibil. Dacă pierdea suficient timp să dizolve cubul de zahăr, poate că nu mai trebuia să bea deloc ceaiul. A coborât lingura de argint sub suprafaţa lichidului aburind.

Lingura s-a oprit imediat din mişcare. Încruntându-se, i-a dat o mică zvâcnire. O jumătate de duzină de cuburi de zahăr au ieşit pentru scurt timp la suprafaţă. S-a uitat fix la ceaşca lui. Dacă o jumătate de duzină de bucăţi de zahăr erau vizibile, acea jumătate de duzină trebuie să se odihnească deasupra altor patru sau cinci bucăţi. Dacă ar fi amestecat atâta zahăr, ar fi avut mai degrabă gust de sirop decât de ceai. Cu un strop sau două de lămâie, practic ar deveni…

Marmeladă.

Şi-a aruncat privirea speriată spre domnişoara Wynchester.

Colţurile gurii ei s-au strâmbat. Nu a putut ascunde sclipirea răutăcioasă din ochii ei.

— Cum? a mimat el cu buzele.

A ridicat un umăr delicat, apoi şi-a dus ceaşca de ceai la buze pentru a-şi ascunde un zâmbet.

Şi-a îngustat privirea. Şi-a strâns buzele ca şi cum ar fi vrut să-i dea un sărut, apoi şi-a acoperit gura cu ceaşca de ceai.

O mincinoasă impertinentă.

Acţiunile ei nu erau cu nimic diferite de propria lui căutare a scaunului pe care ea ar fi urât cel mai puţin să stea. El încercase să facă un lucru neplăcut mai acceptabil pentru ea, iar ea făcuse acelaşi lucru pentru el.

Dar de ce trebuie să sufere ei aceste lucruri neplăcute? Nu putea el să-i ofere ceva care să-i placă, fără rezerve sau compromisuri?

Bineînţeles că putea. Era ducele de Faircliffe. La ce bun toate privilegiile sale dacă nu le putea folosi pentru a face pe cineva fericit?

Îngândurat, Lawrence a rămas suficient de mult timp pentru a vorbi cu domnişoara York şi pentru a-i prezenta omagiile mamei sale. Aparent, acesta era motivul pentru care venise.

Dar, în clipa în care a putut scăpa cu graţie de ceai, a sărit în trăsură şi i-a indicat vizitiului său cea mai bună modistă din toată Londra.

Va trebui să mai vândă câteva cărţi, dar dacă va aduce un zâmbet pe chipul domnişoarei Wynchester, merita.

Dacă modistei i s-a părut curioasă lista de cumpărături a ducelui – o duzină de bonete simple în stiluri diferite, pene de toate formele şi mărimile, un curcubeu de panglici, o mână de fructe cernite şi câteva păsări false – a fost mult prea politicoasă pentru a comenta.

În mai puţin de o oră, Lawrence despachetase totul pe masa din sufragerie. El şi domnişoara Wynchester aveau să se despartă după gală, dar înainte de asta, el trebuia să-i ofere un moment pe care amândoi aveau să şi-l amintească pentru totdeauna.

Una dintre cameriste a trecut prin sufragerie şi s-a oprit brusc.

— Pot să întreb, a spus Peggy, fără să-şi ascundă amuzamentul evident, ce face Excelenţa Voastră?

Vocea lui a rostit cu o aroganţă glacială.

— Fac o bonetă.

S-au uitat la masă, apoi unul la celălalt.

— Îngrozitoare, a adăugat el.

Amândoi au izbucnit în râs.

— Cheamă-i pe ceilalţi, a spus el oftând. Dacă tot trebuie să mă fac de râs, aş putea la fel de bine să o fac în familie. Putem fi cu toţii nebuni ca nişte pălărieri.

În câteva clipe, Lawrence şi fiecare membru al personalului rămas s-au aplecat peste masa din sufragerie, luptându-se pentru fructe de ceară şi făcând schimb de fire de aţă colorată pentru a se potrivi cu panglicile decorative.

Peggy şi Dinah, cameristele, s-au dovedit cele mai pricepute cu acul. Doamna Elkins, bucătăreasa, a avut o mână grea atunci când a lipit podoabe pe coroana bonetei.

— Nu este marţipan, a mustrat-o Hastings, cu ochii lui albaştri strălucind malefic.

Doamna Elkins a pufnit dispreţuitor, dar pe obrajii ei rotunzi au înflorit două pete gemene de culoare.

— Domnişoarei Wynchester îi vor plăcea la nebunie, Excelenţa Voastră, l-a asigurat Dinah pe Lawrence.

Jackson, lacheul, şi-a privit cu îndoială creaţia disproporţionată.

— Oare?

— Nu am spus că este un cadou pentru cineva, a protestat Lawrence.

Nimeni nu i-a dat atenţie.

— Mă voi ruga să o accepte, i-a promis doamna Elkins.

Un junghi ascuţit a străpuns pieptul lui Lawrence.

Cât de mult şi-ar fi dorit ca acesta să fie un gest romantic, şi nu un cadou platonic între prieteni. El nu voia doar să o facă să zâmbească. Voia să îi traseze conturul buzelor, să guste dulceaţa limbii ei, să îi exploreze fiecare curbă a corpului cu mâinile şi cu gura lui.

Nu voia să-şi ascundă privirile pentru ea. Voia ca ea să ştie ce efect avea asupra lui, să nu se îndoiască nici măcar o clipă de dorinţa lui. Dar nu putea să-şi satisfacă aceste dorinţe.

O bonetă decorativă era tot ce-i putea oferi.

Capitolul 17

Uşa de la trăsura familiei Wynchester s-a deschis brusc, iar o urmă de alamă zornăitoare a zburat înăuntru.

Tommy a prins cu mâna stângă inelul de chei care zbura.

— Ai făcut-o?

— Bineînţeles că da. Graham a sărit în trăsură şi s-a aruncat pe scaunul din spate, alături de Jacob şi de un şoarece de câmp cu coadă scurtă. S-a întâmplat vreodată să nu-mi respect o promisiune?

Chloe şi-a dres glasul.

— Parcă îmi amintesc de o anumită budincă fiartă…

— Greşelile culinare nu se pun la socoteală! Şi-a prins degetele la ceafă şi s-a sprijinit de peretele vagonului. Unde mergem acum?

— Vauxhall? Nu este o lansare de baloane astăzi? Elizabeth a bătut cu bastonul cu lama ascunsă în coşul lui Chloe. Dacă este o pătură aici, putem face un picnic.

Tommy a clătinat din cap.

— Fără pături, doar mătuşa Wynchester.

— Care ar trebui să mă însoţească la reşedinţa Faircliffe în regim de urgenţă, a spus Chloe cu subînţeles. Acum, că avem propria copie a cheilor, ar trebui să punem originalele înapoi în camera menajerei, înainte ca aceasta să se întoarcă din vacanţă.

— Din fericire pentru tine, îmi place să fiu mătuşa Wynchester. Tommy s-a întins. Din nefericire pentru tine, cina de la Ainsworth a fost ultima ta invitaţie. Până nu vine alta, nu ai nici un pretext pentru a-l vizita pe Faircliffe.

Aceasta era, într-adevăr, partea dificilă.

În afară de faptul că îi pusese zahăr în ceai la cercul de lectură al domnişoarei York cu câteva zile în urmă, Chloe nu-i mai ieşise în cale lui Faircliffe de o săptămână. Cercul de lectură se va reuni din nou în scurt timp, dar asta nu o va ajuta să-l salveze pe *Puck.*

Graham s-a aplecat în faţă.

— O voi face eu.

Tommy a arcuit o sprânceană.

— Tu vei fi mătuşa Wynchester?

— Eu voi fi Icarus, Nebunul Zburător. Ochii căprui ai lui Graham s-au aprins de emoţie. A trecut o veşnicie de când nu mi-am mai pus în valoare acrobaţiile. Nu voi avea nevoie de o scuză pentru a bate la uşă, pentru că mă voi strecura pe o fereastră superioară.

— Icar a căzut pe pământ când mândria l-a ispitit prea sus, i-a amintit Elizabeth.

— A zburat, nu-i aşa? Graham a dat din umeri fără să îşi regrete spusele. Splendidul Schmidt conducea un circ, nu o enciclopedie. Era un nume bun. Iar acesta este un plan bun.

— Este un plan oribil. Nu putem risca să fii prins. Jacob şi-a lăsat jos cuşca de antrenament. De aceea ar trebui să folosim unul dintre porumbeii mei dresaţi.

Chloe şi-a acoperit faţa cu o mână.

— Jacob…

— Păsările sunt creaturi viclene, a asigurat-o el. Priveşte aici.

S-a aplecat peste Graham ca să deschidă geamul uşii, şi-a dus mâinile la gură, a scos un gâlgâit strangulat puternic, apoi s-a lăsat pe spate pe scaun, satisfăcut.

— Ce semnifică asta? a întrebat sec Tommy. Cheamă puişorii în cuib pentru un pui de somn?

Toţi cei patru fraţi, cu excepţia lui Jacob, au sărit înapoi când un şoim mare le-a blocat orizontul şi şi-a izbit furios ciocul de fereastră.

— Porumbel. Elizabeth şi-a făcut aer cu evantaiul. Ai spus porumbel.

— Această fată inteligentă era mai aproape. Mâna brună a lui Jacob s-a băgat sub ciocul ascuţit al şoimului. Mă tem că Hippogriff crede că şoarecele meu este cina.

— Fără porumbei, fără acrobaţii şi fără să hrăneşti şoimii cu şoareci de câmp în prezenţa mea, a spus Chloe hotărât. Eu şi Tommy avem totul sub control. Nu-i aşa, mătuşă Wynchester?

— Vom avea totul sub control când ajungem.

Tommy şi-a scos peruca din coş şi a început să o prindă la locul ei.

— Fetele au întotdeauna parte de toată distracţia, a mormăit Jacob.

Elizabeth l-a lovit cu bastonul.

— Femeile.

— Femeile, a fost de acord cu un oftat.

Tommy i-a zâmbit.

— Nici nu îţi poţi imagina.

Chloe a întins o lupă pentru ca sora ei să-şi aplice ridurile.

Jacob înclină capul spre Chloe.

— De când a început această operaţiune Faircliffe, tot ce faci este să te întristezi.

— Poţi să o învinovăţeşti? Graham a făcut o grimasă. Este forţată să se prefacă interesată de cel mai

insuportabil, arogant şi făţarnic duce din toată Anglia, săraca. Chloe merită o vacanţă după ce se termină asta.

— Sau o medalie, a fost de acord Elizabeth. A trebuit să-l suporţi pe Lordul de Gheaţă al Parlamentului timp de o lună întreagă. Cel puţin, Tommy poate scăpa atunci când se perindă prin casa din oraş. Cum îi vei distrage atenţia astăzi?

Tommy a izbucnit în râs.

— Uşor. Faircliffe adoră să-i explice totul lui Chloe, oricât de evident ar fi, şi are nevoie de cinci ore pentru a face asta.

— Încearcă să ajute, a murmurat Chloe. Şi-a ferit privirea pentru a ascunde un junghi nedorit de vinovăţie. Ducele era naiv, dar avea intenţii bune. Nu are nicio idee despre cum sunt oamenii obişnuiţi.

— Pentru că nu a încercat să se întâlnească cu niciunul, a spus Tommy sec.

— Întreabă-l cum funcţionează mănuşile, a sugerat Jacob. Sunt cinci degete şi doar două găuri. Este atât de confuz!

— Nu, întreabă-l cum se leagă o jartieră la ciorap. Ochii lui Elizabeth au sclipit. Poate îl poţi păcăli să-ţi arate picioarele lui bine conturate.

Aceasta nu era… o idee groaznică. Poate că ar fi putut întreba cum îşi dau jos domnii lenjeria de corp şi dacă el ştia cum să desfacă şireturile enervante ale unei femei.

Chloe şi-a coborât privirea pentru ca fraţii ei să nu vadă adevărul din ochii ei. Îi plăcea Faircliffe. Încetase să mai fie arogant şi insuportabil aproape imediat ce ajunseseră să se cunoască. Iar în ceea ce priveşte gheaţa… Nu-şi putea imagina săruturi mai fierbinţi decât ale lui. Senzaţia degetelor ei în părul lui şi a gurii lui pe a ei îi bântuia visele. Ceea ce-şi dorea cel mai mult era o şansă de a face totul din nou.

Roţile trăsurii s-au oprit.

Tommy a aruncat o privire pe fereastră.

— Am ajuns.

— Dacă ai nevoie de Hippogriff, trebuie doar să dai un

semn. Jacob s-a aplecat în faţă. Vreţi să vă fac din nou o demonstraţie?

Graham l-a înşfăcat de piept.

— Să nu mai faci demonstraţii. Niciodată.

Uşa s-a deschis, iar vizitiul lor, Isaia, a ajutat-o pe Tommy – ăăă, mătuşa Wynchester – să iasă din trăsură.

— Nepoată! a strigat Tommy. Eşti sigură că aceasta este terasa potrivită? Arată mai urât decât data trecută.

Elizabeth i-a zâmbit înapoi lui Chloe.

— Du-te şi distrage-i atenţia unui duce.

Chloe a mers încet alături de Tommy în timp ce se îndreptau pe cărare spre uşa lui Faircliffe.

— Mi-aş fi dorit ca Jacob să nu-l fi recuperat pe Tiglet, a şoptit ea. Cred că ducele râvneşte la pisoiul nostru.

Majordomul a deschis uşa cu o expresie neobişnuit de atentă.

— Ăăă, a spus Chloe.

— Aici, a răspuns domnul Hastings.

A schimbat o privire surprinsă cu sora ei când au fost conduse nu în salonul auster alăturat intrării, ci mai degrabă într-un salon mai în interiorul reşedinţei ducale, pe care îl văzuse doar în hărţile lui Tommy.

Tot fără tablouri pe pereţi. Sau artă de orice fel. Nu era nici măcar un covor pe podea.

— Aşteptaţi aici, vă rog. Domnul Hastings şi-a ridicat mâna. Excelenţa Sa va veni în scurt timp la dumneavoastră.

— De unde ştia Excelenţa Sa că venim? a şoptit Tommy nedumerită după ce majordomul a părăsit camera. Nici noi nu ştiam că venim. Wynchesterii sunt imprevizibili.

— Se pare că şi ducele de Faircliffe la fel. Gândul acesta a făcut-o pe Chloe să simtă fluturi în stomac. Era unul dintre cei mai inteligenţi oratori din Parlament. Nu ar fi trebuit să-l subestimeze. Şi-a netezit fusta cu mâinile nervoase.

Faircliffe a intrat în cameră.

— Aţi venit!

Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, ca şi cum pretinsa

mătuşă Wynchester ar fi fost lambriul, iar Chloe îndrăzneaţă şi de neocolit.

Cum ar fi putut să-l privească fără să tânjească imediat să se arunce în îmbrăţişarea lui?

Liniile masculine ale pometilor şi tăietura ascuţită a hainei sale puteau părea dure, dar Chloe fusese în acele braţe puternice. Sărutase acele buze calde. Tot corpul ei tremura de dorinţa de a avea din nou gura lui pe a ei.

— Ne-ai lăsat să aşteptăm prea mult timp. Tommy s-a ridicat cu greu în picioare. Acum trebuie să-mi întind şoldul ăsta bolnav.

În loc să-şi exprime neîncrederea sau iritarea faţă de această afirmaţie vădit aberantă – mai puţin de un minut trecuse între sosirea lor şi cea a lui Faircliffe – ducele părea amuzant de relaxat că va scăpa atât de repede de mătuşa Wynchester.

— Bineînţeles, bineînţeles. El s-a dat la o parte din calea ei. Vă rog să faceţi tot ce este nevoie pentru şoldul dumneavoastră. Nu vă grăbiţi.

În spatele ducelui, Tommy i-a aruncat o privire întrebătoare peste umăr lui Chloe, apoi a dispărut pe coridor.

Faircliffe s-a aşezat pe scaunul din faţa lui Chloe.

— Ce faci?

— Sunt bine, a rostit ca tărăgănat. Tu ce faci?

Se părea că, până la urmă, nu avea de gând să profite de un moment de intimitate pentru sărutări toride.

Păcat.

Şi-a răsucit mâinile în poală.

— Pot să fac o observaţie mai puţin delicată fără să te jignesc?

Şi-a încrucişat braţele.

— Probabil că nu.

Şi-a dres glasul, dar apoi nu a spus nimic, ca şi cum ar fi fost sfâşiată între dorinţele sale şi judecata sa mai bună.

Şi-a fluturat degetele în semn de resemnare.

— Spune ce ai de spus şi jigneşte!

— Pur şi simplu… Şi-a trecut o mână neliniştită prin

părul negru. Te-am urmărit, a spus el. Poate că tu crezi că nimeni nu o face, dar eu o fac, şi am ajuns să cred că tu crezi că nimeni nu te vede. Te îmbraci în aşa fel încât să nu te vadă fără să depui un minim de efort, sperând că cineva o va face şi, astfel, va fi demn de tine în toată adevărata ta glorie. Doar că nimeni nu o face. Aşa că, în loc să-ţi arăţi toate culorile, preferi să te îmbraci simplu, astfel încât motivul pentru care nu te văd să nu fie pentru că nu eşti demnă, ci pentru că ai ales să fii invizibilă.

Pulsul lui Chloe era neregulat, iar plămânii nu mai aveau aer.

Nu s-a simţit jignită. S-a simţit dezgolită.

— E în regulă, a spus repede ducele. Ar trebui să te îmbraci cum vrei şi pentru orice motiv doreşti. Dar cât timp eşti aici, în casa mea… De câte ori suntem doar noi doi, împreună… vreau să ştii că eşti liberă să fii tu, indiferent cum ar arăta asta.

Chloe nu a putut răspunde. Cuvintele i se blocau în gât.

— Nu ştiu dacă asta va înrăutăţi sau îmbunătăţi situaţia, dar m-am gândit… Aşteaptă aici. Mă duc să le aduc.

Faircliffe s-a ridicat de pe scaun şi s-a repezit spre colţul camerei, unde un cufăr mare se afla lângă un perete gol. A ridicat cufărul de mânerele din piele şi l-a adus pe podeaua goală dintre scaunul său şi cel al lui Chloe.

Şi apoi a deschis capacul.

Ea a rămas cu gura căscată de uimire. O duzină de bonete de damă, de la elegante la stridente, se îngrămădeau una peste alta. Unele se mândreau cu o abundenţă de panglici sau pene de struţ sau struguri de ceară sau, ocazional, cu un papagal împăiat. Una dintre bonete nu purta niciun fel de decor.

A arătat spre ea.

— Ce este aceea?

— O opţiune. A afişat un mic zâmbet stânjenit. Dacă îţi place simplu, atunci poart-o cu orice ocazie. Singurul lucru pe care încerc să ţi-l ofer este puterea de a alege.

Şi-a dus o mână la piept, cu gâtul brusc uscat şi ochii usturători.

Nu era asta ceea ce-şi dorise toată viaţa? Capacitatea de a decide dacă ceilalţi o observă sau nu? Capacitatea de a controla ceea ce vedeau ceilalţi când o priveau?

Bonetele erau toate atât de diferite. Simple, fanteziste, de bun-gust, stridente, simetrice, abia atârnând de panglici. Faircliffe nu vedea doar un singur lucru când o privea. Înţelegea că ea era toate lucrurile şi niciunul dintre ele, conflictuală şi complexă, o persoană întreagă, cu dispoziţii schimbătoare şi nevoi şi dorinţe multiple.

Nu a văzut un pseudonim, o mască sau o tabula rasa. A văzut-o pe Chloe. Şi a vrut ca ea să se vadă pe sine, să fie ea însăşi. Să aibă această cameră ca pe un loc sigur. Să-l aibă pe el ca protector şi partener confident. Sau, mai degrabă, ca partener la ghiduşii.

Nimeni din afara familiei nu o citise vreodată atât de clar. Ar trebui să se simtă goală şi descurajată.

În schimb, se simţea, în mod inexplicabil, complet acasă.

— Dacă nu îţi plac aceste opţiuni… A transferat bonete pe toate suprafeţele, până când a expus o mulţime de accesorii pestriţe. Cele mai multe obiecte sunt prinse cu ace, a explicat el cu seriozitate. Dacă doreşti toate păsările pe o singură bonetă, poţi face acest lucru. Eşti liberă să fii cât de creativă doreşti.

Se uita nesigur la ea, ţinându-şi vizibil respiraţia. Umărul îi tresărea ca şi cum fiecare muşchi s-ar fi încolăcit de energie nervoasă.

Cum de nu-şi dăduse seama cât de perfect fusese darul lui?

A luat o bonetă ciudat de fascinantă, cu cele mai multe ornamente prinse în toate unghiurile, şi şi-a pus-o pe cap. Greutatea unui fazan cu gât alb a făcut-o să se încline uşor într-o parte. O bucată de panglică albastră s-a desprins din smocul de fiori de pe boruri pentru a atârna în faţa ochilor ei.

— Îmi pare rău. Obrajii lui s-au înroşit. Poate că eu am

decorat-o pe aceea.

— O ador. Îi venea să o strângă la piept. Îi venea să-l îmbrăţişeze şi să-l strângă tare. Este preferata mea dintre toate. Există o oglindă?

— Da. Da, există.

A sărit de pe scaun şi s-a grăbit să iasă pe uşă. Atunci, Chloe şi-a dat seama că acest salon nu mai avea oglinzile care reflectau lumina, indicate pe hărţile lui Tommy. Oare de aceea fusese adusă aici astăzi? Pentru că Faircliffe le îndepărtase din respect pentru ea? Pentru a se asigura că fiecare scaun din cameră va fi unul în care ea se va simţi confortabil? Şi-a dus o mână la gât.

Ducele s-a întors în grabă în salon, purtând o oglindă de mână. Una care putea fi întoarsă cu uşurinţă cu susul în jos pe orice suprafaţă, dacă hotăra că nu mai era interesată să îşi vadă reflexia.

A ridicat mânerul sus şi a înclinat oglinda spre ea. Un râs speriat, încântat şi vesel a izbucnit din piept. Arăta absolut, categoric ridicolă. Un păun ar fi fost ruşinat să facă o asemenea demonstraţie.

Chloe nu iubise niciodată o pălărie mai mult în toată viaţa ei.

Şi-a aruncat privirea spre Faircliffe.

— Cunoşti legile, nu-i aşa? Care sunt regulile privind căsătoria unei femei cu boneta ei preferată?

Întreg corpul lui

Faircliffe s-a relaxat într-o evidentă uşurare. A adoptat o expresie serioasă.

— Atât timp cât nimeni nu se opune în timpul citirii anunţului, iar boneta este de acord cu o ceremonie în Biserica Angliei…

Nu şi-a putut stăpâni zâmbetul în timp ce a împins lada în direcţia lui.

— E rândul dumneavoastră, bunule domn. Care sunt zorzoanele dumitale?

— Care sunt zorzoanele, Excelenţă? a corectat-o el dur, înainte de a alege o bonetă supradimensionată, înţesată cu flori şi pene. Şi-a fluturat degetele în direcţia

lavalierei albe de la gât. Se asortează cu lavaliera mea?

— Nu se asortează, l-a informat ea cu seriozitate.

Şi-a pus oricum boneta pe cap.

— Păcat.

Presupunea că ar trebui să arate ridicol, dar nu putea fi mai fermecată de zâmbetul lui de băieţel şi de neghiobia lui.

Aşa era el cu adevărat, atunci când nu se străduia atât de mult să fie un duce perfect: încântător, abordabil, irezistibil. Îşi dorea să apuce marginile bonetei lui excentrice şi să-l sărute zile întregi. Voia să o poarte pe cea pe care i-o făcuse el pentru tot restul vieţii ei.

Şi-a atins borul pălăriei cu degete tremurânde.

— Chiar ai decorat-o pe aceasta singur?

— Nu este evident? A schiţat un zâmbet şovăitor. Sunt toate ale tale. Poţi să le păstrezi aici, dacă preferi, sau le poţi băga în coşul tău cu Tiglet. Ghearele lui nu au cum să-mi facă creaţiile mai urâte decât sunt.

— Tiglet este un accesoriu de modă formidabil, a recunoscut ea. Hai să le lăsăm aici, ca să nu ne eclipseze.

— Tiglet îi eclipsează pe toţi, cu sau fără bonetă? a întrebat Faircliffe.

Chloe nu era atât de sigură.

Ducele de Faircliffe, cu umerii săi largi, cu maxilarul său cizelat şi cu boneta înflorată acoperită cu cireşe de ceară şi cu un curcubeu de boboci de trandafir din mătase, eclipsa orice alt membru al nobilimii pe care Chloe îl întâlnise vreodată.

O vedea. Nu voia nimic de la ea. A vrut să facă lucruri pentru ea. A vrut ca ea să fie ea însăşi.

Ar putea o femeie să ceară ceva mai mult?

— Mulţumesc! a spus ea încet. Am fost neatentă pentru că am rămas fără cuvinte.

Vârfurile urechilor lui s-au înroşit.

— Nu-mi mulţumi mie. Am avut destul ajutor. Personalul meu şi cu mine ne-am petrecut seara prinzând aceste invenţii şi chicotind ca nişte şcolari.

Imaginea pe care a zugrăvit-o a făcut-o pe Chloe să

chicotească şi ea. Şi să îşi reconsidere mai multe dintre presupunerile ei despre Faircliffe. Era un duce, da, dar era şi un bărbat care stătea în jurul unei mese pline de pălării, jucându-se de-a meşteşugurile cu servitorii săi. Servitori ca…

— Domnul Hastings a făcut una dintre aceste pălării?

Asta explica zâmbetul secret de pe faţa majordomului…

— El a realizat boneta de pe capul meu, a confirmat Faircliffe. Era şi un mănunchi de mere de lemn, dar acestea tot cădeau. Dinah şi Peggy le-au folosit la o altă pălărie.

Chloe s-a bucurat din inimă. Ea nu era vizibilă doar pentru Faircliffe, ci şi pentru întreg personalul său. Chiar şi cei pe care nu-i cunoscuse încă lucraseră împreună pentru a o surprinde cu un cadou pe care nu erau siguri că şi-l va dori.

Totul pentru ca aici, cu el, să nu fie nevoie să se ascundă.

— Nu poţi fi altcineva decât tu însăţi, a spus Faircliffe cu un surâs în colţul gurii. Nu are rost să te lupţi cu asta.

Oare era adevărat?

Săptămâna aceasta se dusese la cercul de lectură al Philippei nu din vreun motiv ruşinos, ci pentru că lui Chloe îi plăceau cărţile. Şi Philippei. Şi aprecia foarte, foarte mult să fie invitată în calitate de Chloe Wynchester, mai degrabă decât să fie forţată să se infiltreze ca Jane Brown. Simplul fapt i se păruse cândva imposibil. Ideea că putea să ducă asta mai departe şi să fie oricât de ciudată şi de excentrică ar fi vrut cu Faircliffe era într-adevăr îmbătătoare.

— M-am înşelat în privinţa ta, a recunoscut ea.

Lui nu i-a venit să creadă.

— Nu sunt eu cel mai elegant duce din întreaga istorie a Angliei?

Cu siguranţă, cel mai uşor de sărutat.

— Eşti mai mult decât ceea ce pari, a spus ea. La fel ca mine.

Era la fel de complex şi de surprinzător ca şi boneta lui. Erau atât de multe de admirat. Era onorabil, neobosit în Parlament, loial, grijuliu, plin de imaginaţie. Empatia sa nu era rezervată pentru discursurile despre masele fără nume şi fără chip, ci pentru fiecare persoană în parte. Pentru ea, în mod special.

Îi plăcea de ea şi nu se ruşina să îi arate asta.

Chloe i-a întins mâna ca şi cum ar fi întâlnit un străin pentru prima dată. Se încrucişase cu Faircliffe de o mulţime de ori în trecut. Degetele îi tremurau, ştiind că el nu o va mai uita niciodată.

Nu şi-a amintit de ea doar atunci când a văzut-o. Se gândea la ea chiar şi atunci când nu era acolo. Poate chiar la fel de des cum se gândea şi ea la el

— Bună ziua. Eu sunt Chloe. Şi mă gândesc foarte serios să locuiesc în cufărul tău cu pălării de damă.

I-a luat mâna şi a aruncat o privire dubioasă asupra cufărului.

— Nu este prea mult oxigen acolo. Experţii recomandă un vestiar cu multă lumină naturală.

— Am unul, a recunoscut ea. Şi dacă tu crezi că această colecţie a ta este excentrică…

Şi-a apăsat buzele pe dosul degetelor ei. Gestul nu era torid, ci tandru. Ca şi cum ea ar fi fost un premiu care merita câştigat.

— Mă bucur să te cunosc, Chloe Wynchester. Eu sunt Lawrence. Îndrăznesc să spun că eşti perfectă, indiferent de hainele pe care le porţi.

— Aş îndrăzni să spun că mi-ar plăcea să te sărut, Lawrence, a spus ea înainte de a-şi pierde curajul.

El a surâs.

— Dovedeşte-o!

Borurile bonetelor lor s-au ciocnit când ea s-a aruncat în îmbrăţişarea lui.

Gura lui era familiară şi interzisă, căldura lui era un cocon din care ea nu dorea să se elibereze niciodată.

Fără să-şi dezlipească buzele de ale ei, s-a ridicat de pe scaun, trăgând-o în picioare şi apropiind-o de pieptul lui.

Bătăile inimii lui aveau aceleaşi sincope ca şi ale ei. În timp ce genunchii ei se topeau de la căldura sărutărilor lui, el o legăna, lipind-o de trupul lui.

Protejând-o. Răsfăţând-o. Marcând-o cu sărutul lui.

Bean spusese întotdeauna că, pentru persoana potrivită, ea va fi vizibilă, memorabilă, demnă de iubire exact aşa cum era. Cuvintele lui se dovediseră adevărate doar pentru membrii familiei lor. Nimeni altcineva nu văzuse vreodată femeia de dincolo de masca fadă.

Până acum. Până la Faircliffe.

Nu... până la Lawrence.

Mâinile lui alunecau pe spinarea ei, flămânde, explorând. Îi învăţa adânciturile şi curbele, aşa cum îi învăţase buzele şi gura.

Îşi dorise un pretext pentru a o revedea, şi-a dat ea seama ameţită. Îi fusese dor de ea. Sperase că se va întoarce curând, îşi petrecuse seara nu la Almack, ci aplecat asupra mesei sale, prinzând flori de mătase pe pălării pentru ea.

L-a sărutat pentru fiecare pană, fiecare strugure de ceară, fiecare floare şi fiecare panglică. L-a sărutat pentru boneta simpla, fără nimic, pentru ca el nu a vrut ca ea să se simtă obligată să facă ceva pentru care nu era pregătită.

Nu şi-a dat seama că ea voia tot ce putea el să-i ofere şi tot ce nu putea el să-i ofere. Îşi dorea să-şi petreacă restul după-amiezii aici, în braţele lui, pierzându-se în fiecare nouă senzaţie până când era ameţită de dorinţă.

Fraţii ei sperau ca Tommy să le găsească repede tabloul, dar Chloe se ruga ca vânătoarea să dureze până la gala de sfârşit de sezon. Chiar dacă acum putea să-i ceară tabloul lui Lawrence, nu ar fi făcut-o decât dacă ar fi fost nevoită. Nu era pregătită să îl piardă. Să fie din nou invizibilă.

Odată ce tabloul era în mâinile lor, jocul se încheia. Gata cu bonetele. Gata cu săruturile.

Gata cu Faircliffe.

Capitolul 18

Lawrence s-a delectat cu sărutul lui Chloe. Era mai dependent de gustul ei decât un consumator de opiu. Fiecare sărut îl droga, îl provoca mai mult, îi umplea toate simţurile cu căldura curbelor ei moi şi cu aroma de iasomie a părului ei.

Era flămând după contururile interzise ale trupului ei. Îşi promitea că fiecare sărut va fi ultimul şi îşi dovedea de fiecare dată că era un mincinos.

O infinitate de sărutări nu ar fi fost de ajuns.

Cu cât oferea mai mult, cu atât se simţea mai întreg. Adora faptul că ei îi plăceau pălăriile lui prosteşti. Adora faptul că, dintre toate opţiunile fantastice, ea o alesese imediat pe cea creată de el.

Se simţea incredibil de mândru, de parcă nu decorase o bonetă, ci mai degrabă escaladase un munte şi îi adusese luna. Un războinic viteaz împărţind prada de război cu femeia sa. Voia să-i ofere mult mai mult decât pălării prosteşti şi sărutări furate. Nu o putea copleşi cu aur, dar o putea răsfăţa cu plăcere.

Trupul i s-a întărit la acest gând. Gura ei era dulce şi provocatoare, curbele ei suple şi tentante.

Ar fi preferat să-şi rupă hainele de pe ei decât să se îngrămădească cu mai multe podoabe. Să o sărute peste tot, să nu lase niciun centimetru neatins de gura şi de limba lui, O strângea mai tare la pieptul lui pentru a rezista tentaţiei.

Oricât de mult ar fi dorit să se afunde între coapsele ei şi să le ofere amândurora plăcere, nu-şi putea satisface astfel de dorinţe.

Degetele lui Chloe s-au strecurat în părul lui, dezlipindu-i boneta de pe cap. În timp ce îi mângâia părul de la ceafă, tot corpul lui simţea că toarce de plăcere. A fost nevoie de toată voinţa pentru a nu o mângâia şi mai

intim ca răspuns. Să-i arate cât de senzuală putea fi o atingere. Voia ca ea să se răsfeţe în sărutările lui, să se dezmorţească în mâinile lui.

Dar acestea nu erau gânduri de gentleman. Acestea erau dorinţele laşe ale unui bărbat care a luat mult mai mult decât trebuia. Dacă ar fi continuat să o sărute, ar fi riscat să ofere mai mult din sufletul său decât era pregătit.

Într-un act de autoconservare, el şi-a retras gura de pe a ei.

Ea a clipit către el, cu ochii ei somnoroşi de pasiune, cu buzele ei cărnoase şi sărutabile, cu mâinile ei încă răsucite în jurul gâtului lui. Dacă nu găsea rapid ceva decent care să îi distragă atenţia, o va trânti pe cea mai apropiată canapea şi îşi va pierde şi puţinul bun-simţ care îi mai rămăsese.

A scotocit printre gândurile tulburi în căutarea unei activităţi care să nu ducă la o partidă de amor.

— Vino să-mi vezi… a căutat un cuvânt potrivit… biblioteca.

Cozile ochilor i s-au încreţit.

— În regulă.

Şi uite aşa, dorinţa lui dezlănţuită a fost spulberată de un val îngheţat de spaimă.

El nu permitea niciodată vizitatorilor să intre în biblioteca sa. Era încuiată cu un motiv anume.

Singura excepţie fusese atunci când le permisese domnişoarei York şi mamei sale să intre, iar ea a zărit un tablou care, până la urmă, s-a dovedit că nu-i plăcea. Ar fi trebuit să ştie mai bine, având în vedere că acel compliment al domnişoarei York nu fusese atât de plin de entuziasm. Nimic nu se compara cu surpriza şi încântarea lui Chloe la vederea bonetelor lui.

A cuprins-o de braţ şi a condus-o spre sanctuarul său. Ce va crede ea?

Rafturile nu mai erau la fel de pline ca odinioară. Pe el nu îl deranja faptul că nu avea multe cărţi. Nu venea la bibliotecă doar pentru a citi, ci şi pentru a-i privi pereţii. Tot ce mai rămăsese din comorile Faircliffe atârna în rame

aurite. Şi aceasta era o colecţie mult mai subţire decât fusese cândva.

Dar, adunată într-o singură încăpere, arta care rămăsese părea magnifică.

Pentru Lawrence.

Cu teamă, s-a întors cu faţa la Chloe. Buzele ei erau întredeschise, cu ochii mari de uimire.

— Arată ca un muzeu, a răsuflat ea.

Genunchii aproape că i s-au înmuiat de uşurare. Muzeele erau bune. Oamenii plăteau bani ca să meargă acolo. Pieptul i s-a umflat. Credea că biblioteca lui era bună. El credea că ea era minunată.

— Este camera mea preferată, a recunoscut el. Singurul cusur era piedestalul gol pe care se afla vaza cu îngeri a mamei sale. Vrei să-mi cunoşti strămoşii?

— Pot?

A condus-o spre peretele unde mutase ceea ce fusese cândva Sala Portretelor. Acesta este Loftus Gosling, primul duce de Faircliffe.

— Are ochi blânzi, a răspuns Chloe. Şi un câine drăguţ.

— Acela este un bărbat foarte serios, cu o însoţitoare foarte serioasă, care se ocupă cu o afacere foarte serioasă, vânătoarea.

— Mmm. Dacă spui tu.

— Toţi bărbaţii Faircliffe au fost renumiţi pentru solemnitatea lor. A făcut o grimasă. Cu excepţia tatălui meu.

— Vrei să spui „până la” tatăl tău? Ce zici de următorul duce de Faircliffe?

— Sunt foarte serios şi solemn, a protestat el. Am fost catalogat în multe ocazii ca fiind rece ca un gheţar.

— Mmm, a spus ea din nou. Poate pentru că nu te-au văzut cu o bonetă.

— A fost o bonetă foarte serioasă, a murmurat el. Cea mai serioasă. Dacă ţi s-a părut caraghioasă, este pentru că tu eşti caraghioasă. Nu sunt cel mai serios bărbat de stat, cu nişte creaturi colorate din pădure prinse pe cap.

— Păi nu suntem cu toţii la fel, a fost ea de acord, şi şi-a aşezat boneta într-un unghi aiurea. Cine este următorul domn?

Lawrence a condus-o printre tablouri unul câte unul, prezentându-i stră-străbunicii şi povestindu-i legendele familiei. Mama lui fusese cea care îi împărtăşise vechile poveşti de familie seara, ca poveşti de noapte bună. Le preţuia pe fiecare dintre ele.

O serie de portrete nu însemna acelaşi lucru cu a avea o familie numeroasă, dar era tot ce putea avea Lawrence. Stând aici, imaginându-şi în minte poveştile vechi, îl făcea să se simtă mai puţin singur.

Întotdeauna plănuise să continue tradiţia cu propriii săi copii într-o zi. Cu toate acestea, a fost prima dată când s-a gândit să împărtăşească aceste poveşti cu un prieten. Nu cu orice prieten, ci cu Chloe.

— Partea mea preferată, a spus ea, a fost cum bunicul tău a cucerit-o pe bunica ta. Preferata fratelui meu ar fi că şi-a numit calul după cel al stră-străbunicului său.

Poate că bunicul lui Lawrence se culcase ascultând aceleaşi poveşti.

— Asta este, a spus el. Îmi redenumesc toţi caii după cei din aceste tablouri.

Chloe a clătinat din cap.

— Nu face asta. Copiii şi nepoţii tăi ar putea dori să îi numească pe ai lor în onoarea ta.

Gândul l-a făcut să simtă o senzaţie ciudată în stomac. Îşi imaginase atât de mult timp că va avea o familie proprie, încât nu-i trecuse niciodată prin cap că generaţiile viitoare ar putea avea fantezia de a-l cunoaşte.

— Ar fi trebuit să le dau noilor mele mârţoage nume mai bune decât „Soc” şi „Mango”, a mormăit el.

A chicotit.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu viitoarele animale, fratele meu Jacob adoră animalele.

A simţit o senzaţie ciudată în piept. Ce minunat trebuie să fie să ai fraţi şi surori! Să poţi să te dăruieşti unuia ca şi cum ar fi o prelungire a ta. Ca şi cum Lawrence

ar putea să-l numească pe fratele ei un prieten prin alianţă.

„Bună ziua, nu mă cunoaşteţi, pentru că sunt complet străin, dar am un cal fără nume, aveţi vreo sugestie?”

Dacă ar fi atât de uşor. Să te apropii de cineva ca şi cum ai fi rudă cu el şi să fii imediat primit în familie. Dintr-odată şi-a dorit mai mult decât orice ca acest lucru să fie posibil, ca o familie mare şi iubitoare să îşi deschidă într-o zi braţele şi să îl aleagă pe el.

— Strămoşii tăi sunt la fel de frumoşi ca şi tine. Chloe s-a întors să arunce o privire prin bibliotecă. Ce alte comori se mai ascund după colţ?

El a ezitat. Portretele sale de familie erau importante, dar destul de banale.

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi arătat lui Chloe cele câteva picturi mai experimentale care îl fascinau? I-ar fi plăcut şi ei? Sau i s-ar părea că gusturile lui erau îndoielnice şi arta lui ridicolă şi poate că şi ea şi-ar reconsidera părerea despre el?

A fost îngrozit să descopere că se temea de respingerea lui Chloe la fel de mult ca şi de cea a societăţii.

Lawrence nu căuta aprobarea ei, ci să creeze o legătură. Să fie înţeles de ea într-un mod în care nici o altă cunoştinţă nu reuşise.

— Pe aici, s-a trezit spunând. Colecţia mea secretă.

Când au ajuns la colţ, a privit cu interes variaţia de stiluri.

— Nu sunt artistă, a recunoscut ea, dar mă intrigă atât ea, cât şi dumneata. Spune-mi la ce mă uit.

A inspirat adânc şi a făcut exact asta.

A pus întrebări perspicace şi a ascultat cu atenţie răspunsurile lui, chiar şi atunci când răspunsul era „nu ştiu”.

— Am simţit că face parte din mine când am văzut-o.

— Arta mă fascinează, a explicat el, pentru că surprinde un moment în timp care poate să fi existat sau nu. Oricât de bogate ar fi detaliile, ele nu pot spune niciodată întreaga poveste.

Era cam acelaşi lucru pe care îl simţea de fiecare dată

când se uita la Chloe. Ea era frumuseţe, era mister, era mai mult decât dezvăluia la prima vedere. Bănuia că ar putea să o privească tot restul vieţii şi să nu-i descopere niciodată toate dedesubturile ascunse.

A ezitat înainte de a mărturisi:

— Unul dintre cele mai bune aspecte ale teatrului sunt decorurile din spatele actorilor.

— Chiar aşa? Ea a râs surprinsă. Te-ai înţelege bine cu sora mea Marjorie. Ea spune acelaşi lucru.

— Oare?

I-a cercetat ochii cu uimire. Se aşteptase ca ea să îşi bată joc de o asemenea fantezie ridicolă, nicidecum să o accepte fără să pună întrebări şi să povestească imediat despre încă o soră al cărei gust se pare că îl oglindea pe al lui. Era îmbătător să realizeze că Chloe nu-i găsea excentricităţile ciudate, ci mai degrabă normale.

De data aceasta, nu a mai putut nega valul de invidie care îl străbătea. Nu voia să facă parte din orice familie mare şi iubitoare.

Voia o familie la fel ca Wynchesterii.

— Marjorie pictează, a explicat ea cu o mândrie evidentă. Dacă îi spun că pentru tine actul de a crea este la fel de valoros ca arta în sine, vei fi persoana ei preferată din toată lumea.

Nu se putea abţine să nu-şi dorească pentru ea să i-o repete surorii sale. Lawrence a simţit un gol în stomac. Nu fusese niciodată persoana preferată a nimănui până atunci. Nici măcar ca o glumă.

— Tu ai o persoană preferată? a întrebat el.

— Am multe, a răspuns ea fără ezitare. Bean şi fraţii mei. Mai mulţi, dacă îl numeri şi pe Tiglet.

— Nu aş omite niciodată să îl iau în calcul pe Tiglet, a răspuns el solemn.

Era o prostie din partea lui să vrea ca numele lui să fie pe acea listă? Odată ce făcea o promisiune domnişoarei York, nu ar mai fi existat îmbrăţişări pasionale cu Chloe, dar asta nu însemna ca erau obligaţi să redevină străini.

Şi dacă el şi Chloe ar putea rămâne… prieteni? Public,

de data asta? Gândul îl făcea să ameţească. Dacă i-ar putea cunoaşte pe Jacob şi pe Marjorie şi pe oricine altcineva din familia ei? Nu portrete pe un perete, ci oameni adevăraţi, ale căror legende încă se scriau. Sălbaticii Wynchester… şi Gosling.

Cineva şi-a dres glasul în uşă.

— Excelenţa Voastră?

S-a întors şi l-a văzut pe majordomul său aducând o scrisoare împăturită pe o tavă.

— Da, Hastings?

— Îmi pare rău să vă întrerup, Excelenţă, dar Lord Southerby…

— Doamne, Dumnezeule!

Lawrence s-a apropiat şi a luat scrisoarea, amintindu-şi brusc că lacheul lui Southerby aştepta răspunsul lui de aproape o oră.

Contele cel rafinat avea o afacere în dezvoltare la malul mării, care era aproape complet finanţată, iar el trebuia să afle cât mai curând dacă Lawrence putea fi partener-fondator. Era pe punctul de a răspunde, când sosirea neaşteptată a lui Chloe l-a făcut să uite de orice altceva în afară de ea.

— Te rog să-l spui lacheului contelui să transmită mesajul că nu sunt încă gata, dar că voi fi înainte de sfârşitul sezonului

— Cum doriţi!

Hastings a făcut o plecăciune şi a plecat.

Lawrence s-a întors spre Chloe.

— Îmi pare foarte rău. Dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi petrecut restul serii arătându-ţi fiecare piesă din colecţia mea, dar mă tem că mâine am o dezbatere în Camera Lorzilor pentru care trebuie să mă pregătesc.

Îşi rodea buza, ca şi cum şi-ar fi muşcat cuvintele, apoi a rostit în grabă:

— Aş putea să te ajut. Ăăă, dacă doreşti…

Vocea ei era atât de blândă, încât abia se auzea, dar privirea din ochii ei se potrivea cu ceea ce trebuie să fi fost expresia de pe faţa lui când se gândea dacă să rişte să-i

arate biblioteca: flămândă. Plină de speranţă. Înspăimântată de respingere.

— Nu trebuie, a spus ea repede. Sunt o femeie…

— …şi fără îndoială genială. Sunt un om obişnuit să fac totul pe cont propriu, pentru că aşa a fost întotdeauna. Vocea lui a răzbătut până la ea. Poate că nu trebuie să fie aşa în seara asta.

Privirea ei şocată o susţinea pe al lui.

— Asta înseamnă… asta înseamnă „da”?

I-a oferit braţul şi a încercat să nu se gândească la cât de bine se simţea alături de el.

— Crezi că mătuşa ta ne poate găsi dacă ne mutăm în biroul meu?

— Probabil că doarme pe o canapea. Ochii lui Chloe au sclipit în timp ce s-a aplecat şi şi-a coborât vocea. Este o însoţitoare îngrozitoare.

— Nu mi-am dat seama, a răspuns el sec. Nu exista nimic pentru care să îi fie mai recunoscător decât inepţia mătuşii Wynchester. Să pun o menajeră să o găsească şi să-i dea vestea unde am plecat?

Tăciunii focului trosneau. Sau poate că era aerul care purta aroma posibilităţilor.

— Depinde. Chloe i-a trecut uşor un deget pe piept. Poţi garanta că nu vor fi sărutări?

Şi-a aşezat mâna peste inima lui, care bătea mai să îi sară din piept.

— Pe onoarea mea, nu pot promite aşa ceva.

— Atunci, cu siguranţă nu ar trebui să-i spunem. A scos un chicotit obraznic. Pentru orice eventualitate.

Capitolul 19

Oricât de nedumerită era Chloe că Lawrence acceptase oferta ei de ajutor şi oricât de hotărâtă era să se dovedească utilă, picioarele ei au încetinit în timp ce îl urmărea la ieşirea din bibliotecă.

Aceasta era camera. *Puck* al ei era aici; o putea simţi. De îndată ce ea şi sora ei erau împreună, fără să fie auzite, Chloe îi va spune lui Tommy să se uite mai cu atenţie la bibliotecă.

Când Lawrence s-a întors să încuie uşa înainte de a se îndrepta spre biroul său, Chloe nu a pus nici o întrebare.

Voia ca el să creadă că interesul ei principal era Parlamentul, nu colecţia lui de artă.

Faptul că era ţinut sub cheie nu conta. Tommy avea propria ei copie. Din câte aflase în timpul promenadelor anterioare, menajera nu se întorsese din concediu, iar cameristele erau mai ocupate decât de obicei, preluând ştafeta. Ceea ce însemna că Tommy putea să se strecoare în bibliotecă şi să iasă din ea fără ca nimeni să se prindă.

Ideea că *Puck şi familia* s-ar putea întoarce acasă înainte de finalul sezonului a făcut-o să simtă ceva ciudat în stomac. Şi-a alungat sentimentul nedorit de tristeţe.

Lawrence a condus-o într-un birou cald şi confortabil. Soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestre.

— Poţi să-ţi dai jos boneta dacă te-ai săturat să o porţi.

Nu se va plictisi niciodată de ea.

— Îmi place boneta mea.

Gropiţa lui a strălucit.

— Atunci, categoric, rămâi cu ea. Te rog să iei loc.

Un fotoliu mare, cu aspect confortabil, din piele uzată, se afla în cealaltă parte a unei mese Pembroke din mahon, pe care părea să o folosească pe post de birou. De cealaltă parte se aflau două scaune cu spătar, probabil pentru oaspeţi. Chloe l-a ales pe cel cu lumină mai bună. Voia să îşi întipărească fiecare moment al acestei seri în minte.

În loc să treacă la scaunul lui, Lawrence s-a aşezat lângă ea şi a început să rotească teancurile de documente astfel încât textul să fie îndreptat în direcţia lor.

A încercat să respire. Lawrence nu îi îndeplinea doar dorinţele romantice. O trata ca pe egala lui. Mai mult, de fapt, decât îşi imagina că l-ar fi tratat pe lordul Southerby dacă contele ar fi fost aici.

— Nu mi-am împărtăşit niciodată metodele cu nimeni până acum, a spus Lawrence, sugerând ideea că niciunul dintre colegii săi nu ar fi bine-venit în acest spaţiu. Am o schiţă extraordinar de brută, dar să o citesc mi-ar lua mai mult decât îmi place mie să vorbesc, şi lipsesc jumătate dintre punctele pe care vreau să le spun.

— Atunci, să o luăm cu începutul.

A făcut semn spre paginile strânse în mâna lui, pulsul ei bătând neregulat.

De cate ori spionase Camera Comunelor din mansardă sau se infiltrase deghizată în Galeria vizitatorilor? Nu doar că se afla un om de stat în faţa ei. Ducele de Faircliffe era pe cale să ţină un discurs doar pentru ea.

Şi-a dres glasul.

— După cum ştie oricine a trecut vreodată cu birja prin Whitechapel…

— Nu, l-a întrerupt Chloe. Poate că va fi mai utilă decât crezuse.

Privirea lui albastră s-a îndreptat spre ea, nedumerită.

— Nu?

— Discursurile pe care le începi cu o întrebare stârnesc un interes imediat mult mai mare din partea celorlalţi, a explicat ea. Iar formularea ta, oricât de nevinovată se vrea a fi, implică faptul că unul dintre cele mai sărace cartiere este ceva pe lângă care se trece, mai degrabă decât un cartier sărac, dar plin de viaţă, în care se creşte, se trăieşte, se munceşte, se iubeşte şi se moare.

S-a aplecat pe spate.

— Pot să te asigur că nimeni care îmi aude discursul nu a petrecut o noapte în Whitechapel, cu atât mai puţin să fi crescut acolo.

— Fals. Şi-a înfipt un deget în piept. Orfelinatul care m-a crescut se află în Whitechapel. Am ascultat un deceniu din discursurile tale. Dacă vrei să spui că aceia care locuiesc într-un orfelinat nu au o voce în Camera Lorzilor, atunci ai dreptate. De aceea, trebuie să fii vocea lor. Pentru a avea compasiune pentru „nefericiţi”, mai întâi clasa conducătoare trebuie să-i vadă ca pe nişte oameni. Nu o

pată murdară pe lângă care se trece cu birja cât mai repede posibil.

Ochii lui i-au fixat pe ai ei pentru un moment lung. Apoi a luat un creion şi a parcurs fără argumente primul paragraf al discursului său.

— Am economisit cincisprezece secunde. A împins paginile în faţa ei şi a aşezat creionul deasupra. Ce-ar fi să-mi arăţi ce mai poate fi tăiat sau reformulat? S-ar putea să reuşim să încadrăm toate punctele lipsă până la urmă.

Se aplecau împreună asupra paginilor, dezbătând meritele şi piedicile fiecărui rând.

Chloe a fost uimită de amploarea cunoştinţelor sale şi de angajamentul său de a cerceta fapte şi de a-şi educa colegii. Fusese martoră la discursurile lui în nenumărate ocazii, dar nu-şi închipuise niciodată prin câte ciorne trecuse, câte anecdote şi puncte esenţiale aruncase pentru a ajunge la versiunea pe care o vedea din vizorul ei din pod.

Multe elemente legislative au fost mai rele decât se temea. Altele au fost surprinzător de bune sau surprinzător de complexe. În toate acestea, ea şi Lawrence erau uniţi în dorinţa lor de a lucra pentru binele oamenilor.

Nu au fost de acord cu privire la modul cel mai bun de a atinge acest obiectiv.

Nu a alungat-o din biroul său atunci când a îndrăznit să-l contrazică. Dimpotrivă, a salutat opiniile ei divergente.

Camera Lorzilor, a subliniat el, va fi plină de ele. De aceea proiectele sale erau atât de lungi – încerca să se gândească la fiecare argument împotriva fiecărei afirmaţii şi să includă replici de prevenţie.

Mormanul de ciorne aruncate a crescut pe măsură ce au tăiat şi au perfecţionat, adăugând, tăind şi rearanjând pentru a obţine un impact. Când amândoi şi-au pus creioanele jos în semn de triumf, revizuirea finală pur şi simplu strălucea.

— Acesta, l-a informat Chloe, va fi cel mai bun discurs al tău la care am asistat vreodată.

El i-a zâmbit.

— Mulţumită implicării tale. Obrajii i s-au încins. S-a lăsat pe spate în scaunul său. Arăta dezinvolt, puternic şi sărutabil. Îmi dau seama că pe tine, nu pe ceilalţi parlamentari, trebuie să te impresionez.

— M-ai impresionat, a recunoscut ea. Întotdeauna ţi-am admirat contribuţiile la dezbateri, dar nu am înţeles de cât de multă muncă era nevoie pentru a face să pară atât de uşor.

— Şi sunt atât de multe lucruri la care nu m-am gândit. El a privit-o lung, îmi înţelegi scopurile politice aşa cum puţini oameni o fac în afara Parlamentului, şi cu toate acestea argumentezi dintr-un unghi pe care nu l-am întâlnit niciodată. Nu doar că ai făcut acest discurs mai bun. Mi-ai îmbunătăţit permanent tacticile pe viitor.

Ea s-a uitat înapoi la el, cu pieptul umflat de mândrie. Îl ajutase. Avea valoare.

— Te-aş săruta pentru asta, a spus el, cu privirea lui intensă, încinsă de ceva mai mult carnal decât de recunoştinţă, dar presupun că a venit timpul să te dau înapoi familiei tale. Nu mai am scuze să te ţin aici mai mult timp.

— Poţi să mă săruţi şi apoi să mă dai înapoi? a întrebat ea plină de speranţă.

Oare implora? Nu conta, atât timp cât obţinea ceea ce voia.

— Vezi? Mâna lui i-a cuprins obrazul. Şi-a coborât buzele la lobul urechii ei. Tu ai cele mai bune contraargumente.

— Dovedeşte-o!

Şi-a înclinat gura peste a ei, limba lui dăruind, cerând. Ea o ţinea strâns, ca şi cum, dacă i-ar fi dat drumul, l-ar fi făcut să se dezintegreze ca cenuşa în vânt. El era un vis pe care ea îi ţinea în mâinile ei doar pentru o clipă. Îşi aparţineau unul altuia atât timp cât gurile lor se atingeau şi trupurile lor se lipeau. Dacă îi dădea drumul, chiar şi numai puţin, realitatea îşi făcea loc cu îndârjire.

Un scârţâit se auzi în hol. Tommy? O menajeră? Vântul?

Şi-au lăsat mâinile jos şi s-au îndepărtat.

Oricât de mult nu şi-ar fi dorit Chloe ca sărutul lor să se termine, era la fel de tulburată de ideea de a nu mai fi niciodată la fel de importantă, de necesară şi de apreciată, aşa cum se simţea în seara asta.

— Oricând ai nevoie de cineva să te asculte, a spus ea în grabă. Dacă vrei să analizezi o prezentare sau ai nevoie de ajutor pentru un viitor discurs sau vrei o tribună pentru politici, sau cum să-ţi dobori rivalii... Sunt bună la aceste lucruri.

Era, şi-a dat seama. Invizibilitatea nu era singurul dar care o făcea utilă pentru familia ei. După nouăsprezece ani în care fusese o Wynchester, era versată în strategie. Cum să argumenteze, cum să convingă, cum să gândească critic, cum să planifice pentru situaţii neprevăzute, cum să reuşească cu orice preţ. Familia Wynchester era mai mult decât o echipă. Erau invincibili.

Era ameţitor să crezi că şi ea, şi Lawrence ar putea fi la fel.

— Mi-a plăcut foarte mult această seară, a spus el.

Ah. Nu era acelaşi lucru cu „da, mi-ar plăcea să mă ajuţi să-mi planific discursurile”. A fost foarte amabil, dar „nu, mulţumesc”.

I-a întins pălăria.

— Lasă-mă să o găsesc pe mătuşa mea şi să trimit după trăsura noastră.

— Doar unul dintre aceste lucruri este necesar. A făcut o plecăciune. Permite-mi să vă trimit acasă în trăsura mea.

Şi-a făcut ochii mici.

— Într-o trăsură fără blazonul tău, desigur.

În singura lui trăsură. Graham a descoperit că trăsura ducelui fusese vândută în dimineaţa cercului de lectură, ceea ce a dus la acea confuzie de trăsuri. Lawrence putea să ofere mijlocul de transport închiriat în locul unei trăsuri, pentru că cele două nu s-ar fi putut distinge.

— Ar conta? Privirea lui albastră a ţintuit-o pe a ei.

Pielea i s-a încălzit la ideea că nu i-ar fi fost ruşine să

o vadă într-o trăsură cu blazonul familiei sale. Aproape că a plutit până la trăsură.

Cu vizitiul ducelui de Faircliffe chiar acolo, atât de aproape, Chloe nu a putut să-i mărturisească surorii sale nici una dintre descoperirile din după-amiaza aceea. În schimb, a fost forţată să rămână tăcută, reluând fiecare cuvânt din dezbaterea lor, fiecare moment pasional şi sărut aprins, stomacul răsucindu-i-se la gândul că totul se va sfârşi în curând.

Când trăsura a oprit la casa ei, Graham şi Jacob erau afară, în grădină.

— Ce cai amuzanţi! Îi ador. Jacob s-a prefăcut că aleargă după trăsura care se retrăgea. Pot să-i păstrez eu?

Soc şi Mango, s-a gândit Chloe, şi imediat şi-a dorit să nu le ştie numele.

— Ia-i, i-a spus Graham fratelui său. Dar lasă-mi mie trăsura. O voi conduce pentru o scurtă vacanţă…

— Nu poţi avea nimic din toate astea, a spus Chloe nereuşind să se abţină, îi aparţin lui Law… lui Faircliffe.

— Pfff! Jacob a ridicat din sprâncene. Oricine care duce un trai cu atât de mult peste posibilităţile sale, precum ducii Faircliffe, nu va observa absenţa unui cal sau doi.

— El ar observa. Este mai atent şi mai grijuliu decât crezi.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Chloe ştia că fratele ei o tachina. Nu era nevoie să-l apere pe Lawrence.

— Este fiul tatălui său, i-a reamintit Jacob.

— Probabil că doarme pe pernele umplute cu datorii pe care nu le va rambursa niciodată.

Graham a făcut o faţă exagerată.

— Poate că asta e ceea ce a făcut tot timpul.

Tommy şi Jacob au râs.

Chloe nu a făcut-o.

Nu era în măsură să îşi judece fraţii, şi-a amintit. Ea spusese aceleaşi lucruri. Jurase să fure tabloul lui Beau de sub nasul lui Faircliffe ca răzbunare. Îi plăcea ideea ca cineva atât de glacial şi arogant să guste din propria

otravă.

Iar acum Chloe era cea care se simţea ca şi cum ar fi înghiţit o pastilă amară.

— Nu vrea să trăiască pe credit, a spus ea, deşi se îndoia că următoarele ei cuvinte vor schimba în bine părerea fraţilor ei despre el. De aceea plănuieşte să se căsătorească cu Philippa, pentru zestrea ei.

Buzele lui Tommy s-au strâns într-o linie subţire.

— Oh, Graham, uite! Jacob a făcut un gest spre trăsura elegantă a ducelui. Poate că poţi păstra trăsura până la urmă.

Trăsura se întorsese şi se îndreptase înapoi spre Wynchester. Aceştia au privit cu nerăbdare cum vizitiul a oprit în faţa lui Chloe.

— Era să uit. A căutat un obiect mare sub o pătură de lână de pe postamentul său şi i l-a pus în mâini. Poftim, domnişoară. O zi bună!

Acestea fiind spuse, a plecat cu trăsura.

Fraţii şi surorile s-au înghesuit în jurul ei.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a dat?

Chloe ştia exact ce ţinea în mâini.

Era o cutie de pălării. Cu cea mai frumoasă pălărie din lume înăuntru. Dar mai mult decât atât, era un semn de amuzament între ea şi ducele de Faircliffe. Tot corpul ei s-a încălzit.

Lawrence gândea la prea multe niveluri pentru ca tot ceea ce făcea să fie doar ceea ce părea a fi. Cutia cu pălării era un mesaj. Să fie oricine dorea ea să fie. El îi punea literalmente puterea – şi alegerea – în mâinile ei.

S-a întors şi s-a îndreptat spre casă.

— Unde te duci? a strigat Tommy, speriată.

Chloe nu s-a oprit.

— Ne întâlnim în sala de făcut planuri.

Era ceva ce trebuia să facă.

Lawrence avea dreptate. Dacă ea putea să fie ea însăşi cu el, cu siguranţă că putea fi la fel de îndrăzneaţă şi de încrezătoare cu fraţii ei. Nu exista niciun motiv pentru ca garderoba ei secretă să rămână clandestină în propria casă.

De îndată ce a ajuns în camera ei, şi-a dat jos de pe corp straturile de bej implacabil şi şi-a pus cleştele de ondulat în foc.

Apoi a deschis uşile uriaşei sale garderobe.

Şi-a desfăţat ochii cu gama orbitoare de culori şi ţesături din faţa ei. Acum, că îşi dăduse voie să poarte orice îi plăcea, Chloe se simţea răsfăţată să aleagă. De ani buni făcuse colecţie de rochii şi de accesorii la modă. Cum urma să se decidă?

Era imposibil să aleagă combinaţia perfectă, aşa că nu a ales. Şi-a pus rochia preferată, pantofii preferaţi şi pelerina preferată, chiar dacă nimic nu se potrivea. Şi-a ondulat fiecare şuviţă de păr, şi nu doar smocurile de la tâmple, şi a lăsat ca multitudinea de bucle să curgă de pe cap în orice direcţie le plăcea.

Nu se putea decide între cei doi piepteni preferaţi ai ei, aşa că i-a pus pe amândoi. Pene de struţ? Trei. Şi poate că acel *fichu* de dantelă cu volane…

Acolo. S-a întors cu faţa la oglindă şi a izbucnit în râs. În loc de locul ei obişnuit în umbră, era un foc de artificii Vauxhall suficient de strălucitor pentru a lumina cerul nopţii.

Chloe Wynchester, stea căzătoare.

Dacă totul va merge bine, poate că va începe să se întâlnească personal cu modista ei, în loc să trimită planşe de modă mâzgălite cu note şi măsuri. Ar fi o bucurie să nu mai fie nevoită să ascundă această latură a ei. Dar mai întâi…

Şi-a îndreptat umerii şi a deschis uşa dormitorului ei. Picioarele îi erau nesigure. Dacă fraţii ei vor râde de ea sau o vor acuza că încearcă să copieze abilităţile lui Tommy în materie de deghizări?

Dacă nu aveau să observe schimbarea ei uimitoare de înfăţişare pentru că, indiferent în ce fel s-ar îmbrăca, nu ar ieşi niciodată în evidenţă?

S-a forţat să păşească oricum în salon, cu coloana vertebrală dreaptă şi cu capul plin de bucle ridicat.

— În sfârşit. Elizabeth a adoptat o expresie distantă.

Domnişoara Chloe se învredniceşte să împărtăşească pachetele ei misterioase cu noi toţi.

— Ţi-am spus că nu colecţiona bursuci, i-a şoptit Graham lui Jacob.

— Nu ai ştiut, a pufnit Jacob. Bursucii pot fi bine-crescuţi atunci când doresc.

Tommy şi-a dat jos peruca albă şi şi-a frecat degetele prin părul scurt şi castaniu.

— Asta înseamnă că pot să încep să fac ravagii în garderoba ta atunci când îmi alcătuiesc deghizările?

Căldura a străpuns ochii lui Chloe în timp ce rânjea la fraţii ei. Bineînţeles că o vor accepta, aşa cum o făcuseră întotdeauna. Nu le păsa dac purta diamante sau un sac de pânză. Ea nu fusese niciodată invizibilă pentru ei.

Erau o familie.

Capitolul 20

— Nu cred că o diademă ţi-ar fi stricat înfăţişarea, a spus Elizabeth, ţinându-şi bastonul în poală în timp ce trăsura se zdruncina pe un drum cu multe denivelări.

Chloe a clătinat din cap. Era emoţionant să se îmbrace atât de extravagant pe cât îi plăcea acasă, cu familia ei, însă nimic nu se schimbase în lumea din afara zidurilor lor.

— Mie şi lui Tommy nu ne pasă de balul de la York, a informat-o ferm pe sora ei. Salvarea lui *Puck* este singura noastră prioritate. Eu îi voi distrage atenţia ducelui pretinzând că am nevoie de lecţii de vals, iar Tommy se va strecura în bibliotecă pentru a căuta tabloul.

— Dacă este acolo, l-a ascuns bine. Nu voi avea prea mult timp să caut. Tommy a făcut o grimasă. Faircliffe trebuie să participe la un bal.

— Conform cercetării lui Graham, în seara aceasta, Faircliffe va cere oficial mâna domnişoarei York. Vocea lui Chloe era răguşită. Doamna York vrea cât mai mulţi martori

pentru ca fiica ei să devină o viitoare ducesă.

Rostirea cuvintelor cu voce tare a fost suficientă pentru a-i provoca lui Chloe greaţă. Philippa urma să fie în curând Excelenţa Sa ducesa de Faircliffe.

Iar Chloe… va fi doar Chloe.

— Săraca Philippa. Elizabeth s-a agitat cu rochia lui Chloe. Nu este timpul să te gândeşti să angajezi o servitoare?

— Două servitoare, a fost de acord Tommy, cu ochii ei strălucind. Una pentru fiecare garderobă.

— Ne putem permite, i-a reamintit Elizabeth. Ai putea avea o cameristă diferită în fiecare zi a săptămânii dacă doreşti.

Chloe nu îşi dorea.

Nu se complicase niciodată cu o cameristă înainte, pentru că întotdeauna ieşea din casă în ţinute atât de simple, încât putea trece de la halatul de baie la îmbrăcarea completă în mai puţin de cinci minute.

Faptul că-şi petrecea restul timpului îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se, bucurându-se şi descurcându-se, împodobindu-se şi alintându-se, acesta fusese răsfăţul ei secret. Faptul că fraţii ei ştiau acum adevărul nu însemna că era pregătită să fie văzută de oricine altcineva.

— Nu este necesar. Şi-a netezit un rid invizibil. Când îl vom aduce acasă pe *Puck* al nostru, viaţa va reveni la normal. Voi fi din nou o nulitate.

— Nu şi pentru noi, a insistat Elizabeth cu fermitate.

— Cu sau fără pene de struţ, Chloe este mai mult decât suficientă pentru oricine contează, a fost de acord Tommy. Cui îi pasă de Faircliffe?

Aici era adevărata problemă.

Chloe şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi şi-a frecat faţa cu mâinile. Cui îi păsa de Faircliffe? Lui Chloe îi păsa.

Încă îl mai putea vedea dacă se strecura deghizată în Westminster, dar nu ar fi fost suficient.

Îi va lipsi să fie importantă la fel de mult cum îi vor lipsi şi sărutările lui.

Tommy i-a înmânat lui Chloe coşul.

— Am ajuns.

— Mult noroc, a spus Elizabeth în timp ce trăsura se oprea. Mă duc să spionez cu Graham. Ţi-a spus că menajera s-a întors la casa din oraş aseară târziu?

Chloe a dat din cap.

— Doamna Root.

Cu menajera înapoi acasă, cameristele nu vor mai fi ocupate împărţind munca suplimentară. Asta însemna, de asemenea, că o altă persoană va cutreiera aceleaşi holuri ca şi Tommy. O persoană cu acelaşi breloc de chei.

Tommy şi-a verificat ridurile într-o oglindă.

— Nu este nici rapid, nici uşor să verifici fiecare scândură şi potenţială ascunzătoare în timp ce te fereşti de două cameriste şi de un lacheu. Petrec mai mult timp bâjbâind ca mătuşa Wynchester decât căutând.

— Mai avem timp până la gala de sfârşit de sezon, i-a reamintit rapid Chloe. Cel mai bine este să nu ne grăbim.

Orice pentru a mai avea încă o lună cu Lawrence.

Când Chloe şi Tommy au ajuns pe scara din faţă, majordomul deschidea deja uşa. Domnul Hastings le-a condus fără întârziere în salonul special fără oglinzi.

Faircliffe a sosit câteva momente mai târziu. Nu Faircliffe – Lawrence. Ducele a cărui gură o cunoştea la fel de bine ca şi pe a ei.

— Bună seara, Lawrence, a şoptit ea, de parcă mătuşa Wynchester ar fi indignată să descopere ca îşi spuneau pe numele mic.

Tommy ştia deja. Credea că făcea parte din plan.

— Bună seara, Chloe, i-a răspuns el, cu ochii săi calzi şi strălucitori, apoi s-a întors să facă o reverenţă în faţa lui Tommy. Arătaţi bine astăzi, doamnă Wynchester.

— Ce? a urlat Tommy. Vorbeşte mai tare dacă vorbeşti cu mine, tinere! Ea a clătinat din cap. Băieţii din ziua de azi, cu mormăiala asta. Data viitoare când vin, o să aduc un corn pentru urechi. Nu vei obţine nimic de la mine atunci, te avertizez de pe acum.

Lawrence şi-a arcuit sprâncenele spre Chloe.

Ea a dat din umeri şi a şoptit:

— Nu-ţi face griji. Nu ştie despre sărutări.

Obrajii i s-au înroşit.

La fel şi cei ai lui Chloe. Tommy cu siguranţă avea să o tachineze mai târziu în legătură cu asta.

— Ăăă… Lawrence şi-a dres glasul. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Am o invitaţie la un bal diseară. Nu a menţionat familia York, deşi, având în vedere că restul societăţii plănuia să fie prezentă, şi-a imaginat că nu era nicio îndoială. Mi s-a spus că programul va include valsuri. Sper să evit să calc pe degete, dar nu am primit niciodată o instruire oficială.

— Vrei să te învăţ să dansezi vals?

Expresia lui răvăşită a adăugat în tăcere: „Cu altcineva?”.

Dar amândoi ştiau că niciunul dintre ei nu avea vreo pretenţie faţă de celălalt. Indiferent de ceea ce ar fi dorit inima trădătoare a lui Chloe.

Ea a dat din cap.

— Dacă nu te deranjează.

— Niciun deranj, a spus el repede. Şi eu am un eveniment în această seară, dar va fi o onoare pentru mine să joc rolul de profesor de dans între timp.

Touché. În seara aceasta, amândoi vor căuta braţele altcuiva.

— Am o cameră perfectă pentru dans, a adăugat el, apoi s-a întors spre Tommy. Mătuşă Wynchester, ai putea să ne cânţi o melodie la pian?

— Cu articulaţiile astea? Tommy a strâns pumnul spre duce. Îndrăznesc să spun că nu ştii nimic despre artrită, tinere. Tot ce pot să fac cu un pianoforte este să mă holbez la chestia aia blestemată. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

— Ăăă… Lawrence i-a trimis lui Chloe o privire neputincioasă.

Ea a mai ridicat un pic din umeri ca răspuns. Tommy era o muziciană bună. Mătuşa Wynchester, pe de altă parte… Ei bine, vulpea aceea bătrână era imprevizibilă.

Lawrence a afişat o expresie de consideraţie.

— Dacă sunteţi dispusă să încercaţi ceva care miroase puţin a… off, majordomul meu jură că nu există un remediu mai bun pentru artrită decât compresa pe care o face menajera mea.

Tommy s-a ridicat în picioare.

— O voi ruga imediat să îmi aducă una.

A ieşit în trombă din salon fără să aştepte permisiunea.

— Cum ar putea să o găsească pe doamna Root? Lawrence a dat din cap cu neîncredere. Personalul meu este convins că mătuşa ta abia dacă poate găsi drumul pe un coridor drept. Să trimit pe cineva să o ajute? Poate că domnul Hastings…

— Lasă-ţi majordomul la postul lui, l-a întrerupt Chloe calmă, înainte ca ducele să poată face rost de un însoţitor pentru însoţitoarea ei. Mătuşa Wynchester poate că este bătrână, dar este mai capabilă decât crede lumea. Îi place să facă lucrurile singură, în plus, fiecare cameră are clopoţei. Dacă are nevoie de ajutor, ştie ce să facă.

A înclinat capul.

— În acest caz, o vom lăsa pe ea să se descurce singură, iar noi să ne ocupăm de ale noastre. Eşti gata pentru lecţia de dans?

Chloe nu era.

Pieptul i se strângea de dorul de a valsa cu el la un bal adevărat. Mintea ei ştia că toate acestea erau doar închipuiri, dar pulsul ei accelerat şi respiraţia tremurândă indicau că restul corpului ei credea că ficţiunea era mult prea reală. Fiecare nouă clipă furată în braţele lui nu făcea decât să facă şi mai dureroasă despărţirea lor inevitabilă.

— Sunt gata. Ea şi-a încolăcit degetele în jurul braţului lui ca şi cum nu ar fi fost diferiţi de orice cuplu care se pregătea să danseze. Arată-mi drumul!

Se pare că drumul ducea spre o cameră mare şi aerisită, cu podeaua goală, cu excepţia unui pian într-un colţ şi a câtorva scaune de pluş de-a lungul peretelui opus.

— Aici îţi organizezi petrecerea de sfârşit de sezon?

— Da.

Ochii lui erau tulburi, ca şi cum gândul îl umplea de durere la fel de mult ca şi de plăcere. Apoi a zâmbit, şi a fost ca şi cum soarele ar fi răsărit deasupra capului, şi nu un candelabru neiluminat. Ea nu se putea uita decât la el.

I-a ridicat palma în palma lui şi şi-a curbat cealaltă mână deasupra mijlocului ei. Nu era chiar îmbrăţişarea la care tânjea, dar mai mult decât suficient pentru a-i înmuia genunchii. Până la urmă, nu avea să se prefacă stânjenită.

Vocea lui era aspră.

— Până la galâ, mă tem că trebuie să ne prefacem că auzim orchestra cântând.

Ea nu avea nevoie să *se* prefacă. Inima ei bătea suficient de tare pentru a ţine ritmul pentru amândoi. Uşor, cu grijă, şi-a aşezat mâna liberă pe umărul lui.

— Voi merge încet, a spus el. Unu-doi-trei, unu-doi-trei. Încearcă să te relaxezi şi să te laşi condusă de mine.

Nu era deloc relaxată. Spera ca el să o ierte că îl călca, lipsită de eleganţă, pe picioare. Fiecare picior se simţea supraîncălzit şi neîndemânatic.

Sau, mai bine zis, asta a crezut până când Lawrence a început să se mişte. Valsa ca un vis devenit realitate, ticălosul. Bineînţeles. Era imposibil să nu alunece prin sala goală de bal într-o armonie perfectă, indiferent dacă muzica îl însoţea sau nu. Corpul ei era sub controlul lui.

Picioarele lor şi-au găsit propria melodie. Ochii lui nu îi părăseau pe ai ei. Trupurile lor se mişcau impecabil împreună, ca şi cum toate dansurile anterioare ar fi fost o repetiţie pentru acest moment, aici, cu el. Se întreba dacă va fi aşa de fiecare dată, sau dacă va fi chiar mai bine.

Şi-a dat seama cu tristeţe că acesta era singurul vals pe care îl vor dansa vreodată împreună. Amintirea va trebui să o susţină. Nu era de ajuns. Şi-ar fi dorit să aibă ceva tangibil, cum ar fi medalionul ei spart sau mănuşile roşii şi calde. Privirea i s-a aprins la vederea batistei perfect călcate din buzunarul lui. Înainte ca ea să se poată opri, aceasta s-a făcut nevăzută de la pieptul lui, dispărând într-un pliu ascuns al rochiei ei în timpul următoarei întoarceri.

— Speram să treci pe aici, a murmurat el. Mâna lui la

spatele ei era tot ce se cuvenea, dar degetul lui mare îi mângâia corpul. Mângâierea măruntă a ars prin rochia şi tunica ei şi s-a imprimat pe pielea ei. Bietul Hastings îşi petrece fiecare clipă a zilei privind pe fereastră, în speranţa de a zări trăsura Wynchester.

Ah, era posibil să rateze pasul şi să se rostogolească la pieptul lui.

El a prins-o şi apoi au început să danseze din nou.

— C-ce? s-a bâlbâit ea. A spera că va trece pe aici nu era deloc acelaşi lucru cu a plăti o santinelă să stea de pază, pentru orice eventualitate.

A tras-o mai aproape de el, iar cuvintele îi ieşeau din gât de parcă nu ar fi vrut să le rostească cu voce tare.

— Mi-a fost dor de tine.

— Am fost aici ieri, i-a reamintit ea. Ea, nu el, fusese cea care îşi petrecuse fiecare clipă fără el gândindu-se la sărutul lor. Ţi-ai petrecut toată noaptea în Parlament.

Îl urmărise. El fusese glorios.

— O parte din noapte, a fost de acord. Mâna care o ţinea pe a ei s-a apropiat de buzele lui pentru un sărut, apoi s-a oprit chiar înainte de contact. I-a coborât degetele înapoi la o distanţă sigură, cu o expresie chinuită. Restul nopţii mi-am petrecut-o dorindu-mi să te sărut pe tine.

La naiba cu el pentru că a spus asta! Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Chloe să creadă că noaptea lui agitată fusese din cauza gândurilor despre ea, nu-şi permitea să creadă asemenea prostii frumoase. După această seară, el îi va aparţinea Philippei. Chloe era doar un interludiu de distracţie.

Dacă chiar îi era dor de ea, ar fi putut să o roage să vină în vizită. Ştia unde locuia. Ar fi putut să trimită o trăsură, un bilet sau o pisicuţă mesager. Dar nu o făcuse şi nici nu voia să o facă.

— Nu porţi boneta, a murmurat el.

O pusese sub patul ei, unde nu trebuia, privind-o, să se confrunte cu amintirea lui, dar unde s-ar fi aflat suficient de aproape pentru a se strecura în visele ei în timp ce dormea.

— Dacă zorzoanele din cufărul de la trăsură îţi sunt de folos, aş fi bucuros să îţi împrumut tot ce doreşti pentru balul din seara asta. A zâmbit. Poate o pană de crai?

— Nu vreau una.

Cuvintele au izbucnit din gura ei mai dur decât intenţionase. Ea nu le-a îndulcit lovitura.

Dacă privitul la cadoul lui făcut de mână în singurătate era prea mult de suportat pentru sufletul ei îndurerat, să-l poarte în timp ce-l privea cum îi făcea curte altcuiva ar fi fost imposibil.

— În regulă.

Nu a mai pus alte întrebări, iar Chloe s-a încruntat. Ce se întâmplase cu explicaţiile lui de douăzeci de minute despre orice?

— Nu vei încerca să mă convingi?

— Este vorba despre părul şi viaţa ta. Ochii lui au privit-o fix. Eşti suficient de inteligentă ca să ştii cum vrei să o trăieşti.

Dacă ar fi atât de uşor.

— A şti nu este acelaşi lucru cu a face, a mormăit ea.

S-a oprit din dans şi a tras-o mai aproape.

— S-a întâmplat ceva?

Totul se întâmplase. Întreaga ei copilărie fusese o avalanşă constantă de a şti ce îşi dorea şi de a nu putea să aibă.

— Nu e nimic, a spus ea.

Expresia lui era deconectată.

— Poţi să-mi spui.

A suspinat. Erau mult prea multe. O viaţă întreagă despre care el nu ştia nimic. Dar dacă ar fi trebuit să aleagă un singur moment definitoriu…

— Tu şi nobilii tăi nu sunteţi singurii care treceţi în grabă pe lângă cartierul sărac ca şi cum acolo nu ar fi oameni adevăraţi. În cele mai sărace părţi ale oricărui cartier, încă există cei care au şi cei care nu au. Şi eu am fost unul dintre cei cu lipsuri.

A tresărit.

— Din cauza orfelinatului?

— Orfelinatul este motivul pentru care sunt în viaţă. A fost totul pentru mine. Nu am avut acelaşi impact asupra lui. A schiţat un zâmbet trist. Am fost un copil simplu. Ai putea crede că faptul că eram ignorată m-ar fi făcut să mă revolt, dar am văzut ce se întâmpla cu copiii indisciplinaţi. Să mă amestec în mulţime era mai bine decât să ies în evidenţă. Nu am vrut să fiu alungată din singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată. Nu din nou.

S-a încruntat.

— Din nou?

— Nu sunt orfană. Sau, cel puţin, nu fusese la momentul respectiv. Nu am fost trimisă să locuiesc într-un orfelinat pentru că nu era nimeni altcineva să mă ia. Am fost abandonată pentru că familia mea nu m-a vrut. Am fost băgată într-un coş cu un bilet care spunea că sunt o gură în plus într-o familie care avea deja mai mult decât suficient. A simţit un nod în gât, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Părinţii mei s-au uitat la toţi copiii lor şi au decis că bebeluşul neajutorat era cel pe care îl doreau cel mai puţin. Pe mine. Cel mai nefolositor dintre toţi.

Ea fusese cea mai nouă, cea mai puţin iubită, cea mai puţin cunoscută. O micuţă albă, imposibil de distins de orice alt copil care plângea. O greşeală costisitoare care nu a meritat costul.

— Sunt sigur că te-au iubit, a spus el repede. Sunt sigur că au plănuit să vină să te ia, de îndată ce lucrurile se vor schimba.

— Asta crezi? Ar fi fost o sarcină dificilă. Nu au semnat biletul şi nici măcar nu mi-au menţionat numele. A trebuit să-l împrumut pe al altcuiva. Pe corcitura directorului o chema Chloe. Părea să i se potrivească şi ei. Nici orfelinatul nu avea suficiente fonduri pentru a hrăni acele guri. De îndată ce am fost suficient de mare, mă strecuram afară să cerşesc firimituri.

— Aşa ai avut ce mânca?

— Nu. Ea a pufnit. Oamenii se uitau direct prin mine. Singura mea şansă de a obţine o jumătate de penny a fost să scotocesc printre gunoaiele aruncate pe malul Tamisei

sau să învăţ să le smulg direct din buzunarele celor care nu-mi remarcau prezenţa.

— Ce cale ai ales?

— Ambele. Aveam şase, şapte, opt ani. În fiecare pătuţ răsunau burţile goale şi împărţeam cu ceilalţi copii orice mâncare pe care o scotoceam, înainte de a mă prăbuşi epuizată în propriul meu pat. Şi apoi, într-o zi…

Părea că rămâne fără aer.

Mâna lui s-a închis protector peste a ei.

— Într-o zi?

S-a luptat cu înţepătura din gât.

— Într-o zi, când m-am strecurat înapoi pe fereastra dormitorului cu o pâine întreagă de împărţit, patul meu era ocupat, îngrijitorii dăduseră patul altcuiva. Fusesem plecată de trei ore şi deja cei care deţineau controlul uitaseră că acolo fusese vreodată o fetiţă pentru care să îl păstreze.

Faţa lui Lawrence s-a crispat de groază. Înainte ca acesta să poată răspunde, un lacheu a apărut în faţa uşii deschise.

— Scuzaţi întreruperea, Excelenţa Voastră. Trăsura este aici pentru a va duce la logodnă.

Ah. Chloe a clipit rapid. Balul de la familia York, bineînţeles. Nisipul se scursese din clepsidră. Umerii i-au încremenit. Îl reţinuse pe duce mai mult decât avea dreptul. Mireasa lui îl aştepta. Era timpul să fie înlocuită şi uitată, încă o dată.

Capitolul 21

Chloe a ieşit cu greu din reşedinţa ducelui de Faircliffe, cu inima strânsă. S-a aruncat în sus, în trăsura familiei şi în braţele surorii ei.

— Eşti bine? Tommy i-a cuprins faţa lui Chloe, alarmată. Ce ţi-a făcut ticălosul ăla?

— Nimic. Chloe şi-a îngropat faţa în umărul surorii ei şi şi-a dorit să nu plângă. Absolut nimic.

Tommy i-a mângâiat părul.

— Ce ai vrut să facă?

Totul.

Chloe a îmbrăţişat-o strâns în loc să răspundă. Lawrence nici măcar nu o sărutase de rămas-bun. Îi aparţinea deja Philippei.

Roţile trăsurii s-au pus în mişcare.

Tommy a deschis panoul către vizitiu.

— Acasă, vă rog. Nu vom merge la bal.

— Nu. Trebuie să mergem. Stomacul lui Chloe s-a revoltat împotriva acestei idei. Nu vreau să-l văd cum o cere în căsătorie pe Philippa, dar trebuie să văd cum se întâmplă. Trebuie să ştiu.

Tommy i-a aruncat o privire chinuită, apoi a dat din cap.

— În regulă. Şi-a întors capul spre vizitiu. La balul familiei York, vă rog.

Chloe s-a lăsat să cadă pe spătarul trăsurii.

— Spune-mi că l-ai găsit pe Puck al nostru.

Tommy a clătinat din cap.

— Am cercetat fiecare centimetru din acea bibliotecă. Am tras cu ochiul pe sub scaune şi chiar şi în interiorul cărţilor, în caz că ar fi fost scobite pentru a crea spaţii secrete. *Puck şi familia* nu se află acolo.

Chloe a îngheţat.

— Nu se află acolo?

— Am căutat peste tot unde mi-a trecut prin cap să caut. De două ori. Menajera aproape că m-a prins încuind uşa după mine. Îmi pare rău, Chloe. E în altă parte. Trebuie să ne întoarcem.

Înapoi în casă, dar nu şi în braţele lui Lawrence.

Data viitoare când vor veni să-l cheme, va fi logodit şi poate că nu va fi singur. Sosirea lui Chloe ar putea întrerupe timpul petrecut în intimitate cu noua lui logodnică.

Până la urmă, nu era sigură că ar putea suporta să-l vadă cu altcineva.

*

Lawrence şi-a strâns lavaliera pentru a treia oară şi şi-a privit fix reflexia.

Chloe tocmai plecase cu câteva momente în urmă, iar el se aranja pentru ea, şi nu pentru moştenitoarea pe care spera să o facă mireasa lui.

Îşi dorea să se căsătorească cu domnişoara York? S-a întors cu spatele la oglindă. Nu voia să se căsătorească pentru bani. Oricât de practic şi banal ar fi fost. Dar dorinţele cuiva nu însemnau nimic când trebuia să ia în considerare şi chiriaşii, şi personalul, şi o proprietate familială care s-ar prăbuşi sub ochii lui fără renovări la timp.

Chiar dacă ar fi fost dispus să renunţe la respectul câştigat cu greu şi să accepte scandalul şi cenzura pe care i le-ar fi adus orice alianţă cu clanul Wynchester, Chloe tot nu era o opţiune. Ea nu avea zestre.

Adevărul nefericit era că Lawrence avea nevoie de o moştenitoare. Domnişoara York nu părea deosebit de dornică să se căsătorească cu el, dar cerşetorii nu puteau alege. Oricât de mult şi-ar fi dorit el.

Când a ajuns la uşa din faţă, Hastings i-a înmânat o scrisoare.

— Asta a venit acum câteva minute. Părea important

Lawrence a aruncat o privire la sigiliu şi la scrisul de mână şi a simţit un nod în stomac. Era important. Nu era nici primul mesaj pe care îl primise de la banca ce deţinea ipoteca asupra casei din oraş.

Se pare că tatăl lui încetase să mai facă plăţi cu ani în urmă. Pentru a achita datoria, Lawrence a depus câte trei luni, pe rând, veniturile obţinute din vânzarea obiectelor de valoare din succesiune.

Banca îi permisese lui Lawrence să amâne data până la care toate fondurile restante trebuiau să fie rambursate integral cu dobândă, cu condiţia ca suma lunară exorbitantă să fie primită până în prima zi a fiecărei luni, fără întârziere. Dar nu erau suficienţi bani. Nu încă.

Şi-a strecurat un deget tremurând sub ceară şi a început să citească.

Era 25 aprilie. Nu plătise rata din această lună şi furnizase doar jumătate din suma din luna precedentă. Le părea foarte rău, dar, până la urmă, nu va putea să păstreze casa din oraş până în iunie. Dacă nu-şi va achita suma restantă în decurs de o săptămână, ipoteca va fi executată silit, iar el va fi evacuat la sfârşitul lunii mai.

Nu numai că nu ar mai exista o gală de sfârşit de sezon, dar nici nu ar mai exista un sfârşit de sezon. Fără Camera Lorzilor, fără Londra, fără Chloe.

Lawrence a mototolit scrisoarea în palmă. Dacă recolta nu s-ar fi stricat, ar fi avut banii. Dar anul trecut fusese anul fără vară. Recoltele se stricaseră în toată Anglia, în toată Europa. Lawrence nu era singurul al cărui venit se micşorase brusc până la zero.

Probabil că acesta era motivul pentru care banca nu mai permitea nicio amânare. Ştiau că terenurile sale în paragină nu vor deveni fertile mâine. Făcuse progrese bune în ceea ce priveşte datoriile tatălui său – progrese bune, progrese excepţionale – dar soldul rămăsese extrem de întârziat şi nu avea cum să îl plătească.

Nici o altă cale decât aceea de a-şi asigura o zestre sănătoasă cât mai repede posibil.

Va trebui să se căsătorească cu domnişoara York mai devreme sau mai târziu.

Doamna York ar fi încântată, îi sugerase cu tărie lui Lawrence că această seară ar fi o seară bună pentru o cerere în căsătorie. El bănuia că ea ar fi lăsat ca vestea să ajungă şi la urechile tuturor prietenilor ei. Degetele lui îşi săpau în palmă, comprimând anunţul de executare silită într-o biluţă zimţată.

Era timpul pentru spectacol.

*

Trăsura Wynchester s-a oprit la capătul unei cozi lungi.

— O să mi se facă rău, a gemut Chloe.

— Va trebui să aştepţi până mai târziu. Tommy s-a uitat pe fereastră. Am ajuns.

Chloe a răsuflat neregulat şi a întins mâna spre coşul cu trucuri.

Cu mulţi ani în urmă, Graham o tachinase pentru că purta un coş în loc de poşetă. Nu era tot timpul aşa, replicase ea cu înflăcărare, şi, în plus, i-ar fi plăcut să-l vadă ascunzând un schimb de haine şi un prespapier furat în interiorul unei mici poşete de mătase.

Adevărul era că, pentru Chloe, coşurile aveau o semnificaţie specială. Prima ei interacţiune cu unul se petrecuse atunci când fusese abandonată la orfelinat, la doar câteva zile. De atunci, se hotărâse să aibă în coşurile din viaţa ei obiecte de valoare, de preţ. Dacă ceva se afla în interiorul unui coş, se întâmpla pentru că era important şi voia să fie sigură că îl va putea găsi din nou. Să-l păstreze cu ea în permanenţă.

În această seară, coşul ei conţinea ornamente cosmetice care o ajutau să pretindă că balul York nu o poate răni. Că nu avea nevoie de ducele de Faircliffe. Că îi era mai bine fără el. Că el ar trebui să se prăbuşească pe podea în lacrimi pentru că el era cel care pierdea.

A băgat mâna înăuntru şi a scos o diademă rafinată din aur şi ametiste.

Exista oare o tiară a răzbunării? Şi-a trântit-o pe cap şi a fixat-o cu furie la locul ei. Acolo. Va intra plutind pe uşă, va străluci sub candelabre şi va mărşălui înapoi la trăsura ei imediat ce prezenţa ei va fi înregistrată de singura persoană care ar fi putut să o observe.

Dacă nu a observat…

Nu. Nu s-ar gândi la asta.

Care era alternativa? Putea să recunoască faptul că deţinea o sumă substanţială de bani. Dar nu voia să-l „câştige” pe Lawrence în acest fel. Nu ar fi fost o victorie. În plus, zestrea era pentru soţi. Încrederea lui Chloe era menită să o lase să facă ce vrea ea.

Iar ceea ce îşi dorea era să fie aleasă pentru ea însăşi,

nu pentru banii ei.

Era prea mult să ceară lucrul acesta?

A coborât din trăsură cu capul sus şi a pus un picior în faţa celuilalt până la uşa din faţă a casei York.

Petrecerea era o nebunie absolută.

— Doamna York trebuie să fie în al nouălea cer, i-a şoptit ea lui Tommy, cu admiraţie reticentă. Toate rubricile de scandal ale lui Graham vor numi această seară „Lovitura sezonului”.

— Toate celelalte amfitrioane ar putea la fel de bine să renunţe acum, a fost de acord Tommy. Nici măcar mătuşa Wynchester nu s-ar putea face auzită în vacarmul ăsta.

— Încearcă. Chloe şi-a împins sora înainte. Dacă tot trebuie să stăm aici, măcar o să mănânc nişte desert.

Tommy a tresărit.

— Desert?

Pe măsură ce îşi croiau drum prin mulţimea de oameni, muzica se auzea tot mai tare. Fiecare fereastră din sala de bal plină de viaţă era deschisă pentru a lăsa să intre aer proaspăt, deşi mulţimea era prea densă pentru a permite circulaţia.

Tommy s-a oprit în loc, schimbându-se la faţă.

— Uite-o pe Philippa!

— Faircliffe este cu ea?

— Nu încă.

— Cum arată?

Chloe a închis ochii să nu vadă.

— Ca o persoană care e pe cale să-i pună pirostriile celui mai eligibil duce al Angliei, fie că îţi place sau nu?!

Faptul că Philippa nici măcar nu voia să se căsătorească cu Lawrence a răsucit cuţitul şi mai tare. Nu doar pentru Chloe, ci şi pentru Lawrence şi Philippa. Ce fel de căsnicie ar fi aceea? Părea chiar mai rău decât să fii singură.

— Arată minunat, i-a şoptit Tommy. Poartă o rochie mov şi azurie cu dantelă de Anvers. N-am văzut-o niciodată mai frumoasă. Oricine ar vrea să se căsătorească cu ea.

— Minunat, a mormăit Chloe. Exact raportul pe care îl aşteptam.

Tommy a privit-o brusc.

— Îi doreşti să nu fie bine?

— Nu, a recunoscut Chloe. Îmi place Philippa şi bănuiesc că suferă. S-ar putea să fie singura persoană care îşi doreşte această uniune mai puţin decât noi. Oh, de ce trebuie ca aristocraţii să fie atât de complicaţi? Am cunoscut soţii de pescari care s-au căsătorit din dragoste.

— Notă pentru viitorul meu eu, a murmurat Tommy. Data viitoare să te îndrăgosteşti de o soţie de pescar.

— Pescăriţă celibatară, a corectat Chloe. Dacă este o soţie de pescar, ai ajuns deja prea târziu. Am ajuns să cred că sincronizarea este cea mai sigură predicţie a succesului în chestiuni de inimă.

— Pescăriţă celibatară, a repetat Tommy, cu o mişcare bruscă din cap. Să nu te prefaci surprinsă când se întâmplă. Voi spune tuturor că a fost ideea ta.

— Atunci, prima ta greşeală va fi că mi-ai urmat sfatul, a spus Chloe neputincioasă. Tot ceea ce îmi spune inima să fac este o idee proastă. De exemplu… Respiraţia ei s-a întrerupt. Uite-l pe Faircliffe!

Tommy a îngheţat în loc.

— Se îndreaptă spre Philippa?

— Nu. Chloe s-a încruntat. Dansează cu Lady Eunice.

— Dar acesta este un vals. Sprâncenele lui Tommy s-au încruntat. Rareori sunt mai mult de două într-o noapte. Ce ar putea să însemne asta?

— Că amână inevitabilul, a spus Chloe.

— Sau… că zvonurile nu sunt adevărate. Lawrence încă îşi caută soţie.

A încercat să emane bucuria care clocotea în ea la acest gând. Şi dacă era adevărat? Dacă, chiar şi după această petrecere, Lawrence rămânea încă puţin timp cel mai eligibil, extrem de nelogodit şi foarte burlac duce din toată Anglia?

Pentru o clipă, şi-a permis să pretindă că ea era cea pe care el o dorea cel mai mult.

Pieptul i s-a umplut de dor. Lawrence era ducele de Faircliffe. Era vizibil şi puternic, iar ducesa lui avea să fie şi ea. Cum ar fi să fie recunoscută şi respectată de nobilime?

Nu vei afla niciodată, şi-a amintit ea însăşi cu asprime. El nu ar alege niciodată un Wynchester, iar ea ar respinge cererea oricui nu i-ar accepta familia, pe deplin şi în public.

Faircliffe nu era acel om.

Era bucuroasă că o alesese pe Philippa. Bucuroasă, bucuroasă, bucuroasă, bucuroasă. Va continua să îşi spună asta până când se va adeveri.

Tommy a apucat-o de braţ, emoţionată.

— Cred că am găsit prăjituri cu lămâie.

— Aşteaptă. Muzica s-a oprit. Chloe a respirat adânc, tremurând. Acum se va duce direct la Philippa.

Tommy a aruncat o privire peste umărul lui Chloe şi a clătinat din cap.

— Nu se uită la Philippa. Mai bine aş lua prăjiturile alea.

— Dar…

Tommy a dispărut, lăsându-l pe Faircliffe în locul ei, ca şi cum mulţimea ar fi jucat cel mai viclean joc de noroc.

Lawrence se uita la ea ca şi cum ar fi fost cel mai fascinant tablou din toată colecţia lui.

Mai existase vreodată un bărbat atât de frumos sau atât de periculos? Era proaspăt pieptănat şi aranjat, ca o păpuşă de hârtie care prinde viaţă – cu margini ascuţite cu tot.

Ea prefera lavaliera lui strivită între ei şi părul lui ciufulit de degetele ei.

Acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

— Mi-aş dori… Ochii lui i-au căutat pe ai ei. Nu mai pot amâna datoria mea faţă de coroană.

Inima îi bătea cu putere în piept. Nu a întrebat ce a vrut să spună.

I-a spus oricum.

— Domnul şi doamna York speră că balul din seara aceasta va fi însoţit de un anunţ special.

— Ştiu. Degetele ei s-au strâns în pumn. Toată lumea ştie. Fă-o.

— Lucrez la asta, a mormăit el. Îmi amintesc toate motivele pentru care trebuie să fac asta.

— Chiar tu mi-ai spus că ea este ceea ce îţi doreşti, a spus Chloe, cu vorbele ei acide. O familie perfectă de nobili care să ducă mai departe moştenirea Faircliffe, fără scandaluri.

Adică nimic din ce avea Chloe de oferit.

— Ştiu. Un muşchi al obrazului i s-a strâns. Ochii lui îi priveau fierbinte pe ai ei. Ştiu.

— Atunci, du-te, a spus ea liniştită, înainte ca el să înrăutăţească lucrurile făcând aluzie la posibilitatea ca ea să devină amanta lui.

Singurul lucru mai rău decât să fii înlocuit şi uitat era să fii ascuns în întuneric intenţionat.

În nopţile nedormite, Chloe se întreba uneori dacă părinţii ei şi-au putut permite să o păstreze… dar au ales să nu o facă, pentru că era o bastardă născută de o mamă şi un tată care preferau să păstreze un secret decât să-şi păstreze copilul.

Prefera să rămână o mândră fată bătrână din Wynchester decât ruşinea secretă a unui bărbat.

Capitolul 22

Lordul Southerby i-a ieşit în cale lui Lawrence înainte ca acesta să ajungă la familia York.

Lawrence a strâns din dinţi. Nu avea chef să vorbească despre Chloe sau despre afaceri.

— Nu am încă partea mea de investit, dar o voi face înainte de sfârşitul sezonului.

— Aşa ai spus. Contele cel ştrengar a ridicat din umeri leneş şi a dat din cap în direcţia din care venise Lawrence. Ai arătat destul de mult interes pentru domnişoara Wynchester în ultima vreme, nu-i aşa?

Lawrence abia putea să se îndepărteze fără să tânjească şi se mai uite o dată la ea peste umăr. Tocmai fusese alături de ea cu câteva clipe înainte, şi totuşi, de fiecare dată când o zărea, era ca şi cum ar fi fost în echilibru la cârma unei nave. Prezenţa ei avea forţă. Un vânt puternic care îl dobora.

Numai că, de data aceasta, pânzele sale l-au dus pe un alt ţărm.

— Nu am nici un drept asupra ei, s-a forţat el să răspundă. Eu… sper că va găsi o pereche minunată.

— Fără îndoială că cineva va muşca momeala. Buzele lui Southerby s-au întins într-un zâmbet lent – cel de lup despre care mamele îşi avertizau bicele. Eu o consider fascinantă. Pare genul de femeie pe care cineva ar vrea să o cunoască.

— Este, a fost de acord Lawrence înainte de a se putea opri.

Şi de ce să se oprească? Sau de ce să îl oprească pe contele de Southerby, mai bine spus? Lordul fanfaron era un domn cu relaţii bune, fără datorii de plătit şi cu un proiect de dezvoltare promiţător care îi va spori averea deja considerabilă. Era fermecător, inteligent, prietenos… Elegantul Lord Southerby era practic perfect din toate punctele de vedere.

Îi făcea stomacul lui Lawrence să se agite.

— Ea nu are zestre, i-a spus el lui Southerby. Noua moştenitoare este bogată, dar domnişoara Wynchester nu este.

Contele se uita la Lawrence de parcă îi crescuseră coarne.

— Ce-mi pasă mie de zestre?

La ţintă. O săgeată perfectă. Asta era diferenţa dintre cei doi bărbaţi. Unul trebuia să se căsătorească pentru bani, iar celălalt putea să curteze pe oricine dorea.

— Şi înainte de a-mi spune că provine dintr-o familie scandaloasă, ştiu şi eu asta, a adăugat Southerby. Potrivit articolelor de scandal, se întâmplă să fiu şi eu considerat oarecum scandalos. Domnişoara Wynchester s-ar putea să

nu-şi dorească să valseze cu un „crai neruşinat” ca mine. L-a cuprins de umăr pe Lawrence. Linişteşte-te, Faircliffe. Tot ceea ce caut este pe cineva interesant cu care să dansez.

Lawrence şi-a strâns pumnii.

Poate contele se gândea doar la un singur dans, mai degrabă decât la o căsnicie pe viaţă, dar fiecare moment în compania lui Chloe îi stârnea lui Lawrence dorinţa de mai mult. Nu se îndoia că şi contele ar fi simţit la fel. Chloe ar putea fi cea care s-ar căsători cu un „crai neruşinat” ca Southerby.

Dar el nu avea dreptul să se intereseze cu cine se căsătoreşte. Trebuia să o urmărească pe domnişoara York.

— Te rog să mă scuzi, a zis el şi l-a ocolit pe conte.

Poate că Southerby era pe punctul de a o seduce pe Chloe, dar Lawrence nu trebuia să privească cum se întâmplă. Era timpul să se ridice în picioare cu domnişoara York pentru programul lor.

Fără să se uite înapoi, a recuperat ultima distanţă.

— Cred că acest dans este al meu?

Domnişoara York şi-a pus mâna pe antebraţul lui fără să comenteze, dar mama ei a făcut un pas înainte ca să-i şoptească lui Lawrence la ureche:

— Acesta este momentul?

— Pentru menuetul meu cu fiica dumneavoastră? a întrebat el, făcându-se că nu înţelege în mod intenţionat. Da, sunt foarte sigur. Domnişoară York, dacă îmi permiţi?

— La revedere, mamă, a spus ea categoric.

— Nu există niciun „la revedere”, a bâiguit mama ei. Voi fi cu ochii în patru. Dă-mi un semn când…

Acordul de început a blocat orice altceva ar fi vrut să spună doamna York.

Lawrence şi domnişoara York abia s-au aranjat în poziţie la timp pentru a începe dansul cu ceilalţi.

Deşi încerca să nu se uite, privirea lui îi aluneca peste umăr spre Chloe.

Ea nu dansa cu Southerby. Chloe şi mătuşa ei au reuşit să plece înainte ca melodia să se termine. Să dispară fără să-şi ia rămas-bun. Îl durea sufletul. Era ca şi cum s-ar

fi deschis o gaură în el.

Când a plecat, Chloe a luat cu ea aerul din plămânii lui.

Şi-a întors privirea spre domnişoara York, încercând din răsputeri să afişeze un zâmbet plăcut. Poate că absenţa bruscă a lui Chloe îi permitea să se concentreze pe îndeplinirea datoriei sale, aşa cum ar fi trebuit să facă de la început.

Domnişoara York l-a privit şi ea, cu o expresie plată şi cu privirea goală, în timp ce îndeplinea fiecare pas al menuetului fără greşeală.

Era o femeie inteligentă. Toată lumea spunea acest lucru, chiar dacă ea nu era dispusă să-şi împărtăşească pasiunile intelectuale cu Lawrence. El nu voia să forţeze lucrurile. Conversaţia animată nu era o condiţie prealabilă pentru rolul de ducesă. Nu era ca şi cum se aştepta ca un soţ şi o soţie să petreacă după-amiezi fără nicio activitate discutând despre artă sau dezbătând politică. Nu aşa cum făcuse el cu Chloe.

Domnişoara York îi va purta în pântece un moştenitor – şi dacă nu, o fiică sau două – şi el şi soţia lui vor fi la fel de fericiţi ca… ca…

Bine, poate că nu ar fi o companie uşoară. Ar fi nişte străini indiferenţi. Lawrence ar lucra din greu la chestiuni parlamentare.

Iar domnişoara York ar… citi. El ar restaura proprietatea ducelui cu zestrea ei, ar face câţiva copii şi apoi… s-ar bucura de o căsnicie extraordinar de plictisitoare, fără dragoste, aşa cum făceau adesea cei din clasa lor.

Nu era deloc ceea ce îşi dorea Lawrence.

Neliniştea i se strecura sub piele ca nişte furnici. A încercat să nu-şi lase paşii să se împleticească în dans. Acesta era momentul pentru care se pregătise. Era Wellington, gata să învingă sau să moară încercând la Waterloo. Domnişoara York era… Napoleon Bonaparte? Ce se întâmpla cu această metaforă? Căsătoria nu era război. Nu era niciun motiv pentru ca o cerere în căsătorie să se

simtă ca şi cum ar fi fost străpunsă de o baionetă.

Era Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, şi, ca toţi deţinătorii anteriori ai titlului, cu excepţia unuia singur, va face ceea ce este corect.

A executat paşii în tăcere pentru a o privi mai atent pe domnişoara York. O senzaţie tulburătoare i s-a răsucit în stomac. Oare îşi dorea să poată alege pe altcineva?

Poate că nu fusese entuziasmată de ideea de a deveni o ducesă puternică, căsătorită cu un bărbat aproape străin, pentru că şi ea spera să găsească dragostea.

Era acesta omul care spera să devină? Unul care şi-a îmbunătăţit propria soartă în detrimentul altora? Nu ar putea trăi cu el însuşi dacă ar face bine pentru titlul său doar pentru a face un rău teribil miresei sale.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? a întrebat el brusc.

S-a împiedicat.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

— Te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Dacă mă întrebi, o să spun da.

— Pentru că asta este ceea ce îţi doreşti?

— Pentru că este datoria mea. Ochii ei erau obosiţi. Nu este şi a ta?

Nu aşa. Era disperat, dar nu era un monstru.

— Nu este de datoria mea să fac copii cu cineva care ar prefera să nu-i vizitez dormitorul.

Cuvintele nu fost brutale şi lipsite de eleganţă, dar niciunul dintre ei nu merita un viitor în care el să o forţeze să-şi facă datoria, iar ea să se lase violată pentru a-şi face datoria.

— Îmi cunosc responsabilitatea, a mormăit ea.

Nu părea deloc promiţător.

— Dacă nu ai fi obligată de onoare să te supui părinţilor tăi, a întrebat el, cât de interesată ai fi să te căsătoreşti cu mine?

Ea a parcurs câţiva paşi de menuet în tăcere, fără ca ochii ei să-i părăsească pe al lui.

Şi apoi a suspinat.

— Cam la fel de interesată cum îmi imaginez că eşti

dumneata de mine. În privinţa asta, cel puţin, ne potrivim de minune.

Nu putea să o facă. Nici ei şi nici lui însuşi. Nu avea să devină diavolul de care ea se temea în noapte. Nici măcar pentru un ducat.

— Atunci, lasă-mă să te liniştesc. A schiţat un zâmbet forţat. Mă voi abţine de la a pune o întrebare la care ai fi obligată să consimţi contrar propriilor tale dorinţe, scutindu-ne astfel pe amândoi de câteva decenii de suferinţă. Eşti liberă, domnişoară York. Cel puţin, vei avea atâta libertate pe câtă am eu puterea să îţi acord.

Un ghimpe i-a alunecat pe şira spinării. A dat-o la o parte. Va găsi o cale prin care să nu rănească pe nimeni.

Cumva.

— Mulţumesc. Postura încordată a domnişoarei York s-a relaxat, iar paşii ei au reluat un ritm constant. Se cuvin felicitări domnişoarei Wynchester?

— Nu, a spus el cu un oftat. Indiferent de ceea ce ar fi simţit în sufletul lui. Din moment ce ştii ce înseamnă datoria, înţelegi de ce nu.

— Hm, a fost tot ce a spus domnişoara York în replică.

Din moment ce nu putea să o aleagă pe Chloe, era al naibii de norocos că nu era îndrăgostit de ea sau ceva inoportun de genul ăsta.

Domnişoara York a ţinut pasul cu muzica.

— Când îţi vei lua tabloul înapoi?

Lawrence aproape că s-a împiedicat.

— Nu-l vrei?

Ea a zâmbit.

— M-a interesat doar biblioteca dumitale.

S-a înroşit la faţă.

— Până când ai văzut că nu mai conţinea prea multe cărţi?

— Nu, asta ar fi cea mai bună parte. Să umplu spaţiile goale cu orice îmi place. Paşii ei erau uşori. Mi-am dat seama că îţi păsa mai mult de operele de artă de pe pereţi după felul în care te-ai străduit să le eviţi.

El a făcut ochii mici.

— De aceea ai spus că îţi plac spiriduşii dansatori?

— Oricui îi plăceau ar fi trebuit să trezească suspiciuni, a reproşat ea, cu ochii sclipindu-i jucăuş acum, că nu mai trebuia să se teamă că este legată de Lawrence şi de gusturile lui îndoielnice în materie de artă. La prima vedere, acea piesă era cea mai ciudată din cameră. Mă îndoiam că cineva te-a mai complimentat vreodată pentru ea, aşa că, pentru a fi amabilă, m-am gândit să o fac. Nu mă aşteptam să mi-o dai mie.

Singurul motiv pentru care fusese dispus să se despartă de acel tablou era pentru că nu era special. Tatăl său avusese un altul la fel.

Pielea îl mânca de ruşine.

— M-am gândit că ar putea face pe unul dintre noi fericit.

— Acum ştii. Expresia domnişoarei York era ironică. O voi trimite înapoi cât mai repede.

Acum, că anulaseră oficial uniunea lor neoficială, finalitatea deciziei lor îl făcea să se simtă ameţit de panică.

— O să le spun părinţilor tăi…

— Le voi spune că am refuzat, ceea ce ar fi trebuit să fac de la început. Amândoi ştiam că nu ne potrivim. Este timpul să fac ceea ce este mai bine pentru mine. Ea a aruncat o privire peste umărul lui şi a tresărit. Te superi dacă aşteptăm până mâine? Va trebui să mă gândesc la cea mai bună modalitate de a-i informa pe părinţii mei despre această nouă întorsătură şi aş prefera să nu stric petrecerea.

— Mâine este mai mult decât bine, a asigurat-o el. Nu mai este nimeni altcineva pe care trebuie să mă grăbesc să cer în căsătorie.

— Hmm.

Domnişoara York nu a mai spus nimic, dar ochii ei erau plini de scepticism.

Foarte bine, Lawrence se grăbea. Avea conturi de achitat şi salarii de plătit şi nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără o zestre mare.

Dar trebuia, de asemenea, să trăiască şi cu decizia pe

care o luase. Mireasa lui va trebui să trăiască şi ea cu el. Scurta logodnă cu domnişoara York îi demonstrase că „pentru totdeauna” era mult prea mult timp pentru a fi căsătorit cu cineva cu care ar fi preferat să nu fie.

Chiar dacă motivaţia viitoarei sale soţii era la fel de comercială ca şi a lui – un ducat în schimbul unei zestre – atât timp cât ea era mulţumită de aranjament, iar banii ar fi fost ai lui în ziua nunţii, Lawrence ar fi făcut ceea ce trebuia să facă.

Chloe trebuie să înţeleagă prea bine situaţia dificilă. Şi ea făcea acelaşi lucru. Când venise să îşi ceara favoarea, recunoscuse cu sinceritate că nu avea zestre şi că era în căutarea unui pretendent bogat.

Acela nu era Lawrence. Nu putea pretinde că era „aproape solvabil”. Îşi pierdea casa din oraş.

Dar până când el şi Chloe vor găsi amândoi ceea ce căutau, poate că se puteau avea unul pe celălalt.

Măcar pentru câteva clipe furate.

Capitolul 23

Odată cu zorii zilei au apărut şi ziarele de dimineaţă. Chloe nu a putut suporta să se uite. Nici nu trebuia să o facă. Graham a analizat fiecare cuvânt înainte de micul dejun.

Nu exista niciun anunţ de nuntă. Şi nici nu se zvonea că logodna ar fi fost amânată. În afară de o descriere a rochiei Philippei şi o relatare fidelă a programelor pe care le dansase cu Faircliffe, nu mai exista nici o bârfă despre ei.

Chloe şi-a frecat tâmplele.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, a spus Elizabeth ridicând din umeri, că va apărea în ziarul de mâine. Probabil că acestea au fost la tipar cu mult înainte ca dansul să se termine.

— Voi auzi înainte de asta, a asigurat-o Graham pe Chloe. Când îmi voi face rondul peste o oră, voi afla tot ce

este de ştiut şi voi raporta.

Randall, majordomul familiei Wynchester, a intrat în sufragerie cu o tavă de argint.

— Scrisoare pentru domnişoara Chloe.

— Philippa. Chloe a gemut.

Poate că Philippa a vrut să răspândească vestea bună în cercul ei de lectură înainte ca articolele de bârfă să o facă în locul ei.

Dar nu era de la Philippa.

Sigiliul ducelui de Faircliffe era chiar acolo, în mijloc.

— Eu… voi citi asta în camera mea.

Chloe s-a ridicat pe picioarele tremurânde, dar Tommy a sărit după ea.

— Vin cu tine.

De îndată ce au rămas singure în camera lui Chloe, aceasta a rupt sigiliul de ceară şi a citit conţinutul scrisorii.

Mi-e dor de tine. Vii pe la mine?
L.

Îi era dor de ea.

Nu ştia dacă să râdă sau să plângă, să arunce scrisoarea în foc sau să înrămeze cuvintele pe perete. Cât timp aşteptase în agonie un astfel de semn? Că el observase când ea plecase, că şi-ar fi dorit să fie acolo, că îi păsa.

Şi a ales să trimită asta la o zi după ce s-a logodit cu altcineva?

Fruntea lui Tommy se încreţise de îngrijorare.

— Ce ai de gând să faci?

Chloe a mototolit scrisoarea în pumn, apoi a desfăcut-o la fel de repede, aşezând pergamentul încreţit pe măsuţa ei de toaletă şi trecându-şi mâna tremurândă peste crestături în încercarea de a-l netezi la fel cum fusese înainte.

Nu a funcţionat.

— Nu ştiu, a spus ea, cu vocea ei crudă şi mizerabilă.

Tommy s-a sprijinit de dulapul simplu.

— Vrei să-l vezi?

— Da. Chloe a privit sumbru în gol. Nu.

Şi-a coborât fruntea grea pe măsuţa de toaletă, fixând scrisoarea nenorocită cu greutatea gândurilor ei.

Bineînţeles că îşi dorea să-l vadă pe Lawrence. Faptul că ştia că îl pierduse, că acum era definitiv şi oficial că se terminase, era mai mult decât putea suporta. De ce să tărăgăneze inevitabila despărţire?

Dar trebuiau să se întoarcă, naiba să-l ia. Chiar dacă îi era dor de ea sau nu. Încă îl avea pe *Puck* al lor. Cea mai bună şansă a familiei ei de a-l recupera era să-i distragă Chloe atenţia. Asta era şansa lor.

Ea a ridicat capul.

— Cu ce mă îmbrac?

Tommy a deschis ambele dulapuri.

— Cu ce vrei să te îmbraci?

Însufleţită, Chloe şi-a analizat alegerile. Bej insipid din nou, din moment ce pierduse deja? O rochie de operă extravagantă, pentru a-i arăta ce pierduse? Niciuna dintre opţiuni nu era atrăgătoare. Amândouă dădeau prea mult de gol ceea ce simţea.

A ales o rochie de zi simplă, din muselină de culoare roz, cu mâneci lungi şi cu un volan dublu de dantelă la baza tivului. Nu era nici elegantă, nici extravagantă. Genul de rochie de mers pe jos pe care o femeie obişnuită, a cărei inimă nu era în niciun caz frântă, ar putea-o purta într-o ieşire obişnuită pentru a face vizite la cunoştinţe obişnuite.

Chloe nu a lăsat să se înţeleagă că ceva nu era în regulă.

— Du-te şi transformă-te în mătuşa Wynchester, i-a spus ea lui Tommy. Astăzi, aducem tabloul acasă.

*

Lawrence s-a străduit curajos să îşi îndrepte atenţia la cercetarea pentru următoarea lege a finanţelor publice.

Nu a funcţionat.

Fiecare scârţâit îndepărtat al unei podele îi distrăgea

atenţia. Era Jackson, lacheul lui, care se întorcea cu un bilet de la Chloe? Fiecare şuierat de vânt dincolo de fereastră. Era trăsura Wynchester care urca pe strada de afară?

A verificat ceasul pentru a cincizecea oară. Ea primise scrisoarea lui până acum. Jackson trebuie să fie acasă. Dacă ea îi trimisese un răspuns, Lawrence l-ar avea deja în mână. Ea nu venea. Nici măcar nu răspundea. Poate că Southerby îi câştigase mâna, iar ea nu mai avea nevoie de Lawrence sau de gala lui din ce în ce mai puţin probabilă.

Dacă Chloe nu voia să aibă nimic de-a face cu el, era ceea ce merita. Indiferent de ceea ce ar fi vrut inima lui, el era încă în căutarea unei moştenitoare.

A se complăcea în momente furate, ştiind foarte bine că nu pot duce nicăieri, nu era un comportament de gentleman. Mai ales unul care promisese să o ajute pe Chloe să se căsătorească cu altcineva.

Gândul i-a provocat un nod în stomac, aşa că şi l-a alungat. Nu avea de gând să o dezvirgineze. Voia doar să o vadă. Şi poate să-i fure un sărut micuţ de tot.

Era suficient de puternic ca să nu ceară mai mult de atât.

Hastings a apărut în pragul uşii.

— Excelenţa Voastră?

Lawrence a sărit.

— Da?

Ochii majordomului său erau veseli.

— Doamna şi domnişoara Wynchester sunt în salonul lor.

Salonul lor. Cel fără oglinzi şi cu un cufăr plin de bonete urâte. Erau aici!

A sărit imediat în picioare.

— Trimite după ceai. Vin imediat.

Hastings a dat din cap şi a dispărut.

Copleşit de uşurare şi de emoţie, Lawrence şi-a trecut o mână prin păr şi şi-a îndreptat lavaliera de la gât înainte de a se îndrepta spre salonul unde îl aşteptau Chloe şi mătuşa ei.

Când a intrat, amândouă purtau bonete prosteşti din

cufăr.

S-a înclinat adânc pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Doamnelor. Sunt onorat de vizita voastră.

Mătuşa Wynchester a făcut ochii mici.

— Chloe a spus că vor fi tarte cu gem.

— Nu am spus „tarte”, mătuşă, a corectat rapid Chloe. Am spus că s-ar putea să fie ceai.

— Cu siguranţă, va fi ceai pentru voi două.

S-a aşezat pe scaunul de vizavi de fotoliile doamnelor şi s-a uitat fără cuvinte la Chloe. Ea era orbită. Era pentru prima dată când o văzuse fără spectrul unei uniuni fără iubire cu altcineva atârnându-i deasupra capului, iar ea părea mai luminoasă, mai îndrăzneaţă, prea drăguţă pentru a fi reală.

Părul ei părea moale şi uşor de atins, buzele roz şi uşor de sărutat, iar curbele ei erau puse în evidenţă la perfecţie sub o rochie de zi cu guler înalt, înşelător de modestă, al cărei corset din mătase de culoare roz îi accentua umflătura sânilor. Avea să viseze la această rochie în seara asta. Desprinzând fiecare strat şi apăsând sărutări fierbinţi pe fiecare nou centimetru de piele pe care îl dezvăluia.

— Ştie că e nepoliticos să se holbeze? a întrebat mătuşa Wynchester din spatele mâinii ei înmănuşate. Credeam că ai spus că este un duce bine-crescut.

— Ocazional bine-crescut, a murmurat Chloe. Nu am fost de acord că amândouă avem o slăbiciune pentru crai?

Lawrence a încremenit. Reputaţia lui era opusul ticăloşiei. El era culmea bunei purtări. Dacă asta era o insinuare că ea se îndrăgostise de nenorocitul de conte de Southerby…

— Faircliffe arată de parcă ar prefera să te mănânce pe tine decât prăjiturile pentru ceai, a mormăit mătuşa Wynchester.

Mai adevărat decât ştia ea. Chloe era un fruct suculent de vară şi el voia să devoreze fiecare bucăţică din ea. Lawrence abia aştepta să rămână singur cu Chloe ca să o poată săruta.

Ăăă, să vorbească. Să poată vorbi într-un mod calm şi bine educat.

A fost salvat de la a se face de râs prin sosirea oportună a unui lacheu care aducea tava cu ceai.

— Ohhh… Mătuşa Wynchester şi-a cuprins stomacul şi a scos un geamăt demn de un marinar cu colţi verzi. E prea devreme pentru mai multe prăjituri cu lămâie. S-ar putea să fi exagerat la bal.

— Atunci, astea sunt pentru mine.

Chloe s-a servit cu o prăjitură.

Lawrence a făcut acelaşi lucru.

— Ai dormit bine noaptea trecută?

A fost o întrebare nevinovată. Sau, cel puţin, a vrut să fie o întrebare nevinovată. Dar când ochii întunecaţi ai lui Chloe s-au întâlnit cu ai lui, a simţit căldura lor cum îi arde fiecare centimetru de piele.

— Nu, a răspuns ea fără să întrerupă contactul. Tu?

— Nu, a bombănit el.

Eliberat de spectrul căsătoriei cu domnişoara York, Lawrence petrecuse o noapte agitată, gândindu-se doar la Chloe. Vise senzuale nesfârşite, cu membrele lor goale înfăşurate unul în jurul celuilalt, cu micile ei gâfâieli de plăcere în timp ce el se împingea în ea din nou şi din nou. Se trezise cu mădularul tare şi umflat. Eliberarea presiunii cu mâna nu i-a permis decât să alunece într-un alt vis torid.

Speranţa subită că şi ea avusese gânduri similare cu ale lui a fost suficientă pentru a-i face mădularul să se întărească din nou.

— Nici eu nu am dormit bine. Mătuşa Wynchester şi-a ciupit genunchii. Aceste articulaţii vechi spun că va ploua.

— E Londra, mătuşă, a murmurat Chloe. Plouă în fiecare zi.

Mătuşa Wynchester a făcut ochii mici.

— Nu erai atât de obraznică când erai mică.

Lawrence s-a aplecat cu interes.

— Cum era când era copil?

— Oh, câte poveşti aş putea spune!

Mătuşa Wynchester a chicotit, iar Chloe i-a aruncat o

privire.

— Să nu le spui.

— Odată, a început mătuşa Wynchester, ignorându-şi nepoata, s-a pierdut în adâncul pădurii şi ar fi murit de foame dacă ea şi fratele ei nu ar fi dat peste o casă din turtă dulce.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, a certat-o Chloe. Aceasta este din povestea *Hänsel şi Gretel,* care ne-a fost tradusă acum câteva luni la cercul de lectură.

— Altă dată, a continuat mătuşa Wynchester ca şi cum Chloe nu ar fi vorbit, a consumat un măr otrăvit şi a murit. Doar sărutul unui antreprenor de pompe funebre elegant, dar prost crescut, a putut să o readucă la viaţă. Şi eu m-am prefăcut că sunt moartă. O fată bătrână de vârsta mea nu primeşte prea multe sărutări. Şi apoi a fost momentul în care am fost prinşi într-un castel gotic…

— Te rog să nu pretinzi că Moartea m-a răpit pe cal, ca pe Lenore. Sau că m-am bucurat de o carieră de prostituată ca Fanny Hill. Chloe a scuturat din deget. N-ar fi trebuit să-ţi arăt niciodată acea bibliotecă publică.

— Şi apoi, a mai fost şi acel plăcintar, a spus mătuşa Wynchester, visătoare. Indiferent pentru ce ţi-ai fi economisit jumătatea de penny, în cele mai grele zile de iarnă nu puteai rezista niciodată unei plăcinte calde şi proaspete.

Expresia lui Chloe s-a înmuiat.

— Întotdeauna am împărţit cu tine.

Ochii mătuşii ei străluceau de dragoste.

— Nu am mai gustat niciodată o masă pe jumătate atât de bună de atunci.

— Chiar şi o noapte petrecută înfulecând prăjituri cu lămâie? a tachinat-o Chloe.

Mătuşa Wynchester a bombănit şi s-a apucat de stomac.

— Nu-mi aduce aminte. Îmi agravează guta.

Chloe a ridicat sprânceana.

— Nu ai gută.

— Simt că se declanşează, a insistat mătuşa ei.

Trebuie să mă întind imediat şi pentru mai multe ore.

Lawrence şi-a ascuns amuzamentul.

— Vreţi să chem o cameristă să vă arate camera de oaspeţi?

— Vezi? a şuierat mătuşa Wynchester. Un gentleman foarte de treabă. Nu e deloc un ticălos.

— Nu se va întoarce decât peste câteva ore, a avertizat Chloe. Asta e ultima dată când o vei vedea până după lăsarea serii.

— Fetiţă impertinentă. Mătuşa Wynchester a pufnit. Aşteaptă până când vei fi de vârsta mea.

Creierul lui Lawrence se fixase pe cuvintele cu mult după lăsarea serii. Să fie singur cu Chloe până atunci? I-ar fi dat mătuşii Wynchester tot ce voia.

A sunat din cel mai apropiat clopoţel.

— Peggy va fi aici în scurt timp pentru a vă arăta camera dumneavoastră.

În clipa în care menajera a scos-o pe mătuşa Wynchester pe hol, Lawrence s-a întors spre Chloe. Abia aştepta să o aibă din nou în braţele lui, să îşi îngroape faţa în aroma de iasomie a părului ei. Îşi dorea să o ţină mai aproape decât o făcuse vreodată şi să o sărute până când nu mai exista nimic altceva decât braţele lor unul în jurul celuilalt şi buzele lor strânse.

— Şi cu ce, a spus el, cât de sugestiv a putut, aş putea să te ajut, milady?

Privirea ei era greu de descifrat

— Nu am reuşit să parcurg toate operele tale de artă. Poate că ai putea să-mi arăţi ce mi-a scăpat?

Lawrence spera să îi arate o oră sau două de sărutări pasionale, dar a fost surprins să descopere că această sugestie era la fel de atrăgătoare. Niciodată până atunci nu mai fusese cineva suficient de interesat de obsesia lui pentru arta neobişnuită încât să se intereseze de ea, cu atât mai puţin să-l încurajeze să împărtăşească deschis această latură a sa.

I-a oferit braţul lui.

— Pe aici, te rog.

Ar fi uşor să minimalizeze cea mai mare parte a colecţiei de artă ca fiind piese rămase de la generaţiile trecute, fără mai multă semnificaţie decât atât. Dar cu Chloe nu voia să-şi ascundă ciudăţeniile. Bănuia că ea îl va plăcea mai mult cu fiecare nouă ciudăţenie pe care o dezvăluia.

A condus-o spre un colţ pe care nimeni altcineva în afară de el nu-l mai frecventa.

— Acestea sunt preferatele mele.

A înclinat capul în faţa perspectivelor netradiţionale şi a portretelor provocatoare.

— De ce sunt preferatele tale?

— Pentru că mă umplu de întrebări şi îmi stârnesc imaginaţia. A făcut un gest către tabloul din faţa lor. De ce ea? De ce el? De ce acest moment? De ce acest unghi? La ce se uită, chiar în afara pânzei? Ce s-a întâmplat ca acele păsări să îşi ia zborul?

— O, înţeleg. A făcut un pas înainte pentru a se uita mai atent. Au existat multe perspective din care să picteze această scenă, dar artistul a ales-o pe aceasta cu un motiv.

Uşurarea lui s-a transformat în bucurie pe măsură ce se oprea în faţa fiecărui tablou, punând întrebări iscoditoare şi oferind de fiecare dată posibilităţi din ce în ce mai ciudate.

— Este mult mai distractiv decât orice altă vizită pe care am făcut-o la un muzeu. Ea s-a uitat la el. Nu e de mirare că adori această colecţie.

— Înainte îmi doream să nu-mi placă aşa de mult. Tatăl meu a preferat întotdeauna obsesiile sale în detrimentul căminului şi al familiei, iar eu mă temeam că îmi este predestinat să calc pe urmele lui.

— Dacă arta este pălăria ta extravagantă, atunci pune-ţi-o şi poart-o cu mândrie. A făcut un gest larg cu braţele. De ce să te îndepărtezi intenţionat de ceva ce iubeşti? Dacă vizionarea tablourilor te face fericit, atunci fă ceea ce îţi dă bucurie.

— Nu vreau să privesc şi să-mi imaginez. Şi-a dres glasul. Muşchii îi erau rigizi, iar vocea îi era stridentă. Vreau

să fiu eu artistul, să pictez.

Şi-a ţinut respiraţia. Ceafa îi furnica de nelinişte.

Ochii ei s-au luminat de interes.

— Atunci, de ce nu o faci?

Corpul lui s-a relaxat. Dacă ar fi fost atât de uşor. A întins mâna pentru a-i atinge faţa. Ea s-a întors în ultima secundă, iar mâna lui a căzut înapoi pe lângă el fără să intre în contact. Pielea lui s-a răcit. Se aşteptase ca ea să râdă la ideea că el era un artist, nu să se retragă de la atingerea lui. S-a întors pentru a-şi ascunde jena.

— Nu pot risca să-mi pierd statutul. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să evit comparaţiile cu tatăl meu. Să fiu seriosul şi respectabilul Faircliffe. Evitând bârfele cu orice preţ. A râs cu autoironie. N-aş şti să amestec vopsele nici dacă aş avea şi nu am bani să angajez tutori pentru hobby-uri frivole. Şi dacă nu mă pricep la pictură?

Ea s-a încruntat.

— Cum se poate să existe fonduri pentru o gală de sfârşit de sezon şi totuşi nici măcar un şiling pentru o clipă sau două cu un tutore?

— Nu există fonduri pentru o gală de final de sezon. Maxilarul i s-a încleştat. Ar fi fost, dacă aş fi cerut-o pe domnişoara York, aşa cum era de datoria mea, dar fără zestrea ei, sunt puţine şanse să continuăm o tradiţie pe care familia mea o susţine de generaţii întregi.

A rămas cu gura căscată.

— Nu ai cerut-o pe Philippa?

S-a blestemat singur. Bineînţeles, de aceea Chloe nu se topise în îmbrăţişarea lui. Îl crezuse promis altcuiva.

— Nu am făcut-o, a spus el repede. Nu am putut.

— Dar de ce? s-a bâlbâit ea. Am crezut că ea este răspunsul la rugăciunile tale.

— Toate, mai puţin una dintre ele. Domnişoara York nu e Chloe. Nimeni altcineva nu se putea compara. Nu puteam să ne arunc pe amândoi în mizerie.

Faţa ei s-a înclinat spre el.

— Dacă nu pe ea, ce speri să găseşti?

— Nu ştiu ce îmi rezervă viitorul. Vocea lui era

răguşită în timp ce se întindea spre ea. Dar în acest moment, am tot ceea ce îmi doresc.

Un zâmbet mulţumit, secret, i-a cochetat pe buzele trandafirii.

— Mă doreşti?

— Mai mult decât însăşi respiraţia. Dar trebuia să fie pe deplin sincer. Şi-a trecut degetul mare pe obrazul ei. Sunt al tău pentru moment, dar această libertate este temporară. Intenţiile mele nu sunt onorabile.

— Cine a spus că ale mele sunt? Ea a trecut un deget pe vesta lui. Eşti disponibil pentru orice îmi doresc? Chiar în acest moment?

— Orice, a rostit el cu gâtul brusc uscat.

Vârful limbii ei i-a atins buza inferioară. A vrut să o guste.

— Începe cu un sărut... S-a ridicat pe vârfuri, astfel încât gura ei s-a atins de a lui. Şi apoi, ispiteşte-mă.

I-a cuprins faţa în mâini şi şi-a înclinat gura peste a ei.

Puterea şi vulnerabilitatea se războiau în el. Sărutul ei a fost tot ceea ce sperase şi se temea că va fi. Emoţionant, ameţitor, devastator. Nu a stins focul din el. I-a aprins flăcările şi mai tare.

Fiecare sărut a generat două, fiecare alte două au implorat încă patru.

Avea un avantaj, fie că îşi dădea sau nu scama de asta. Era lacom pentru atâtea săruturi câte se învrednicise să dea. Le-ar fi pus la păstrare în inima lui pentru a le savura tot restul vieţii.

Era ameţitor să realizeze că renunţase la tot controlul în favoarea altcuiva. Sau poate că ea i-l smulsese, doar uitându-se în direcţia lui.

În această seară, ea era cea care comanda.

Capitolul 24

Nu se mai căsătorea cu Philippa!

Chloe şi-a strecurat degetele în părul negru al ducelui de Faircliffe şi a încercat să-şi spună că această veste nu însemna nimic, că planurile lui de căsătorie nu însemnau nimic pentru că, atunci când era vorba despre ea, nu aveau niciun viitor.

Dar cu Lawrence, un sărut nu era niciodată doar un sărut. Era cutremurător, sfâşietor, sublim. Din momentul în care primise invitaţia lui de a-l vizita, ştia că cea mai mare provocare va fi să reziste impulsului de a se arunca în braţele lui şi de a se topi după el. Şi acum nu mai trebuia să reziste la nimic!

Era al ei, pentru încă puţin timp. Al ei, cu care putea face tot ce dorea. Un fior a străbătut-o. Poate că situaţia era temporară, dar în seara asta avea să fie şi memorabilă. El ar putea să o părăsească, dar nu o va uita.

Nimeni nu putea uita sărutări atât de fierbinţi ca acestea.

Cu el, ea nu era un parchet zgâriat sau un tapet decolorat. Cu el, ea era lumânarea, torţa, candelabrul. Strălucitoare şi orbitoare; punctul culminant al nopţii, pasiunea lor – o cometă de foc. Nu-şi permitea să se gândească la cum s-ar fi simţit dacă ar fi lovit pământul.

Momente ca acestea nu trebuiau irosite.

Şi-a desfăcut degetele de după gâtul lui şi şi-a trecut palmele peste umerii, braţele, pieptul lui, avidă să cunoască fiecare centimetru din el.

— Ce faci? a întrebat el între sărutări. Respiraţia lui îi gâdila colţul gurii. Furi o altă batistă?

A chicotit, în ciuda voinţei ei.

— Ştiai că eu am luat-o?

— Nu, până nu ai recunoscut-o acum. Şi-a acoperit batista în mod protector. Nebunatico! Ce-ai făcut cu ea?

— Am ars-o.

O minciună. Era împăturită frumos în cutiuţa de cedru care conţinea panglica albastră pentru păr pe care Bean i-o cumpărase când îşi dăduse seama că nu avusese niciodată una frumoasă. Era cutia ei cu lucruri absolut perfecte pentru a fi atinse.

Ducele, pe de altă parte, era simpatic de imperfect şi era absolut încântător de atins. I-a smuls batista din buzunar şi a aruncat-o pe podeaua bibliotecii, apoi a făcut acelaşi lucru cu lavaliera lui fin apretată. Încet. Deliberat. Şi apoi a apăsat un sărut pe carnea nou expusă a gâtului lui.

— Ai grijă ce începi, a avertizat-o el. Am nevoie ca fiecare nod şi fiecare fir să fie la locul lui dacă vreau să-mi ţin corpul departe de al tău.

I-a desfăcut nasturele de sus al fracului fără să-şi ia ochii de la ai lui.

— Când naiba am lăsat eu impresia că vreau să existe distanţă între noi?

O sprânceană întunecată s-a arcuit.

— Când m-ai rugat să te ajut să-ţi găseşti un pretendent bogat.

Oh, da. Acea mică minciună.

A scuturat din cap şi a căutat următorul nasture.

— Nu am nevoie să mă salvez de la…

A învârtit-o până la uşa bibliotecii, ca şi cum ar fi cântat un vals privat doar pentru ei. A întors cheia în încuietoare cu o mână, pentru că celălalt braţ era ocupat să o ţină aproape.

— Sunt multe lucruri pe care le poţi face fără să te ruinezi…, a făcut el o pauză. În sensul clasic.

Şi-a strecurat un deget sub gulerul descoperit al cămăşii de in.

— Şi dacă vreau toate clasicele şi non-clasicele?

— Chloe. Privirea lui era chinuită. Nu-ţi pot oferi căsătoria. Tot ce pot să-ţi ofer este plăcerea.

— Asta e tot ce vreau. Şi-a strecurat braţele în jurul gâtului lui gol. Multă, multă plăcere. Distruge-mă pentru toţi ceilalţi, Excelenţă! Wynchesterii nu au fost niciodată făcuţi pentru a fi respectaţi.

I-a acoperit gura cu a lui în timp ce înaintau cu spatele prin bibliotecă. Genunchii ei s-au îndoit, lipindu-se de canapea, şi cei doi s-au prăbuşit pe perne unul în braţele celuilalt. Pulsul îi era agitat sub piele, dar deja corpul ei se pregătea, nerăbdător pentru ceea ce avea să vină.

Ochii lui străluceau ca un foc albastru.

— Eşti sigură că asta este ceea ce vrei?

— Să mă culc cu tine este ceea ce am vrut să fac de când mi-ai făcut acele bonete. Şi-a lipit buza de jos de marginea zgâriată a maxilarului lui. Mi-am dat seama că este ceea ce voi face în momentul în care ai spus: „Nu sunt logodit”.

I-a prins buza între dinţi, uşor, apoi a lins locul unde o ciupise.

— În acest caz, ar fi trebuit să o menţionez mai devreme. A apăsat sărutări cu gura deschisă pe partea laterală a gâtului ei, gustând-o, sugând acolo la bază. Te-am dorit de când m-ai făcut să îmi fac apariţia la evenimentul caritabil cu pătura greşită.

— Nu te-am obligat să faci nimic, a protestat ea, lăsându-şi capul în jos pentru a-i permite mai mult acces. Un oarecare atotştiutor a decis să o ia pe cont propriu, fără să pună întrebări.

Dar interiorul ei se încălzea la gândul că el se gândise la ea, chiar şi atunci, oricât ar fi încercat să nu o facă. Ea nu era cea de care avea nevoie, dar cu siguranţă era cea pe care şi-o dorea. Sentimentul era reciproc.

Avea destulă minte să nu se încurce romantic cu un sacrificat. Dar, pe parcurs, el încetase să mai fie o ţintă şi începuse să fie Lawrence. Bărbatul ale cărui săruturi seducătoare şi murmure romantice îi topeau genunchii şi care, cumva, îşi păstra o faţă serioasă atunci când „mătuşa Wynchester” a lui Tommy era în cea mai scandaloasă formă. Făcea toate astea pentru Chloe.

Pulsul i s-a accelerat. Deşi nu avusese pe nimeni până atunci, viaţa ei fusese departe de a fi protejată. Ştia la ce să se aştepte şi era bucuroasă că va fi cu Lawrence. Aceasta era amintirea la care voia să se gândească atunci când rememora prima ei dată. O noapte perfectă. O fantezie care a prins viaţă, înainte ca realitatea să vină să o răpească pe toată. Acesta era momentul lor.

Chloe s-a întins spre el cu mâini nerăbdătoare. Nu putea să-l dezbrace de restul hainelor până nu scăpa de

redingota lui.

Nasturii s-au desfăcut într-o clipă.

— Nu ţi-e cald sub toate straturile astea de haine la modă?

— Întreg corpul meu se încălzeşte la menţionarea numelui tău, a mârâit el şi s-a întins spre ea. Vederea ta îmi face pantalonii prea strâmţi.

Ea a zâmbit şi i-a împins haina de pe umeri.

— Bietul de tine! Şi-a trecut un deget pe pieptul lui. În cele din urmă, a putut să-i desfacă vesta. Ce groaznic trebuie să fie să suferi în interiorul unor pantaloni atât de constrângători! Trebuie să te eliberăm imediat din ei.

Şi-a lăsat vesta să cadă pe podea, dar nu a lăsat-o să ajungă la brâu. În schimb, i-a prins încheieturile mâinilor şi a apăsat un sărut pe fiecare punct unde zvâcnea pulsul. Sângele ei curgea mai repede, ducând sărutul în fiecare loc secret pe care spera că el îl va găsi.

I-a lăsat încheieturile mâinilor şi s-a coborât între genunchii ei până la covor, pentru a începe să-i dezlege botinele. Ea nu-i putea vedea decât creştetul. Pe măsură ce desfăcea fiecare şiret, îşi îngropa faţa în fustele ei pentru a-i săruta partea superioară a coapsei sau interiorul genunchiului. Ea simţea fiecare atingere a limbii lui pe carnea ei până în miezul arzător.

A simţit că nu mai are stabilitate în momentul în care el i-a scos botinele din picioare, iar membrele îi tremurau de nerăbdare. Aveau de gând să facă dragoste. Urma să-l simtă înăuntrul ei.

Dar el nu s-a ridicat imediat pentru a-i acoperi din nou trupul cu al lui. A rămas în genunchi între picioarele ei despărţite. Încet, şi-a strecurat degetele sub tivul fustelor ei pentru a trece pe sub mătasea subţire a ciorapilor ei, acolo unde aceştia acopereau oasele delicate ale gleznelor.

— Mi s-a spus, a rostit el, cu vocea gravă şi adâncă, cu privirea arzândă, că mă uit la tine de parcă aş vrea să te mănânc.

A sunat rău şi minunat. A înghiţit cu greu.

— Asta e ceea ce vrei?

— Crede-mă! Zâmbetul lui arogant nu arătase niciodată atât de excitant. Este ceea ce vrei tu.

Şi-a aplecat capul spre locul unde ciorapii ei îi acopereau gamba. În timp ce îi trăgea tivul mai sus, el a sărutat mai întâi o bucată sensibilă de piele, apoi cealaltă. Îi făcea promisiuni întunecate şi palpitante cu gura şi limba în timp ce o expunea centimetru cu centimetru.

Când tivul i-a ajuns la şolduri, a tresărit. Nu la contactul brusc cu aerul rece al bibliotecii, ci la căldura gurii lui, când a sărutat locul secret dintre picioarele ei, acolo unde numai ea se atinsese înainte. Nu se simţise niciodată aşa. Era o senzaţie de desfrâu copleşitor.

Ochii ei s-au închis, blocând totul în afară de senzaţia limbii lui talentate, care o tachina şi o gusta. Presiunea s-a acumulat în interiorul ei, ascuţită şi luxuriantă. Picioarele îi tremurau şi corpul ei pulsa de nevoie. Era aproape la apogeu.

— Vreau… a oftat ea. Degetele ei s-au înfipt în pernele canapelei. Am nevoie…

Fără să-şi ridice limba de pe micuţul nodul, el şi-a strecurat mâna între picioarele ei şi i-a umplut durerea cu degetele. Corpul ei a răspuns imediat, plăcerile gemene iradiind prin ea. Ea s-a desprins de gura şi degetele lui, explodând ca o stea îndepărtată în ceruri.

Abia după ce tremuratul a încetat, s-a urcat pe canapea pentru a o cuibări la pieptul său.

— Ce faci? a şoptit ea, după ce şi-a regăsit vocea.

I-a îndepărtat un fir de păr umed de pe frunte.

— Mă cuibăresc lângă tine.

— Opreşte-te imediat, a cerut ea. Nu am terminat.

Ochii lui erau întunecaţi de dorinţă. Îi mângâia părul, obrazul.

— Nu ai idee cât de mult tânjesc să mă îngrop între coapsele tale. Poate că nu-ţi pasă de reputaţia ta, dar eu nu te voi păngări.

Ea s-a mişcat sub el, convingându-l să îşi alinieze şoldurile. Nu avea rost să-şi păstreze virginitatea pentru un prinţ de basm care nu avea sa vină niciodată. Nu plănuise

niciodată să se căsătorească. O femeie înţeleaptă lua ceea ce putea atunci când avea mijloacele de a o face. Bărbatul pe care şi-l dorea era în braţele ei. Nimic nu-i putea opri.

— Vreau să faci dragoste cu mine. Vocea ei era răguşită, de nerecunoscut din cauza dorinţei. I-a zgâriat spatele cu o unghie. Ştiu ce-ţi cer şi ce înseamnă asta. Acest moment este despre a lua ceea ce ne dorim, nu despre ceea ce cred alţii că ar trebui să avem. Tu meriţi asta. Şi eu la fel.

S-a sprijinit pe un cot, cu ochii strălucind.

Nu părea convins... dar era aproape. Privirea lui sălbatică îl făcea să pară că vrea să se năpustească asupra ei, să-i smulgă rochia de pe trup şi să-i arate exact ce poate însemna seducţia. Se ţinea de un fir de aţă. Un singur fir solitar de aţă.

Ar putea s-o rupă cu o singură atingere...

— Mi-ai spus odată să nu te provoc dacă nu îmi doresc lucrul acesta. Şi-a plimbat mâinile pe braţele lui puternice. Este ceea ce îmi doresc.

Şi-a atins cu degetele de la mâini partea inferioară a sânului. Sânii ei s-au strâns, sfârcurile s-au întărit. Buzele lui s-au desfăcut, ca şi cum ar fi vrut să le guste aşa cum o devorase jos.

— În plus... I-a tras cămaşa de la brâu. Nu este „pângărire” dacă te implor să termini ceea ce ai început. Este un act de milă. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste planurile tari ale abdomenului lui şi a simţit cum muşchii tresar. Un adevărat gentleman nu ar ezita să ne aducă plăcere amândurora.

Respiraţia i s-a întrerupt, privirea i s-a încins, iar vocea îi era răguşită.

— Dacă însăşi onoarea mea depinde de a-mi găsi eliberarea împreună cu tine...

— Depinde, l-a asigurat ea. Şi-a strecurat un deget la betelia pantalonilor lui. Voi fi destul de supărată dacă abandonăm acum.

— Ei bine, nu pot să te supăr, a murmurat el şi şi-a lăsat mâna să alunece spre locul unde fuseseră degetele şi

limba lui cu câteva clipe mai devreme, de data aceasta ţinându-şi privirea fixată pe a ei pentru a vedea cât de profund o afecta.

Nu putea ascunde nimic. Corpul ei era încă alunecos şi sensibil, mai mult decât pregătit pentru atingerea lui. A gemut în timp ce senzaţia bine-venită de tachinare a răsucit rapid presiunea din interiorul ei tot mai sus.

O senzaţie de putere a cuprins-o. El nu era mai capabil decât ea să renunţe. O dorea la fel cum şi ea îl dorea pe el, se ospătase cu ea şi încă tânjea după mai mult. În câteva secunde, el o va avea din nou la marginea disperării, clătinându-se spre abis.

— Nu. Ea s-a întins spre el. Nu fără tine de data asta.

Cu ochii sclipitori, Lawrence şi-a aruncat haina dintr-o singură mişcare.

Nu-şi dăduse seama că această privelişte va fi atât de erotică. Pielea lui era fierbinte şi primitoare, muşchii tari se contractau sub presiunea uşoară a vârfurilor degetelor ei, ca şi cum atingerea îi aducea deopotrivă plăcere şi durere.

I-a prins mâinile şi i le-a ţintuit de pat în timp ce îi acoperea gura cu a lui. Ar fi trebuit să se simtă prinsă în capcană şi neajutorată, dar, în schimb, trupul ei era inundat de euforie, savurând promisiunea posesiunii lui, nerăbdătoare să se unească într-un singur trup. Şi-a lăsat picioarele să se depărteze în semn de invitaţie.

Când el i-a eliberat încheieturile mâinilor din închisoarea lor senzuală, ea şi-a cufundat imediat degetele în părul lui. Marcându-l aşa cum el o marcase pe ea. Părul lui era răvăşit din cauza mâinilor ei, a coapselor ei. Perfecţiunea lui superbă era şifonată de la festinul cu ea.

Trupul ei se strângea delicios în amintiri.

— Grăbeşte-te, a implorat ea.

Zâmbetul lui era răutăcios.

— Nu.

În timp ce pipăia între trupurile lor pentru a-şi descheia cămaşa, degetele lui s-au atins de umflătura ei alunecoasă. Trupul ei a pulsat de nevoie. Acum avea s-o revendice cu cea mai intimă parte a sa. Respiraţia ei era

neregulată. Îi plăcuseră gura. Limba şi degetele lui şi era pregătită pentru…

Mădularul lui gros apăsa fierbinte şi greu pe burta ei. Se simţea imposibil de mare şi nespus de tentant. Dacă un singur deget o putea împinge peste limită, câtă plăcere i-ar fi adus el cu totul? Ea s-a răsucit sub el.

— Răbdare, a murmurat el pe buzele ei, în timp ce mădularul lui pulsa între ei.

— Nu mă face să aştept. Abia recunoştea nevoia răguşită din vocea ei. Te rog.

S-a coborât până când a ajuns perfect lipit de ea, dar nu a introdus decât vârful înăuntru. Era decadent, puternic, o necăjea cu promisiuni. Ea voia mai mult. Îl voia pe tot. Chiar dacă numai pentru seara asta.

Şi-a ridicat şoldurile pentru a-l convinge să intre înăuntru. Fiecare centimetru nou o întindea, îi lega mai aproape. El nu era doar deasupra ei, ci şi înăuntrul ei. Realizarea a făcut-o să ameţească.

— Chloe, a spus el, cu vocea încordată. Asta o să…

Au gâfâit împreună când a intrat în ea pe deplin.

O durere ascuţită a străpuns-o şi a dispărut la fel de repede cum venise.

Şi-a încleştat muşchii în jurul lui, testând puterea acestei noi invazii. El a respirat sacadat.

— Ai simţit asta? a şoptit ea.

— Aproape că m-a distrus. Cuvintele lui erau sacadate, iar privirea lui era fierbinte de nevoie. Nu ai idee cât de mult mi-am dorit să fiu în tine. Abia dacă mai pot gândi.

Nu şi-a putut opri buzele să nu se curbeze într-un rânjet obraznic.

— Acum, că eşti aici, ce vom face?

A început să-şi mişte şoldurile. Încet, în mod ispititor, mădularul lui dur a intrat în ea. Senzaţia lui în interiorul ei, vederea umerilor lui puternici din acest unghi nou şi ciudat, aproape că au descumpănit-o.

Şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui, la început în ritmul lui, apoi l-a provocat mai repede, mai adânc. Fiecare

pătrundere alimenta presiunea crescândă ca un foc. În curând, o va mistui.

Sărutând-o cu poftă, el şi-a dus mâna la sânul ei. Degetele lui au tachinat pervers sfârcul, aşa cum se jucase între picioarele ei. Sunete mici îi scăpau din gât, sunete pe care nu le recunoştea. Presiunea a crescut şi a crescut până când i-a fost greu să respire, iar tot ce putea face era să simtă. Se întâmpla din nou, de data aceasta cu el înăuntrul ei.

Ar simţi-o şi el.

Ea l-a apucat de umeri.

— O să…

Era prea târziu pentru un avertisment. Punctul culminant deja o învinsese, ridicând-o, strângând-o, fracturând-o într-o mie de prisme de lumină şi luându-l cu ea. Sudoarea îi acoperea fruntea.

— Slavă Domnului, a murmurat el, ridicându-şi rapid şoldurile într-o succesiune scurtă înainte de a se elibera brusc.

Şi-a prins sămânţa cu batista căzută înainte de a o lăsa să cadă înapoi pe podea. Lawrence s-a prăbuşit lângă ea, satisfăcut şi epuizat.

Ea îi făcuse asta. Nu, chiar mai bine. Şi-o făcuseră unul altuia.

A tras-o către el, posesiv.

— Alte favoruri?

S-a cuibărit la pieptul lui cald, bucurându-se de sunetul inimii care bătea la fel de repede ca a ei.

— Mai fă-o o dată!

— Dă-mi cinci minute, a mormăit el şi şi-a aşezat obrazul pe părul ei.

Au aţipit câteva clipe, trezindu-se când răcoarea din aer a pătruns în îmbrăţişarea lor satisfăcută.

Lawrence i-a tras tivul înapoi până la glezne, apoi şi-a aranjat pantalonii şi şi-a tras cămaşa pe cap.

Oricât de mult detesta să-l acopere din nou, îi plăcea să fie ea cea care o putea face, aşa că Chloe l-a ajutat cu vesta şi cu lavaliera, nu pentru că el avea nevoie, ci pentru

că aşa dorea ea. Ajustarea faldurilor gulerului şi încheierea redingotei pe care o aruncaseră la o parte se simţea cumva la fel de intim ca tot ceea ce făcuseră cu câteva momente înainte. Poate chiar mai mult. Era diferit acum. Nu mai era un mister. Ştiau ce puteau avea împreună.

I-a sărutat fruntea.

— Facem un tur al restului bibliotecii?

I-a luat extrem de mult timp ca să înţeleagă despre ce naiba vorbea.

Artă.

Motivul pentru care se presupunea că se afla aici. În casa lui, în această cameră. Slavă Domnului că Lawrence ţinea lucrurile în ordine.

— Da, a reuşit ea să spună. Turul ar fi fascinant.

Şi-a împletit degetele cu ale ei şi a condus-o spre o altă secţiune a bibliotecii decât cea precedentă. În loc de tablouri pe pereţi, erau coloane înalte până la brâu, acoperite cu busturi şi sculpturi.

Toate, cu excepţia unei singure coloane cu caneluri.

A arătat cu degetul.

— Ce trebuie să fie acolo?

Bucuria dezinvoltă a dispărut din ochii lui.

— O vază. Cel mai de preţ bun al tatălui meu şi al meu. Un tendon i s-a răsucit în gât. Când îl voi găsi pe ticălosul care a furat-o…

— O vază? a chiţăit ea.

— Una de calitate superioară. Arată ca un heruvim sau ca un înger.

Ea cunoştea foarte bine vaza. Stătea acasă, în salonul de făcut planuri. Dar nu ştia că vaza era dată dispărută. Bătrânul Faircliffe i-o dăduse lui Bean de bunăvoie, ca garanţie a furtului unei moşteniri de familie. Dar, din nou, Bean nu fusese de acord cu schimbul. Vaza îi fusese impusă împotriva voinţei sale.

— Eşti sigur că a fost furată? a întrebat ea cu atenţie.

— Am cercetat fiecare centimetru din această proprietate, a spus Lawrence sumbru. A fost aici înainte de accident şi a dispărut după ce a murit tata. Cineva a luat-o

în timp ce casa era cea mai vulnerabilă.

În timp ce Lawrence era cel mai vulnerabil. Chloe a înghiţit în sec.

— Ăăă, poate că nu este ceea ce crezi.

El nu asculta.

Ea a simţit un nod în stomac.

— Chiar aşa?

Cu cei mai buni dintre poliţiştii lor şi cu banii de recompensă, îl voi aduce pe vinovat în faţa magistratului cât ai zice peşte. Privirea lui era împietrită. Şi apoi, îl voi face să plătească.

Oh, nu. Oh, nu, nu, nu, nu.

Dacă bărbatul cel mândru nu ar fi fost prea îngâmfat să recunoască de la început un Wynchester! Încercaseră să facă schimbul între bunurile părinţilor lor. Trimiseseră nenumărate oferte de răscumpărare a tabloului, pentru sume de bani din ce în ce mai mari.

Chloe îl interceptase pe Lawrence în nenumărate ocazii pentru a intermedia un schimb – în afara Parlamentului, în Hyde Park, la grădinile Vauxhall – doar pentru a fi refuzată înainte de a putea scoate un cuvânt. Ignorată, nerecunoscută, mereu şi mereu.

Nu o văzuse niciodată cu adevărat până în ziua în care i-a furat trăsura. Favoarea pe care i-o datora – fără bani, fără obiecte –, acest şiretlic a fost singura ei şansă de a se asigura că el nu o va îndepărta din nou.

Totul se schimbase de atunci. El se schimbase. Nu putea risca libertatea fraţilor ei, în cazul în care unul dintre poliţişti ar fi fost interesat de Wynchesterii sălbatici. Nu avea de ales decât să încerce.

Nu a ascultat-o în trecut, dar poate că acum o va face.

— Eu… Şi-a dres glasul. S-ar putea să ştiu unde să găsesc vaza tatălui tău.

El i-a dat brusc drumul mâinii.

— Poftim?

Aşa era corect să facă. Singurul lucru care trebuia făcut. Chiar dacă distrugea orice legătură pe care ea şi Lawrence o creaseră între ei, cel puţin adevărul îi va da

pace, iar *Puck* va putea în sfârşit să se întoarcă acasă.

— Tatăl tău i-a dat vaza tatălui meu, a început ea.

— Niciodată nu ar fi făcut-o, a spus Lawrence violent.

— A făcut-o. S-a descotorosit de ea în schimbul singurei opere de artă pe care familia mea o preţuieşte mai mult decât pe toate celelalte. Un tablou plin de viaţă cu zâne răutăcioase.

A clipit surprins.

— Cel pe care i l-am dat domnişoarei York?

— Nu, aceea era o copie. Pe care o înlocuise cu un fals la fel de mizerabil, dar nimic din toate acestea nu era important în acest moment. Ea era cea care se afla în bârlogul dragonului şi nu-şi va implica fraţii. Unde este originalul?

Faţa lui s-a înroşit.

— De aceea eşti atât de „interesată* de biblioteca mea? Micile noastre „excursii”? Speri că te voi conduce la un tablou urât?

— Ador biblioteca ta, a spus ea, şi mai mult decât orice altceva, îmi vreau înapoi moştenirea mea de familie. Putem face schimbul, aşa cum şi-au dorit părinţii noştri. Asta dacă îl mai ai.

A făcut un pas înapoi.

— Asta ai urmărit în tot acest timp? Fiecare cuvânt era o lamă de gheaţă. Nu pe mine, ci un tablou. E al naibii de convenabil să ai acest sentiment de onestitate acum, după ce am vorbit despre poliţişti, în loc să vii la mine chiar de la început…

— Chiar de la început? a rostit ea sufocată, neîncrezătoare. Fiecare muşchi îi tremura în faţa nedreptăţii acuzaţiei lui. Acest tablou este al nostru. Am venit la tine direct de la înmormântarea lui Bean. Am bătut la uşa ta, sora mea a bătut la uşa ta, fratele meu a bătut la uşa ta… Am trimis zeci de scrisori. Toate s-au întors nedeschise!

— Am o reputaţie de protejat, a răcnit el. Apelurile şi corespondenţa sunt acceptate doar de la persoanele

respectabile. Oricine nu se află pe listă este respins din start. Am ridicat interdicţia asupra Wynchesterilor doar pentru că îţi eram dator cu această favoare. Ochii lui au sclipit. Văd că am avut dreptate să mă distanţez de familia ta duplicitară.

Ea s-a dat înapoi, ca şi cum ar fi fost lovită.

— Ai avut dreptate? Gâtul i s-a uscat, iar membrele îi tremurau de furie. Ai fi vrut să venim la tine de la început? Păi, am făcut-o, iar tu ne-ai ignorat. Aveai nevoie de bani. Am încercat să te plătim – pentru un obiect care ne aparţinea de drept. Singurul motiv pentru care m-ai recunoscut de data aceasta a fost acela că am furat o trăsură cu tine în ea.

Buza lui s-a ridicat în semn de dispreţ.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci ce fel de persoană te vei dovedi a fi.

— La fel şi eu, a replicat ea, înfigându-i un deget nesigur în piept. Dacă nu te-aş fi păcălit să-mi permiţi să-ţi trec pragul tău preţios, nu ai fi avut nici cea mai vagă idee unde să găseşti vaza tatălui tău, pentru că nu te deranjezi să recunoşti existenţa „celor inferiori”. Aşa că, explică-mi, Excelenţă, care dintre noi are dreptul să se simtă ofensat de nesimţirea celuilalt.

— Te-am ignorat. Nu te-am minţit, a spus el, cu un ton rigid. Mergem imediat să iau vaza tatălui meu sau te voi duce în vizită la poliţia din Bow Street.

Capitolul 25

Chloe a trecut printr-o perdea de ceaţă şi s-a urcat în trăsura care îl aştepta pe ducele de Faircliffe.

Ce făcuse?

Aceasta fusese cea mai minunată şi mai teribilă după-amiază pe care şi-ar fi putut-o imagina. Iar acum, să-l ducă acasă pentru a-i cunoaşte familia, în astfel de condiţii… Ce vor crede ei despre el? Ce va crede el despre ei? După ce

vor schimba vaza Faircliffe cu portretul Wynchester, îl va mai vedea vreodată pe Lawrence?

Va returna tabloul? Nu a confirmat că se afla încă în posesia sa. Oare onestitatea ei nefericită stricase totul degeaba?

A urcat şi Tommy, care a ocupat scaunul de vizavi, până când Chloe a apucat-o de braţ şi a tras-o pe perna de lângă ea.

Tommy îi aruncase o privire încruntată.

— Ce se întâmplă?

Înainte să poată răspunde Chloe, ducele a sărit în trăsură şi a ocupat scaunul din spate pe care Tommy îl eliberase, cu faţa împietrită.

— Ăăă, a spus Tommy. A fost din cauza prăjiturilor cu lămâie? Păreau delicioase. M-am gândit că ar fi mai bine ca acest stomac bătrân să se abţină să se întoarcă pe dos pe canapeaua dumneavoastră.

— Nu e de la prăjiturile cu lămâie. A bătut în peretele dinspre vizitiu, iar caii s-au pus în mişcare. Am aflat că adevăratul motiv pentru care nepoata dumitale a venit pe aici este pentru că intenţiona să fure un tablou – şi că este, de asemenea, în posesia vazei tatălui meu.

Tommy a rămas cu gura căscată şi i-a aruncat lui Chloe o privire şocată.

— I-ai spus?

Ducele s-a holbat la ea.

— Ştiaţi?

— Ştiam despre vază şi despre tablou. Lui Tommy i s-au umflat nările. Nu ştiam că nepoata mea este o nătăfleaţă.

Chloe a strâns din dinţi şi a schiţat un zâmbet la fel de fragil ca sufletul ei.

— Ai putea spune, a mormăit ea, că lucrurile nu au mers aşa cum era de aşteptat.

Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să-l arunce pe Lawrence din trăsura lui şi apoi să se arunce direct în braţele surorii ei.

Frustrarea lui Tommy s-a topit pe loc şi şi-a strecurat

mâna peste cea a lui Chloe.

Chloe a strâns-o înapoi, recunoscătoare dincolo de cuvinte pentru o ancoră de soră în mijlocul furtunii.

— Cer să mi se restituie vaza, a ordonat ducele.

Ea a scrâşnit din dinţi. Noaptea trecută fuseseră egali. Acum el era din nou superior, tratând-o ca şi cum nu ar fi fost o persoană de sine stătătoare. Ca şi cum nevoile şi dorinţele lui erau singurele care contau. Ca şi cum moştenirea lui era mai valoroasă decât a ei.

Dincolo de fereastră, Mayfairul la modă făcea loc în mod neclar cartierului Islington.

În momentul în care trăsura a urcat pe aleea care ducea spre reşedinţa Wynchester, panica a cuprins-o pe Chloe. Nu-şi mai dezamăgise niciodată familia. Întotdeauna îşi îndeplinise fiecare misiune.

Până astăzi, când un duce sălbatic a urmărit-o până acasă.

Ea a ieşit prima, cu picioarele tremurând. Tommy a urmat-o. S-au apropiat una de cealaltă… şi de casa lor.

Ducele de Faircliffe a coborât din trăsură la timp pentru a-l vedea pe Graham, fratele lui Chloe, alergând de-a lungul marginii acoperişului, sărind în lateral de pe frontonul cel mai înalt până la cupola de deasupra balconului de la primul etaj şi executând un elegant salt înainte pentru a ateriza în linişte perfectă pe iarba de dedesubt.

Lawrence a făcut ochii mari de uimire.

Graham şi-a trecut o mână peste buclele negre şi zburătoare.

— Ce caută aici?

Ducele s-a îndreptat în semn de evident afront.

— M-aş putea aştepta la un minimum de respect.

— S-ar putea să nu-l primeşti, căţeluşule, l-a mustrat Tommy în cadenţa perfectă a mătuşii Wynchester. Poate că eşti duce, dar aceasta este casa noastră şi depinde de noi pe cine lăsăm în ea.

— Chloe, a spus imperios ducele, m-a informat că…

— Îi spui Chloe?

Şocul iniţial al lui Graham s-a transformat rapid în speculaţie şi i-a trimis genul de privire iritant de complice pe care numai un frate mai mare o putea oferi. După care s-a uitat înapoi la el cu o privire plină de furie.

— Ăăă… domnişoara Wynchester, adică, s-a corectat Lawrence, destul de încurcat încât să renunţe la superioritatea de aristocrat arogant. Ideea este că ea a recunoscut un furt planificat din casa mea, precum şi faptul că deţine o anumită vază care îmi aparţine de drept.

Zâmbetul lui Graham a dispărut.

— Ne-ai distrus singura noastră garanţie colaterală?

— Eu… Ochii lui Chloe îl implorau să înţeleagă. Îmi pare rău, Graham.

Fratele ei nu părea liniştit. Părea trădat şi dezamăgit.

— Ea nu a distrus nimic, a răbufnit Lawrence. Nu este o „garanţie colaterala” dacă persoana cu care negociezi nu ştie că o ai sau că o vrei. Spre deosebire de sora ta, e clar că nu stăpâneşti arta dezbaterii.

Graham a clipit, apoi a încercat în mod vizibil să mascheze încă una dintre expresiile sale enervant de complice.

— Ducele nedreptăţit sare să apere onoarea hoţului său. Ce interesant!

— Graham, a spus Chloe în semn de avertisment.

Înainte ca ea să-şi poată continua ameninţarea, uşa din faţă a casei s-a deschis, iar alţi doi fraţi au ieşit afară.

Lawrence şi-a înclinat capul să privească cu un interes evident, apoi cu o confuzie totală.

Elizabeth se baza mai puţin decât de obicei pe baston, Chloe era încântată să vadă că noile bretele ale surorii sale îi mai atenuaseră o parte din durerile cronice, iar Jacob purta un papagal tricolor pe un umăr.

— Hei, a strigat Jacob. Ce-i cu petrecerea asta?

— Hei, i-a răspuns papagalul său, cu o bătaie din aripile sale roşii-galbene-albastre.

Cel puţin, Chloe a presupus că strigătul venise de la papagal. Nu se ştia niciodată cu Elizabeth în apropiere.

— Ţine pasărea aia departe de mine, nepoate, a ţipat

Tommy, încă deghizată în mătuşa Wynchester. Nu există biscuiţi în coşul meu.

Privirea speriată a lui Lawrence a trecut de la trăsăturile palide ale lui Elizabeth la bronzul auriu-deschis al pielii lui Graham şi la brunul bogat şi superb al lui Jacob. O conştientizare întârziată s-a ivit pe trăsăturile lui patriciene.

— Ooo, a rostit el. Nu mi-am dat seama că Wynchesterii nu sunt fraţi adevăraţi.

Nici un alt cuvânt nu ar putea fi un apel mai mare sau mai instantaneu la luptă.

— La naiba cu tine, a scuipat Graham, cu pumnii strânşi. Nimic nu este mai „adevărat" decât familia noastră.

Ochii lui Elizabeth au sclipit.

— Familia Wynchester este ceva ce simţi în inima ta. Nu ceva în care trebuie să te naşti.

— Unul ca el nu are inimă, a spus Jacob în batjocură. Nobilii nu trebuie să îşi facă probleme. Pentru ei contează mai mult „neamul" decât persoanele reale.

— Nemernic arogant, a ciripit papagalul.

Categoric, era Elizabeth.

Lawrence şi-a înclinat capul.

— Ei bine, de fapt…

— Uite-l că începe. Tommy a scos un oftat zgomotos. Pregătiţi-vă pentru două ore în care Excelenţa Sa va puncta cu lux de amănunte cum că el este expertul în privinţa a ceea ce formează o familie şi că noi ne înşelam în legătură cu tot ce am trăit cu propriile noastre vieţi.

— Nu am timp pentru asta. Jacob şi-a mângâiat bărbia. Dar am un piton şi un tigru sălbatic din Highland pe care i-aş putea hrăni cu el.

— Şi un arici irascibil, a ciripit papagalul său.

— Am cablu pentru frânghii strânse, s-a oferit Graham. Aş putea să-i întind pe acoperiş ca o pânză de păianjen şi să-l leg de…

— Nu orice situaţie necesită o acrobaţie la trapez şi un trandafir strâns între dinţi, a şuierat Elizabeth.

— Atunci, nu o faci cum trebuie, i-a şoptit Graham.

Lawrence s-a întors frustrat spre Tommy.

— Poţi să-ţi controlezi nepoţii şi nepoatele pentru o clipă?

Elizabeth a lăsat să iasă un pufnit neadecvat pentru o doamnă.

Jacob i-a zâmbit lui Chloe.

— Chiar nu ştie?

Ea a clătinat din cap.

— Nu are nici cea mai mică idee.

— Abia aştept. Graham şi-a frecat mâinile. Va fi uimitor.

Tommy şi-a netezit o şuviţă albă.

— Doar spune un cuvânt.

Ceilalţi s-au întors spre Chloe.

— De ce se uită toţi la tine? a întrebat Lawrence. Ochii lui s-au mărit. Tu eşti conducătoarea lor?

— Suntem cu toţii lideri, a spus ea cu fermitate. Suntem o familie şi o echipă.

— Dar da, a intervenit Elizabeth. Ea este cel mai lider dintre lideri.

Cuvintele ei au învăluit-o pe Chloe ca o îmbrăţişare caldă. Această familie era locul ei.

— Oh, haideţi atunci, a spus ea cu un oftat. Mergem înăuntru? Marjorie trebuie să se întrebe ce-i cu agitaţia asta.

— Dacă a aruncat o privire pe fereastra studioului, a spus Jacob. Mă îndoiesc că a observat coborârea îndrăzneaţă a lui Graham.

— Îndrăzneaţă coborâre! Graham a tresărit. Îmi place. Cineva ar trebui să informeze ziarele de scandal.

Lawrence şi-a amintit că era un gentleman şi un nobil şi i-a oferit braţul lui Elizabeth.

— Doriţi să vă ajut să intraţi în casă?

— Nu, a spus ea categoric. Mânerul bastonului meu ascunde un cuţit. Dacă te apropii, îl voi folosi.

Contrariat, s-a întors stângaci spre Tommy.

— Nici eu nu am nevoie de tine. A alergat până lângă Elizabeth. Dacă te apropii, te lovesc cu cartea pe care am

furat-o din biblioteca ta.

— Ai furat o carte? A înaintat cu paşi repezi. Am nevoie de ea înapoi!

— Vezi? Jacob i-a zâmbit lui Graham. Încă mai avem garanţii colaterale.

— Wynchesterii câştigă întotdeauna, a ciripit papagalul.

Ducele de Faircliffe a fost ultimul care a intrat în casă.

Chloe i-a condus spre sufragerie, oprindu-se doar pentru a murmura instrucţiuni pentru ceai unei cameriste care trecea prin preajmă.

După ce s-au instalat, Lawrence s-a uitat în sus şi în jos la masa lungă de mahon, apoi s-a întors la Chloe.

— În această cameră ar putea sta două duzini. Câţi sunteţi, de fapt?

— Destui, a răspuns ea cu indiferenţă, ştiind că lipsa de reacţie îl va supăra.

În acest moment, erau trei persoane pe fiecare margine a mesei lungi: Jacob, Chloe şi Lawrence de o parte, iar Tommy, Elizabeth şi Graham de cealaltă parte.

— Începeţi cu începutul, a implorat ducele.

Chloe, cu siguranţă, nu avea de gând să facă asta.

— Vei chema Poliţia?

Jacob s-a speriat.

— Poliţia?

— Bow Street? a ciripit papagalul său.

— Faircliffe a crezut că vaza dispărută a fost furată, a explicat Chloe. Nu este aşa. Este la etaj. Cheamă-i pe poliţişti şi vom negocia un schimb. Avem o înţelegere?

Lawrence a studiat-o, ca şi cum abia acum ar fi văzut-o cum trebuie.

— Fără poliţie, a fost el de acord încet. Dar nici un armistiţiu până nu am toate datele şi vaza.

— Niciun armistiţiu până când nu ne veţi returna tabloul, a adăugat Jacob.

— Explicaţi-vă, a poruncit Lawrence.

Graham a suspinat.

— Tatăl tău ne-a vândut tabloul acum nouăsprezece

ani, la câteva săptămâni după ce Bean ne-a înfiat. Se cunoscuseră într-un club de gentlemeni cu standarde suficient de scăzute pentru a permite accesul unui baron minor dintr-un mic principat... şi al unui jucător desfrânat ca tatăl tău, mereu în căutarea unui nou pariu pentru a-l rambursa pe ultimul pe care îl pierduse.

Lawrence a strâns din dinţi, dar nu l-a contrazis în nici un fel. Imaginea pe care o zugrăvise Graham nu era frumoasă, dar era exactă.

— Din când în când, atunci când buzunarele ducelui erau prea largi, încerca să ne vândă un alt tablou, dar nu ne interesa.

— Nu aveam nevoie să achiziţionăm obiecte de artă, a adăugat Elizabeth. Pe atunci, Marjorie producea lucrări demne de un muzeu, iar tutorii ei susţineau că nu prea mai aveau ce să o înveţe.

Tommy a sărit în ajutor.

— În urmă cu opt luni, am venit cu ea în salon pentru a-i arăta lui Bean ultimul ei peisaj. Tatăl tău era în vizită atunci şi a devenit destul de agitat. A cerut înapoi *Puck şi familia*, Bean a refuzat. Ducele a revenit a doua zi, propunând un schimb temporar, folosind o garanţie colaterală. Bean a refuzat din nou. A fost un fel de conflict în hambar...

— Să nu laşi niciodată un şoim să se apropie de veveriţele tale de companie, a murmurat Jacob.

— ...şi când s-a terminat, atât tabloul, cât şi tatăl tău dispăruseră. Tommy a îndreptat un deget cu pete maronii spre lavaliera lui Lawrence. L-a furat de la noi.

— Un duce nu ar fura niciodată, a mormăit el

Dar paloarea din obrajii lui arăta că nu era deloc convins că tatăl său putea fi demn de acel titlu.

Graham a strâmbat din nas.

— Din cauza lui, am venit cu o jumătate de duzină de reguli noi.

— Niciodată să nu ai încredere în nobilime.

— Falsificaţi totul.

— Nu mai permiteţi ca nimic de valoare să plece din

familie şi nu mai aveţi încredere în nimeni care nu este un Wynchester.

— Stai, l-a întrerupt ducele. Falsificaţi totul?

— Nu m-am prefăcut că mă doare burta, l-a asigurat Tommy în rolul mătuşii Wynchester. Prăjiturile cu lămâie nu sunt de râs. Dar tot restul a fost o minciună.

Privirea lui Chloe a surprins-o pe cea a lui Lawrence.

— Nu totul, a murmurat ea încet. Au fost… momente.

Momente pure, senzuale, tandre. Obrajii i s-au înroşit.

Pupilele i s-au dilatat ca şi cum şi el ar fi fost asaltat de amintiri din momentele lor de pasiune. De trupurile lor, alunecoase de sudoare, care se uniseră. Dar a face dragoste nu însemna că el o accepta – pe ea sau familia el Şi nici nu era sigură că familia ei l-ar putea accepta vreodată. Lawrence era un om cu un stil de viaţă frugal şi respectabil, iar fraţii ei erau… Wynchesteri.

— Destul de adevărat. Faircliffe nu este chiar atât de rău pentru un tânăr arogant. Tommy l-a mângâiat pe braţ, ilustrându-le celorlalţi că ea îl găsea pe duce în mare parte inofensiv. Oricine care face bonete atât de absurde ca ale lui se poate descurca cu câteva surprize ici şi colo.

Elizabeth a zâmbit în colţul gurii.

— Puţine surprize, a ciripit papagalul. Şi poate o găleată de apă în cap pentru că a provocat atâtea probleme când ar fi putut pur şi simplu să deschidă scrisorile pe care i le-am trimis, să accepte banii pe care eram dispuşi să îi plătim pentru returnarea în siguranţă a propriei moşteniri şi apoi să dea tabloul în mâinile unui lacheu capabil, cu instrucţiuni de a se grăbi şi de a înapoia vaza aia nenorocită acasă, cât se poate de simplu. Şi mai mult decât atât…

Capul lui Lawrence s-a lăsat pe spate în stare de şoc.

— Stai… nu e papagalul cel care vorbeşte?

Graham şi Jacob au explodat în hohote.

— Nu e atât de prost pe cât pare, a ciripit papagalul. Urmează să întrebe despre Moş Crăciun.

Tommy a scos un chicotit de mătuşă Wynchester.

— Nu te supăra, a spus Graham. Fraţii se tachinează

între ei tot timpul.

Da, dar Lawrence nu avusese niciodată un frate sau o soră. Nu ar avea nici o idee ce să facă cu o familie ca a lor. Chloe s-a pregătit pentru mândria lui rănită sau pentru invocarea statutului de duce.

În schimb, pe faţa lui Lawrence a înflorit un zâmbet neîncrezător. Părea ciudat de… încântat?

— Un papagal vorbitor. A chicotit încet. Este genial. Mi-ar prinde bine să folosesc un truc ca ăsta în Camera Lorzilor.

— Ai făcut-o deja, a răspuns Elizabeth cu vocea ei normală.

El a rămas cu gura căscată la ea.

— Eu… ce?

— Ţi-am spus că vizitez Westminster, a explicat Chloe.

— De obicei mă trage şi pe mine, a murmurat Tommy. Deşi eu nu mă înghesui în poduri prăfuite.

— Săptămâna trecută, am fost cu ea, a spus Elizabeth. Chloe a vrut să fiu martoră la cât de bine te-ai descurcat după noaptea în care v-aţi antrenat împreună…

I-a aruncat lui Chloe o privire speriată.

— I-ai spus despre asta?

— Ar trebui să fii recunoscător, a spus Elizabeth. Când nobilii tăi au deviat de pe drumul cel bun, aşa am readus haosul la normal. Chloe îmi spunea ce să spun sau ce să întreb…

— Şi Elizabeth ar face-o cu orice voce i-aş cere…

— Ar fi trebuit să vedeţi privirea lui Rosbotham când vocea lui fără substanţă a întrebat despre rectoratul Saint Marylebone…

Lawrence deja râdea împreună cu ei.

— Pot să te angajez?

— Îmi pare rău, sunt ocupată în această seară. Elizabeth şi-a înăbuşit un căscat. Poate că ar fi trebuit să fi fost mai drăguţ.

— Îţi voi închiria un papagal, s-a oferit Jacob. Treizeci de lire sterline pe oră. Şaizeci dacă vorbeşte.

— La preţul ăsta, ar trebui să-mi închiriezi un piton şi să adaugi şi un tigru din Highland pe gratis.

Chloe îl privea cu uimire pe ducele de Faircliffe schimbând glume stupide cu fraţii ei.

Dacă ar fi simţit cu adevărat că a avut loc o infracţiune, ar fi putut să îi trimită pe poliţişti sau să facă o plângere la un magistrat. În schimb, se urcase într-o trăsură în speranţa unei discuţii, iar acum se afla la masa ei, cot la cot cu fraţii ei, găsind argumente în favoarea eliberării de arici irascibili în interiorul Westminsterului.

Chloe ştia că nu trebuia să creadă că asta însemna că familia ei va primi invitaţii la gala lui, dar i se părea mai mult decât un simplu armistiţiu.

Poate că Lawrence intervenise cu forţa pentru a da foc la tot, dar renunţase la armura arogantă odată ce îşi dăduse seama că familia ei nu era inamicul. Vorbea şi râdea cu fraţii ei ca şi cum ar fi fost… prieteni.

În ciuda reacţiei sale iniţiale, Lawrence părea acum să îi accepte pe fraţii ei aşa cum erau. Poate că încă mai spunea toate lucrurile greşite, dar asta nu era o ciudăţenie nouă. Avusese o lungă istorie de stângăcii înainte de a cunoaşte vreun Wynchester. De fapt, aceştia îşi concepuseră şiretlicul pentru a-i exploata seriozitatea naivă.

S-a mişcat inconfortabil pe scaun. Acum, că ştia, oare Lawrence o mai voia în viaţa lui?

Capitolul 26

În spatele râsului lui Lawrence se ascundea o jenă viscerală, arzătoare.

Contrar imaginaţiei sale, „sărmanii şi jalnicii orfani” trăiau într-un lux evident. Este posibil ca bătrânul baron să nu fi reuşit şi ofere zestre pentru fiicele sale adoptive, dar,

indiferent de sărăcia individuală, clanul Wynchester era departe de a fi sărac.

Oare îi păruse rău pentru ei că nu locuiau în Mayfairul la modă, înghesuiţi printre vecini titraţi şi importanţi? Grădina luxuriantă a proprietăţii Vanderbean era mai mare decât Grosvenor Square. Minunata lor casă cu trei etaje era la fel de spaţioasă ca un întreg şir de case de oraş ca a lui.

În ciuda dimensiunilor sale mari, arhitectura clasică a casei lor era obişnuită la exterior… şi plină de splendoare la interior. Tavane albe din ipsos cu frize florale aurite. Şemineurile din marmură, sculptate în modele neoclasice, se potriveau cu ornamentele fanteziste din jurul uşilor şi cu lustrele decorative de pe tavan.

Mătuşa Wynchester a avut dreptate să critice covoarele jalnice ale lui Lawrence. Fiecare detaliu al casei Wynchester era bine gândit şi superb.

Pereţii erau acoperiţi cu mătase somptuoasă – această cameră era de un verde-albastru liniştitor ca al mării, cealaltă cameră era de un trandafiriu-închis şi elegant – altele erau ornamentate cu tencuială orbitoare. Candelabre aurite şi complicate se sprijineau pe coloane de marmură. Canapele şi fotolii Chippendale comode abundau în perne de mătase cu tapiţerie de pluş. Lawrence tremura de umilinţă.

Doamne, chiar îi explicase lui Chloe conceptul de linguri?

Palmele i s-au umezit. Îşi dorea să se scufunde în covorul Kidderminster de bun-gust, de culoarea smaraldului cu auriu, care fusese ţesut special pentru a reflecta şi completa modelul tavanului de deasupra. Stomacul i s-a răzvrătit şi mai tare.

El încercase să o salveze de ruşine, iar ea, în schimb, îl făcuse de ruşine până în măduva oaselor.

L-a durut. Era supărat pe el însuşi că se lăsase rănit.

Lawrence îşi dorea ca legătura lor să fie mai mult decât fizică. Era adevărat pentru el, iar el avea nevoie ca acest lucru să fie adevărat şi pentru ea.

Dar ce drept avea el să se simtă trădat în dragoste? El

era cel care plănuia să ceară pe altcineva în căsătorie. Se gândise atât de puţin la Chloe şi atât de mult la el însuşi, încât acceptase afirmaţiile fariseice de ignoranţă ca pe un fapt evident.

Bineînţeles că avea nevoie de ajutorul lui, îşi spusese. Nu aveau toţi?

Nu, Chloe, nu.

Ar fi putut afla adevărul mai devreme dacă nu ar fi agravat greşelile tatălui său, izolându-se de „elementul nedorit, în numele protejării reputaţiei sale. Procedând astfel, se comportase la fel de reprobabil ca şi tatăl său. Familia Wynchester nu ar fi fost nevoită să recurgă la şiretlicuri dacă Lawrence ar fi fost dispus să asculte.

Acum asculta. În ciuda începutului nefericit al lui şi al lui Chloe, în ciuda tuturor prejudecăţilor şi presupunerilor lui arogante, ea ajunsese să fie la fel de importantă pentru el ca arta. Ori de câte ori se despărţeau, el tânjea după momentul în care avea să-i revadă chipul.

Dacă inima lui se afla acum în mâinile cuiva care nu o dorea, ei bine, era numai vina lui. Visase la o familie ca aceea a Wynchesterilor. Bineînţeles că s-ar fi unit şi s-ar fi apărat reciproc de toate relele. Începând cu acţiunile oamenilor ca Faircliffe.

Era timpul să îşi asume responsabilitatea pentru acţiunile sale din trecut şi să îşi făurească un viitor mai bun.

Lawrence şi-a dres glasul.

— Vă cer scuze pentru comportamentul ruşinos al tatălui meu. Şi pentru propriul meu comportament. Nu ar fi trebuit să ignor încercările voastre de apropiere. Oricât de mult aş vrea să spun că nu am înregistrat eşecurile mele de a vă recunoaşte public, adevărul este că am făcut-o intenţionat. M-am crezut mai presus de voi şi mi-am instruit personalul să respingă orice apel sau corespondenţă, bazându-mă doar pe numele şi statutul vostru. M-am înşelat. Îmi pare rău. Nu mă aştept să mă iertaţi.

Wynchesterii au făcut un schimb de priviri semnificative.

— Ca să fim sinceri, a spus Jacob, nu ne-am aştepta

ca un duce să nu acţioneze cu superioritate.

Elizabeth a bătut cu mâna în baston. Lawrence şi-a amintit că înăuntru era ascuns un cuţit:

— Mă bucur că te-ai dezamăgit singur şi meriţi să te simţi aşa. Mă bucur că ţi-ai dat seama de greşelile tale.

— Nu numai că mi-am dat seama, a spus el. M-am schimbat, sper că în bine. Sper că îmi puteţi da o şansă de a dovedi că intenţiile mele sunt adevărate.

Graham a trimis o privire spre Chloe.

— Presupun că am fi împroşcaţi cu smoală şi tăvăliţi prin pene dacă nu am face-o.

Obrajii lui Chloe s-au înroşit, dar i-a fixat privirea fratelui ei.

— Consideră că aceasta este a doua şansă pentru a te dovedi de bună-credinţă. Privirea întunecată a lui Jacob l-a fixat pe Lawrence. Să nu o dai în bară.

Lawrence a tuşit.

— Voi încerca să fac tot ce pot.

Nu-şi putea înăbuşi un fior la ideea de a avea ocazia să fie lângă o astfel de familie. De a fi aproape de Chloe. Să aibă o a doua şansă cu ea.

— Oh, bine. Mătuşa Wynchester şi-a frecat mâinile în timp ce o pereche de lachei cărau tăvi grele de argint în sala de mese. În sfârşit, ceai.

Stomacul lui Lawrence s-a întors pe dos la această perspectivă. În acest moment, ar fi trebuit să renunţe la politeţe. Spera să existe o bucată sau două de zahăr în plus pentru a-l face mai plăcut la gust.

Lacheii au aşezat tăvile în centrul mesei. Una dintre ele era plină de pateuri cu carne. Cealaltă conţinea o cană cu limonadă, o carafă de cafea şi ceea ce părea a fi o carafă cu vin de Porto.

Niciuna dintre tăvi nu conţinea un ceainic.

Şi-a îndreptat privirea speriată spre Chloe.

Ea a dat din gene cu inocenţă.

— Nu respectaţi regulile. Creaţi-le!

— Aşa se face în familia Wynchester, a fost de acord Elizabeth şi a întins mâna spre vin.

— Încep să cred că, până la urmă, aţi putea fi cu toţii rude fără să ştiţi, a bombănit Lawrence, care s-a servit cu limonadă.

— Nu am ţine lucrul acesta secret, l-a asigurat Jacob.

— Păstrăm alte secrete, a fost de acord mătuşa Wynchester.

Nepoţii şi nepoatele ei au încercat să îşi ascundă râsetele.

Lawrence a aruncat o privire suspicioasă în jurul mesei.

— Nu…

Nu erau nepoţi şi nepoate. Erau orfani de părinţi diferiţi. Ceea ce însemna că nici unul dintre ei nu era rudă cu bătrâna care stătea vizavi de el.

Şi-a îngustat privirea la ea.

— Eşti măcar o Wynchester?

— Ţi-am spus că va începe să bănuiască, s-a lăudat Chloe.

— A ajuns oarecum acolo, a recunoscut Graham cu părere de rău.

Jacob a făcut un semn cu mâna.

— Haide, Tommy. Ajută-l să se lumineze.

Cine era Tommy? Lawrence a aruncat o privire peste umeri, dar nici un alt frate nu intrase în cameră.

— Oh, în regulă. Mătuşa Wynchester a lăsat jos plăcinta de carne cu un oftat mâhnit, şi-a dus mâinile pătate la părul alb şi subţire… şi l-a tras de pe cap.

Lawrence a scăpat furculiţa cu zgomot.

— Ce naiba…

Şi-a trecut degetele prin părul scurt şi şaten, apoi a scos o sticlă cu dop din gentuţa ei. După ce şi-a îmbibat şerveţelul cu un fel de ulei parfumat, şi-a trecut cârpa umedă pe o parte a feţei.

Petele de bătrâneţe şi ridurile au umplut pânza.

— Nu eşti… nu… Vocea i-a cedat.

Mătuşa Wynchester a adăugat mai multe picături de ulei din fiola ei şi a început să şteargă orice urmă de vârstă de pe faţa, gâtul şi mâinile ei.

Un flăcău de vreo douăzeci de ani i-a zâmbit obraznic.

Lawrence nu mai putea să respire. Credea el că descoperirea „bieţilor orfani” care trăiau în lux este umilitoare? Nu exista nici o mătuşă Wynchester tupeistă şi neştiutoare. Era doar o altă minciună pe care presupunerile lui pline de sine şi nefondate îl lăsaseră să o creadă fără să pună întrebări.

— Tommy? a spus el răguşit.

— Thomasina, a spus flăcăul, iar Lawrence şi-a revizuit din nou opinia.

Nu un flăcău, ci o femeie tânără. Cu pometi ascuţiţi, cu o coafură masculină elegantă şi cu ochi căprui şi zâmbitori.

— Dar poţi să-mi spui Tommy, a spus ea. Toţi cei care mă cunosc o fac.

El a rămas cu gura căscată la ea.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Peruci şi produse cosmetice, a explicat ea. Este o povară să ţii părul lung prins de cap, aşa că e cel mai practic să îl tai.

— De asemenea, e mai uşor să te strecori în galeria reporterilor ca bărbat, a murmurat Elizabeth.

Cu întârziere, Lawrence şi-a amintit că mătuşa Wynchester a spus că nu s-ar fi înghesuit niciodată într-un pod prăfuit. Acum îşi dădea seama de ce: nu era nevoită să o facă.

— Absolut, a fost de acord Tommy. Să fii bărbat este cea mai bună parte.

— Vreau să mor, a mormăit Lawrence în palme.

— Te-ai tras singur pe sfoară, a precizat Jacob. Şiretlicul nu ar fi funcţionat niciodată dacă nu aveai nişte idei preconcepute atât de abisale despre bătrâni şi despre noi.

Tommy a dat din cap.

— M-ai crezut fragilă şi neajutorată, aşa am fost. Credeai că Wynchesterii sunt nişte bădărani prost crescuţi şi jenanţi, aşa că eram. Ce zici de asta, tinere impertinent?

— Dumnezeu să mă salveze. S-a scufundat mai adânc

în scaunul său de pluş, sculptat cu măiestrie. Te-am lăsat să-mi spui aşa în faţa martorilor.

Ea i-a mângâiat mâna.

— Să nu subestimezi niciodată o bătrână.

Cu urechile arzând, şi-a ridicat faţa din mâini.

— M-ai lăsat să îţi fac complimente şi să pescuiesc poveşti de familie despre Chloe.

— Numai minciuni, a fost de acord Tommy, veselă.

— Cu excepţia plăcintelor cu carne, a adăugat Chloe.

— Acum, că Faircliffe ştie, ce ne facem? a întrebat Graham.

Este acesta sfârşitul mătuşii Wynchester?

— Niciodată! a protestat Elizabeth. Mătuşa Wynchester este găinuşa mea bătrână şi vioaie preferată.

— Pff, bunicuţele zvelte au tot timpul morţi premature. Tommy a făcut ochii mari. Pune-o pe Chloe să-ţi povestească despre colecţia oribilă de poveşti populare germane de la cercul de lectură. Măcar eu am fost demascată de un duce, în loc să fiu ciopârţită de corbi.

— Ciorile sunt foarte inteligente, a spus Jacob. Pe a mea am antrenat-o să facă zeci de trucuri.

— Există ciori asasine? a întrebat politicos Graham.

Jacob a stat pe gânduri.

— Nu încă.

— Atunci, nu au nimic de-a face cu durata de viaţă a mătuşii Wynchester. Doar un singur lucru are. Graham s-a întors spre Lawrence. Ei bine, Excelenţa Voastră? Puteţi să păstraţi un mic secret de familie?

Cinci priviri strălucitoare fixate în direcţia lui Lawrence.

Căldura i-a umplut pieptul. Îi încredinţau un secret, aveau încredere în cuvântul lui că îl va păstra, pentru că ea, Chloe, avea încredere în el. Îl tratau ca pe un membru al familiei, chiar dacă numai pentru acest moment.

— Cred că da, a spus el cât de dezinvolt a putut. Mătuşa Wynchester este în siguranţă pentru a continua să terorizeze străzile Londrei.

— Uraaa! Thomasina şi-a aruncat în aer şerveţelul

acoperit de cosmetice.

Zâmbetul lui Chloe l-a topit pe Lawrence.

Era senzaţională. Fraţii şi surorile ei erau uimitori şi impresionanţi. Se acceptau unii pe alţii pentru cine şi cum erau, cu deghizări şi animale de companie ciudate şi toate celelalte.

În ciuda faptului că Chloe îşi putea urmări istoria doar până la un coş aruncat pe treptele unui orfelinat, avea o familie imensă şi iubitoare, din care oricine ar fi dorit să facă parte. Lipsită de deferenţă, mereu râzând. Genul de oameni care îşi luau apărarea unul altuia cu orice preţ.

În ciuda faptului că îşi putea urmări descendenţa de opt generaţii până la primul duce de Faircliffe, Lawrence nu avea…

Nimic.

Un zgomot pe coridor a făcut ca atenţia tuturor să se îndrepte spre uşă.

— E Marjorie! a spus Tommy încântată.

— Vino şi stai cu noi, a strigat Jacob.

Marjorie nu a plecat din uşă.

— Cine este acesta? a întrebat ea, cu vocea puternică, iar ochii ei erau îndreptaţi spre Graham.

— Sunt ducele de Faircliffe, a răspuns Lawrence, presupunând că se referea la el.

Ea nu a reacţionat.

Chloe a făcut semn cu mâna în direcţia lui.

— Acesta este ducele de Faircliffe.

Nu tocmai spusese el asta?

Ochii lui Marjorie s-au aprins.

— Avem tabloul nostru?

— Nu încă, a spus Elizabeth. Ajută-ne să-l torturăm până când va fi de acord să ni-l dea.

— Îmi place tortura, a spus veselă Marjorie, apoi a luat locul cel mai îndepărtat de Jacob. Nu-mi plac păsările la masă.

— Am uitat de Sir Galahad!

A fugit din cameră, pentru a se întoarce câteva secunde mai târziu fără papagal. Marjorie a strâmbat din

nas în direcţia lui Lawrence.

— A spus că eşti chipeş.

Chloe a închis ochii.

— Marjorie, nu este momentul potrivit.

— Ăăă. Ceafa lui Lawrence s-a încins. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Marjorie l-a analizat.

— Eşti foarte chipeş. Dacă aş picta portrete, l-aş picta pe al tău.

Nu ştia ce să facă cu această informaţie.

— De ce nu pictezi oameni?

— Prefer peisajele. Tu ce pictezi?

— Marjorie, a întrerupt Graham cu blândeţe. Nu toată lumea trăieşte şi respiră artă.

— Lawrence, da, a spus Chloe.

Jacob ridică din sprâncene.

— *Lawrence* pictează, nu-i aşa?

— Ăăă, Faircliffe, a corectat Chloe rapid. Excelenţa Sa. Care are tabloul nostru. Sper.

Asta le-a atras atenţia. Toate privirile lor s-au îndreptat deodată spre el.

Elizabeth bătea cu degetele în mânerul bastonului.

— Îl ai?

— Da, a recunoscut el. De ce sunt două copii?

— Cine ştie? Nouă ne pasă doar de ale noastre. Ochii lui Chloe erau aprigi. Este o bucată din Bean şi o parte intrinsecă a ceea ce suntem. *Puck şi familia* suntem noi.

Toţi cei şase fraţi şi-au atins vârfurile degetelor de inimile lor, apoi le-au ridicat spre cer.

Cât de mult tânjea Lawrence să facă parte dintr-un grup atât de unit şi de grijuliu! Să ştie cum era să aibă grijă de cineva atât de mult şi să fie o parte integrantă a ceva mai mare decât el însuşi. Să iubeşti necondiţionat şi să fii iubit necondiţionat în schimb.

— Ei bine? Mătuşa… Tommy l-a incitat. Vrei să ne înapoiezi tabloul?

Cu siguranţă că nu putea să se agaţe de ceva care însemna atât de mult pentru ei. Mai ales când era vorba

despre un obiect care nu-i mai aparţinea.

Lawrence a dat din cap cu fermitate.

— O voi face.

Au izbucnit în urale şi au început să vorbească unul peste celălalt în acelaşi timp.

Îi urmărea cum îşi făceau planuri între ei în tăcere, ca şi cum ar fi fost un observator îndepărtat într-o lojă de teatru singuratică, privind cu nostalgie la o lume fantastica de jos.

Când va preda tabloul, se va termina totul. Wynchesterii nu vor mai avea nevoie de el.

Nu au fost niciodată interesaţi de el de la bun început.

Capitolul 27

De îndată ce Lawrence s-a întors acasă, s-a grăbit să se ducă la bibliotecă. Aici îşi adusese toate lucrările de artă pe care tatăl său risipitor nu reuşise să le piardă la o masă de whist. Sau, se pare, să le vândă prietenilor săi.

Majoritatea tablourilor de pe pereţi proveneau de la reşedinţa de la ţară. Restul fuseseră atârnate în toată casa din oraş. Găsiseră chiar şi o mână de tablouri uitate, ascunse în spatele unui bufet din biroul tatălui său. Lawrence se întrebase de ce.

Acum, presupunea că tatăl său le îndepărtase de pe pereţi pentru că intenţiona să vândă doar nişte copii. Selecţiile aveau sens: tablourile respinse aveau subiecte neobişnuite pentru o casă aristocratică. În plus, dacă tata se întâmpla să aibă un duplicat aproape al aceluiaşi tablou, de ce să se deranjeze să le păstreze pe amândouă?

Ceea ce a dus la întrebarea… unde era dublura? Nici Lawrence şi nici personalul nu găsiseră alte lucrări de artă, altfel ar fi fost expuse aici, pe pereţii bibliotecii.

S-a gândit la noaptea accidentului tatălui său. Tata era impulsiv şi nesăbuit în toate privinţele. Aparent, ducele fugise de la locul unei crime, după ce tocmai furase o pânză

de la Wynchester. Plecase cu o birjă, iar aceasta nu supravieţuise impactului.

O osie ruptă l-a aruncat pe tata în stradă, unde unul dintre cai l-a lovit cu copita în stomac şi în picior. Lawrence lua cina singur în sufragerie, când uşa de la intrare s-a deschis şi coridorul s-a umplut de paşi grei şi de voci panicate.

Acela a fost momentul în care Lawrence a zărit tabloul. Nu ar fi observat, dacă tata nu ar fi părut mai preocupat de siguranţa acestuia decât de starea piciorului său rupt. I-a ordonat unui lacheu să aşeze pictura în biroul său, înainte de a-i comanda unui alt servitor să cheme un chirurg pentru a-i opera piciorul rănit. Tata părea să se simtă bine.

În a treia dimineaţă, bătrânul abia mai putea vorbi. Era somnoros şi ameţit, iar picioarele i se umflaseră alarmant. Piciorul rupt nu era, până la urmă, cea mai mare îngrijorare. Atunci când calul lovise cu piciorul în secţiunea mediană a tatălui, organele începuseră să cedeze în interior. Chirurgul nu mai putea face nimic. Tatăl său a murit.

Tabloul trebuia să se afle încă în biroul său.

Lawrence a ieşit din bibliotecă pentru a investiga imediat.

Biroul fusese şters de praf şi măturat, dar în rest era aşa cum îl lăsase tata. Un teanc de jurnale aici, un pachet de cărţi acolo, o sticlă de coniac cu dop lângă un pahar gol. Raftul gol, unde fusese odată vaza cu heruvimi. Nimic pe pereţi.

Se învârtea în cerc. Tata luase pânza fără permisiune. Ar fi ascuns-o de ochii lumii.

Lawrence o va găsi.

Cu sângele pulsându-i în urechi, a aprins fiecare lumânare şi candelă din cameră. Nu mai era dispus să trăiască în umbra tatălui său.

A deschis sertarele, a dat mesele la o parte, a aruncat hârtii. Biroul nu era un altar. Ar fi putut dărâma pereţii cu mâinile dacă ar fi vrut.

Dar nu a avut nevoie.

Lawrence s-a oprit brusc şi a aruncat o privire meditativă spre birou.

Cu mulţi ani în urmă, zărise una dintre ascunzătorile tatălui său, într-una dintre numeroasele vizite ale lui Lawrence din copilărie. Nevăzut într-un colţ, încercând să fie aproape de un tată care ar fi preferat să-şi găsească plăcerile oriunde altundeva decât acasă.

Asta trebuia să fie. A dat la o parte scaunul bătrânului duce şi s-a coborât pe podeaua uzată de sub biroul mare, din lemn de nuc.

Fusese făcut manual special pentru tata. Avea un raft pentru scris care se desfăcea chiar deasupra genunchilor, iar în spatele acestuia, un compartiment îngust de numai 15 centimetri lăţime, închis cu o încuietoare glisantă ascunsă.

Cu degete iscoditoare, Lawrence a împins piesele mobile până când încuietoarea s-a dezactivat. O uşă îngustă s-a deschis. Un pumn de hârtii a căzut pe podea, urmat de o pânză rulată şi legată cu sfoară.

A găsit-o!

Inima îi bătea cu putere în timp ce strângea obiectele căzute şi se retrăgea de sub birou. Le-a aşezat pe toate pe suprafaţa de mahon.

Mai întâi pictura.

A dezlegat sfoara şi a desfăşurat pânza. Arăta exact ca aceea pe care i-o dăduse domnişoarei York. Aproape exact. Existau câteva diferenţe subtile. Atât de subtile, încât Lawrence nu le-ar fi observat niciodată dacă nu şi-ar fi petrecut fiecare clipă liberă în bibliotecă, studiind operele de artă rămase. A legat pânza la loc într-un sul perfect şi a întins mâna spre pergamentul de sus. Era o scrisoare.

Orice vinovăţie pe care o simţise pentru că citise corespondenţa tatălui său a dispărut cu opt luni în urmă, când Lawrence moştenise ducatul şi când ieşise la iveală amploarea datoriilor tatălui său. Spera ca acestea să nu fie alte chitanţe care să aştepte să fie rambursate.

A privit conţinutul scrisorii cu o groază crescândă.

Excelenţa Voastră,

Unde sunt actele de provenienţă? Aţi spus că le voi avea în termen de trei săptămâni şi au trecut doi ani. Nu aş fi făcut un scandal, dar Albus Roth şi-a făcut un nume în cercurile artistice. S-ar putea ca într-o zi să doresc să vând Cele trei vrăjitoare din Macbeth cu profit şi nu voi putea face acest lucru fără documentele corespunzătoare. Vă implor să predaţi aceste documente imediat.

Domnul John Wagner,

Ribblesdale

Lui Lawrence îi tremurau degetele. Domnul Wagner nu putea să deţină *Cele trei vrăjitoare din Macbeth.* Pânza înrămată era atârnată pe peretele bibliotecii.

„Unde sunt actele de provenienţă?”

Lawrence a dat restul scrisorilor la o parte şi a luat unul dintre documente. Documente de provenienţă pentru *Titus Andronicus.* A luat un altul. Documente de provenienţă pentru *Robin Goodfellow în Pădurea cu zâne.* L-a apucat pe următorul. *Cele trei vrăjitoare din Macbeth.*

Tatăl lui Lawrence nu vânduse opere de artă reale. Tatăl său vânduse falsuri.

De aceea, tablourile fuseseră ascunse în spatele bufetului, iar actele de provenienţă erau ascunse într-un sertar secret. Lawrence a încremenit. S-a uitat fix la scrisoare.

Lawrence nu auzise niciodată de un domn John Wagner.

Ribblesdale era la mai mult de trei sute de kilometri distanţă.

Probabil ca aşa a fost conceput. Tatăl lui nu ar fi ales cumpărători cu scopul de a-i face viaţa incomodă dacă înşelăciunea ar fi fost descoperită. Faptul că l-a implicat pe baronul Vanderbean trebuie să fi fost un act de disperare.

Sau nu a fost? Cu 19 ani în urmă, baronul tocmai sosise în Anglia. Era retras şi excentric şi, după cum îşi amintea vag Lawrence, bârfele presupuneau că baronul se

va întoarce în curând în Balcovia.

Faptul că îşi făcuse o casă aici, la Londra, ar fi fost iniţial o lovitură pentru planurile tatălui său, dar, odată ce a fost clar că Vanderbean nu era deloc preocupat de detalii enervante precum provenienţa, nu era de mirare că fostul duce încercase să profite de el din nou şi din nou.

Până când Albus Roth a găzduit prima sa expoziţie publică de pictură, iar documentaţia a devenit importantă peste noapte.

Lawrence şi-a frecat faţa cu mâinile. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să ducă hârtiile – şi tablourile adevărate – la proprietarii lor de drept.

Şi spera că nişte scuze sincere ar compensa anii de înşelătorie.

Capitolul 28

Chloe s-a ghemuit la fereastra ei preferată cu un exemplar din *Evelina,* dar mintea ei era departe de cercul de lectură. Lawrence spusese că le va returna tabloul, dar zilele trecuseră fără nici un semn de la el. Era imposibil să se concentreze asupra ficţiunii când realitatea ei era atât de incertă.

Cu un pocnet de roţi de fier pe pietriş, o trăsură s-a oprit în faţa casei el.

Şi-a apăsat vârful degetelor pe fereastră. Era Lawrence!

Le-a dat o bucăţică de morcov lui Soc şi Mango, apoi şi-a pus mâna streaşină la ochi şi s-a întors spre casă, ca şi cum ar fi scrutat ferestrele în căutarea lui Chloe. Şi-a trecut degetele prin păr. Acesta a fost imediat răscolit din nou de vânt. Şi-a îndreptat lavaliera şi şi-a netezit reverele şi vesta.

Chloe a zâmbit. Atinsese acele revere, descheiase acea vestă. Abia aştepta să le atingă din nou.

Şi-a marcat pagina cu o panglică de mătase roz şi s-a repezit să se întâlnească cu el.

Când a păşit în lumina soarelui, el a ridicat privirea şi a văzut-o. Zâmbetul lui larg i-a luminat ochii albaştri cu dorinţă, iar Chloe a simţit cum i s-a făcut pielea de găină.

— Ai adus tabloul nostru? a întrebat ea.

Şi-a întins braţele.

— Da.

— În acest caz…

Ea s-a aruncat în îmbrăţişarea lui. Trupul lui era cald, contururile muşchilor îi erau familiare. Şi-a sprijinit obrazul de el şi a respirat mirosul pielii lui. Bătăile rapide ale inimii lui au ţinut pasul cu ale ei.

Ceasul ticăia prea repede pentru amândoi.

Ea l-a privit.

— Nu am ştiut când vei veni.

Ochii lui au sclipit.

— Am vrut să văd cum e să apari la uşa ta neanunţat. Ar fi trebuit să aduc un stră-unchi fals?

— Tommy ar fi fost excelentă în acest rol. Dacă crezi că ţi s-a părut convingătoare în rolul mătuşii Wynchester…

A făcut o grimasă.

— Să nu-mi spui că ar putea să facă o plimbare prin Sala mea de Portrete şi să se machieze ca al şaselea duce de Faircliffe.

— În regulă. Chloe a clipit des. Nu-ţi voi spune.

El a gemut.

— Probabil că a făcut-o deja.

— Şi mai rău, a spus Chloe, apoi a mimat că-şi coase buzele.

— Dar tu? Zâmbetul lui era cald, privirea lui, blândă. Se putea imagina cu uşurinţă adorată. Ce făceai când am sosit eu?

— Citeam în colţul meu preferat.

Lawrence a recuperat un pachet din interiorul trăsurii sale.

— Mi-ar plăcea să îţi văd colţişorul.

A arătat cu degetul.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

— În acest caz… I-a oferit braţul său. Mergem?

A fost tentată să-i smulgă pânza din cealaltă mâna şi să fugă în casă pentru a răspândi vestea. Parcurgerea celor douăzeci de metri pe cărare într-un ritm liniştit i-ar aduce cu siguranţă moartea.

În momentul în care au trecut pragul, şi-a strigat fraţii.

Cei mai mulţi se aflau în sala de mese, la un ceai. Ceilalţi au sosit în decurs de o clipă.

Lawrence i-a înmânat lui Chloe o pânză legată cu sfoară.

A dezlegat nodul şi a desfăşurat pânza pe o secţiune transparentă a mesei.

Toată lumea s-a înghesuit să se vadă dansând din nou cu Puck. Un sunet de încântare a umplut sala.

— Este portretul nostru, a declarat Marjorie, liniştindu-le ultimele îndoieli. Dacă o singură tuşă de pensulă ar fi fost deplasată, ea ar fi observat imediat.

— Şi, din punct de vedere tehnic… Lawrence şi-a strâns buzele într-o grimasă, apoi a continuat. Este un fals.

— Ce?

Feţele speriate ale tuturor s-au îndreptat spre el.

— Aţi avut dreptate când aţi afirmat că tatăl meu era un pierde-vară care ar fi vândut orice pentru a-şi acoperi datoriile la jocurile de noroc. Lawrence a tresărit. Sau cel puţin pretindea că ar fi vândut. Avea destulă minte ca să nu vândă un fals Rembrandt, aşa că a ales un artist nou, necunoscut, pe nume Albus Roth.

— Îl ador pe Albus Roth, a spus Marjorie. A avut prima sa expoziţie importantă anul trecut.

Tommy a dat din cap.

— Despre asta vorbeam în noaptea în care… tatăl tău…

— Nu e de mirare că părea agitat. Marele său plan se destrăma chiar sub ochii lui. Lawrence i-a înmânat lui Chloe un document împăturit. Aici sunt actele de provenienţă. Pânza pe care aţi avut-o pe perete în toţi aceşti ani era cea falsă. Vă datorez tuturor nişte scuze enorme.

Fraţii au făcut un schimb de priviri.

— Cea pe care am avut-o pe perete în toţi aceşti ani este cea adevărată pentru noi, a spus Elizabeth. Puteţi să o primiţi înapoi pe cea originală, dacă doriţi.

— La un preţ semnificativ mai mare, a adăugat Jacob.

— Nu, mulţumesc, a oftat Lawrence. Nu voi fi în măsură să cumpăr obiecte de artă pentru o perioadă foarte lungă de timp.

Chloe s-a uitat la fraţii ei.

— Să-i dau înapoi vaza?

— Oh, nu ştiu. Graham a ridicat documentul de provenienţă de un colţ. Nu ar trebui să predăm această dovadă poliţiştilor de la Bow Street?

Obrajii lui Lawrence au pălit.

Tommy şi Graham au pufnit în râs.

— Am livrat toate originalele proprietarilor de drept, a spus Lawrence în grabă. Am trimis toate actele de provenienţă, precum şi scuze personale pentru „încurcătura” tatălui meu…

— Te tachinează, l-a asigurat Chloe. Tatăl tău a greşit şi tu la fel, aşa că încă nu te-au iertat… dar secretul tău este în siguranţă cu noi.

Elizabeth a ridicat pânza.

— Cine îl va ajuta pe Puck să se întoarcă la locul său de onoare?

— Eu, eu!

Fraţii au urcat în sus pe scări, lăsându-i pe Chloe şi Lawrence singuri în sufragerie.

— Vino, atunci, a spus ea trecând pe lângă scări. Ţi-am adus vaza aici.

Înainte ca ea să i-o poată înmâna, el s-a repezit la şemineu şi a ridicat îngerul de sticlă cu respect, ca şi cum vaza goală însemna pentru el la fel de mult ca tabloul cu *Puck şi familia* pentru Wynchesteri. Poate că aşa şi era.

— Am crezut că tatăl meu nu se va despărţi niciodată de asta. Vocea lui era gravă. Se pare că erau multe lucruri despre duce pe care nu le ştiam. Mă bucur să o am înapoi.

— Şi eu, a spus Chloe, apoi şi-a împreunat mâinile la spate. Acum, că amândoi avem ceea ce ne dorim, presupun

că nu mai e nimic care să te reţină aici.

— Nu? A aşezat vaza înapoi pe măsuţa laterală cu mare grijă, apoi s-a întors cu faţa la ea. Nu mi-aş dori să fiu în altă parte decât cu tine.

Înainte ca ea să poată formula un răspuns coerent, el i-a cuprins faţa în mâini şi a sărutat-o.

Şi-a trecut mâinile pe corp, pe umerii lui. Nu doar simţindu-l, ci savurând curbele dure ale corpului lui, care era familiar şi minunat în acelaşi timp. Putea să plece acum dacă voia. Dar ceea ce voia el era ea. Iar ea nu putea avea niciodată prea mult din el.

Corpul lui se potrivea perfect lipit de ea. Mare şi puternic în cel mai bun mod posibil. Căldura lui era reconfortantă, îmbrăţişarea lui protectoare.

Era aproape suficient pentru a o face să creadă că el o considera la fel de demnă de atenţia lui ca şi debutantele şi moştenitoarele din nobilime.

Dar ea nu voia să fie aproape a lui.

Ea voia ceva adevărat.

Fratele ei, Jacob, a dat buzna în salon purtând două mănuşi de piele supradimensionate, un şorţ de piele pe tot corpul şi o expresie îngrijorată.

Ea şi Lawrence s-au despărţit brusc.

Jacob s-a uitat în jurul lor.

— Aţi văzut-o pe Hydra?

— Te referi la piton? a întrebat ea, încercând încă să-şi tragă sufletul.

— Nu, Hydra este un hamster. A făcut o pauză. De ce? Ai văzut un piton?

— Nu am văzut niciun piton. Ar trebui să căutăm un piton?

A fluturat o mână înmănuşată.

— Nu, nu. Doar Hydra a dispărut.

— L-ai întrebat pe Tiglet? a sugerat Lawrence.

Jacob l-a privit încruntat.

— Tiglet este bine antrenat şi bine hrănit. Tiglet nu ar face niciodată aşa ceva.

Dar a început să se îndrepte spre uşă.

— Dacă tot ce-ţi lipseşte este un hamster, de ce porţi armură de protecţie, a întrebat Chloe?

— Oh, asta. Şi-a fluturat mănuşile supradimensionate cu dispreţ în faţa şorţului de piele. Am câteva creaturi noi de dresat, iar prima lecţie este să învăţ animalele să nu muşte.

Fruntea lui Lawrence s-a încruntat.

— Funcţionează?

— Nu încă, a spus Jacob, cu încrederea lui veselă şi neînfricată. Să nu vă miraţi dacă acesta va fi costumul meu pentru următoarele câteva zile.

Rostind acestea, a dispărut pe coridor.

Lawrence s-a uitat la Chloe.

— Cât de sigură eşti că nu există niciun piton în libertate?

— Optzeci la sută, l-a asigurat ea şi s-a scufundat într-un scaun de pluş. Poate mai aproape de şaizeci şi cinci.

A aruncat o privire sub scaunul de vizavi de ea înainte de a se aşeza cu delicateţe pe pernă.

— Ai mănuşi de piele în plus pe care să le împrumut?

— Doar de mătase. Pielea îngreunează furtul lucrurilor.

La expresia lui surprinsă, ea nu şi-a putut stăpâni un hohot de râs. Nici într-un milion de ani nu ar fi prezis că într-o bună zi îi va recunoaşte în mod liber abilitatea ei de a fura lucruri ducelui de Faircliffe.

S-a aşezat drept.

— Arată-mi!

— Oh, de ce nu? A scos o monedă dintr-unul din buzunare. Aurul a sclipit în timp ce a răsucit-o între degete, peste ele, pe sub ele, înapoi, din nou peste, sub, hopa – a dispărut!

I-a arătat lui Lawrence mâinile goale.

— Unde s-a dus? a întrebat el.

A ridicat un umăr.

— Nicăieri.

Dintr-o pocnitură de degete, moneda era din nou acolo, cu marginile ei uzate care se răsuceau pe degete

într-o pată de aur. În câteva secunde, ducele a îngenuncheat în faţa ei.

— Învaţă-mă!

A pocnit din nou, iar moneda veche a dispărut.

— Ai propria monedă?

El a făcut ochii mici.

— Este o înşelătorie în care îmi iei banii dacă spun da?

Ea a fluturat din gene.

— Descoperă singur!

A căutat în buzunar şi a scos un şiling.

— Asta este de ajuns?

Moneda subţire de argint se afla în centrul palmei lui.

Ea şi-a trecut încet mâna peste a lui, ca şi cum ar fi simţit emanaţiile spirituale ale şilingului, apoi şi-a încreţit faţa confuză.

Ochii lui s-au îndreptat spre ai ei.

Ha! Era singurul moment ele care avea nevoie. Chloe s-a aruncat înapoi pe pernele ei şi şi-a luat cartea.

— Credeam că ai spus că ai un şiling.

— Este un şiling. Este... A scos din gât un sunet de consternare. Nu am simţit nimic! Şilingul era acolo, iar acum a dispărut.

— Aşa mă simţeam şi eu, de fiecare dată când aveam bani. Puf! Dispăreau din nou.

Ochii lui erau încă mari.

— Dar cum ai făcut-o?

S-a aşezat la loc, fără să-şi poată ascunde zâmbetul.

— Ar fi iresponsabil din partea mea să te învăţ acest truc. Îţi voi arăta unul diferit. Mai ai un şiling?

Şi-a încrucişat braţele peste pieptul larg.

— Nu şi pentru tine.

— Bine, a spus ea râzând. Înveţi.

I-a cuprins faţa pentru a-l săruta, iar când şi-a retras mâna, şilingul lui era din nou în palma ei.

— Priveşte aici! Şi-a ajustat muşchii mâinii astfel încât şilingul să se prindă chiar în centrul palmei ei. Este delicat, l-a avertizat ea. Dacă degetele tale sunt suficient de relaxate pentru a părea naturale, cea mai mică lovitură ar

putea disloca moneda.

Şi-a întors mâna, astfel încât palma să fie cu faţa în jos.

— Nu pare că ascunzi ceva, a spus el uimit. Doar o femeie care îşi întinde mâna pentru a fi sărutată.

Ea a arcuit o sprânceană.

— Atunci, sărut-o!

A făcut-o.

Când el s-a aplecat înapoi, ea şi-a întors palma. Aceasta conţinea acum şilingul lui şi batista pe care tocmai o furase de la reverul lui.

A izbucnit în râs.

— În regulă, lăudăroaso! Lasă-mă să încerc!

Ea şi-a băgat batista în corset şi i-a înmânat înapoi şilingul.

Şi-a petrecut următoarele zece minute ridicând-o de pe podea în mod repetat, apoi, în cele din urmă, a aruncat-o peste umăr cu un oftat mâhnit.

— Poftim. A dispărut.

Chloe şi-a şters lacrimile de râs pe tăcute.

— Nu-ţi pierde speranţa. Toate abilităţile pe care merită să le stăpâneşti necesită practică.

Părea mâhnit.

— Cât timp ţi-a luat?

— Zile întregi pentru a ascunde o monedă, a recunoscut ea. Am început cu nasturi adunaţi de pe malul Tamisei. Aveam mâini mai mici pe atunci, dar nasturii au tot felul de greutăţi şi dimensiuni, la fel ca şi monedele, aşa că a fost un bun exerciţiu. Mai târziu, Tommy ascundea nasturi în patul ei sau pe ea, iar eu trebuia să îi fur fără ca ea să observe pentru a câştiga jocul.

— Tommy era cu tine atunci?

— Tommy este cu mine de când mă ştiu. Mulţumesc cerului pentru asta. Pătuţul ei era lângă al meu la orfelinat. Nu erau multe locuri unde să ascundem lucruri, deoarece nu aveam bunuri adevărate, dar Tommy era descurcăreaţă şi mă făcea să muncesc pentru fiecare nasture.

— Îi învârteai, aşa cum ai făcut cu moneda?

— Nu. Chloe a făcut ca moneda să zboare printre degete, apoi să dispară din nou. Asta a venit mai târziu, după ce am avut monede cu care să exersez.

Şi-a încreţit fruntea.

— Nu ştiam că orfelinatele au încredere în cei pe care îi îngrijesc să le dea bani adevăraţi.

— Nu au, a spus ea categoric. Le-am furat din buzunarele unor trecători bogaţi, prea ocupaţi să fie importanţi pentru a observa un copil al străzii înfometat lângă ei.

Se aştepta ca el să o judece aspru pentru infracţiunile ei. Ar fi fost unul dintre nobilii bogaţi. Dacă o întreagă cocină era o privelişte pentru nobilime, o fetiţă slabă de opt ani ar fi fost doar o altă pată pe marele lor oraş. Un gunoi care strica priveliştea până când măturătorii de străzi veneau să o şteargă din vedere.

— Nu te învinovăţesc, a spus el. Nu există forţă mai puternică decât disperarea.

Un moment de tăcere s-a aşezat între ei.

Ea a răsuflat lent.

— La început, au fost monede de un penny. Chloe a schiţat un zâmbet strâmb de care se îndoia că îi ajungea la ochi. Nu am vrut să iau prea mult, nu destul cât să se simtă lipsa, dar suficient cât să facă o diferenţă pentru mine. Limitarea recompensei mele a făcut, de asemenea, să fie mai mult un joc. Dacă din greşeală smulgeam o monedă de o valoare mai mare, trebuia să găsesc o modalitate de a o pune la loc. În scurt timp, am putut să aflu valoarea nominală cu cea mai mică atingere a degetului. Nu am mai făcut greşeli. Nu a mai fost un joc.

— Dar ce a fost?

— Supravieţuire. Ironic, din moment ce furtul putea duce la execuţie.

Acei bănuţi de jumătate de penny au ţinut la distanţă chinurile foamei, nu doar pentru ea şi Tommy, ci şi pentru alţi câţiva copii din orfelinat cu coaste proeminente şi burţi goale. Cât de mult visase să ajungă într-o zi o doamnă de calitate, cu un cufăr plin de aur! Primul lucru pe care l-ar fi

cumpărat cu bogăţiile ei ar fi fost o plăcintă cu carne pentru fiecare gură flămândă.

— A fost atât de puţin, a spus ea. Dar am făcut-o oricum. A fost tot ce am putut face mai bine.

— Îmi imaginez că a fost important, a răspuns el. Te vezi ca fiind neputincioasă, dar tu ai fost mereu puternică. Şi atunci, şi acum.

— Invizibilă, a corectat ea. Tu ai o familie cu poveste şi rădăcini.

— Poate că eu sunt un copac, dar tu eşti vântul. Suficient de puternic pentru a scutura frunzele moarte de pe ramurile mele, pentru a duce polenul la florile de primăvară. Aerul este invizibil, dar esenţial. El i-a întâlnit privirea. Fără aer, nu pot respira.

Chloe a înghiţit în sec. Nu se putea gândi la nimic de spus ca răspuns la o astfel de afirmaţie. Inima ei bătea atât de repede, încât părea mai degrabă un singur tunet decât bătăi separate. Poate că nu era deloc un tunet, ci zgomotul unui cutremur înainte ca vulcanul să erupă, schimbând pentru totdeauna lumea din jurul ei.

Se mai simţise aşa o dată. Iarna următoare se împlineau douăzeci de ani.

— Ştii cum l-am cunoscut pe Bean? A trecut pe lângă orfelinat într-un faeton de curse strălucitor, arătând inteligent, bogat şi la modă. Toată lumea se uita la el. Era imposibil să nu se uite. Şi-a ridicat sprâncenele. Apoi a legat trăsura în faţa bisericii St. Giles şi a dispărut înăuntru, ca un nebun adevărat.

Lawrence a gemut.

— Te rog, spune-mi că nu i-ai furat faetonul.

— Bineînţeles că da. Şi-a îndreptat coloana vertebrală cu indignare simulată. Cine abandonează o trăsură de curse într-o cocină?

Şi-a acoperit faţa cu mâna.

— Câţi ani aveai? Ştiai să conduci?

— Zece, şi nu condusesem cai în viaţa mea. Nici măcar nu fusesem în interiorul unei trăsuri, din câte ştiam. A fost nevoie de trei încercări ca să mă urc în faeton. Roţile

lui erau la fel de înalte ca mine. Platforma înaltă al faetonului mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi stat pe un tron în vârful lumii. Abia aşteptam să fac o plimbare cu el. Frâiele erau încă legate de un stâlp, aşa că m-am strecurat înapoi în jos pentru a le apuca. Înainte de a reuşi, mâna lui Bean mi-a prins încheietura mâinii ca o menghină.

Faţa lui Lawrence a pălit.

— Te-a ameninţat baronul cu judecătoria?

— Dimpotrivă. M-a dus cu birja la Puss & Goose şi mi-a cumpărat o masă caldă atât de bogată, încât nu am putut să o termin. Şi apoi mi-a dat asta. Moneda i-a trecut printre degete. Mi-a spus să o cheltuiesc pe ce vreau, iar când voi avea nevoie de alta, doar să cer.

— Nu i-ai cheltuit?

A respirat greu, amintindu-şi.

— Nu am putut. A fost prima dată când am ţinut în mână o monedă pe care nu a trebuit să o fur mai întâi. A fost prima dată când aveam banii mei, liberi şi curaţi.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. A râs şi a făcut moneda să dispară. Am strecurat moneda într-o pungă ascunsă, aici, lângă inima mea. Şi-a bătut pieptul. L-am văzut din nou pe Bean săptămâna următoare, în faţa bisericii. De data aceasta, cu o trăsură şi cu un vizitiu.

— Te-a întrebat ce ai făcut cu moneda?

— Mă aşteptam să o facă, dar nu a făcut-o. Mai târziu mi-a spus că asta se datorează faptului că acum erau banii mei, nu ai lui, şi că nu mai avea nicio treabă în această chestiune. Gâtul i s-a înroşit. Mereu spunea lucruri de genul ăsta. Ne trata ca pe nişte oameni, ne lăsa să ne controlăm vieţile.

— Ţi-a mai dat vreo monedă?

Ea a clătinat din cap.

— Mi-a făcut o ofertă. Mi-a spus că întotdeauna şi-a dorit să fie tată. Casa lui era mare ca un castel, plină de linişte şi de camere goale. Dacă mă gândeam că mi s-ar potrivi să fiu o aşa-zisă fiică, eram bine-venită să aleg orice cameră doream şi să mi-o fac a mea. Mi-a mai spus că aş

avea parte de mâncare proaspătă, de băi fierbinţi şi de haine curate de îmbrăcat. Aş avea bani de buzunar care ar fi numai ai mei, fără întrebări. Iar dacă aş descoperi că nu-mi place, că aş fi liberă să plec.

— Trebuie să fi sunat ca în rai, a recunoscut Lawrence. Nu e de mirare că ai spus da.

Ea se holba la el.

— Nu am spus da. Aş fi fost primul copil pe care l-a înfiat. Totul suna prea bine ca să fie adevărat. Posibil sordid.

— Atunci… cum? s-a bâlbâit el.

— Nu aveam încredere deplină în Bean, dar ştiam că orfelinatul era oribil. Aş fi murit de foame dacă nu aş fi umblat la buzunare, iar alţii aveau parte de o soartă mai rea decât aceea. Uneori, riscul este singura cale spre recompensă. Dacă Bean era un om bun – sau, cel puţin, mai bun decât la orfelinat – cea mai bună prietenă a mea merita aceeaşi şansă. O jumătate de zâmbet i-a curbat buzele la această amintire, iar glasul i s-a îngroşat. Data următoare când l-am văzut, i-am spus: „Doar dacă Tommy vine cu mine”.

Capitolul 29

Lawrence s-a uitat la Chloe şi şi-a imaginat-o ca pe o fetiţă a cărei dragoste pentru o prietenă era atât de puternică, încât ar fi preferat să moară de foame împreună decât să trăiască o viaţă de confort fără ea.

Nu era nevoie să îşi imagineze. Chloe era şi astăzi acea femeie. Toţi Wynchesterii aveau curaj.

Lawrence nu cunoştea povestea despre cum se găsiseră cu toţii, dar nu avea nici o îndoială că „Nu fără Tommy” dusese la „Nu fără Jacob”, apoi la „Nu fără Marjorie” şi aşa mai departe, legătura devenind şi mai de nezdruncinat cu fiecare nouă verigă din lanţ.

Dragostea lor era prea mare pentru a încăpea într-o

singură inimă. Nu au avut de ales decât să şi-o împartă unul cu celălalt.

— Pari fericită aici, a spus el. Toţi fraţii tăi sunt.

Şi de ce nu? Aveau o casă mare şi frumoasă, cu o grădină mare şi frumoasă. Personal, mai multe trăsuri, aparent o crescătorie de animale carnivore sălbatice…

— Suntem foarte fericiţi, a răspuns Chloe, iar bucuria i-a luminat faţa. Nu aş schimba această viaţă pentru nimic în lume.

Sau pentru nimeni. Ca el, de exemplu. Cu greu ar putea să o învinovăţească. Dacă ar fi fost un Wynchester în loc de un duce, ar fi preferat să trăiască fericit şi liber decât cu titlu şi constrâns.

O uniune cu Lawrence nu ar fi deloc confortabilă. Nu-şi putea permite să se căsătorească cu o femeie care să nu fie nici pe departe extrem de bogată. Nu fără ca locuinţa lor să se prăbuşească în jurul copiilor lor.

El avea nevoie de lucruri pe care Chloe nu i le putea oferi, iar ea avea nevoie de un bărbat care nu putea fi el. Indiferent de cât de mult şi-ar fi dorit. Un om înţelept ar fi plecat înainte ca inimile amândurora să se frângă.

Cu toate acestea, tot ce voia Lawrence era să rămână. Să-i aparţină lui Chloe, iar ea să-i aparţină lui. Ca aceste momente idilice să fie adevărata lui viaţă, nu o amânare temporară de la realitatea dură. Să nu aibă îndatoririle sale în conflict cu inima sa.

— Chloe spune că vrei să pictezi.

A ridicat brusc capul şi a văzut-o pe cea mai tânără dintre Wynchesteri plutind chiar în faţa uşii. Silueta mică a lui Marjorie era în umbră, dar ochii ei verzi erau luminoşi. Pentru o femeie atât de slabă, vocea ei era impresionant de puternică.

— Ăăă…, a răspuns el.

Ea nu a clipit.

— Ţi-am făcut un studio. Este în stânga, lângă al meu. Poţi folosi orice găseşti acolo.

Odată cuvintele rostite, ea a dispărut de pe coridor înainte ca Lawrence să poată formula un refuz elegant.

— Eu nu pictez. Mâinile i se simţeau ciudat de umede. Nu am ţinut niciodată în mână o pensulă şi nici nu am întins o pânză. Nici nu ştiu cum se face. De ce ar spune ea…

Chloe l-a privit nedumerită.

— Pentru că asta fac Wynchesterii. Ei bine, odată ce au decis să păstreze pe cineva.

I s-a uscat gura.

— Ce-ai spus?

— Marjorie vrea să te facă Wynchester onorific.

Pieptul i s-a strâns de un dor feroce.

— Cineva poate deveni un Wynchester onorific? s-a bâlbâit el.

Ochii ei râdeau de el.

— Suntem cu toţii Wynchesteri onorifici. Dar nu-ţi face mari speranţe. Marjorie s-ar putea să te fi iertat, dar nu va fi uşor să câştigi încrederea celorlalţi.

Destul de corect. Lawrence a dat din cap că a înţeles. După modul în care se purtase cu familia, merita să nu aibă încredere în el. Tot ce putea face acum era să demonstreze ce fel de om intenţiona să fie.

Chloe s-a ridicat în picioare.

— Mergem?

Nu s-a mişcat. Nervozitatea îl furnica în tot corpul.

— Să vizităm atelierul de artă pe care sora ta l-a făcut pentru ducele pe care vrea să-l adopte ca pe un căţeluş vagabond?

L-a mângâiat pe umăr.

— Faci o treabă grozavă reformulând lucruri pe care eu fie tocmai le-am spus, fie le ştiu deja.

Gâtul i s-a încins.

— Este un obicei nervos. Rezum faptele ori de câte ori nu ştiu ce să spun. Ca acum, de exemplu.

Părea rănită.

— Marjorie şi cu mine nu te vom judeca. Nu suntem de la Almack sau de la Parlament. Poţi să intri singur dacă vrei şi să arunci fiecare dintre creaţiile tale în foc înainte de a pleca.

Ar putea? Ar putea?

Arta a fost întotdeauna un mare „dacă”. Dacă nu ar fi fost moştenitorul unui ducat, ar fi fost pictor. Dacă averea familiei ar fi fost intactă, pictura ar fi fost primul său hobby.

Dar dacă ar fi încercat şi ar fi eşuat, nu ar mai fi avut niciun vis.

— Am şi eu ceva pentru tine, a spus Chloe, apoi a ezitat. Nu eram sigură când ar trebui să ţi-l dau, sau dacă chiar aş face-o. Dar poate că acum este momentul.

— Este un boa constrictor? a spus el cu speranţă. Am auzit că aceştia pot înghiţi oameni întregi.

— Nu este un boa constrictor. A scos un mic dreptunghi de hârtie, aparent din aer. Este o carte de vizită.

A luat-o în ambele mâini. Textul conţinea doar două cuvinte:

„Jack Smith”

A încercat să înţeleagă ce se întâmplă.

— Cine este Jack Smith?

— Tu eşti, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Ceva în ochii ei indica faptul că îi înţelegea reticenţa la fel de bine ca şi el. Atât el, cât şi Chloe doreau să fie recunoscuţi şi apreciaţi pentru ceea ce erau, nu pentru ceea ce se prezentau a fi.

— Lucrurile sunt întotdeauna mai puţin complicate pentru Jane Brown decât sunt pentru Chloe Wynchester, a continuat ea. Dacă totul merge groaznic de prost, o bag înapoi în coşul meu, ca şi cum incidentul nu ar fi avut loc niciodată. La urma urmei, nu eu am fost cea care s-a făcut de râs în mod oribil. A fost Jane Brown, care nu mă poate răni pentru că nu există. Şi-a muşcat buza. Uneori, a fi altcineva este cea mai uşoară cale de a fi tu însuţi.

Ducele s-a uitat la cartea de vizită din mâinile sale. Presupunea că Jack Smith nu ar fi avut nicio problemă în a se expune ca un prost fără talent în faţa femeii pe care dorea cel mai mult să o impresioneze.

Dar nici Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, nu ar trebui să facă acest lucru. Poate că fusese

crescut ca să fie neliniştit şi singuratic şi să se gândească prea mult la el însuşi, dar nu era un laş.

A strecurat cartea în buzunarul de la vestă.

— În regulă. Dar voi merge ca Lawrence.

— Vrei sa vin cu tine ca muză şi model? I-a făcut cu ochiul. Poate ca inspiraţie pentru un portret lasciv?

Nu vorbea serios… Nu-i aşa? Ideea asta suna din ce în ce mai bine.

A alergat în urma ei pe scări până la etajul trei, unde Chloe l-a condus spre o cameră mică pe partea stângă. S-a uitat mirat la ea.

Ferestrele generoase, cu perdelele deschise şi legate, umpleau cu lumină solară interiorul bine amenajat. Cinci şevalete cu pânze întinse în prealabil erau aşezate în unghiuri primitoare. Existau mese aranjate cu vopsele, cârpe şi terebentină, o natură moartă decorată cu artă şi un şezlong verde şi pluşat, gol, cu excepţia pernelor.

Chloe s-a aşezat în centru şi a adoptat o postură artistică.

— Perfect pentru un portret foarte serios al unei femei foarte serioase. Ar trebui să ţin un buchet de flori? Sau poate pâinea din natura moartă?

Lawrence se simţea ameţit, ca şi cum ar fi fost din nou în podul din copilărie şi tocmai primise mai mult decât sperase vreodată de ziua lui. Acest studio era pe măsura studiourilor profesionale folosite de portretişti, iar Marjorie îl pregătise ca pe un cadou pentru el.

Nu avea cum să o răsplătească altfel decât să se bucure de fiecare moment.

— Voi începe cu natura moartă, a decis el şi s-a întors spre pânza albă.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum se amestecă vopselele, dar Marjorie făcuse deja acest lucru pentru el. Erau şase culori în borcanele mici pe o masă lungă, alături de o colecţie de palete şi de o mare varietate de pensule.

A ales o pensulă la întâmplare, apoi o paletă, apoi galbenul ca primă culoare. Marjorie aşezase un urcior de

ceramică în centrul naturii statice. Lawrence avea să înceapă de acolo.

Chloe s-a lăsat pe spate pe şezlong pentru a privi.

În următoarea oră, el a tras toate cele cinci şevalete cu natura moartă pentru a surprinde ceva asemănător cu ceea ce văzuse. Nici unul dintre eforturile sale nu era demn de a fi un exponat artistic.

Cu toate acestea, nu se distrase în viaţa lui mai mult.

Şi-a frecat vopseaua de pe degete, apoi s-a întins să o tragă pe Chloe într-un sărut. Gura ei s-a deschis sub a lui, întâmpinându-l, îndeplinindu-i o altă dorinţă. Fiecare bucăţică din bucuria care izbucnea în el era datorită ei. Ea l-a tras din locul în care se simţea cel mai confortabil şi l-a eliberat, din nou şi din nou. Primele lui încercări au fost îngrozitoare, dar nu conta, atât timp cât făcea ceea ce îi plăcea.

Şi făcea exact ceea ce-i plăcea. Stătea aici, o săruta pe Chloe, o ţinea în braţe ca şi cum nu ar fi trebuit să se despartă niciodată. Gândul era de nesuportat. O iubea mai mult decât iubea vopseaua. Mai mult decât îşi iubea biblioteca. Mai mult decât orice altceva care încă nu fusese inventat. Nu era pregătit să o lase să plece.

S-ar putea să nu fie niciodată pregătit.

Când el a început să o conducă spre şezlong, ea şi-a pus mâna pe pieptul lui pentru a-l opri. Culoarea i-a apărut în obraji.

— Nu aici, a murmurat ea. Fraţii mei sunt peste tot în jurul nostru.

— Ai dreptate. A aruncat o privire de apreciere în jur. Am nevoie de propriul meu studio, cât mai repede.

Ea i-a zâmbit timid.

— Îţi place cadoul tău?

— Îmi ador darul. Şi-a aplecat capul pentru a-i mai da un sărut. Ceea ce adora el era pe ea. Vino acasă cu mine. Nu vor fi fraţi acolo.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui.

— Oh? Acolo cu ce ai putea să mă distrezi?

— Un pat. A lăsat-o să vadă pasiunea din ochii lui şi a

sperat ca dragostea de acolo să nu transpară şi ea. Ea deţinea deja toată puterea. Şi poate altceva care ţi-ar putea plăcea.

A ridicat din sprâncene şi şi-a pus mâna în mâna lui.

— Arată-mi!

Capitolul 30

Chloe şi Lawrence s-au împleticit prin uşa camerei dormitorului lui, unul în braţele celuilalt. Dormitorul albastru şi auriu era dominat de un pat mare cu baldachin în centru. Abia aştepta să se folosească de el. Acum, că familia ei începuse să-l accepte, nu mai avea rost să ascundă cât de mult îl dorea.

— Am o idee, i-a spus ea.

— Şi eu la fel Şi-a mişcat sprâncenele în mod semnificativ. Multe, multe, multe idei despre goliciune.

— Atunci, permite-mi să îţi ofer o motivaţie care să o însoţească. Ea a fluturat o guinee de aur între degete, apoi i-a pus-o în palmă.

Fruntea i s-a încreţit de confuzie.

— Ce-i asta?

— A doua lecţie. Ea i-a zâmbit. Fă-o să dispară şi poţi face să dispară un articol de îmbrăcăminte al meu.

Privirea lui s-a încins.

— Aceasta este lecţia mea preferată.

— Şi dacă o fur de la tine... I-a sărutat vârful nasului, apoi i-a dezvăluit că guineea dispăruse din palma lui şi ajunsese într-a ei. Atunci, aş putea să-ţi scot eu un obiect de îmbrăcăminte.

— Este un joc foarte nedrept, a certat-o el. Accept condiţiile.

I-a descheiat haina şi a aruncat-o la o parte. Mânecile i s-au umflat.

— E rândul tău.

A aşezat moneda în centrul palmei şi a apăsat-o

adânc. Când şi-a întors mâna cu palma în jos, moneda a rămas ascunsă timp de o răsuflare, apoi a căzut pe podea.

— O voi lăsa, a spus ea cu mărinimie. Doar de data asta.

— Lenjeria intimă, a spus el fără ezitare.

L-a plesnit pe piept.

— Nu pot să-mi dau jos lenjeria fără să-mi scot mai întâi rochia şi corsetul.

— Regulile tale, a răspuns el cu inocenţă. Eu doar le respect.

Foarte bine. Ea a inventat acest joc şi îi va arăta cât de bine îl juca. Cu o sprânceană arcuită, i-a lăsat lavaliera să cadă pe covor.

A rămas cu gura căscată.

— Când ai scos… Cum ai putut…

— Alege din nou. Şi-a trecut un deget prin faţa vestonului şi a strecurat moneda în buzunar. Când şi-a întins degetele pe curbele musculoase ale pieptului lui, i-a simţit inima bătând cu putere sub palma ei.

— Rochia, a spus el cu o voce de catifea. Categoric, rochia.

S-a întors şi l-a lăsat să dezlege şireturile până când materialul subţire i-a alunecat de pe umeri şi a coborât până la glezne. Pielea de găină i-a gâdilat uşor braţele. I-a apăsat sărutări uşoare pe ceafă, din vârful coloanei vertebrale în jos pe carnea goală până când s-a oprit la marginea corsetului ei. Sânii i s-au strâns, iar capul ei s-a lăsat într-o parte, de plăcere. Abia când el şi-a ridicat buzele, ea a ieşit din mormanul de material încreţit.

— E rândul meu, i-a făcut ea semn să se apropie de patul cu baldachin.

— Nu e rândul tău, a protestat el. Eu am guineea. Tu ai pus-o în buzunarul meu.

— Aşa am făcut? A ridicat moneda de aur. Cizmele, te rog.

Şi-a scos în viteză cizmele lungi, apoi i-a smuls moneda din mâini.

— E rândul meu.

La fel ca înainte, a aşezat moneda în centrul palmei cu o concentrare aproape comică, apoi uşor, cu mare grijă, şi-a întors mâna cu palma în jos.

Moneda s-a lovit de podea.

— Cizmele, a ordonat el.

Înainte ca ea să-l poată mustra pentru că nu a reuşit să ascundă corect moneda – sau să se aplece ea însăşi pentru a-şi scoate cizmele – Lawrence era în genunchi între picioarele ei, dezlegându-i el însuşi şireturile. Ostentativ.

În timp ce mâinile lui se chinuiau să îi dezlege încet cizmele, gura lui o săruta leneş şi sugestiv prin lenjeria subţire până la şoldurile goale şi coapsele de dedesubt. Pulsul ei tresălta ca şi cum ar fi vrut să-l reţină acolo, în locul în care gura lui păcătoasă se întâlnea cu carnea ei înfierbântată. S-a prins de unul dintre stâlpii baldachinului pentru a se echilibra. Avalanşa lui de sărutări decadente a făcut ca ochii ei să se închidă.

Când, în sfârşit, el s-a ridicat în picioare cu mâna la nivelul pieptului, ea era prea încântată ca să înţeleagă gestul ciudat pe care îl făcea.

— Corsetul, a rostit el răguşit.

Atunci şi-a dat seama că scăpase intenţionat moneda, astfel încât el să fie cel care o ridica şi să aibă avantajul a două ture la rând.

— Foarte bine, a spus ea în semn de apreciere, întorcându-se cu posteriorul spre el.

Lungimea tare a mădularului lui s-a apăsat pe ea, puternică şi promiţătoare. Abia aştepta să-l simtă între picioarele ei, fără nicio haină care să-i despartă.

În timp ce îi desfăcea şireturile şi îi trăgea hainele în jos pe şolduri, el o săruta încet pornind de sub ureche, coborând pe curbura gâtului ei până la umăr. Ea i-a luat moneda fără ca el să-şi dea seama şi aproape că şi-a pierdut ea însăşi controlul când gura lui deschisă i-a atins partea laterală a sânului, atât de aproape de sfârcurile ei întărite.

A dat la o parte balenele corsetului cu degetele de la picioare şi a ridicat moneda, cuvintele ei fiind aproape prea

sufocate pentru a fi înţelese.

— Vesta.

Cu un zâmbet senzual şi cunoscător, a descheiat şi a dat jos mătasea albastră brodată, apoi a întins mâna pentru monedă.

Chloe i-a pus moneda în palmă.

A aranjat-o cât a putut de bine, încordându-şi degetele pentru a încerca să o prindă mai bine, fără a reuşi deloc. A scos un icnet puternic şi a izbucnit în râs. El i-a trimis o privire liniştitoare, care nu a făcut decât să o determine să icnească din nou. Şi-a întors mâna.

Moneda nu a căzut.

El s-a uitat la ea, cu ochii mari.

Ea a ţinut moneda între două degete.

— Cămaşa, te rog.

— Ce…? Cum…? Şi-a întors mâna goală şi şi-a privit încruntat palma trădătoare. Ai suflat-o de la mine?

Cu un zâmbet neîmpăcat, i-a dat braţele la o parte şi i-a lăsat bretelele brodate în jos de pe umeri. Centura pantalonilor lui a căzut ispititor. Ea i-a tras cu grijă cămaşa de in de la brâu. Încet, foarte încet, ea a împins-o în sus peste planurile plate ale abdomenului lui, apăsând un sărut delicat pe fiecare muşchi în parte, până când, în sfârşit, i-a tras cămaşa cu totul peste cap şi a aruncat-o cât colo.

A luat moneda de la ea şi a pus-o din nou fii palmă, întorcându-se într-o parte pentru a se asigura că rămâne fii afara razei de acţiune a ei pe toată durata trucului său. De data aceasta a durat câteva secunde înainte de a cădea.

— Cămăşuţa, a cerut el cu o plăcere evidentă. Permite-mi!

A îngenuncheat din nou în faţa ei, de data aceasta coborându-şi capul până la tivul ei. Chinuitor, a sărutat fiecare centimetru de piele goală pe care o expunea în timp ce trăgea ţesătura subţire tot mai sus.

Când a ajuns la intersecţia dintre picioarele ei, gura lui a rămas acolo.

Chloe s-a prins de stâlpul patului pentru a nu cădea şi şi-a despărţit picioarele tremurânde pentru a-i oferi gurii lui

acces deplin. El a lins şi a rotit, a ciugulit şi a tachinat. Genunchii abia o ţineau în picioare, în timp ce presiunea creştea din ce în ce mai mult.

Fără să se oprească din sărutul erotic, mâinile lui au continuat să urce mai sus pentru a ajunge la sânii ei. Ea aproape că i-a presat în palmele lui, lacomă după fiecare senzaţie perversă pe care i-o smulgea. Degetele lui îi tachinau sfârcurile încordate, în timp ce limba lui dansa în ea până când ea a rămas fără suflare.

— Pantalonii, a oftat ea.

Şi-a ridicat gura doar puţin dintre picioarele ei.

— Ai moneda?

— Cui îi pasă de moneda aia de doi bani?

— Bine gândit.

A legănat-o în braţe şi a aruncat-o pe pat, apoi şi-a dat jos pantalonii şi s-a urcat lângă ea.

Chloe şi-a înfăşurat degetele în jurul mădularului lui, bucurându-se de grosimea şi de căldura acestuia. El a tresărit în timp ce ea îl mângâia, ca şi cum ar fi fost frapat de atingerea ei. Dar nu i-a permis să exercite multă vreme puterea asupra lui. I-a apucat şoldurile, întorcându-se astfel încât el să fie pe spate, iar ea aşezată călare pe el. Pulsul i s-a accelerat de nerăbdare.

— Ce faci?

— Te învăţ un truc care cred că o să-ţi placă. El a poziţionat-o deasupra mădularului său pe lung, lăsând creasta dură să alunece între picioarele ei până când mintea ei nu a mai avut niciun gând coerent în afară de mai mult, mai mult, mai mult.

— Te rog…

Ca răspuns, el a permis ca vârful mădularului său să o pătrundă doar puţin, apoi puţin mai mult. Pe măsură ce trupul ei se întindea pentru a-l găzdui, el şi-a coborât degetul mare la punctul ei sensibil şi a început să o mângâie uşor.

O tresărire de plăcere a străbătut-o, iar ea s-a scufundat puţin mai jos pe mădularul lui. Nu mai putea suporta tachinările, tânjea să îl aibă pe tot în ea.

Fără să înceteze să se mai ocupe de mângâierile experte ale degetului mare, s-a îndreptat şi i-a luat unul dintre sfârcuri în căldura gurii sale, sugându-l posesiv.

— Ooo.

Dintr-odată, ea era complet aşezată pe mădularul lui, înclinându-şi şoldurile spre atingerea lui, arcuindu-şi spatele pentru a-şi apăsa sânii pe gura lui.

Acum nu mai exista niciun fel de reţinere, nici de răbdare, nici de tachinare, doar o unire dezinhibată spre plăcerea reciprocă. Ea a dat, a luat, a cerut, s-a predat. El o prindea de şold în timp ce ea îl călărea, găsind un ritm care îi ducea din ce în ce mai sus. Presiunea care creştea era prea mare, prea mare, prea…

Ea i-a strigat numele, iar el a prins-o cu un sărut, şoldurile lui pompând şi mai repede.

De îndată ce tremuratul ei s-a domolit, el şi-a scos mădularul, vărsându-şi sămânţa într-o parte. Cu braţele tremurânde, a tras-o aproape şi a legănat-o la pieptul lui. Ea a zâmbit somnoroasă către el. Bătăile inimii lui erau rapide şi puternice, la fel ca ale ei.

Ea s-a ghemuit la pieptul lui, închizând ochii în timp ce el îi săruta uşor părul. Era de mirare că îl iubea? Ar fi putut să rămână aşa cuibărită la pieptul lui pentru tot restul săptămânii, pentru tot restul anului, pentru tot restul vieţii ei. Poate că şi el îşi dorea asta.

— Eşti norocos, a mormăit ea. Te trezeşti în fiecare dimineaţă în pat cu tine.

Îi simţea, mai degrabă decât vedea, zâmbetul larg.

— La fel şi tu, i-a murmurat el în păr. Rămâi peste noapte.

Un fior umed îi flutura pe pielea goală.

Nu petrecuse niciodată o noapte departe de casă. Nu din noaptea în care se întorsese la orfelinat şi găsise un alt copil nevoiaş adormit în patul ei. Durase mai puţin de o oră să o înlocuiască. Ce ar fi făcut o noapte întreagă?

Respiraţia era prea accelerată.

— Nu pot.

— Ai putea. I-a netezit un fir de păr rătăcit de pe

frunte. O rochie de zi nou-nouţă şi o cămaşă de noapte te aşteaptă pe un raft special din garderoba mea, în cazul în care te voi prinde vreodată în braţele mele pentru o noapte întreagă.

— E un gest foarte obraznic din partea ta, a mormăit ea.

— Şi scump, a fost el de acord. A trebuit să vând un tablou, dar, dacă te pot păstra puţin mai mult timp, a meritat.

Ea a ridicat capul.

— Ai vândut un tablou?

El a dat din cap.

— Intenţionam să reaprovizionez cămara, dar apoi m-am gândit: ce-ar fi dacă mai bine aş face dragoste cu Chloe toată noaptea? Sper că-ţi place terciul la micul dejun.

— Urăsc terciul la micul dejun.

S-a îngropat în căldura lui, cu pulsul accelerat. Dacă ar putea face dragoste cu Lawrence toată noaptea? Dacă s-ar putea trezi dimineaţa, încă ţinută strâns în îmbrăţişarea lui? Dacă aceasta ar fi fost prima noapte din multe altele?

— În regulă, a şoptit ea, în ciuda fricii. Voi rămâne.

Capitolul 31

Chloe nu şi-a putut reprima un zâmbet în timp ce a pornit, legănându-şi veselă braţele pe lângă ea, prin Grosvenor Square. Soarele era slab şi vântul era tăios, dar nimic nu putea să înăbuşe pasul ei săltăreţ.

Şi-a petrecut noaptea cu Lawrence. În patul lui. În braţele lui. Nu se aşteptase să poată dormi, dar îşi aşezase obrazul pe bătăile constante ale inimii lui, iar în clipa următoare era dimineaţă.

Chloe îi trimisese un bilet acasă lui Tommy, în care îi spunea:

Nu-ţi face griji, sunt *cu Faircliffe.* Răspunsul lui Tommy a fost simplu: *Ştiu. Graham mi-a* spus. Obrajii lui Chloe s-au

încins. Nu avea nici o şansă să păstreze acest secret.

Poate că nu trebuie să rămână secret pentru mult timp. Chloe nu numai că purta o rochie pe care Lawrence o cumpărase pentru ea, ci şi traversa piaţa spre cercul de lectură dinspre casa lui. Ieşise pe uşa din spate pentru a nu da apă la moară cârcotaşilor, dar oamenii ar fi observat dacă acest lucru devenea un obicei.

Lawrence se gândea să o curteze? Sau cel puţin se gândea din nou dacă s-ar putea potrivi până la urmă?

A încercat să îşi îndepărteze astfel de gânduri din minte, cel puţin pentru moment. Pentru următoarele două ore, cercul de lecturi merita atenţia ei.

De data aceasta a fost diferit. Ea nu mai era la pândă. Dispăruse ţinuta ei agresivă şi uşor de uitat.

Chloe arăta ca o ducesă.

Dacă era trecută cu vederea în felul acesta, era pentru că nici un fel de podoabă nu o putea face pe Chloe Wynchester să fie altfel decât obişnuită. Şi-a aranjat postura cu încredere.

Nu se mai ascundea într-o umbră creată de ea însăţi. Persoana a cărei acceptare trebuia să o câştige era ea însăşi. Ea era domnişoara Chloe Wynchester, la naiba! Nu era mai prejos decât oricine, indiferent de locul naşterii. Făcea lucruri imposibile tot timpul. Bineînţeles că putea reuşi.

A urcat pe cărarea familiară până la uşa din faţă a familiei York. Când majordomul a deschis-o larg, nu i-a oferit o carte de vizită, ci un zâmbet ca o rază de soare.

— Ce mai faceţi, domnule Underwood?

— Foarte bine.

A clipit, luat prin surprindere că a fost salutat pe nume, mai ales că probabil el nu şi-l amintea pe-al ei.

Chloe s-a strecurat pe lângă el şi a făcut câţiva paşi pe coridor, spre salon, înainte ca un alt obstacol să-i blocheze trecerea.

— Domnişoară Wynchester. Silabele s-au scurs ca o otravă de pe buzele strânse ale doamnei York. Sper că nu credeţi că sunteţi bine venită aici.

Ah. Respectabila doamnă York nu s-ar fi limitat la un „bună ziua” şi un zâmbet. Când Philippa îl pierduse pe Lawrence, Chloe îşi pierduse utilitatea.

Ea s-a ţinut tare. Era vizibilă; acesta fusese primul pas. Doamna York putea să strâmbe din nas la familia Wynchester, dar îşi amintea numele şi faţa lui Chloe.

— Mulţumesc! a spus Chloe, şi vorbea serios. Înseamnă mai mult pentru mine decât ai putea şti.

Doamna York a clipit.

— Ăăă… ce?

Philippa a plutit pe coridor într-un nor de dantelă delicată.

— Mamă, ce faci… Oh, Chloe, aici erai, Intră. Mai aşteptăm câţiva oaspeţi înainte de a începe.

Vizibilă. Amintită. Recunoscută.

Dorită.

— Mi-ar face plăcere.

Chloe a început să înainteze. Braţul doamnei York s-a întins fulgerător pentru a o bloca.

— Mamă, renunţă imediat. Vocea Philippei era rece. Dacă vrei ca eu să mă gândesc să reintru în târgul de căsătorii, îl vei da drumul imediat prietenei mele.

Prietenă. Cuvântul a făcut-o pe Chloe să ameţească. Sau poate că asta se datora faptului că era apărată, mai degrabă decât respinsă.

— Dacă prezenţa ta dăunează în vreun fel şanselor fiicei mele… doamna York a şuierat în dreptul ei. Ai grijă cum te porţi. Sau te voi răsplăti cu aceeaşi monedă.

Dar şi-a coborât braţul şi i-a permis lui Chloe să treacă în grabă.

Ajunsă în salonul zgomotos, s-a oprit în pragul uşii pentru a-şi trage sufletul. Muşchii ei încordaţi au început să se relaxeze.

Îi plăcea cercul de lectură. Nu, adora cercul de lectură.

În săptămânile precedente, toate fuseseră eroinele despre care citiseră. Se luptaseră cu armate invadatoare, scăpaseră din abaţii prăbuşite sau îl cuceriseră pe frumosul

prinţ. Se certau asupra părţilor care le plăceau cel mai mult şi cel mai puţin. Nu ar fi fost mai bine dacă ar fi fost aşa? Sau mai logic, dacă ar fi fost aşa? Dacă aş fi fost Emily St. Aubert, ce aş fi simţit şi ce aş fi făcut ar fi fost…

Acestea erau momentele preferate ale lui Chloe. Asta o făcea pe Chloe să se gândească la faptul că, dacă tinerele doamne cu titluri nobile se puteau imagina ca oameni obişnuiţi în romane populare, cu siguranţă unele dintre ele îşi puteau imagina viaţa din perspectiva ei. O făcea să se gândească la faptul că, în loc să pretindă că acesta era grupul ei de prieteni, poate că ar putea face parte cu adevărat din el.

— Luna viitoare, spunea Philippa, vom avea nevoie de o nouă carte. Cine este următorul pe lista de ales?

Imediat a izbucnit haosul, iar doamnele se întreceau între ele, plângându-se că trecuseră luni bune de la ultima lor alegere şi că erau pline de sugestii despre ce ar trebui să citească ceilalţi.

O voce se auzi limpede în tot acel vacarm.

— Domnişoara Wynchester nu a ales până acum.

Toate privirile s-au îndreptat la unison spre Chloe. Văzută. Amintită. Recunoscută. Obrajii ei s-au aprins de căldura.

Lady Eunice a fost cea care a vorbit. Ea era fiica unui marchiz.

— În regulă, a fost de acord Philippa, Chloe, e rândul tău. Adu-ţi alegerea săptămâna viitoare, ca să putem nota toate titlul. Unde naiba este Gracie?

— Întârzierile ei se înrăutăţesc cu fiecare săptămână care trece, s-a plâns o altă tânără. Dacă nu ar fi valsat toată noaptea cu ticăloşi libertini…

— Gâscă nechibzuită, a spus alta. Unele dintre noi vor să vorbească despre cărţi.

— Să începem fără ea, a sugerat altcineva. Restul suntem aici.

Restul. Chloe făcea parte dintr-un „noi”. Ochii i s-au luminat de bucurie.

— Aţi auzit că ducele de Faircliffe este din nou pe

piaţă? i-a şoptit o tânără unei alte domnişoare.

Chloe a îngheţat, dar s-a prefăcut că nicio parte din fiinţa ei nu încerca cu disperare să audă.

— Acum, că este din nou disponibil, a spus însoţitoarea tinerei doamne, eu, una, voi trimite peste evantaiul meu de la Almack's atâtea priviri înăbuşitoare câte va fi nevoie ca el să mă observe.

— Fă asta, a spus alta. O să mă strecor în loja lui de teatru la următoarea reprezentaţie. Nici măcar nu trebuie să leşin în braţele lui. Prezenţa mea va fi suficientă pentru a-mi revendica dreptul.

— Diabolică, a murmurat prietena ei, impresionată.

În acest moment, singura femeie care îi reţinea atenţia era Chloe. Pieptul ei flutura. Încă nu-i venea să creadă că-şi petrecuse noaptea în braţele lui. Şi că el o invitase să o facă din nou, în seara asta.

Gracie s-a repezit pe uşa deschisă, fără suflare, cu obrajii înroşiţi de vânt.

— Sunt aici, sunt aici!

— În sfârşit! a strigat una dintre prietenele ei. Dezmăţul cărţilor poate să înceapă.

— În regulă, doamnelor. Philippa a bătut din palme. Vă rog să vă ocupaţi scaunele. Este timpul pentru *Evelina.*

Toată lumea se lupta pentru cele mai bune locuri – unde era mai multă lumină sau lângă o prietenă de suflet. Chloe s-a grăbit spre cel din colţ, cel pe care Lawrence îl găsise pentru ea pentru că era în afara razei de acţiune a numeroaselor oglinzi decorative ale familiei York.

Gracie a ajuns la scaun când Chloe era încă la doi metri distanţă.

A făcut o pauză, indecisă. Faptul că ar fi aruncat-o pe fiica unui magistrat dintr-un fotoliu nu o ajuta să fie acceptată de grup.

— Gracie, a spus Philippa. Nu acolo. Acela este scaunul lui Chloe. Dacă ai ajunge la timp din când în când, ai putea rezerva un altul pentru tine. Du-te şi stai lângă Lady Eunice, ca să putem începe.

„Ăsta e scaunul lui Chloe."

Capul îi zbârnâia.

Scaunul lui Chloe.

— Îţi cer scuze, a chicotit Gracie şi s-a grăbit să se alăture lui Lady Eunice.

Chloe s-a scufundat, cu genunchii slăbiţi, în scaunul ei. Niciodată nu i se păruse atât de robust mahonul, catifeaua atât de moale şi de primitoare, priveliştea atât de perfectă. Acesta era scaunul ei. Locul ei. Felia ei personală de „noi”.

Capul i se învolbura la toate senzaţiile noi.

— Cine merge la doamna Ipsley în seara asta? a întrebat Gracie, ca şi cum nu ar fi auzit-o pe Philippa chemând la apel cercul de lectură.

Toată lumea a început să vorbească deodată. Se părea că doamna Ipsley găzduia „doar o mică” adunare, la care se pare că fuseseră invitaţi toţi cei care erau cineva.

— Mergem toate, a răspuns încântată Florentia. Ar fi trebuit să ştiu.

Chloe s-a îmbrăţişat ca şi cum nu i-ar fi păsat.

— Eu nu. Era o voce mică, dar măcar o găsise. Nu am fost invitată.

— Ce? Lady Eunice şi-a dus o mână la piept, ca şi cum ar fi fost cu adevărat şocată de faptul că doamna Ipsley putea face o asemenea omisiune. Probabil că invitaţia dumitale s-a pierdut.

— Nu a fost pierdută, a mormăit Chloe. Nu a venit niciodată. Sunt o Wynchester.

— Pff, a spus Grade. Generaţiei mai în vârstă s-ar putea să îi pese de astfel de lucruri…

— Patroanele… Philippa a fost de acord. Mama mea…

— Dar, evident, nouă nu ne pasă, a încheiat Gracie. Suntem în 1817, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem femei moderne.

Lady Eunice a dat din cap.

— O voi informa pe doamna Ipsley imediat ce plec de aici. Invitaţia ta va fi pe şemineu până când vei ajunge acasă.

Florentia a zâmbit răutăcios.

— O petrecere nu este o petrecere fără întreaga adunare a domnişoarelor de la Cercul Dorinţelor Literare.

— Nu avem un nume, a protestat Philippa cu o groază simulată.

Era prea târziu. Grupul izbucnise deja în râsete zgomotoase, fluturând titlu impropriu după titlu impropriu, până când referirile la dorinţe şi la petreceri literare păreau ciudate prin comparaţie.

Pe Chloe o dureau obrajii de la atâta râs la bufoneriile tuturor… prietenelor ei? Poate că data viitoare nu va trebui să se mai străduie atât de mult să evite locurile cu faţa la oglindă. Bănuia că tot ce ar fi văzut ar fi fost bucuria care se reflecta din ea.

S-a aplecat în faţă şi a sărit în competiţia pentru cine putea inventa cel mai scandalos nume de grup.

Capitolul 32

Lawrence nu-şi putea linişti nervii. Ar fi făcut o gaură prin covoare – dacă ar mai fi avut covoare.

Petrecerea unei nopţi întregi cu Chloe fusese mai mult decât visase că va fi. Perfectă. Magică. O idee groaznică.

Oricât de mult şi-ar fi dorit, nu putea să o păstreze. Datoria lui era faţă de titlu, nu faţă de inima sa. Nu trebuia să-şi permită să mai uite asta.

Chiar dacă ea era tot ce-şi dorea.

Ca să-şi limpezească gândurile, a alergat cu Soc pe Rotten Row. În drum spre casă, a trecut pe lângă ceainăria Gunter’s.

Un şir de trăsuri se alinia în Berkeley Square. Unii dintre pasageri încă se mai cocoţau în mijloacele de transport deschise. Ospătari eleganţi se grăbeau înainte şi înapoi între magazin şi clienţii lor, luând şi livrând comenzi într-o zi frumoasă şi însorită ca aceea de astăzi Gunter’s era al doilea după Almack’s în ceea ce priveşte adunarea celui mai mare număr de oameni la modă. Dacă spera să

găsească o moştenitoare cu o zestre capabilă să-i salveze moşia strămoşească, trebuia să înceapă de aici

Lawrence l-a legat pe Soc de un stâlp.

Frunzele au foşnit chiar în spatele lui.

— Faircliffe, a spus marchizul de Rosbotham cu mult mai multă jovialitate decât o justifica prietenia lor superficială. Am auzit că partida ta cu fata lui York s-a stricat ca o cremă veche de o lună.

Deci, s-a dus vorba.

Lawrence şi-a strâns degetele. Până nu-şi rezolva situaţia financiară, nu-şi putea permite să înstrăineze vreun membru îl nobilimii şi să-şi rişte poziţia.

— Nu s-au făcut promisiuni şi nici nu s-au frânt inimi, a răspuns el cu seninătate. Este doar treaba ei şi a mea.

— Oh, haide. Rosbotham a chicotit. Mama ei pretinde că fata a fost cea care a rupt logodna, dar amândoi ştim că acea familie ar fi îngenuncheat un rege pentru o şansă la un ducat. Ce e în neregulă cu fata asta? Mie poţi să-mi spui adevărul.

— Adevărul, a spus Lawrence, fiecare silabă tăiată, îngheţată de un dispreţ nedisimulat, este că domnişoara York este o tânără excepţională, inteligentă şi bine-crescută, care ar face din orice domn avizat un mire norocos.

— Inteligentă. Rosbotham a făcut o figură înfricoşată şi a tremurat exagerat. Nu mai spune nimic.

Făcându-i cu ochiul, a plecat spre următorul grup de clienţi la modă care îşi aşteptau îngheţata.

Lawrence a scrâşnit din dinţi de frustrare. Nu era nimic în neregulă cu Philippa York. Nu numai că Lawrence vorbise serios, dar fusese un compliment. „Femeile inteligente” nu erau o ciumă care trebuia evitată cu orice preţ. Isteţimea şi ingeniozitatea erau trăsături pe care Lawrence le admira în mod deosebit.

De aceea o iubea pe Chloe. Îl durea sufletul.

Adora să poată vorbi cu ea despre orice şi despre toate. Chloe nu doar îi stârnea pasiunile, ci îl făcea să gândească. Nimic nu putea fi mai atrăgător.

Unul dintre chelneri a alergat până la Lawrence pentru a-i lua comanda, apoi a fugit la următorul client.

Era contele de Southerby… care nu-şi ascunsese interesul pentru Chloe.

Lawrence şi-a încleştat maxilarul.

Contele a zâmbit către el.

— Nu am putut să nu remarc fascinaţia ta pentru operele de artă la acea serată de aseară. Ce anume au cei din familia York? Un Van-Eyes?

— Van Eyck, a corectat Lawrence. Greşeşti însă. Este un Van der Weyden.

Southerby a oftat jovial.

— Ar fi putut fi un Van der Prinţul Moştenitor însuşi, iar eu habar nu aş fi avut. Cum reuşeşti să le ţii minte?

— Vizitez expoziţii, a spus Lawrence. Au plăcuţe ajutătoare lângă fiecare operă de artă.

— Chiar aşa? Contele a chicotit. Am un ochi jalnic pentru artă. Pictezi?

— Nu, a răspuns Lawrence în grabă. Dar aceasta era doar o parte a adevărului. Nu până de curând.

Southerby a făcut o grimasă.

— Sunt oribil la artă. Odată, din capriciu, am angajat un profesor de artă. A schiţat un zâmbet conspirativ. Nu am râs mai tare în toată viaţa mea ca la mizeria pe care am făcut-o cu vopselele. Desigur, asta nu a fost nimic în comparaţie cu momentul în care am căzut prin gheaţă la Târgul de Iarnă. Ce ştiam eu? Era prima dată când patinam pe gheaţă.

Lawrence îl privea consternat.

Ar putea fi chiar atât de uşor? Să faci tot ceea ce vrei să faci, chiar dacă sfârşeşti rănit sau jenat? Să-ţi laşi într-o zi cele mai grave eşecuri să fie o anecdotă amuzantă?

Sau era privilegiul lui Southerby, de crai bogat şi titrat? Spre deosebire de Lawrence, contele rafinat nu avea nevoie de aprobarea societăţii. Banii şi farmecul său compensau orice neajunsuri

— Dumnezeu să mă salveze, a aruncat Southerby o privire nervoasă peste umărul lui Lawrence. Vin două

matroane şi femeia din Overton. E hotărâtă să mă îndrăgostesc de fiica ei. Sau, cel puţin, de zestrea femeii. Fugi cât mai poţi.

Lawrence nu putea fugi. Trebuia să găsească o moştenitoare amabilă. Când buzunarele erau goale, statutul social era cea mai valoroasă monedă de schimb.

Contele a fugit înainte ca ele să ajungă.

— Oh, Excelenţa Voastră, a strigat doamna Overton. Ce aromă tânjiţi să gustaţi?

Vaginul lui Chloe Wynchester era un răspuns greşit, aşa că Lawrence a zis, în schimb:

— Alune de pădure prăjite, doamnă Overton. Şi dumneavoastră?

— Arţar, a răspuns doamna Overton. Şi-a împins copila înainte. Fiica mea preferă fisticul.

Domnişoara Overton era, fără îndoială, o domnişoară de treabă, dar Lawrence avea aproape de două ori vârsta ei şi nu era deloc interesat. Cu toate acestea, el nu era, de asemenea, în poziţia de a pierde favorurile puternicelor matroane. Almack era cunoscut sub numele de „târgul de nunţi” cu un motiv anume. Îşi putea salva ducatul dacă îl ajutau să găsească perechea potrivită.

Buzele lui Lady Castlereagh s-au strâmbat.

Doamna Overton i-a urmărit privirea distantă, apoi şi-a tras odrasla mai aproape de ea.

— Ce este? a întrebat-o fiica ei.

— Wynchesterii, a spus Lady Jersey cu dispreţ. Într-o şaretă.

S-a încordat când sunetul roţilor de trăsură s-a oprit în spatele lui.

— Nu vă faceţi griji, l-a asigurat Lady Castlereagh, interpretându-i greşit disconfortul. Creaturile acelea nu vor veni aici. Nu ar îndrăzni.

I-a sărit muştarul. Pentru arogantele matroane, chiar şi o interacţiune ocazională cu o familie atât de neconvenţională ca a ei era suficientă pentru a afecta reputaţia cuiva. Un duce fără bani, în lipsă de o zestre mare, era obligat să se preocupe foarte mult de

consecinţele acţiunilor sale.

Totuşi, principala preocupare a lui Lawrence era modul în care spectatorii îi vor trata pe Wynchesteri.

Şareta s-a oprit la colţul pieţei, cel mai aproape de semnul cu ananasul lui Gunter. Prima care a coborât din trăsură a fost Elizabeth, care a făcut un pas într-o parte şi s-a sprijinit pe un baston splendid lucrat – ascunzând probabil o armă letală – în timp ce un lacheu s-a ridicat pentru a ajuta următorul pasager.

Era o domnişoară zveltă şi drăguţă, pe care Lawrence nu o mai văzuse în viaţa lui… până când şi-a dat seama că era Tommy într-o rochie de debutantă în culori pastelate şi cu o perucă cu bucle aurii.

Ultima a venit Chloe, cu obrajii înroşiţi, cu părul perfect ondulat şi cu trupul ei delicios îmbrăcat în rochia de plimbare de culoarea safirului pe care Lawrence i-o dăduse în acea dimineaţă. Inima lui a bătut cu putere. Ar fi putut să se holbeze la ea ore întregi, zile întregi, o viaţă întreagă. Ba era o viziune mult mai frumoasă decât orice tablou.

Familia Wynchester nu-l zărise încă, acolo unde stătea peste drum, la umbră, cu unele dintre cele mai puternice femei din Londra. În schimb, au intrat în ceainăria Gunter’s în discuţii aprinse şi cu feţe fericite.

— Mizerabil cum se plimbă, de parcă ar fi moştenitorii baronului, a spus Lady Jersey.

Lady Castlereagh s-a cutremurat.

— Avocatul soţului meu a aflat de la un coleg că moşia a fost atribuită în întregime fiului, în afară de câteva mărunţişuri pentru orfani. Nu există zestre pentru niciunul dintre ei.

Orfani. Lawrence a scrâşnit din dinţi cu dezgust. De parcă filiaţia unui copil nevinovat ar fi fost trăsătura lor definitorie!

Doamna Overton a tras-o de mână pe fiica ei şi i-a oferit lui Lawrence un zâmbet agresiv de încurajare.

— Fiica mea este întruchiparea educaţiei şi a gustului. Presupun că aţi auzit zvonurile despre zestrea ei.

Reprezentanta exemplului de educaţie şi de gust

arăta de parcă ar fi preferat să se afunde în iarbă şi să dispară decât să îndure combinaţiile lipsite de subtilitate ale mamei sale.

Uşa de la ceainărie s-a deschis şi au ieşit pe rând Elizabeth, Tommy şi Chloe. Şi-au unit braţele înainte de a traversa strada, uitându-se înainte ca şi cum ar fi cercetat cel mai bun loc pentru a-şi aştepta îngheţata.

Ochii lui Chloe s-au întâlnit imediat cu ai lui.

Altcineva ar putea să creadă că mica pauză în pasul ei se datora unui obstacol de pe drum. Lawrence ştia că era pentru că îl văzuse pe el şi cu cine stătea. La pauza lui Chloe, Tommy şi Elizabeth au urmat privirea surorii lor.

— Doar nu… Nu se poate să se uite în direcţia noastră, a spus Lady Castlereagh.

Lady Jersey s-a uitat pe sub ochelarii de pe nas.

— Excelenţa Sa este cea care le-a atras atenţia. Toată lumea ştie că fata aceea Wynchester a pus ochii pe el, nu că ar avea vreun succes.

Şi-a încleştat maxilarul. Când fusese de acord să îi datoreze o favoare lui Chloe, o invitaţie la gala lui nu fusese un sacrificiu prea mare. Plănuise să fie căsătorit cu domnişoara York până atunci şi să nu mai aibă nevoie de bunăvoinţa matroanei. Îşi putea permite un act de caritate.

Dar nu mai era un rol. Dragostea lui pentru Chloe era foarte, foarte reală, iar situaţia lui socială şi financiară, mai precară ca niciodată. Dacă îi apăra pe Wynchesteri, poziţia lui ar fi în cădere instantanee şi permanentă.

— Se îndreaptă spre noi? a şoptit doamna Overton. Spune-mi că nu.

— Bineînţeles că nu o vor face, a spus Lady Castlereagh cu satisfacţie. V-aţi putea imagina?

Lawrence îşi putea într-adevăr imagina. Acele trei domnişoare contau mult mai mult decât opiniile matroanelor bârfitoare. Poate că nu putea să-i ofere lui Chloe tot ceea ce şi-ar fi dorit, dar nici nu putea permite ca ea să fie calomniată. Orice s-ar întâmpla.

— Familia Wynchester, a spus el cu răceală, sunt întruchiparea… Ce reprezentau ei? Cu siguranţă nu a

educaţiei şi a graţiei. Aceşti fraţi erau mai degrabă în stare să jefuiască Almack decât să se simtă bine acolo. Sunt întruchiparea entuziasmului, a inteligenţei şi a spiritului, a încheiat el, ridicându-şi nasul cât de sus a putut. Eu, unul, prefer conversaţia sinceră a femeilor care nu se ruşinează să fie cine sunt, în locul bârfelor meschine ale doamnelor care se construiesc pe ele însele distrugându-i pe alţii.

Nu mai era cale de întoarcere.

Capitolul 33

Târziu în după-amiaza următoare, Chloe a traversat Green Park spre Hatchards. Era o zi foarte mohorâtă, plină de noroi, de ceaţă şi cu un cer acoperit de nori, dar Chloe avea pasul săltăreţ, în timp ce sărea agil pe lângă bălţile tot mai mari.

Plecase să decidă asupra primei recomandări pe care o făcea cercului ei de lecturi, ceea ce era un motiv suficient de sărbătoare. Pe lângă un asemenea noroc, Lawrence urma să se întâlnească cu ea la librărie. În aparenţă, pentru a evalua preţul câtorva volume din colecţia lui, dar, de fapt – aşa cum îi spusese la micul dejun în pat pentru că îi era dor de ea.

Pieptul i s-a umflat în timp ce, încă o dată, nu reuşea să se abţină ca un zâmbet plin de entuziasm să nu-i acapareze faţa. Îi era dor de ea. Îşi petrecuseră noaptea împreună pentru a doua oară în tot atâtea zile, iar ea se întorsese acasă cu doar patru ore mai devreme. Dar îi era dor de ea.

Şi ei îi era dor de el. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât devenea mai imposibil să fie despărţiţi.

O voce mică în interiorul ei întreba: trebuie să stea despărţiţi? Asta nu însemna că el se răzgândise în privinţa importanţei unei reputaţii perfecte? Oare o considera pe Chloe perechea lui ideală?

Ieri, când îl zărise pe Lawrence în faţă la Gunter’s, se

aşteptase ca el să pretindă că nu o văzuse. Stătea de vorbă cu cei la modă şi cu cei puternici. Doar pentru că Chloe nu avea voie la Almack, nu însemna că nu putea să le recunoască pe femeile care aveau puterea să decidă ce persoane erau bine-venite.

Fără Wynchesteri, bineînţeles. Lawrence şi-ar putea pierde abonamentul pentru că era prieten cu ea.

Dar el se plimbase până acolo unde ea stătea cu surorile ei şi îşi mâncase îngheţata cu ele sub un copac, ca şi cum ar fi fost perfect normat ca un duce să recunoască public o asociere cu familia ei scandaloasă în faţa a zeci de martori din înalta societate.

Şi dacă ar putea fi? Dacă ar fi fost? Nu-şi permisese să viseze la o viaţă cu el pentru că până ieri nu crezuse că este posibil.

— Iertaţi-ne, domnişoară. Doi băieţi bine îmbrăcaţi au schimbat o privire curioasă, apoi au păşit în faţa ei pentru a-i bloca calea. Doar nu sunteţi o Wynchester, nu-i aşa?

— Ăăă… Obrajii lui Chloe s-au încins. Abia se obişnuise să fie recunoscută la cercul de lectură. Să fie oprită pe stradă de străini era o experienţă cu totul nouă. Da, sunt o Wynchester.

— Dar sunteţi acea Wynchester? Băiatul a consultat un pătrat de hârtie pe care îl avea în mână. Chloe Wynchester?

Un ghimpe de nelinişte a simţit înfigându-i-se în ceafă. Şi-ar fi dorit ca Elizabeth să fie aici cu sabia ei. Îi fusese de folos în mai multe misiuni. Chloe îşi strânse pelerina în jurul rochiei ei de plimbare, de culoarea safirului. Nu ar fi trebuit să o poarte două zile la rând, dar o adora mai mult decât orice altă rochie din garderoba ei. Lawrence o cumpărase pentru ea.

Nu avea nevoie de un băţ de sabie. Se putea descurca cu doi puşti bogaţi. De unde îi ştiau numele?

— Da, a spus ea prudentă. Sunt Chloe Wynchester.

Băieţii au izbucnit în râs.

— De unde ştii fără faţă? a întrebat cel din stânga.

— Este aceeaşi rochie, a răspuns prietenul său.

Înfăşurată în jurul unei pânze albe.

— Nu e nimic acolo, a fost de acord primul, şi au izbucnit în hohote de râs.

— A... aşteptaţi, a strigat Chloe, învârtindu-se spre siluetele lor care se retrăgeau. De ce aţi vrut să ştiţi?

S-au oprit să se întoarcă spre ea, cu ochii strălucind de veselie.

— Oh, n-aţi văzut? a spus unul.

Prietenul său l-a lovit cu cotul în lateral.

— Dă-i-o pe a ta.

— Eu o vreau pe a mea, acum, că am văzut-o. Băiatul şi-a împins prietenul înainte. Dă-i-o pe a ta!

După câteva îmbrânceli, unul dintre ei a făcut în cele din urmă un pas în faţă, cu un dreptunghi de hârtie fluturând în mâna întinsă.

Chloe l-a luat de la el cu degete tremurânde.

— Este o caricatură de un penny, i-a explicat prietenul său. Sunt peste tot în oraş. Cred că este un Cruikshank.

Primul flăcău l-a plesnit peste bască.

— Este un Rowlandson, cap de găină.

— Mie mi se pare că e un Cruikshank. Prietenul său şi-a scos propriul exemplar şi a trecut un deget murdar pe margini. Unde este semnătura?

Chloe nu dădea doi bani pe semnătură.

Caricatura era a ei.

Ilustraţia era de ieri. Scena din faţa lui Gunter. Faimosul semn cu ananasul flutura în vânt deasupra unui trio de doamne la modă care arătau cu degetul şi râdeau de un bărbat şi de o femeie aflaţi pe partea opusă a schiţei. Doamnele erau clientele de la Almack. Trăsăturile lor fuseseră exagerate, ceea ce nu făcea decât să le facă mai uşor de recunoscut.

Domnul era Lawrence. Era în genunchi, în noroi, oferind braţe pline de îngheţată aromată cu o expresie teatrală de îndrăgostit.

Femeia era Chloe. Purta aceeaşi minunată, frumoasă rochie de zi, de culoarea safirului, pe care o purta acum.

Caricatura lui Chloe nu afişa o expresie comică

precum Lawrence. Caricatura lui Chloe nu afişa nicio expresie, pentru că artistul neglijase să-i schiţeze un chip. Era doar o formă generică de femeie, fără nimic în interior.

Textul spunea:

O cădere din graţie! Ducele de F. se îndrăgosteşte de cea mai ştearsă faţă dintre toate.

Chloe a mototolit desenul în pumn. A continuat să tot strângă foaia, până când a devenit o minge mică şi tare, la fel ca inima care zvâcnea în pieptul ei.

Asta era ceea ce însemna să fii văzut cu Lawrence în public. Ridicol pentru ea şi ridicol pentru el. Ea ar fi fost văzută nu ca o persoană cu gânduri şi sentimente, ci ca un obiect de dispreţ nu mai memorabil decât o adiere de vânt. Remarcabilă doar prin capacitatea ei de a nu atrage privirile nimănui în afară de Lawrence.

Cu lacrimile în ochi, a privit înainte şi şi-a forţat picioarele să continue să meargă. Era o caricatură, nu sfârşitul lumii. Cui îi păsa de ceea ce găseau amuzant doi băieţi prostuţi?

Dar fiecare vitrină de magazin părea să aibă caricatura zilei lipită pe geamuri, Iubitul ei duce, portretizat ca un bufon. Ea însăşi, o siluetă vagă, fără nimic de valoare în interior.

Mergea mai repede, cu capul plecat pentru a ignora cochilia goală care se reflecta în ochii ei din nou şi din nou. Braţele încrucişate îi erau reci, picioarele ca de plumb, dar ea continua să se mişte, cu ochii înţepeniţi pe trotuarul din faţa ei.

Tocmai când a ajuns în siguranţa librăriei, l-a zărit pe Lawrence în faţă, care se îndrepta spre ea.

Ochii îi erau aţintiţi asupra unei hârtii din mâna lui, pe care a strâns-o în pumn şi a aruncat-o la o parte, doar pentru a lua o alta de pe un pervaz pe lângă care trecea şi a o face mici fărâme cu aceeaşi furie.

Era caricatura; bineînţeles că era. Iar ţinta glumei nu era plictisitoarea şi irelevanta Chloe Wynchester, ci ducele

ameţit care se dăruise în public unei persoane atât de nedemne. Ha, ha, ha, ha, îţi poţi imagina? Ce fund de cal! Chloe Wynchester, dintre toate creaturile jalnice! Ar fi putut la fel de bine să încălzească un bloc de piatră. Ar fi avut mai multă personalitate şi mai multe şanse de a intra la Almack. Ha, ha, ba, ha, ce prost!

Vârful cizmelor ei s-a oprit la câţiva centimetri de vârful cizmelor lui.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei.

— Ei…

— Am văzut-o deja. Cuvintele se simţeau ca nişte pietricele în gâtul ei. Până acum, toată Londra a văzut-o. Va fi retipărită în ziarele de scandal până dimineaţă.

Faţa i s-a înflăcărat la gândul că fratele ei, Graham, avea să întoarcă acea pagină în timp ce-şi mânca pâinea prăjită.

Chloe a înghiţit în sec.

— Presupun că ţi-ai pierdut voucherul?

Furia din ochii lui albaştri îl făcea să pară că ar fi vrut să mototolească toată Londra într-o minge şi să o arunce în foc.

— Mă doare-n cot de voucherul de la Almack.

Dar bineînţeles că îl durea, de fapt. Aşa cum şi trebuia. Almack’s Assembly Rooms însemna mai mult decât sendvişuri învechite şi cruşonul slab. Era un statut. Era acceptare. Era putere.

Oricine i-ar fi reproşat că i-a smuls oportunităţile din mâini.

— Astăzi este Almack, a spus ea. Mâine este un aliat politic, iar poimâine…

El s-a încordat când ea a spus aliat politic, iar ea şi-a amintit de Philippa şi de tatăl ei.

— Ah, a spus Chloe. Te-am costat deja un aliat politic. Pretinzi că nu-ţi pasă de Almack, dar Westminster este viaţa ta. Nu ai pune nimic mai presus de Parlament. Unde ne situăm noi în toată povestea asta?

El nu i-a întâlnit privirea.

— Îmi dau seama că acţiunile recente ar fi putut

implica…

Că au un viitor.

— Niciodată nu urma să existe un „noi”, nu-i aşa? a spus ea, cu vocea ei goală. Sunt suficient de bună pentru a mă invita în pat – chiar suficient de bună pentru a împărţi o îngheţată cu mine – dar nimic mai mult. O fantezie trecătoare, până când găseşti o femeie cu care te-ai căsători. O femeie chiar mai bună decât Philippa.

Cineva complet diferit de Chloe Wynchester.

— Da, a izbucnit el. Este exact ceea ce intenţionez să fac, pentru că este singurul lucru pe care îl pot face. Am o datorie de respectat. Responsabilităţi. Trebuie să mă căsătoresc cu o moştenitoare. Tatăl meu a lăsat ducatul în sărăcie. După ce am pierdut recoltele pe un an, nu mai am niciun venit şi nu mai am nimic de vândut. Nu m-aş putea căsători niciodată cu tine.

Lawrence nu-şi schimbase părerea despre ea. Pur şi simplu, ducele nu era pregătit să nu se mai joace cu jucăria lui.

— Încerc să mă gândesc la un aranjament discret, a spus el. Apariţiile publice ar putea invita la ridicol, dar dacă nu suntem la vedere, vom fi uitaţi. Dacă nu ne vede nimeni împreună…

Ea s-a dat câţiva paşi în spate spate, ca lovită în plex. Asta era fericirea lui pentru totdeauna?

— Să nu-i laşi niciodată pe cei care contează să afle că te-ai încurcat cu un Wynchester, vrei să spui? Vocea îi tremura, dar a continuat. Vei ieşi în societate. Excursii, cine, petreceri, Westminster. Aş fi eu ruşinea ta secretă? O chestie pe care nu o vei recunoaşte în faţa martorilor, ca nu cumva caricaturiştii să nu-şi bată joc de tine din nou? O amantă clandestină ascunsă într-un cufăr cu bonete până când va veni vremea să te joci? Sau ţinută în pod, privind de la un vizor?

O venă i-a zvâcnit la gât.

— Nu am spus „amantă”.

— Prea mult angajament? a spus ea cu glas stins. Am observat că nu ai negat restul.

Crezuse că nimic nu o putea răni mai mult decât acea caricatură prostească? Să fie luată în râs de toată Anglia nu era nici pe departe la fel de umilitor decât faptul că cele mai romantice momente din viaţa ei îl umpluseră pe Lawrence de ruşine.

— Când ţi-am furat trăsura, erai îngrozit că un „compromis” fără pasiune va duce la căsătorie. Dar nu compromisul te-a speriat pe tine. Ci gândul de a fi prins cu un Wynchester. Chiar te-ai plâns: „De ce n-a putut fi Honoria?”

Pentru că Lawrence credea că fiica legitimă a lui Bean, Honoria, exista… şi era o moştenitoare. Chiar şi atunci, nu era vorba despre persoană, ci despre bani. Lawrence s-ar fi înjosit să se căsătorească cu Honoria Wynchester pentru un preţ corect. Chloe nu s-ar fi vândut atât de ieftin.

Mâinile şi picioarele îi tremurau de durere şi de umilinţă.

— În ultimele două luni, tu şi cu mine am fost în zeci de ipostaze din ce în ce mai compromiţătoare. Nu te-ai gândit să te căsătoreşti la niciuna dintre ele, pentru că ai reuşit să-ţi păstrezi secretul murdar. Nimeni nu ştie, aşa că nu trebuie să mă tratezi ca pe o doamnă respectabilă.

O dorea, dar îşi dorea să nu o dorească. Îşi aştepta doar timpul până când va găsi o debutantă cu potenţial de ducesă şi cu o zestre mare. Se aştepta ca Chloe să înţeleagă.

Asta se şi întâmpla, iar ea a râs slab.

— Pentru tine, Wynchesterii sunt ca nişte pene de scris. Suntem de folosit şi de aruncat.

Şi-a mutat greutatea.

— Nu aveam de gând să mă lepăd de tine.

— Aveai de gând să te foloseşti în continuare de mine. Ea s-a luptat cu înţepăturile din ceafă. Nu, mulţumesc, Excelenţă. Nu sunt interesată de aranjamente discrete.

Chloe îşi dorea mult mai mult. Îşi dorea un basm. Stomacul i s-a întors în faţa propriei naivităţi. Nu va exista niciun moment magic. Dragostea ei nu era suficientă.

Ea avea bani. Poate nu atât de mulţi pe cât ar putea oferi Philippa. Fondul lui Bean era menit să asigure viitorul lui Chloe, nu să fie predat unui duce şi cheltuit dintr-odată. Totuşi, suma ar putea fi suficientă pentru a-l tenta. Dar merita oare preţul pentru mândria ei?

— Chloe…

Simţea că se sufocă. Voia ca el să o aleagă pe ea, nu moştenirea ei. Nu voia să fie schimbabilă cu orice altă moştenitoare convenabilă. Voia să fie iubită pentru ceea ce era. Îşi dorea un soţ care să fie mândru de ea, nu să-i fie ruşine să fie văzut în prezenţa ei.

— Şi dacă aş avea bani? a întrebat ea cu o voce joasă.

A tresărit. Acolo era. Expresia pe care o avea atunci când era pe cale să explice un concept nebănuit de elementar pe care credea că ea nu reuşea să-l înţeleagă cum trebuie.

— Nu este vorba doar de bani, a recunoscut el. Mi-am petrecut ani întregi pentru a-mi restabili reputaţia şi nu pot să arunc asta pe apa sâmbetei.

Să arunce. S-a uitat la ea şi s-a gândit să o arunce.

Aşa cum făcuseră şi părinţii ei.

— Du-te dracului!

Cuvintele lui fuseseră cioburi de sticlă, sfâşiind-o din interior.

Ea se temea că el va găsi argumente. Doar era la fel de priceput la dezbateri ca şi ea. Pentru un om de stat pasionat ca Lawrence, existau cauze importante pentru care merita să lupte. Dacă el spunea ceea ce trebuia şi cădea la picioarele ei cu mărturisiri de dragoste, hotărârea ei s-ar putea prăbuşi.

În schimb, şi-a înclinat capul şi a spus:

— Îmi pare rău, Chloe! Apoi s-a întors şi a plecat.

Asta a fost tot. Nu era suficient de importantă pentru a se certa cu ea. Nu era suficient de importantă să lupte pentru ea. Nu era suficient de importantă pentru a vrea ca ea să rămână.

Era o pată albă pe o rochie frumoasă, destinată să fie mototolită şi aruncată la gunoi.

Capitolul 34

Când s-au ivit zorii zilei, Chloe şi-a acoperit ochii îndureraţi cu perna. Nu avea de gând să plângă din cauza lui Lawrence. N-o va face. Dacă el nu o dorea, nici ea nu-l dorea.

Îşi repetase aceste vorbe toată noaptea, în speranţa că le va crede până dimineaţă. Până acum, nu a funcţionat. Gâtul încă îi ardea, iar ochii o usturau de lacrimi nevărsate.

Dar ea era puternică. Trecuse prin lucruri mult mai rele decât o inimă frântă. Avea să supravieţuiască şi la asta.

Dacă s-ar convinge vreodată să se ridice din pat şi să înfrunte ziua.

Până la prânz, o bubuitură în stomac i-a amintit că fraţii ei se vor întreba în curând ce se întâmplă. Ea nu coborâse la micul dejun. Nu ieşise deloc din singurătatea camerei ei de dormit. Dacă voia ca ei să o trateze ca şi cum nimic nu era în neregulă, trebuia să se arate.

A îmbrăcat prima rochie simplă, fără formă, pe care degetele ei au atins-o şi şi-a trecut o mână leneşă peste păr. Destul de bine.

Cu degete tremurânde, s-a forţat să întoarcă mânerul uşii şi să iasă pe coridor. Un murmur de voci s-a oprit brusc.

— Chloe?

A făcut o pauză, cu inima bătându-i cu putere. Sunetele nu veniseră de jos, din sufragerie, ci din salonul de făcut planuri, la doar câţiva metri mai jos pe coridor. Genunchii i s-au înmuiat.

Dacă fraţii ei vorbeau despre ea? Dacă discutau despre caricatură? Cu toţii ar fi văzut-o până acum. Ziarele de dimineaţă ale lui Graham erau servite împreună cu micul dejun.

Plămânii ei cerşeau aer. Nu reuşise să respire de la întâlnirea cu Lawrence. Poate că nu va mai respira

niciodată cum trebuie.

Cum ar fi putut? Ea nu avea nas, gură sau faţă, după cum spunea restul lumii. Nu avea sentimente, gânduri sau un loc în societate.

Nu. Nu-şi putea înfrunta fraţii. Simpatia şi bunătatea lor ar fi distrus-o.

Cu inima bătându-i cu putere, s-a repezit înapoi pe uşa dormitorului ei, a închis-o bine în urmă şi a rămas sprijinită de ea, cu umerii ei nesiguri tremurând de uşa dură din lemn. Alb, ca şi ea. Inima îi bătea cu putere.

S-a uitat la garderoba ei plină de zorzoane scumpe şi inutile. Mătase, satin, dantelă şi catifea. Cercei, pene, diademe, coroniţe, piepteni, perle. Credea ea că toate astea schimbau ceea ce era?

Cu Lawrence, riscase să fie Chloe. Uneori elegantă, alteori neîngrijită, alteori prostuţă. Îşi dăduse jos masca, sperând să nu treacă neobservată.

El îşi dorise ca ea să o pună la loc. Să o ascundă. Nu, să o arunce. Adevărata Chloe era mai rău decât nesemnificativă – era respingătoare. Nicio cantitate de diamante şi de bucle nu ar fi putut ameliora ceea ce era de nerezolvat.

Nu mai voia nimic din toate acestea.

Cu vederea înceţoşată, a deschis uşile dulapului ei şi a aruncat fiecare obiect preţuit pe grămada tot mai mare din colţ. Gunoaie, toate. Le-ar fi dat de pomană. Venise timpul să nu mai creadă în basme.

De ce nu putea fi suficient aşa cum era? De ce nu putea fi văzută, amintită şi dorită ca Chloe?

Uşa ei s-a deschis, iar Tommy a dat buzna înăuntru, cu ochii larg deschişi şi cu o expresie îngândurată.

— Pleacă! a răcnit Chloe. Nu pot…

Tommy a alergat la ea, a strâns-o în braţe.

— Să nu îndrăzneşti să fii bună cu mine! Chloe stătea cât de nemişcată putea, fiecare os fragil. Dacă mă uit la tine, o să plâng.

— Atunci, plângi! a spus Tommy. Tremurul din vocea ei a indicat că şi ea deja plângea. Poate că nu cunoştea

detaliile, dar ştia despre Chloe că suferea, iar asta era suficient pentru a o răni şi pe ea.

Chloe şi-a îmbrăţişat puternic sora, îngropându-şi faţa umedă în gâtul lui Tommy. Poate că ea începuse să plângă prima. Poate că plânsese în tot acest timp şi nu-şi dăduse seama de asta.

— Îl voi ucide, a spus Tommy înecat.

— Din coadă de câine, sită de mătase nu se poate face, a mormăit Chloe.

Tommy a smuls-o pe Chloe din braţele ei, degetele ei înfigându-se în umerii acesteia pentru a putea să o privească direct în faţă.

— Nu eşti un câine. Eşti cea mai deşteaptă, mai bună şi mai plină de compasiune persoană pe care o cunosc. Te-ai născut frumoasă şi pe dinăuntru, şi pe afară. Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost când am devenit surori. Tu eşti soarele de pe cerul meu, Chloe Wynchester. Nimic nu străluceşte fără tine.

— Ea este soarele de pe cerul meu, a venit vocea răguşită a lui Graham de undeva din spatele lor.

Elizabeth a trecut pe lângă el pentru a se îmbrăţişa cu Chloe şi cu Tommy.

— Ba nu, al meu.

Un zgomot de picioare a indicat faptul că Jacob şi Marjorie se alăturaseră luptei, îmbrâncindu-se cu Graham pentru a fi următorii care să se alăture îmbrăţişării în jurul lui Chloe.

— Eşti perfectă aşa cum eşti, a venit vocea gravă a lui Jacob.

Marjorie a găsit mâna lui Chloe şi a strâns-o.

— Tu eşti motivul pentru care suntem o familie, a spus Graham cu înflăcărare.

Tommy a îmbrăţişat-o mai tare pe Chloe şi i-a şoptit:

— Tu ne faci pe toţi să strălucim!

Capitolul 35

Lawrence s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a îngropat faţa în mâini.

Faptul că i-a luat apărarea lui Chloe în public nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. El o rănise, nu o ajutase. A fost ultimul lucru pe care şi-l dorise să îl facă. O iubea, chiar dacă nu-i putea oferi ceea ce-şi doreau amândoi.

Îi luase o veşnicie să realizeze că ea era cea norocoasă.

Fusese educat să creadă că toată lumea împărtăşea aceleaşi ambiţii: un nume important, un titlu important, moştenire şi terenuri aferente. Toate aceste lucruri erau un privilegiu. Cu toate acestea, dacă şi-ar putea îndeplini o dorinţă din copilărie, aceasta ar fi să simtă că aparţine unui loc. Nu ca o altă verigă rece într-un lanţ de duri supuşi. Îşi dorea să aparţină unei familii mari, zgomotoase şi iubitoare.

O familie ca familia Wynchester.

Încă îşi dorea asta, dar mai era un lucru după care tânjea şi mai mult. Voia să-i aparţină lui Chloe. Să fie demn de ea. Nu voia doar să-i dovedească lui Chloe că nevoile ei contează. Voia ca ea să ştie că ea contează. Că o iubeşte mai mult decât ar putea exprima cuvintele.

Dar ce putea să facă în această privinţă?

Situaţia lui nu se schimbase, iar el nu făcuse decât să o înrăutăţească pe a ei.

S-a gândit la acel moment de la Gunter. Momentul care a schimbat totul. Şi apoi şi-a amintit ce se întâmplase chiar înainte de conversaţia cu matroanele.

Southerby.

Contele îl uimise pe Lawrence cu uşurinţa cu care îşi recunoscuse defectele şi cu lipsa totală de jenă. Southerby ar fi preferat să încerce şi să eşueze – chiar să încerce, să eşueze şi să devină obiect de batjocură – decât să nu încerce deloc.

Putea Lawrence să facă mai puţin?

S-a ridicat în picioare. Dacă o iubea cu adevărat pe

Chloe, atunci nimic altceva nu mai conta. Cea mai bună reputaţie de duce din lume nu însemna nimic fără ea. Ea era totul. Orice s-ar întâmpla, puteau înfrunta orice, atât timp cât erau împreună.

Dar, mai întâi, trebuia să vorbească cu servitorii săi. Viaţa lui Lawrence nu va fi singura afectată de decizia pe care voia să o ia.

S-a grăbit să iasă din dormitor şi a convocat o şedinţă improvizată în salon, lângă cufărul cu pălării. S-a uitat în jur la Hastings, majordomul său. Peggy şi Dinah, cameristele. Doamna Root, menajera lui. Jackson, lacheul său. Doamna Elkins, bucătăreasa. Lawrence ajunsese să se gândească la ei mai puţin ca la nişte servitori şi mai mult ca la o familie.

— Cum e copilul nepoatei tale? a întrebat-o doamna Elkins pe doamna Root.

Ochii doamnei Root au strălucit.

— Betsy şi micuţul Kenneth sunt sănătoşi şi energici. Ar trebui să vedeţi ce feţe drăgălaşe şi schimonosite face. Tatăl lui este absolut îndrăgostit. S-a întors spre Lawrence. Când intenţionaţi să vă întemeiaţi o familie, Excelenţa Voastră?

Şi-a dres glasul.

— De fapt, acesta este motivul pentru care v-am convocat pe toţi la această întâlnire. Aş dori să-i cer mâna lui Chloe Wynchester în căsătorie.

Dinah a clipit.

— N-ar trebui să-i spuneţi asta domnişoarei Wynchester?

Lawrence i-a privit pe fiecare dintre ei în ochi.

— Ea nu are zestre. Cuvintele i-au căzut de pe buze ca nişte greutăţi de plumb. Dacă ne căsătorim, nu-mi voi putea permite această casă din oraş. Nu ştiu cât timp îmi voi putea permite să te plătesc. Poate doar o lună sau două. Bineînţeles că voi scrie scrisori de recomandare entuziaste. A făcut o pauză. Sau… îmi pot relua vânătoarea de moştenitoare.

Hastings s-a dat pe spate.

— Renunţaţi la domnişoara Wynchester, Excelenţa

Voastră?

— Şi şansa dumneavoastră la dragoste? a reluat doamna Root îngrozită. Nu aţi auzit nimic din ce am spus despre sensul familiei?

— Doamna Root şi cu mine am vegheat asupra dumneavoastră timp de zeci de ani, a spus Hastings. Aşteptând momentul în care veţi găsi în sfârşit fericirea.

Ochii doamnei Elkins erau blânzi.

— Există mii de bucătării, Excelenţă. Dar nu există decât o singură domnişoară Wynchester. Găsirea unui nou post va merita, dacă asta înseamnă că în sfârşit sunteţi fericit şi iubit.

Peggy şi Dinah au dat din cap.

— Ce căutaţi încă aici? a spus Jackson pe un ton aspru. Nu aveţi o domnişoară frumoasă de câştigat?

— Mulţumesc. Glasul lui Lawrence era atât de răguşit, încât cuvintele abia dacă erau inteligibile. Voi... voi face tot ce este nevoie pentru a vă ţine pe toţi aproape cât mai mult timp.

Cu paşi repezi, s-a îndreptat spre biroul său. Ajuns acolo, a scos cerneală, pergament, ceară. Nu avea să se întoarcă cu forţa în viaţa lui Chloe, dar avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i arăta cât de mult avea nevoie de ea în viaţa lui.

Peniţa lui zgâria pe coala de hârtie în salturi, în timp ce studia fiecare cuvânt şi fiecare frază. Dacă era nevoie de o sută de ciorne mototolite pentru a ajunge acolo, aşa să fie. Avea o singură şansă de a reuşi. Să-i demonstreze cât de mult însemna ea pentru el, fără nici o umbră de îndoială.

Dacă ar accepta rugămintea de a-l însoţi la operă, ceilalţi ar vedea prezenţa ei ca pe o cerere în căsătorie publică.

Chloe ar şti că este mult mai mult decât atât. Loja lui privată era o fereastră către sufletul lui. O invitaţie era o declaraţie de dragoste. Lawrence o va primi în lumea lui, aşa cum ea a făcut-o pentru el.

Şi dacă ea nu accepta...

Lawrence ar trebui să se învinovăţească doar pe el

însuşi pentru o viaţă fără dragoste.

Capitolul 36

Soarele apunea când Chloe şi-a oprit vizitiul în faţa bisericii St. Giles, la acelaşi stâlp unde îl întâlnise prima dată pe Bean. I se părea potrivit.

Femeia care se ocupa de organizaţia caritabilă pentru angajarea femeilor s-a grăbit să o întâmpine.

— Mulţumesc foarte mult, domnişoară Wynchester. Şi-a dus o mână la piept. Donaţia dumneavoastră va ajuta nenumăraţi enoriaşi să obţină posturi şi să primească salarii Acest lucru va schimba atât de multe vieţi.

Chloe era fericită să ajute. Păstrase câteva dintre cele mai simple haine ale sale pentru viitoarele aventuri ale lui Jane Brown, dar majoritatea se aflau în cuferele pe care mai mulţi voluntari le transportau acum în biserică.

Odată cuferele livrate, ea s-a întors spre trăsura ei.

Un băieţel de vreo şase ani stătea uimit în faţa ei, privind în sus, cu ochii mari.

Pantofii îi erau prea mici. Vârfurile fuseseră tăiate pentru a permite degetelor de la picioare să iasă în afară. Cămaşa şi pantalonii săi ponosiţi atârnau mari pe corpul lui subţire, de parcă ar fi fost menit să crească în ele. Se îndoia că materialul zdrenţuit va rezista până la vară.

Chloe s-a aplecat într-un genunchi în faţa lui, fără să ţină cont de murdăria care i se prelingea acum prin fustă. Îşi putea permite haine noi. Băiatul ăsta nu.

A băgat mâna într-un buzunar interior şi i-a înmânat o pungă simplă, legată cu sfoară.

A clătinat din cap.

— Ce să fac eu cu o poşetă de fată?

Ah. Nu era un hoţ de buzunare, ca ea. Nu încă, oricum.

— Înăuntru este un ban de aur. Cel pe care Bean i-l dăduse aici, chiar în acest loc. Şi mănuşi roşii şi calde.

Acestea din urmă s-au dovedit a fi cele mai convingătoare. I-a smuls geanta din mână ca şi cum s-ar fi temut că se va răzgândi şi a intrat în fugă într-una dintre numeroasele case dărăpănate, fără să se uite înapoi.

Chloe s-a ridicat în picioare şi şi-a curăţat pământul de pe genunchi. Mănuşile aveau acum o casă nouă, cu un proprietar care le va aprecia.

În ceea ce priveşte moneda… cine ştie? Poate că ar putea cumpăra o nouă pereche de pantofi. Sau poate că, peste un deceniu, un tânăr va da moneda mai departe unui alt copil aflat în nevoie.

Se simţea mai uşoară pe drumul de întoarcere spre Islington. Dulapurile din camera ei de dormit nu mai erau pline până la refuz. Mai degrabă conţineau articolele pe care Chloe dorea să le poarte cu adevărat. Exista câte ceva pentru orice eventualitate: o adunare de cartier aici, o raită clandestină la azilul de bătrâni…

Ea nu avea nevoie de ducele de Faircliffe sau de lumea nobilimii. N-aveau decât să o denigreze şi să se debaraseze de ea dacă doreau. Nu mai permitea să fie rănită.

În timp ce urca pe aleea din faţa casei, şi-a afişat pe chip o expresie lipsită de griji, de dragul fraţilor ei. Poate că nu era încă fericită, dar avea să fie. Nu voia ca ei să îşi facă griji pentru ea… sau, mai rău, să le fie milă de ea.

Graham şi Elizabeth erau aşezaţi la locul de luat masa când Chloe şi-a făcut curaj să intre în cameră. I-au zâmbit, ca şi cum şi ei s-ar fi prefăcut că astăzi fusese o zi normală ca oricare alta. Dar ziarele erau acolo, pe masă.

— Îmi pare atât de rău, Chloe. Cuvintele lui Elizabeth au fost blânde. Vrem ca tu să fii fericită şi nu ştim cum să facem să fie aşa. Dacă vrei să dai foc la tot, noi te susţinem. Dacă eşti îndrăgostită de Faircliffe, te susţinem şi cu asta.

— Oricum ar fi, va ajunge în Tamisa, a avertizat Graham. Dar îl voi pescui înapoi dacă îl iubeşti.

Tommy şi Marjorie au intrat şi s-au aşezat lângă Chloe.

— Despre ce vorbim? a întrebat Tommy.

— Despre cel care nu o merită pe sora noastră, a răspuns Graham.

— Şi care nu va mai fi menţionat niciodată, a adăugat Elizabeth.

Majordomul a apărut în uşă.

— Livrare. Randall a ridicat o tavă argintie. Pentru domnişoara Chloe, de la ducele de Faircliffe.

— Cel care nu va fi menţionat decât de majordomul nostru, a corectat Graham.

— Îl iau eu. Chloe a acceptat pergamentul împăturit cu degete nesigure. Lacheul său aşteaptă un răspuns?

Randall a clătinat din cap.

— Nu, domnişoară. Scrisoarea a sosit acum câteva ore, în timp ce eraţi plecată.

Fraţii ei au făcut un schimb de priviri, apoi s-au ridicat de la masă în acelaşi timp.

— O să îţi oferim intimitate, a murmurat Elizabeth.

Ochii lui Tommy s-au întâlnit cu cei ai lui Chloe.

— Sunt sus, dacă ai nevoie de mine.

Chloe a dat din cap cu recunoştinţă. A aşteptat până când vocile fraţilor ei s-au stins, apoi şi-a strecurat un deget tremurând pe sub pliul de pergament pentru a-i rupe sigiliul. Era aceasta o mustrare pentru că îi dăduse viaţa lui Lawrence peste cap pentru un tablou de doi lei? După ultima lor întâlnire, ce mai era de spus?

În scrisoarea împăturită se afla ceva ciudat. Un disc plat cu o formă ciudată, mai degrabă ca o piesă de puzzle. A înclinat-o în mână.

Era un bilet de fildeş pentru loja privată a ducelui de Faircliffe la teatru.

Draga mea domnişoară Chloe Wynchester,

În această seară, de la ora opt, Teatrul Regelui va prezenta „Don Giovanni”. Este una dintre operele mele italiene preferate şi mi-ar plăcea să împărtăşesc această experienţă cu dumneata.

Dacă eşti liberă în această seară, ar fi o mare onoare

pentru mine să mă însoţeşti în loja mea privată.

Aş fi încântat să te primesc personal şi, dacă preferi, aş fi bucuros să îţi trimit trăsura mea.

Dacă ai alte planuri sau dacă nu eşti interesată de continuarea asocierii noastre, te înţeleg.

Slujitorul tău.

Faircliffe

Degetele lui Chloe tremurau atât de tare, încât a trebuit să citească întreg textul de trei ori înainte de a înţelege ce scria.

O invita să stea cu el în cea mai publică lojă privată de teatru din toată Londra. Orice tânără domnişoară necăsătorită aflată în căutarea unui soţ visa să se afle în acea lojă, spre invidia tuturor prietenilor ei.

Invitarea lui Chloe în acele locuri consacrate nu era o mică scuză, ci cel mai evident mod posibil de a le spune tuturor celor care îndrăzniseră să râdă de ea să se ducă dracului. Era o declaraţie fără scrupule faţă de caricaturist, faţă de matroane, faţă de băieţii de pe stradă, faţă de sute de martori şi faţă de miile de bârfe.

A strâns scrisoarea la piept şi a încercat să respire.

Nu era doar o invitaţie la operă. Era Lawrence spunând „te văd şi mă voi asigura că şi ceilalţi o vor face”.

O alegea pe ea, mai presus de orice altceva. O declaraţie simbolică atât de flagrantă însemna căsătorie; cu numele, cu fapta şi în public, dacă ea dorea să o accepte. Pulsul ei a accelerat sub mâinile tremurânde.

Următorul pas depindea de ea.

S-a ridicat în picioare şi a privit în jurul sufrageriei goale care fusese atât de plină de fraţi cu câteva clipe înainte. A accepta această invitaţie însemna să îl aleagă şi pe Lawrence mai presus de orice altceva. Ar însemna să-şi părăsească familia sigură, veselă şi iubitoare şi să păşească într-o lume care, fără îndoială, va conţine de mâine toate noile caricaturi care îşi vor bate joc de ea şi de bărbatul pe care îl iubea.

Ar putea să o facă? Ar îndrăzni să o facă?

A aruncat o privire la ceas. Mai era mai puţin de o oră până când opera urma să înceapă. Dacă Chloe voia să aibă un viitor construit pe iubire, era timpul să acţioneze acum.

Iar un Wynchester nu spunea niciodată nu aventurii.

S-a repezit la dulapurile ei. Dacă avea de gând să meargă până la capăt cu asta, avea să o facă cum trebuie. O ducesă ar fi fost memorabilă; ar fi spus ce gândea, ar fi ieşit în evidenţă şi ar fi luat apărarea ei şi tuturor celor care nu puteau să se apere singuri.

Şi dacă se înşela în privinţa lui Lawrence, dacă se înşela în legătură cu ceea ce însemna această invitaţie, dacă se înşela în legătură cu felul în care vor decurge lucrurile, dacă îşi risca toată fiinţa atât de public…

Oricum ar face-o.

De acum, teatrul începuse să se umple de spectatori. Chloe s-a îmbrăcat cât de repede şi cât de atent a putut, Lawrence trebuia să fie deja cocoţat sus, în turnul său singuratic, aşteptând să vadă dacă va exista vreun răspuns la deschiderea sa.

În timp ce făcea călătoria către teatru, genunchii lui Chloe tremurau şi inima îi bătea în pieptul încorsetat.

Aceasta nu era o repetiţie de antrenament, ca acelea pe care ea şi fraţii ei le făceau înainte de a se lansa în ceva nou şi sălbatic.

Nu îi avea pe Jacob şi Graham care să o apere, sau pe Elizabeth cu sabia ei, sau pe Tommy, în rolul neînduplecatei mătuşi Wynchester.

Chloe va trebui să facă asta singură, pentru ea însăşi.

A intrat în Teatrul Regelui cu fruntea sus. Cunoştea planul arhitectural pe de rost, după nenumărate vizite cu Bean şi, mai târziu, cu Marjorie. Loja Faircliffe fusese un loc singuratic încă de pe atunci. Bătrânul duce fusese proprietarul, dar fiul său era cel care îşi petrecea fiecare spectacol acolo, singur, cu privirea mereu îndreptată spre scenă.

În seara asta, Chloe venise pentru Lawrence, dar venise ca ea însăşi. Nu era o doamnă de rang înalt, crescută pentru a fi o copie vie a celei mai recente apariţii a

modei pariziene. Ea era Chloe Wynchester, ale cărei gusturi erau mult mai eclectice.

Purta pantofii ei preferaţi, ciorapii ei preferaţi, corsetul ei preferat, rochia ei preferata şi şalul ei preferat. De asemenea, aceştia erau cerceii ei preferaţi, colierul ei preferat, boneta ei preferată, broşa ei preferată. Faptul că nimic din toate acestea nu se potrivea, nu conta câtuşi de puţin. Aceste articole erau confortabile, strălucitoare şi de neratat. Ele o făceau fericită.

Dacă caricaturiştii ar fi luat în derâdere ţinuta ei, pur şi simplu ar fi purtat-o din nou.

De data aceasta, toată lumea îşi va aminti de ea.

Era Lawrence pregătit pentru o asemenea declaraţie? Ea nu ştia. Dar acceptarea ei însemna să o accepte în întregime. Se săturase să se ascundă în spatele unor pseudonime şi a unor haine simple. Era pregătită să fie Chloe.

Chiar dacă lucrul acesta ar fi însemnat să meargă singură acasă, măcar ar fi fost suficient de curajoasă să ignore râsetele şi să fie ea însăşi.

Era ora opt fără un sfert când a ajuns la lojele private. Toate candelabrele erau aprinse. Sosirea ei urma să fie vizibilă pentru toţi spectatorii din sală.

A intrat în loja Faircliffe ca şi cum locul ei ar fi fost acolo.

Lawrence aştepta. A făcut ochii mari când a văzut-o. Apoi, un zâmbet lent şi neîncrezător i-a curbat buzele până când gropiţa i-a strălucit.

— Ai pus boneta făcută de mine.

Zâmbea acum, bestia arogantă.

— Am gusturi îndoielnice, i-a spus ea cu subînţeles.

Nu a fost nevoie să-i spună că, dacă tema ei era „toate lucrurile mele preferate”, nu avea de ales decât să poarte boneta lui.

Sclipiri de lumină străluceau în public, în timp ce paharele cu şampanie se înclinau în direcţia lor. Cuvintele lor nu ar fi fost auzite, dar fiecare fir şi fiecare gest ar fi fost hrană pentru bârfe timp de săptămâni întregi.

— Am fost un prost, a spus el. Am reacţionat din teamă şi dintr-un sentiment de datorie deplasat.

Ea a ridicat sprâncenele.

— Poate datoria să fie deplasată?

— Nu credeam. Cuvintele lui erau lente, dar sigure. Acum ştiu mai bine.

— Eşti încă duce, i-a reamintit ea. Încă mai ai o sală cu portretele tuturor ducilor care au venit înaintea ta şi încă te bucuri de reputaţia de a fi la fel ca ei. Nu o arunca pe seama mea decât dacă eşti sigur. Gândeşte-te bine şi du-te după ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

— Am făcut-o. Sunt. Vreau totul. Privirea lui albastră ca de cristal nu a părăsit-o niciun moment pe a ei. Te vreau pe tine.

— Vrei să ne întoarcem la cum erau lucrurile?

— Nu. Vreau să merg cu tine spre viitorul nostru, mână în mână. A respirat adânc. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Am lăsat opiniile altora să cântărească mai mult decât ale mele.

— Trebuie să te gândeşti la ducat, a murmurat ea. Viitorii tăi moştenitori.

— Aşa este, a aprobat el. Ar fi trebuit să mă gândesc la ei. Ştiu cum este să creşti singur, ignorat de tatăl meu, cu aşteptările generaţiilor care atârnă asupra mea. Iar tu ştii cum este să fii iubită. Să fii fericită. Să accepţi şi să fii acceptată; să te distrezi, să fii o echipă. Care este moştenirea cea mai bună?

Şi-a dres glasul.

— Răspunsul meu va fi subiectiv.

— Aşa cum ar trebui să fie. Buzele lui s-au răsucit. Am preţuit reputaţia mea excelentă mai presus de orice altă preocupare. Am crezut că definiţia societăţii pentru mireasa perfectă sau pentru căsătoria perfectă ar trebui să fie şi definiţia mea. Dar oamenii se schimbă. Uită-te la tine, de exemplu.

Ea s-a încordat, aşteptându-se ca răsturnarea bruscă a cuvintelor lui să îi provoace o flacără de căldură pe gât şi pe chip. Uită-te la ea, un carusel de culori, un melanj de

stiluri, toate într-una singură.

Dar nu s-a înroşit. Era mândră de ea însăşi. Ea alesese să vină aici, alesese să facă asta.

Iar el o alegea pe ea în schimb. Aici, acum, unde toată lumea putea vedea.

— Nu ne-am fi întâlnit dacă nu ai fi încercat să furi tabloul acela şi nu m-ai fi răpit pe mine din greşeală. A făcut un pas mai aproape. Motivul tău ascuns a fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

— Cel mai bun lucru care ni s-ar fi putut întâmpla, a corectat ea. Încercai atât de mult să te potriveşti idealurilor altcuiva, încât nu ţi-ai dat seama că eşti deja perfect aşa cum eşti. Nu trebuie să te potriveşti unui tipar învechit pentru a fi demn. Ai fost întotdeauna, încă de la început.

— Vreau să fiu un duce de care să fiu mândru. Pentru a face asta, trebuie să fiu genul de tată pe care şi l-ar dori copiii mei. Iar asta înseamnă să aleg dragostea pe primul loc.

Poate că, până la urmă, obrajii i se vor înroşi.

— Dragoste?

A îngenuncheat.

— Te iubesc, Chloe Wynchester! I-a întins mâna. Nu am nevoie de ceva ce îmi poţi da tu. Am nevoie de tine. Căsătoreşte-te cu mine. Ai deja inima mea. Vrei să mă iei şi pe mine cu totul, pentru tot restul vieţii noastre?

Chloe a căzut şi ea în genunchi şi şi-a pus mâinile într-ale lui.

— Doar dacă mă iei şi tu pe mine toată.

— Ar fi plăcerea mea. Îl simţea cum zâmbeşte mulţumit în timp ce o trăgea în braţele lui. Te iubesc atât de mult. Lasă-mă să-mi petrec restul vieţii noastre dovedindu-ţi cât de mult.

— Şi eu te iubesc, de aceea simt că trebuie să te avertizez… Şi-a înclinat gura spre urechea lui. Capetele noastre se află sub balustradă. Nimeni nu ne poate vedea. Vor crede că furi un sărut.

— Atunci vor avea dreptate, a spus el, şi i-a acoperit gura cu a lui.

Nu au mai zărit scena până la pauză.

Capitolul 37

În dimineaţa următoare, Lawrence s-a întins pe un fotoliu cu Chloe în ceea ce familia Wynchester numea pe bună dreptate „salonul fraţilor”. Era câte un frate sau o soră Wynchester în fiecare colţ. Şi-ar fi dorit să se considere ca făcând parte din familie şi a încercat să se consoleze cu victoria faptului că erau dispuşi să o împartă pe Chloe.

În acest moment, viitoarea lui mireasă era cuibărită la pieptul lui, cu ochii devorând rapid cartea din mâinile ei. Urma să fie titlul ales de ea pentru întâlnirea cercului de lectură de luna viitoare – poate. Era un mic munte de volume legate lângă şezlong… care se luptau pentru această onoare. Lawrence bănuia că în viitorul lor urmau multe alte nopţi în faţa focului exact ca aceasta.

Graham citea şi el pe canapeaua de vizavi. În loc de romane, pernele lui erau pline de ziare de mare tiraj. Din când în când, gâtul lui scotea un sunet foarte apropiat de un chicotit şi îşi ridica brusc privirea din ziar, cu ochii scânteietori, doar pentru ca apoi Chloe să avertizeze: „Să nu îndrăzneşti!”, fără să-şi ridice ochii din cartea pe care o avea în mână.

Marjorie umpluse fiecare masă cu obiecte la întâmplare pentru naturile ei statice, dar se pare că nu se hotărâse asupra formei lor finale. Se plimba de la o masă la alta, adăugând fructe, îndepărtând flori, rearanjând vasele de ceramică. Nu era niciun şevalet la vedere, deşi purta un halat peste rochie şi avea o mică pată de vopsea albastră pe un obraz.

Jacob stătea în centrul unui covor mare, înconjurat de cinci dihori jucăuşi şi de un paravan gros făcut din pături rulate. Reuşise să-l convingă pe unul dintre dihori să sară printr-un cerc de lemn în schimbul unei bucăţi de varză, deşi Lawrence nu putea înţelege ce scop nefast ar putea

avea dihorii acrobaţi.

Elizabeth se aşezase la pian, cântând melodii familiare şi reproducând imitaţii stranii ale vocilor altor fraţi, atât bărbaţi, cât şi femei. Din când în când, un refren entuziast nu părea să iasă din gura ei, ci mai degrabă din gura unuia dintre dihorii lui Jacob sau din dreptul unui ciorchine de struguri al lui Marjorie.

Tommy se cocoţase pe marginea unui fotoliu cu dungi, îmbrăcată în ceva ce ea numea „guvernanta din Yorkshire”. Din când în când spunea câte o frază, iar Elizabeth îi corecta accentul până când Tommy obosea să repete: „Şi acum, trecem la lecţia a doua dacă vreţi, copii”, şi pleca în grabă doar pentru a se întoarce în cu totul alt costum. Până acum, în seara asta, fusese şi marinar, şi docher, şi pescar. „Pescăriţă”, după spusele lui Chloe.

Lawrence a presupus că Wynchesterii trebuie să aibă o mie de astfel de glume în privat. Abia aştepta să le afle pe toate.

Jacob se oferise să-i împrumute un cerc de lemn şi un dihor de rezervă, dar Lawrence a refuzat cu amabilitate. Habar nu avea ce să facă cu un rozător dresat pentru circ, dar ştia ce voia să facă cu Chloe: să o ţină aproape pentru tot restul vieţii lor.

Probabil că era singurul lucru pe care îl vor putea face vreodată. Lawrence nu avea fondurile necesare pentru a o copleşi cu bijuterii scumpe şi cu vacanţe exotice pe care şi-ar fi dorit să i le ofere.

I-a sărutat creştetul.

Şi-a înclinat faţa spre el cu un zâmbet.

— Cum de sunt atât de norocoasă să îl câştig pe frumosul prinţ?

— Eu sunt cel norocos, i-a reamintit el. Tu eşti cea care are în spate un prinţ extraordinar de elegant şi cu buzunare îngrozitor de goale. S-ar putea să nu-ţi pot oferi viaţa pe care o meriţi, dar pot să-ţi promit un lucru. Poate că vom fi săraci, dar vom fi fericiţi.

Graham a ridicat privirea din ziarele sale.

Tommy şi-a dres glasul.

Elizabeth a încetat să mai cânte la pian.

Unul dintre dihorii lui Jacob a scăpat din gardul de bumbac rulat.

— Ăăă... Chloe a lăsat cartea jos şi s-a aşezat în picioare cu faţa la Lawrence. Cum este posibil ca tu să nu fi înţeles pe deplin cât de bogat era Bean?

Lawrence s-a încruntat.

— Baronul era bogat. Asta nu înseamnă că şi tu eşti Nici măcar nu ţi-a oferit o zestre. Chiar tu ai spus-o.

— Pot să-i spun? a implorat Tommy.

Graham a ridicat din umeri.

— E un Wynchester acum, de ce nu?

Pieptul lui Lawrence a tresărit la auzul acestor cuvinte.

— Sunt... un Wynchester onorific?

— Nu onorific, a corectat Jacob. Eşti un Wynchester pursânge. Elizabeth a bătut cu bastonul în piciorul lui Lawrence.

— Atât timp cât te acceptăm, singura cerinţă pentru a fi un Wynchester este să vrei să fii cu toată inima ta.

— Îmi doresc asta mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva, a recunoscut el, cu pulsul accelerat. Oare chiar... chiar era...? Există vreun fel de ceremonie pentru a mă accepta?

Ochii lui Chloe râdeau către el.

— Doar acceptă. Am decis deja să te includem.

— Accept! Era în extaz. Îşi dorise să-i aparţină de atât de mult timp, încât încă nu i se părea real. Dar faţa ta de mai devreme... Mai e ceva ce nu-mi spui?

— Ei bine... Şi-a muşcat buza.

— Chloe are douăsprezece mii de lire sterline, a rostit Tommy cu un accent de Yorkshire acceptabil.

Lawrence nu a putut descifra silabele.

— Are... ce?

— Ei bine, sunt mai mulţi acum. Chloe a smuls un fir de aţă. Moştenirea mea a fost de douăsprezece mii, dar Bean îmi dăduse o sumă substanţială atunci când am devenit Wynchester. Ceea ce nu am cheltuit pe modă, am

investit în cele când procente. Nu mi-a mers rău.

— De ce i-ai cheltuit pe fleacuri? a certat-o Elizabeth. Ştii că Bean a vrut ca tu să economiseşti moneda şi să foloseşti banii familiei pentru…

— Ai mii de lire şi bani de familie care stau degeaba?

Lawrence a rămas cu gura căscată la Chloe.

— Cu toţii avem, a adăugat Tommy ridicând din umeri.

— Nu şi casa, a explicat Elizabeth. Bârfele au dreptate în legătură cu faptul că proprietatea a fost pusă sub sechestru.

Graham şi-a zbârlit foile de ziar.

— Trebuie să ne consolăm cu „mila” noastră, aşa cum spun ziarele.

— Milă?

Cuvântul a ieşit cu un gâfâit din gâtul lui Lawrence. Cu douăsprezece mii de lire sterline, puteau să plătească datoriile, să facă investiţii prudente şi să economisească cea mai mare parte rămasă. Poate că el şi Chloe nu vor construi prea curând palate care să rivalizeze cu Carlton House, dar ei şi averea moştenită vor fi bine.

Era mai mult decât visase.

Tommy a sărit de pe scaun, uitând de deghizarea de guvernantă.

— Putem să-i dăm cadoul nostru de nuntă?

— Nu suntem încă căsătoriţi, a subliniat Chloe. Nu s-au citit cele trei săptămâni de anunţuri de căsătorie.

— Se pare că ne putem permite o licenţă pentru a sări peste acest pas, a spus Lawrence cu o voce slabă.

— Veniţi! Elizabeth abătut podeaua cu bastonul ei. Urmaţi-mă!

Fraţii s-au aşezat în urma ei ca într-o paradă bine exersată.

Când s-au îndreptat spre scări, Lawrence şi-a făcut ochii mici la următorul palier.

— Este vorba de materiale de artă? Mi-a făcut Marjorie un alt atelier?

— Fără studio. Dihorul lui Jacob i-a ciugulit părul. Doar

cutii.

— Şşşt, au şuierat ceilalţi. Acriturǎ!

Elizabeth a deschis uşa către o cameră mică dincolo de palier.

— *Et voilà*!

Lawrence a clipit. Era, într-adevăr, un dulap înţesat cu lăzi de lemn.

— Mulţumesc! a spus el politicos. Ce reprezintă?

Tommy i-a zâmbit.

— Menajera ta ne-a dat registrele tale. Aceste lăzi conţin toate cărţile şi tablourile pe care a trebuit sa le vinzi ca să te descurci de când ai început să o ajuţi pe Chloe. Covoarele tale urâte sunt chiar în spate.

A început.

— Doamna Root v-a predat registrele mele personale?

— Oh, bine, m-am furişat înăuntru şi le-am luat. Tommy a smuls un inel de chei dintr-un cârlig de pe perete şi i-a aruncat setul zornăitor lui Lawrence. Poţi să le iei înapoi.

El a rămas cu gura căscată la ea.

— Ai cheile menajerei mele?

— Bineînţeles că nu! Graham a respins această afirmaţie cu mare supărare. Ne-am făcut propriile chei.

— Şi noi te-am făcut al nostru. Chloe i-a zâmbit obraznic. Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, al şaptelea Wynchester infractor.

Şi-a acoperit faţa cu mâna.

— Nu-mi vine să cred că voi, nenorociţilor incorigibili, aţi copiat cheile doamnei Root.

— Fără renegări, l-a informat Elizabeth cu voioşie. O dată ce devii Wynchester, întotdeauna vei fi un Wynchester.

— De fapt… Graham s-a întors cu faţa la el. Acum te poţi alătura aventurilor noastre!

Faţa lui Jacob s-a luminat de entuziasm.

— Cum te descurci cu controlul păsărilor de pradă?

— Nu-i daţi noului nostru frate un răpitor de companie, a spus Tommy cu fermitate.

— Sau să îl înveţe cum să îl strige, a adăugat Chloe.

Jacob şi-a dus o mână la gură şi a scos un gâlgâit îngrozitor.

Câteva secunde mai târziu, o bătaie ritmică s-a auzit în cea mai apropiată fereastră.

— Ăsta e Hippogriff. Pieptul lui Jacob s-a umflat de mândrie. O să vă prezint imediat.

— Mâine va fi destul de bine, l-a informat Chloe pe fratele ei, apoi şi-a îndreptat ochii iubitori către Lawrence. Nu erai pe cale să mă duci la o seară în castelul tău dărăpănat, Făt-Frumos?

— Oh, ba da! A tras-o imediat în braţele lui. Este exact ceea ce vreau să fac.

Şi aşa a făcut.

Epilog

14 iunie 1817
Casa din oraş a lui Faircliffe

Chloe s-a învârtit în braţele soţului ei în centrul unei săli de bal grandioase, plină de lumini, de oameni şi de muzică. După orice criteriu, gala de sfârşit de sezon a familiei Gosling-Wynchester a fost o splendidă petrecere zgomotoasă, chiar dacă poate nu tocmai genul pe care şi l-ar fi imaginat strămoşii soţului ei.

În primul rând, centrul atenţiei de astă-seară nu au fost orchestra şi dansul, ci mai degrabă biblioteca privată de odinioară, deschisă acum oaspeţilor. O sută de oameni se aflau pe ringul de dans, dar zeci de persoane se agitau în biblioteca renovată, instalându-se pe o canapea de pluş pentru a răsfoi paginile unei cărţi intrigante sau admirând vaza angelică de pe piedestalul ei de onoare şi operele de artă de pe pereţi.

Graţie îndrumării lui Marjorie, Lawrence atârnase chiar şi unul dintre tablourile sale; o natură moartă cu

fructe de soc şi mango.

El şi Chloe şi-au împărţit programul în mod egal: o parte pentru a dansa, o parte pentru a sta de vorbă cu invitaţii şi aşa mai departe. A fost cel mai bun tip de epuizare. Nu mai zâmbise atât de mult în toată viaţa ei. Obrajii o dureau de la râs, picioarele îi amorţeau de la dans, gâtul îi era inflamat de la conversaţiile încântătoare cu atât de mulţi prieteni, vechi şi noi.

Chloe şi-a înclinat gura spre urechea soţului ei în timp ce dansau un vals.

— Liderul Camerei Comunelor se ceartă cu Lady Quarrington pentru marţipan?

— Fratele tău îl are pe Tiglet îndesat în vesta lui, i-a răspuns Lawrence în şoaptă. Îi putem da drumul dacă este necesar.

Chloe i-a zâmbit înapoi.

La început, se temea că va fi o luptă pentru el să înveţe să conducă societatea, mai degrabă decât să permită societăţii să îl conducă pe el, dar ducele ei plin de viaţă a fost mai mult decât o provocare.

În ceea ce priveşte teama ei că nu va fi niciodată suficient de memorabilă pentru a fi nobilă, Chloe descoperise că prejudecăţile lor erau irelevante. Nu avea nevoie de aprobarea lor. Ducesa de Faircliffe făcea – şi purta – ceea ce dorea. Nu văzuseră ei caricaturile?

Ea şi soţul ei îşi adunaseră cu bucurie propriul cerc de oameni puternici. Unii erau nobili, alţii din lumea mondenă, unii gânditori, unii poeţi. Câţiva oameni de stat şi poliţişti. O sumedenie de artişti. Şi fiecare membră a cercului de lectură al lui Chloe... dintre care câteva păreau să fi adus cu ele la gală recomandarea cercului de lectură al lui Chloe: *Legături primejdioase* a lui Pierre Choderlos de Lados.

*

În ultimele săptămâni ale Parlamentului, ea şi Lawrence lucraseră zi şi noapte la difuzarea de broşuri, participând la acţiuni de caritate, analizând cercetări,

rescriind propuneri de legi şi punând laolaltă observaţii planificate şi întrebări incisive pentru a da naştere unei serii de discursuri fără greşeală. El fusese magnific.

— După asta, a murmurat soţul ei, va fi un rai să nu faci absolut nimic pentru o vreme.

— Oh, nu ştiu. Chloe şi-a purtat vârful degetului pe reverul lui şi şi-a mişcat sugestiv sprâncenele. Sunt sigură că ne putem gândi la ceva.

El a făcut ochii mari şi a şoptit:

— Crezi că ar observa că lipsim de la propria noastră petrecere?

Ea a zâmbit către el.

— Hai să aflăm.

Sfârşit

Mulţumiri

Această carte nu ar fi existat fără sprijinul nepreţuit al atâtor oameni incredibili: Lauren Abramo, strălucita mea agentă, pentru toată înţelepciunea şi încurajarea. Leah Hultenschmidt, editorul meu fabulos, care fost alături de mine de la început şi care este o persoană fenomenală. Întregii echipe de la Forever, de la artă la promovare şi editare – sunteţi fantastici.

Mulţumiri enorme lui Rose Lemer, ale cărei sugestii bine informate şi atente sunt incomparabile. Fabuloşilor mei cititori beta: Erica Monroe, Eroina Locke şi Tracy Emro, plus echipei mele minunate de cititori ai primelor forme ale cărţilor – sunteţi un colac de salvare. Asistentei mele neîntrecute, Laura Stout, care mă ajută de când m-am născut (bună, mamă!) şi care se ocupă de expedierea premiilor şi de toate celelalte sarcini pe care nu le pot îndeplini eu din Costa Rica. Vă mulţumesc tuturor foarte mult!

Nu aş fi reuşit să dovedesc anul trecut fără sprijinul şi încurajarea neobosită din partea a mai multor oameni pe care nu am loc să-i numesc, dar voi încerca: Mary, Julie, Darcy, Darcy, Jean, Karen, Rachel, Heidi, Lenore, Janice, Christi, Janet, Bernardita, Diana, surorile mele Jewel şi Elite 8, ale căror ore de pe Zoom sunt o încântare absolută.

Mii de mulţumiri şi toată dragostea mea se îndreaptă către eroul meu personal de poveste, Roy Prendas, care nu numai că a venit cu ideea nunţii noastre pe tema Regency, dar mă ajută în nenumărate feluri pentru a-mi permite să

petrec cât mai mult timp posibil scriind următorul capitol. Te ador! Îmi oferi dragoste veşnică în fiecare zi.

În cele din urmă, vreau să le mulţumesc cititorilor mei incredibili, minunaţi. Sunteţi cu toţii atât de distractivi, amuzanţi şi inteligenţi. Îmi plac e-mailurile voastre şi ador să discutăm despre cărţi împreună în cadrul newsletterului VIP List, pe reţelele de socializare şi în grupul nostru Historical Romance Book Club de pe Facebook. Entuziasmul vostru face ca romantismul să se întâmple.

Vă mulţumesc pentru tot!